

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

FROSTBOUND
COURT

— 3 —

TRILOGY

CURSED TO THE RUINED COURT

USA TODAY BESTSELLING AUTHORS
ROBIN D. MAHLE
ELLE MADISON

Çeviri Kitaplar

Kitaplara Dair Çok Şey

Bağlantılı Kanal ve Gruplarımız

- ◆ Kitapların olduğu kanalımız

<https://t.me/cevirigiller>

- ◆ Sohbet Grubu

<https://t.me/cevirikitaplarsohbet>

- ◆ Çeviri Yedek Grubu

https://t.me/+_goTIIRZrUEwZmRI

- ◆ Kitap Terimleri ve Kısaltmalar

<https://t.me/kitapterimleri>

- ◆ Çeviri Kitap Yorum + Öneri Grubumuz

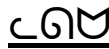
<https://t.me/cevirigilleryorum>

- ◆ Instagram Sayfamız

<https://www.instagram.com/cevirikitaplar/>

Not:

Paylaşım yaparken bu sayfayı silmeyiniz!

FROSTBOUND
COURT

◆—3—◆

TRILOGY

CURSED TO THE RUINED COURT

USA TODAY BESTSELLING AUTHORS

ROBIN D. MAHLE
ELLE MADISON

YIKILMIŞ MAHKEMEYE
LANETLENMİŞ

DONMUŞ MAHKEME

ROBIN D. MAHLE
ELLE MADISON

WHISKEY VE WILLOW YAYINLARI

Seçilmiş aileye.

Size verilenler değil, bulduklarınız; canavarlar kapıya dayandığında yanında durmayı seçtiğiniz kişiler.

Gölgeler tenimi sarıyor.

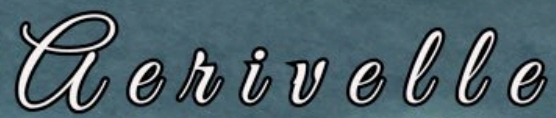
Onları göndermek istediğim savaş

Dünya sona erebilir

Gökyüzü düşebilir

Yine de pes eder ve her şeyi riske atardım.

- SHUNE'den Stay on the Edge

İÇİNDEKİLER

1. Everly
2. Dörtlüala koşma
3. Everly
4. Dörtlüala koşma
5. Everly
6. Dörtlüala koşma
7. Everly
8. Dörtlüala koşma
9. Everly
10. Dörtlüala koşma
11. Everly
12. Everly
13. Everly
14. Dörtlüala koşma
15. Everly
16. Everly
17. Everly
18. Everly
19. Everly
20. Everly
21. Everly
22. Dörtlüala koşma
23. Everly
24. Everly
25. Everly
26. Everly
27. Everly
28. Everly
29. Everly
30. Dörtlüala koşma
31. Everly
32. Dörtlüala koşma
33. Everly
34. Everly
35. Everly
36. Dörtlüala koşma
37. Everly
38. Everly
39. Draven
40. Everly

41. Dörtmala koşma

42. Everly

43. Draven

44. Everly

45. Draven

46. Everly

47. Everly

48. Everly

49. Draven

50. Everly

51. Everly

52. Everly

53. Draven

54. Everly

55. Everly

Epilog

Sonsöz

Teşekkürler

Bizden Bir Mesaj

Yazarlar Hakkında

Elle & Robin'den de diğer ürünler

Kızıl Prenses Giriş Bölümü

Kızıl Prenses Birinci Bölüm

BöLüm I

EVERLY

Hava yoktu.

Ne ses, ne ışık, ne de zaman.

Tenime karşı yakıcı bir sıcaklık vardı sadece. Çok uzun süredir soğuk olan tenime çok fazla sıcaklığın verdiği acı.

Yüzüğüm artık buz gibi değildi, bu da olması gerektiğinden daha az rahatlatıcıydı. Çünkü mağaraya vardığım andan itibaren, zihnimi, ruhumu ve varlığımı Draven'a bağlayan her türlü bağ, tamamen yok olmuştu.

Yaptığım taleple Ejderhanın... cevabı mı, yoksa cevapsızlığı mı arasında kalan o uçsuz bucaksız boşlukta, kalp atışlarım bile çok uzakta kalmış gibiydi.

Zamanın tamamen dışında var gibi görünen bir mağarada dururken sonsuzluk geçmiş gibiydi, zihnim bulanık ve çok uzaklardaydı.

Buraya neden geldiniz?

Bu soruyu mu soruyordum?

Hayır, benden değildi. Dışarıdan gelmişti, ruhumun derinliklerinde yankılanan derin bir sestten.

Ancak hiçbir yanıt gelmedi.

Orada, atamın benim yaşayıp yaşamayacağıma, ailemi ve halkımı kurtarıp kurtarmayacağıma ya da onları yerle bir eden son damla olup olmayacağıma karar verdiği mağaranın karanlık, sıcak sessizliğinden başka bir şey yoktu.

Evet. Bana ihtiyacı olan insanlar. Kız kardeşim ve beklenmedik dostlarım. Tam olarak benim olmayan savaşı krallıklar ve kaçınılmaz olarak benim olan kral.

Dörtnala koşmak.

“Buradayım... çünkü manama ihtiyacım var.” Sesim alçak ve boğuktu, ama yine de sessizliğin içinde yankılandı.

Bunu daha önce söylememiş miydim? Bu soruyu kaç kez yanıtlamıştım?

Dişlerimi sıktım ve daha güçlü bir sesle devam ettim: "Buraya, hakkım olanı geri almak için geldim."

Karanlık ve nemli mekânda, kemiklerimin iliğini ve mücadelem sırasında bir yerlerde ortaya çıkan kanatlarımın kırılğan zarlarını sarsacak kadar alçak ve güçlü bir gürültü yankılandı. Ritmi tanıdıktı, ama tamamen beklenmedikti.

Ejderha... gülüyor muydu? Bana mı?

Eğer öyleyse, sesinde hiçbir sevinç yoktu, ama tam olarak kötü niyet de değildi; sadece her ikisinden de daha eski bir şey gibiydi.

Ardından alevler yükselmeye başladı.

BöLüm 2

DÖRTNALA KOŞMAK

Frostgrave Savaşı'nda katliam pençelerini saltanatıma saplamıştı ve o zamandan beri de bırakmamıştı. Ciğerlerimdeki havaya ve askerlerimden birinin daha ölümüne düştüğü kan lekeli kara yapışmıştı.

Ancak canavarın, kadının bedenini intikamcı bir şekilde arkasına fırlatıp, ona yardım ulaşma umudunu bile engelleme biçimini anlatmak için "düştü" kelimesi bile yetersiz kalırdı.

Yaratık öğreniyordu. Noerwyn'in yarı ölü birkaç askeri çatışmadan nasıl çekip çıkardığına uyum sağlıyor, geri kalanları kurtaramamasını sağlamak için elinden gelen her şeyi yapıyordu.

Ve daha önce karşılaştığım, yeme ve avlanma ihtiyacıyla tüketilen diğer buz canavarlarının aksine, bu canavar belirgin bir şekilde kötü niyetliydi.

Sanki bizimle oyun oynuyordu. Yemek istemiyordu. Yok etmek istiyordu.

Bin yıldır hiçbir peri veya canavarın aşamadığı saray koruma kalkanlarını parçaladığından beri saatlerdir gücümüzü sınamıştı. Onu zar zor uzak tutuyorduk ve bu da sadece Everly'nin bana yarattığın zayıf noktalarını göstermesi sayesinde mümkün oluyordu.

Bana gönderdiği vizyon, canavarın sarayımın etrafındaki koruma kalkanlarını tamamen yok etmeden önce ona zarar verebilmem için gereken avantajı sağlamıştı.

Korythid. Ona böyle demişti. Var olmaması gereken, Kadim Soylulara ait bir buz canavarı... Söylentilere göre, Peri Anası'nın kendisi perileri korumak için onu ortadan kaldırmıştı.

Ve yine de... İşte oradaydı... Akrep benzeri kuyruğu ve sekiz örümcek benzeri bacağıyla, Velgrun geyiklerine binmiş askerlerin üzerinde yükselen bu devasa, zırhlı ucube.

Şimdi yedi bacağı oldu.

Kopmuş uzuvlarından biri, eriyen kırağıya karşı kasları kasılarak, tuhaf bir sonradan akla gelmiş gibi karda hâlâ seğiriyordu.

Korythidler, o uzuv kaybının bedelini askerlerimin kanıyla ödetmeyi sağlamışlardı. Dişlerimi sıkarak, bir yandan askerlerimi korumak için buzdan kalkanlar oluştururken, diğer yandan da devasa dolu taneleri yağdırarak, ardı ardına mana patlamaları gönderdim.

Kış fırtınasının rüzgarları üzerimizde şiddetle esiyor, kar ve sulu kar gökyüzünden düşen şarapnel parçaları gibi tarlayı savuruyor, hepsi de ölmeyi reddeden canavara doğru yönelmişti.

İki saat önce, karımın vücudunun kıvrımlarını ezberliyordum, ondan tekrar tekrar zevk alırken çıkardığı sesleri yutuyordum.

Ama şimdi... Şimdi kan ve buz içinde kalmıştım, etrafım ölüm sesleriyle çevriliydi ve tüm bu dünyanın onun etrafında çökmesini engellemeye çalışıyordum.

Bir başka mana patlaması piyade hattını ortadan ikiye böldü ve Korythid geriye doğru sendelerken onları birbirinden ayırdı; kuyruğu, onları hazırlıksız yakalamak amacıyla alçak ve geniş bir şekilde savruldu.

Açık avuçlarımdan buz parçaları fırladı ve buz patlamalarıyla tarlaya yayıldı. Sağ tarafımdan parıldayan güç dalgaları katıldı ve Soren Redthorne'un sıradan bir elçi gibi davranmasına rağmen çok daha ölümcül olan sıvı ateşle iç içe geçti.

Nevara onun yanındaydı, dudak çizgisi alışılmadık derecede gergindi. Yıldızlarla aydınlanmış gözleri, canavarın hareketlerini mana, ses ve ayaklarımızın altındaki zemindeki ince titreşimler aracılığıyla haritalandırırken dönüyordu.

Arkasından Eryx, yeni bir asker dalgasını öne sürdü. Buzdan dövülmüş kılıçlarıyla ilerlediler, revir için çok geç kalmış, yüzleri donmuş çığlıklarla kilitlenmiş, elleri hâlâ mana çağrılarına cevap vermemiş bir gökyüzüne doğru kalkmış olanların üzerinden atladılar.

Karımın kız kardeşi görüş alanımın kenarında belirdi, yüz hatları buzul buzundan oyulmuş gibiydi. Noerwyn'in derisinde birkaç sıyrık vardı ve kanıyordu, ama bu onu yavaşlatmadı. Geniş bir hareketle, rüzgara

seslenerek yaralı bir askeri daha yerden kaldırıp savaş alanından uzaklaştırmasını istedi.

Korythid, ganimetinin elinden koparılmasının verdiği öfkeyle parçalanmış bir çılgınlıkla karşılık verdi.

Buz parçaları fırtınayı yarıp geçerek Yaşlı Doğmuş'un sekiz kızıl gözüne isabet etti ve Noerwyn'in kaçmasına yetecek kadar onu kör etti. Canavar öfkeyle çırpınarak geriye doğru sıçradı, ta ki yanımnda ikinci bir ışık dalgası belirene kadar.

Eryx, daha önce hiç görmediğim kadar öfkeli görünüyordu; bakışlarını hâlâ kanayan cesetlerden, ölümlerinden sorumlu canavara çevirmişti.

Zırhının etrafında demir buzundan oluşan manası alevlendi, gümüş desenler kollarında hızla yükseldi. Yumruklarını tek bir darbeye yere indirdi, demirle kaplı buzdan sivri mızraklar yukarı doğru fırladı. Korythid'in yan tarafına saplandılar ve kulakları sağır eden bir kükremeye geri çekilmeye zorladılar.

Ama yine de canavar ilerlemeye devam etti. Savaşmaya devam etti. İlerlemeye ve saray duvarlarına gittikçe yaklaşmaya devam etti.

Kalkanlar, açtığı tek gedik dışında her yerde sağlam duruyordu. Ama savaşırken onların gerilimini hissettim, toprağın direnişini, bu savaşın ağırlığı altında mananın inceldiğini hissettim.

Bu tamamen yanlıştı.

Tek bir canavar bu kadar askere ihtiyaç duymadı. Tek bir buz canavarı, koordineli Kış manasına ve sürekli bir saldırıya karşı koyup ilerlemeye devam edemezdi. Son on yılda Eryx ve ben binlerce canavarı öldürdük, ancak hiçbirisi tek başına bu kadar güç gerektirmemişti.

Dikkatim saraya, fırtınanın içinden zar zor görünen en yüksek kulesine, Everly'ye yöneldi.

Ana Tanrım, bu karanlık, buzlu dünyada bulduğum tek ışığı herhangi bir canavarın benden almasına asla izin vermem.

Karımın hayatta kalması için Winter Court'un kemiklerini alıp canavarların yakması için bir odun yığını haline getirmeyi tercih ederim. Ve eğer bu, yıkıntıları zırh gibi giymeyi de göze alırım.

BöLüm 3

EVERLY

Melez bir perinin herhangi bir şeye hakkı olabilir mi ki?

Alevler derimi yakmadan hemen önce durduğu için bedenim yanıyordu, ama asıl zihnim derisi yüzülmüş ve parçalanmış gibiydi.

Gözümün kenarında kristaller parıltıyordu, ateşin titrek ışığında koyu mor, obsidyenle karışmış girdaplar oluşturuyordu. Tıpkı Başbüyücüyle ilk karşılaştığımda kırıdığım kristal gibi, çünkü ben—

“Sadece melez değilim, sadece peri de değilim.” Konuşmanın zorluğuyla göğsüm kabarıyordu ve pençelerim tanıdık yaralara saplanan kadar yumruklarımı sıktım. “Ejderha, ben senin varisin olarak buradayım.”

Alevler geri çekildi, ama tamamen kaybolmadı. Bunun yerine, mağaranın tepesinde sürünerek, uçsuz bucaksız alanı, olması gerekenden daha karanlık ve daha somut, kendi başlarına bir yaşam varmış gibi hareket eden gölgelerle kapladılar.

Duman ve pusun arasından gözlerimi kırıştıtararak, gölgelerin tavana yayılan devasa kanatlı bir yılan şeklini almasını izledim. Yılan yere doğru süzüldü ve orada, mağaraların daha derinlerine doğru uzandığını tahmin ettiğim pürüzlü bir açıklığın kenarlarını zar zor seçebildim.

Ah. Bana sürekli ateş püskürten o devasa gölge ejderhası, işkence mağarasının daha da derinlerine doğru onu takip etmemi mi istiyor acaba? Harika.

Ama buraya kadar gelip şimdi geri dönmeye hiç niyetim yoktu, bundan hiç niyetim yoktu.

Gölgeler hareketsiz kalmadan önce tek bir adım attım. Parçalanıp daha küçük ama aynı derecede ürkütücü bir biçimde yeniden bir araya

geldiklerinde nefesim kesildi. Bu biçim alevlerin ışığına doğru ilerledi ve ben donakaldım.

Bu bir gölge ya da silüet değildi. Erkek bir periydi. Ya da en azından öyle görünüyordu.

Her ölçülü adımdan yayılan güç, ölümlü bir beden için yanlış geliyordu; sanki kadim ve devasa bir şey, her an parçalayabileceği bir beden taşıyordu.

Ametist rengi gözleri gözlerime kilitlenmiş, gölgelerle kenarları hafifçe dalgalanan bronz teninde parılıyordu. Saçları neredeyse karanlıkla karışmış, alnına düşen teller kenarlarında hafifçe kıvrılıyordu.

Vücudunun her zerresi zamandan kopuk gibiydi. Keskin elmacık kemiklerinden ve uhrevi bakışlarından, giydiği tertemiz ama tamamen yabancı kıyafetlere kadar. Sanki uzak bir ülkenin resminin içinden geçmiş gibiydi.

Başını yana eğdi ve sanki onun görkemli mekanına girmeye cüret etmiş, özellikle rahatsız edici bir haşereymişim gibi beni baştan aşağı süzdü. Bakışları, yüzümün etrafında uçuşan hafifçe yanmış lacivert saç tutamlarında, sonra da muhtemelen benim hissettiğim kadar bitkin olan yüz hatlarımda oyalandı.

Beni, o lanetli mağaranın beni bıraktığı halden dolayı mı yargılıyordu?

Çenemi yukarı kaldırdım, o ise alaycı bir şekilde güldü.

"Tıpkı annen gibi küstahsın." Sesi alaycıydı, kültürlüydü ve zamanın kendisinden bile daha eski hissettiren, en ufak bir aksan izi taşıyordu.

Bu ses, zihnimde daha önce yankılanan gürleyen sese kıyasla neredeyse sıradan olsa da, her kelime yine de bir güç dalgasıyla yankılandı. Akciğerlerimdeki hava dondu, dilim ejderhanın varlığının ham gücüyle kilitlendi.

Ona annem hakkında soru sormak, buraya gelme sebebim olan gücü talep etmek, hakkımdaki değerlendirmesine karşı çıkmak, kendimi kabullenmeye başladığımı hissetmeye başladığım kaderi kabullenmekten başka her şeyi yapmak istiyordum.

Ama gözleri kısılrken ve mağarayı bir başka cam kırıklarıyla dolu ateş fırtınası kasıp kavururken ayakta kalmak için elimden gelen her şeyi yaptım.

Bölüm 4

DÖRTNALA KOŞMAK

Nevara, "Bekleyin," diye emretti, sesi mesafenin izin verdiği kadar çok daha uzaktan geliyordu. Süt beyazı gözleri odaklanmamıştı. Her zamankinden daha solgun ve uzaklara dalmış, hiçbirimizin göremediği bir zaman noktasına kilitlenmişti.

Kırağı kirpiklerine yapışmıştı, incecik bedeni kaskatı kesilmiş ve yıldız ışığıyla parıldıyordu, sanki bir şekilde bu anla bir sonraki an arasında sıkışıp kalmış gibiydi.

Korythid tısladı, kuyruğunu havada savurarak bir asker hattını havaya fırlattı. Eryx'in hırıltısı kaosu yarıp geçti ve zırhlı yumruklarının etrafında daha fazla demir buz alevi belirdi.

"Vizyoner—" diye başladı Eryx.

"Henüz değil dedim!" Nevara'nın cevabı gök gürültüsü gibiydi. "Ordularımızın geri kalanını kurtarmak için bir şansımız olsun istiyorsak, bekleyeceksin. Herkes bekleyecek."

Lord General kaskatı kesildi, ama yine de ona itaat etti.

Mana'mın serbest bırakılmayı özlemesine rağmen, gücümü de dizginledim ve bize üstünlük sağlayabilecek göksel bir işaret beklerken Parça Ana'ya bir lanet mırıldandım.

Ardından Korythid pençeli uzuvlarından birini yere sapladı, buz ve taş parçaları etrafa saçıldı ve Nevara'nın başı yukarı doğru fırladı.

"Şimdi!" diye bağırdı.

Eryx ilk hamleyi yaptı ve avucunu donmuş toprağa vurdu. Manası hassas, geometrik desenler halinde dışarı doğru dalgalanarak yarattığı iki bacağı demirden dövülmüş buzdan sivri sütunlar içinde hapsetti. Ben de

buz ve rüzgarı çağırdım, manamın her zerresini kullanarak bir buz kasırgası oluşturdum.

Yağmur ve kar, sertleşerek dolu tanelerine dönüştü ve ardından mızrak şeklini aldı. Sonra, birbiri ardına, canavarın zırhlı levhaları arasındaki dar açıklığa saplandılar.

Çarpmanın etkisiyle kaslar ve tendonlar parçalandı ve havaya siyah bir kan fışkırdı.

Korythid çığlık attı ve iskelet uzuvlarından biri daha yere çarptığında şiddetli bir şekilde çırpındı. Sıcak obsidyen kanı kırık buzun üzerine sızdı, her çatlak daha da genişledi.

"Geri çekilin!" diye bağırdım, yer yarılarak dev iskelet bacağı yuttu.

Düşüşünün sesi çok uzun süre yankılandı, sanki Aerivelle'nin ta merkezine doğru yuvarlanıyormuş gibiydi.

Ayaklarımızın altındaki buzda çatlaklar saray duvarlarına doğru uzanırken geriye doğru sendeledik. İçimde öfke ve panik kabardı ve kış sarayını yutmadan önce zemini dondurmak için manamı yoğunlaştırdım.

Korythid altı titrek bacağı üzerinde çırpınırken, havayı tüyler ürpertici bir çığlık yankılandı. Buzda kayarak, açık yaralarından akan simsiyah kanın içinde sürüklendi.

Ve yine de ölmeyi reddetti.

Bunun yerine, dikenli kuyruğunu çırpınarak ve zehir püskürterek kıvrılırken, gözleri akıl almaz bir öfkeyle parlıyordu.

Canavar kendi simsiyah kanına basıp kayarken, ayaklarının altındaki buz ve donmuş cesetlerin üzerinde sürünürken, bir an için kazanabileceğimizi düşündüm. Bu dövüşün, başka kimse manasını tüketmeden veya ölmeden önce bitebileceğini sandım. Ama küçük zaferimiz kısa sürdü.

Nevara'nın ağzı yarı açıktı, bir sonraki emri nefes nefese kalmadan hemen önce dudaklarında kaldı. Bakışları keskinleşti, başını Redthorne'a ve onun üzerinde kıvrılan dikenli kuyruğa doğru eğdi.

HAYIR.

Ben onu durduramadan hareket etti, kendini onun önüne attı, Korythid'in iğnesi omurgasına saplanırken kollarını koruyucu bir şekilde bedenine sardı. Darbenin etkisiyle ikisi de geriye savruldu, ıslak, emici bir thwick fırtınayı yarıp geçerken iğnesini çıkardı. Zehir buzun üzerine düşerken tısladı ve savaş sesleri zihnimin en uzak köşelerine kayboldu.

Birkaç saniye boyunca, kalbimin gümbür gümbür atışı gibi, zaman adeta yavaşladı. Buzun üzerinde hızla ilerledim.

Soren doğrulup en iyi arkadaşımın bedenini kollarında nazikçe tutarken, "Lanet olsun sana, Nevara," diye homurdandım.

Dudakları kıpırdıyordu ama sözleri uluyan rüzgarın, canavarın çığlıklarının ve bitmek bilmeyen savaş seslerinin arasında kayboluyordu.

Nevara ona cevap vermedi. Ve kıpırdamadı.

BöLüM 5

EVERLY

Ateş, ruhuma kadar işledi.

Tenimde hiçbir yara izi yoktu, bedenimde leke yoktu, ama alevler zihnime işlemişti; dans eden ışıklar ve gölgeler, puslu, uhrevi imgeler oluşturuyordu.

Dişi bir skaldwing, tıpkı benim karşılaştığım gibi, alevlerin yoğun saldırısına karşı obsidyen kanatlarını gererek bir mağarada duruyordu.

Annem.

Koyu renk saçlarının büyük bir kısmı savaşçı örgüsünden kurtulmuş, bitmek bilmeyen bir cehenneme hazırlanırken arkasında siyah alevler gibi uçuşuyordu. Yanakları ve alnı, silmeye çalışıp başaramamış gibi, kül lekeleriyle kaplıydı.

Ejderhanın gazabına karşı duruşunu izlerken midemde bir korku dondu. Ama çok kararlı görünüyordu. Yüz hatları gergin ama azimli, zümrüt yeşili gözleri ise umutsuz ve öfkeliydi.

Neden buradasınız?

Mağaraya girdiğimden beri defalarca olduğu gibi, sözler zihnimde yankılandı, ama şimdi daha uzaktaydılar. Tıpkı o gibi bir anıydılar.

Annem yumruklarını sıktı ve çenesini yukarı kaldırdı.

“Onu güvende tutmanın bir yolunu bana vermediğiniz sürece buradan ayrılmayacağım.” Sesi boğuktu, sanki çok kullanılmış gibiydi. Bunu kaç kez istemişti? Kaç kez talep etmişti?

Mağara duvarlarından derin bir hırıltı yankılandı, bunu duymaktan çok kemiklerimde hissettim. "Gücünü bağlamak onu güvende tutmayacak."

Annem öne doğru bir adım attı, tırnaklarından parıldayan pençeler fırlarken göğsü hızla inip kalkıyordu.

"Eğer bunu yapmazsam ölecek." Her kelimeyi hırıldayarak söyledi. Her biri bir öncekinden daha umutsuzdu.

Sözleri taşların arasında kaybolurken, havayı derin bir sessizlik kapladı. Birkaç kalp atışı boyunca hiçbir yanıt gelmedi. Ne ses ne de alev. Duvarlarda veya yerde hareket eden hiçbir gölge yoktu. Sadece annemin sözleri, onunla Ejderha arasında asılı kalmıştı.

Cevap verdiğinde ise tek, kısa ve duygusuz bir kelime söyledi.

"Evet."

Annem gözlerini sımsıkı kapattı, yumruklarını o kadar sıkı kenetledi ki pençeleri kan akıtacak gibiydi. Sonra omuzlarını dikleştirdi.

"Ejderhalar kendi türlerini korur," dedi, sesi öncekinden daha hırıltılıydı.

Ardından gelen sessizlik kasıtlı ve ölçülüydü. Göğsümde ağır bir yük gibi hissettim ve annemin nefesini tuttuğunu izlerken ben de nefesimi tuttum, ta ki Ejderhanın sesi tekrar yankılanana kadar.

"Ejderhalar bile ölümden kaçamaz."

"Öyleyse bana bunu geciktirmenin bir yolunu söyle!" diye bağırdı boşluğa.

Hem o hem de duman zihnimden silinip giderken, sözleri de yavaş yavaş kayboldu.

Henüz şahit olduğum her şeyin, özellikle de annemin beni kurtarmak için duyduğu büyük çaresizliğin şokunu atlatamamışken, Ejderha bir kez daha gözümün önüne geldi.

Onun esrarengiz yüz hatları tamamen çözümlenemezdi.

"Benim manamı nasıl bağlayacağını ona sen söyledin," dedim soğukkanlılıkla.

Gözleri karanlıkta parıldayarak bir kez kırpıştı. Basit ifadesinden alaycı bir küçümseme damlıyordu. "Açıkça belli."

"Neden?"

Annem haklıydı; Ejderhalar kendi türlerini koruyorlardı, ama aynı zamanda gücü de biriktiriyorlardı. Soyunun en önemli mirasını bu kadar kolayca elinden alması mantıklı değildi.

Ejderha beni dikkatle inceledi, acımasız ametist gözleri bir şekilde beni delip geçiyor, benden öteye, önüme bakıyordu; sanki isterse geleceğimi de görebilirdi.

Bakışlarının ağırlığı altında ürperme isteğine direndim.

"Bu hattı korumak benim kişisel çıkarıma bağlıydı."

"En azından aynı fikirdeyiz o zaman," dedim acı bir şekilde, oysa geçmiş zaman kipini kullanmasını fark etmemiştim.

O halde ilgisini mi kaybetmişti? Yoksa sadece çocuk sahibi olabilmem için beni hayatta tutacak ve sonraki varisle istediğini yapacak mıydı? Ve bu, hayatım bir kez daha tehlikede olduğunda bana yardım etmeyeceği anlamına mı geliyordu?

"Öyle miyiz?" diye sordu, derin sesi kemiklerime kadar işledi. "Kendinizi hor gören insanlar için hayatınızı feda etmeye bu kadar istekliyken?"

Her kelime alaycı bir küçümsemeyle doluydu.

Düşündükçe nefesim kesildi. Haklı mıydı? Sadece Winter için hayatımı feda etmeye razı olur muydum?

Ablamın arazisine saçılmış yarı yenmiş cesetleri, canavarlardan kaçmak için saraya sürünerek gelen köylüleri ve korunmak için bana gelen yetim çocuğu düşündüm.

Eğer beni böyle görseydi, benden korkardı. Gerçek halimde, pençelerim, kanatlarım ve tırnaklarımla.

"Her zaman böyle olmak zorunda değil," dedim sessizce.

Ejderha kaşlarını çattı, bronzlaşmış teninde bembeyaz dişleri parladı.

"Hayatını emanet edeceğin zayıf bir umut bu." Kısık gözlerinin ardında mor alevler dans ediyordu. "Kendini küle çevirdiğinde, şu an olduğundan bile daha işe yaramaz olacaksın. Çabuk öleceğini sanma."

İstemsizce bir alaycı gülüş ağzımdan kaçtı.

"Şimdi beni korkuttuğunu mu düşünüyorsun?" diye sordum, bakışlarının ağırlığıyla kendi bakışlarımı ona dikerek. Bir adım ileri attım, damarlarımda kıvrılan öfke bana devam etmek için gereken gücü veriyordu.

"Hayatımın büyük bir bölümünü, düşmeye hazır bir bıçağın altında durarak geçirdim. Uzun ve acı verici bir ölüm her zaman benim için kaçınılmazdı. Bir Hollow olarak, bir ucube olarak ve doğduğum andan itibaren başıma gelen her kader ve koşulla birlikte."

Lanetli kanımı dökmeye çalışan büyücülerden, Kışa kaçışıma kadar anılar zihnimi kapladı. Kimliğimi gizleyerek geçirdiğim günlere ve gecelere, sürekli pusuda bekleyen ölüm korkusuna... Ölümün kaçınılmazlığına...

"Ama ben hâlâ buradayım," dedim.

Şimdilik hâlâ ayakta.

"Parça Ana beni bir sebeple seçti," diye devam ettim başımı dik tutarak. "Bu yüzden, gücü kontrol etmenin bir yolunu bulacağıma inanmalıyım."

Ya da belki de yapmazdım. Belki de gerçekten beni kontrol eder, beni yok ederdi... Ama en azından Kalp Taşı Törenini tamamlamak için dayanabilseydim... Draven'a krallığını iyileştirmeye başlayabilmesi için bu kadarını verebilseydim...

Koruma kalkanlarını aşan Korythid'i tekrar düşündüm. Şu anda bile onlarla savaşılan kadim canavarı. Tharnok'ları, Ayna Katillerini, Zavallıları, hepsini düşündüm.

Buz canavarlarının toprağı nasıl da tükettiğini ve bulabildikleri her damla kanı nasıl da emdiklerini.

Draven'ın buna ihtiyacı vardı. Buna bir son vermenin yoluna ihtiyacı vardı. Ve benim manamla ona bunu sunabilirdim.

Yutkundum, zihnimin kenarlarında daha karanlık düşünceler belirmeye başladı. Eğer mana beni yok ederse, annemin çok endişelendiğı gibi hayatımı alırsa... o zaman en azından bu da faydalı olurdu, değil mi?

En azından bu, Draven'ın Winter'ı gerçek anlamda iyileştirmesine yardımcı olabilecek birini bulmasının yolunu açacaktır.

Ölümle defalarca yüzleşmişim, ama en azından bu şekilde bir amaca hizmet edebilirdi.

Ejderha başını yana eğdi ve kısık, mizahsız bir kahkaha attı. "Bunu zaman gösterecek."

Bir şekilde, sözlerime olduğu kadar dile getirmediğim düşüncelerime de karşılık verdiğini hissettim.

Gücümü kontrol edip edemeyeceğim henüz belli değildi... Ve ölümümün bir amaca hizmet edip etmeyeceğı de öyle.

Sonra gözleri mor bir sisle parladı ve gölgeler vücudundan kanatlar gibi dışarı doğru uzandı. Soluk ışık parçaları, parıldayan pullardan yansıdı; mor o kadar derin ve koyuydu ki neredeyse yıldızsız bir gökyüzünün rengiydi. Pullar, üzerimde daha da yükseldikçe dalgalandı. Sanki sonsuzluk gibi gelen bir süre boyunca bu hareketi izledim.

Bütün bunları diğer bedeninde nasıl kontrol altında tutmuştu?

Kalp atışlarım kulaklarımda gümür gümür atıyordu, ezilmemek için daha da geriye çekilirken midemde derin bir korku ürpertisi oluştu.

Boynuzları başından geriye doğru kıvrılarak mağaranın girintili çıkıntılı tavanına neredeyse degecek kadar uzanıyordu ve kuyruğı o kadar geriye

doğru uzanıyordu ki, Gravemoor Kuleleri'nin etrafını iki kez sarabilirdi.

Görmeye geldiğim ejderha buydu. Hayatımı ve ölümümü ellerinde tutan yaratık buydu. Ve şimdi ona bakarken, hangisini seçeceğini bilmenin hiçbir yolu yoktu.

BöLüm 6

DÖRTNALA KOŞMAK

Nevara benim ölümümü kaç kez görmüştü? Ama ben onun ölümünü hiç hayal etmemiştim.

En eski dostum her zaman dokunulmaz bir varlık olmuştu. Bir güç ve kudret kaynağı. Bizzat Parça Anası tarafından kutsanmış...

Ama işte ben, onun başında duruyordum, karın üzerine kanlar içinde can verirken. Tıpkı buradaki diğer tüm lanetli periler gibi ölümlü, tıpkı kırılıyordum.

Etrafımda buz ve kar şiddetli yaylar çizerek dönüyordu, rüzgar savaş alanını kasıp kavururken uluyordu ve her hızlı kalp atışıyla daha da güçleniyordu.

Seçilmek bu muydu? Kullanılıp atılmak mı? Parça Ana'nın iradesi o kadar boş muydu ki, Vizyonerinin karda böylece ölmesine izin verdi? İlahi müdahalesine layık değil miydi?

HAYIR.

Nevara ve Redthorne'un üzerinden geçerken, içimden bir hırıltıyla kelimeler ağızımdan koptu, gücüm içgüdüsel olarak yükseldi. Sonbahar elçisi onu kendine daha da yaklaştırıp göğsüne bastırırken, etrafımızda bir buz kalkanı oluştu ve fırtına benim irademe boyun eğdi.

İğnenin Nevara'nın kaburgalarına saplandığı yerden siyah bir zehir fışkırdı. Tüniğinin kumaşını aşındırırken ve soluk tenini yakarken tıslayıp cızırdadı.

Boğazımda safra ekşidi ve o tek, lanet olası an için her şey kayboldu.

Fırtınanın tam ortasındaydık. Rüzgar her yerde şiddetle esiyordu ama bu tek, sabit anda düşüncelerim panik içinde hızla dönüyordu. Canavarın

bitmek bilmeyen ıgıllıkları yok olup gitti ve mana patlamaları ile savaş ıgıllıkları olması gerekenden çok daha uzaktan geliyordu.

Buz, görüş alanımın kenarlarından süzülerek tenime yapıştı, uzuvlarım dağların zirvesindeki buzullar kadar ağır ve sertleşti. Nevara'nın düşmesinden sadece birkaç saniye geçmişti, ancak onun karda nefes nefese kalışını görmek zamanı çarpık ve gerçek dışı hissettirdi. En iyi arkadaşımın —kız kardeşimin— keskin, hırıltılı nefesler almasını izlerken yavaş ve öfkeli bir nefes almaya zorladım kendimi.

Redthorne'un parmak uçlarından bembeyaz, kızgın alevler fışkırırken, kadının harap olmuş kıyafetlerini yakıp kl etti ve yaralarına ateş pskrtti.

Nevara'nın gözleri birden açıldı. Acı içinde vücudu kasılarak ıgılık attı.

"Ne halt ediyorsun sen?" diye bağırdım, içgüdülerim beni daha fazla zarar vermeden onu ortadan kaldırmaya ittiği için yumruklarımdan buzdan bıçaklar fırladı.

Aramızda bir ateş duvarı belirdi, her alev bir öncekinden daha sıcaktı.

"Onu kurtarmaya çalışıyorum!" diye çıkıştı. Her kelimesiyle öfkesi daha da şiddetlendi. "Ve eğer beni şimdi durdurursanız ve o—o ölürse..."

Gözlerinde erimiş korlar parlıyordu. "Beni düşmanın yapma, Draven."

"Dur—" Bu kelime Nevara'nın dudaklarından zorlanarak, hırıltılı bir şekilde döküldü.

Bu, beni anın içine geri döndürmeye yetti. Redthorne'un ses tonundaki paniği ve her hareketini besleyen çaresizliği fark etmemi sağladı. Bir yapbozun parçaları yerlerine oturmaya başladı ve daha önce orada olduğunu tam olarak fark etmediğim bir tablo oluştu.

Bakışlarım Nevara'nın acı dolu yüzüne kaydı. Ona daha da yaklaşırken pelerinini sıkıca kavramıştı. Sonra gözlerini sıkıca kapatıp çenesini hafifçe oynattı. Devam etme izni verdiğini anladım.

Redthorne'un alevleri, bir cerrahın aletleri gibi, derisini kemiren zehri kovalarken son derece hassastı. Mürekkep gibi koyu zehir, ateş onu yakıp kl ederken tıslıyordu ve ilerledikçe yaraları dağlıyordu.

Dişlerini sıktı, boğazından acı dolu bir ıgılık kaçtı.

"Kahretsin, Nevara," diye lanet ettim ve üzerimize çarpmak üzere olan bir kayayı engellemek için manadan bir duvar rdm. Kaya, buzlu kalkana bir gök gürültüsü gibi çarptıktan sonra işe yaramaz bir şekilde yere dşti.

"Burada olmaman gerekirdi," diye homurdandım.

Ne bu savaşta ne de herhangi bir savaşta.

Leydi Noerwyn'in silueti savaş alanının kenarında belirdi. İyi. Geri dönmüştü ve lanet olası Vizyonerimi şifacıya götürebilirdi.

Nevara, "Beni o kuleye kilitlemeyeceğine söz vermiştin," diye hırıltılı bir sesle konuştu, bu sözler çok iyi bildiği bir yaraya saplanıyordu. "Ama merak etme; bu savaşı bitirmeden ölmeyeceğim."

Ağzından çıkan öksürük ıslaktı, dudaklarından küçük kan damlacıkları fişkırıyordu.

Yine küfrettim.

"Bunu gördün mü?" diye tısladım ve dudaklarının kenarı hafifçe yukarı kıvrıldı.

Ama sonra o alaycı gülümseme kayboldu. Nevara'nın eli Redthorne'un pelerininden kaydı, bedeni tamamen gevşedi ve göz kapakları titreyerek kapandı.

Leydi Noerwyn bir an sonra yanımdaydı, bronz yanakları soğuktan ve yorgunluktan kızarmıştı. Beyaz bukleleri kanla yapışmış, mavi gözleri Nevara'nın bitkin bedenine dikilmişti.

Sormadı ya da söylenmesini beklemedi; bunun yerine, manasını kullanarak Nevara'yı elçinin elinden nazikçe kaldırdı ve onu sarayın revirine güvenli bir şekilde götürdü.

Yer bir başka sarsıntıyla daha sarsıldı, Korythid'in çığlıkları buzdan kalkanıma vücudunu çarparken kemiklerimi titretti.

Redthorne, Noerwyn'in uzaklaşan silüeti ile Yaşlı Doğmuş canavar arasında bakışlarını gezdirdi, içinden küfretti ve birkaç adım ileri attı. Soluk alevler yumruklarını sardı, vücudundan yayılan ısı etrafındaki zemini kaplayan her bir kar damlasını eritti, hatta etrafımıza ördüğüm buz duvarlarında bile yoğunlaşma oluşmasına neden oldu.

İyi. O öfkeye ihtiyacım vardı.

Bir kerecik de olsa, birinin öfkesinin benimkine denk gelmesine ihtiyacım vardı.

Korythid tekrar kalkanıma vurmak için geriye doğru çekildi, ama bu sefer ben fazlasıyla hazırdım.

Buz canavarından bir an önce kurtulmak için can atıyordum.

BöLüm 7

EVERLY

Ejderha bana doğru sessizce yaklaştı.

Attığım her adım, mağaranın zemininde titremelere neden oluyor, tavandaki sarkıtları yerinden oynatıyordu. Sarkıtlar yere düşüp, ayaklarımın dibinde cam gibi parçalanıyordu.

Titrek bir nefes aldım, kendimi toparlamaya, onun prizmatik bakışlarının tüm ağırlığı altında yerimde durmaya çalıştım.

Pulları erimiş obsidyen gibi parıldıyordu, her birinin kenarı hafif bir ametist ve yıldız ışığı ışıltısıyla çevriliydi. Burun deliklerinden duman telleri yükseliyor, yanmış metalin metalik kokusunu ve hafif bir kömürleşmiş hava kokusunu taşıyordu.

Ondan yayılan güç boğucu dalgalar halindeydi. Her biri üzerime ve içime çarpıyor, muazzam ağırlığıyla beni boğuyordu. Tenime baskı yaparak ciğerlerimdeki havayı ezip geçiyor, neredeyse nefes alamayacak hale getiriyordu.

Bunun kader olduğuna inanıyor musunuz?

Nefesim kesildi ve başımın yanlarını tuttum. Bu sefer sözler taştan yankılanmadı. Bunun yerine, kafatasımın içinde yankılanarak kemiklerimden ve düşüncelerimden geçti.

Şimdi çok daha kötüydü. Çok daha gürültülüydü.

"Parça Ana beni seçti." Sesim titredi, istediğimden çok daha kısık çıktı.

Ejderhanın başı iyice aşağı eğildi. Nefes verirken havada bir sıcaklık dalgası yayıldı. Bu sıcaklık tenimi yaktı ve saçlarımın örgüden kopmasına neden oldu. Devasa çenelerini araladı, alevler boğazından yukarı doğru kıvrılırken duman çatallı dilinin ve dişlerinin üzerinden geçti.

Bir an için, her şeyi yanlış anladığımı sandım. Bunun böyle biteceğini, böyle öleceğimi düşündüm. Ejderha tarafından bütün olarak yutulacağımı ya da kibrim yüzünden yakılıp kül olacağımı sandım.

Yavaşça yaklaştı, nefesinin yakıcı kükürtlü kokusu ciğerlerimi doldurdu. Derim tahriş olmuştu, gözlerim taş gibi kuruydu. Gözümü kırpmıyor, kaçamıyor veya hareket edemiyordum. Atalarımın ağırlığı altında hapsolmuştum; alev ve gölgelerden oluşan, beni yetersiz bulan bir canavarın ağırlığı altında.

Kocaman burnunun ucu alnıma hafifçe değdiğinde irkilmemek için tüm irademi kullanmam gerekti. Dokunuş bir yandan soğuk, bir yandan da yakıcıydı.

İçimde bir şeyler kırıldı.

Tam olarak acı değil.

Ama kurtuluş. Tıpkı bir barajın sonunda özgürlüğüne kavuşması gibi.

Damarlarımda vahşi ve dizginsiz bir mana seli aktı, varlığından haberdar olmadığım her engeli paramparça etti. Havanın kendisi buz ve gölgelerle çatırdadı, dışarı doğru yayılan bir şok dalgası onun ateşiyle buluştu ve göz kamaştırıcı bir şeye dönüştü... Canlı bir şeye.

Karanlığın uzantıları tenimin altında hızla ilerliyor, parmak uçlarımdan, gözlerimden, dudaklarımdan dışarı akıyordu.

Uzun süre gergin kalmış yaylar gibi dışarı doğru hızla aktılar. Ve şimdi özgürdüler. Buz onları takip etti. Buzullar yerden yükselerek her yöne doğru fırladı, mağara tabanındaki sarkıtları ise don kapladı.

Ejderhalar kaderin kaprislerine boyun eğmezler. Sesi gürledi, şimdi daha da derinleşti, her sinir ucunda ve kalp atışında yankılandı. Onları biz tanımlarız.

Ve sonra gölgeler beni tamamen yuttu. Mağara yokluğa karıştı. Yer kayboldu ve sonra ağırlıksız, nefessiz bir şekilde, kükreyen rüzgarın ve dizginsiz gücün boşluğuna düşüyordum...

BöLüm 8

DÖRTNALA KOŞMAK

Öfke ciğerlerimi doldurdu, damarlarımda canlı, nefes alan bir canavar gibi yayıldı.

Yumruğumu kaldırdım ve kış fırtınası itaat etti. Korythid'in başının üzerinde dolu ve rüzgar girdaplar oluşturdu, sonra da sivri buz kütlelerinden oluşan bir sel gibi içeri doğru çöktü.

Buzdan mızraklar kızıl gözlerine saplanırken ve ağzı buzla dolarken canavar çığlık attı.

Eryx'in kalan uzuvlarından biri demir buzunun içinde kilitliken, askerlerimiz her açıdan saldırarak, kılıç sallayarak, vurarak ve geri çekilerek kaos ve kargaşa yaratıyorlardı.

Redthorne'un alevleri buz canavarının yan tarafını yakıp kavurdu, manasının sıcaklığı benim soğukluğuma karşı dalgalandı.

Canavar, Eryx'in elinden kurtulmadan önce boğazından kan dondurucu bir çığlık daha koptu.

Korythid'in tekmesinin şiddetiyle geriye doğru savruldu, düşmüş askerlerin cesetleriyle dolu kanlı bir kar yığına çarptı.

Şimdi buna son vermezsek, bu bizim sonumuz olur.

Ve eğer o yarattığı geri püskürtemezsek... Eğer onu öldüremezsek... O zaman gerekirse onu kendi ellerimle donmuş cehennemlere sürüklerim.

Dikkatimi canavarın altındaki zemine yeniden odakladım. Gücümün tamamını serbest bırakırken buz ve taş, gürleyen bir kükreyle yarıldı. Fırtına da eş zamanlı olarak çığlık attı, rüzgar savaş alanını kasıp kavurdu, taşları topraktan sökerek yarıkları genişletti ve uçsuz bucaksız bir uçurum oluşturdu.

Çizmelerimden örümcek ağı gibi çatlaklar yayılırken, gökyüzünden buz ve şimşekler çakıyordu.

Redthorne'un ateşi daha da şiddetlendi, erimiş akıntılar Elderborne'un hasar görmüş kitinini parçalarken, Eryx iskelet bacaklarını kalan zemine zincirledi.

Kar fırtınasının arasında bağırmama gerek kalmadan ne yaptığımı anladı. Lord General içgüdüsel olarak hareket etti ve canavarı çökmekte olan zemine doğru sürdü.

Son bir hamleyle, sahip olduğum her şeyi, tüm mana kırıntısını, tüm öfkemi içimden kopan fırtınaya yönlendirdim, ta ki havanın kendisi çatlayana kadar.

Koruma tılsımları titredi, ama onları daha sonra güçlendirebilirdim. Buz canavarı ölüp gömüldükten sonra.

Don, yerden hızla yayılarak Korythid'in derisine tırmandı ve zırh plakaları parçalanmaya başladı.

Çılgılık attı, pençeleri toprağı yararak geriye doğru kaydı ve hendeğin kenarından aşağı yuvarlandı. Vücudu donmuş taşa çarptıktan sonra uçurumun dibine düştü.

Buz canavarı bundan sonra hiç kıpırdamadı. Geriye kalan bacakları yana açılmış, kitin zırhı parçalanmış ve yere simsiyah kan saçılmıştı.

Eğer içimde hâlâ hayatta olduğuna dair bir endişe varsa, Redthorne kükreyip cesedini sıvı ateş akımlarıyla kapladığında bu endişem de sustu.

Korythid, önce bacakları ve kuyruğu alevlerin altında büzülürken, sonra zırh plakaları parçalanıp dökülürken, kıpırdamadı veya tek bir ses çıkarmadı. Yine de elçi, geriye sadece kömürleşmiş, iskelet kalıntıları kalana kadar durmadı.

Gözleri çukura dikilmişken alevleri küle dönüştü. Ayakta durabilecek kadar güçlü askerlerin nefes nefese kalmış sesleri dışında tüm alan sessizliğe bürünmüştü.

Hatta Eryx bile alışılmadık derecede hareketsizdi; sanki en ufak bir ses veya hareket, bize çok pahalıya mal olan zaferi tehlikeye atabilirdi.

Kanlı karın üzerine kar taneleri nazıkçe, yumuşak ve narin bir şekilde düşüyordu; bu, az önce burada yaşanan şiddetin tam zıttıydı.

Güvende değildik. Henüz değil. Tam anlamıyla değil.

Bir zamanlar krallığımı kurtarmak için topraktan gücü söküp almıştım ve bu, topraktaki mana dengesini bozmuş, yeryüzünün kendisinin protesto çılgınlıkları atmasına neden olmuştu. Ama kan dökülmesine, sarayımı kasıp

kavuran sonsuz buz canavarı ordularına rağmen, bedelin çoktan ödendiğine inanacak kadar aptal değildim.

Kırdığım şey yeniden onarılana kadar ya da karşılığında bizden her şeyi geri alana kadar toprak yeniden düzene girmeyecekti.

Ve eğer bir Kadim Doğmuş bu dünyaya geri dönmeyi başardıysa, ardından neler gelebilir? Daha fazla Korythid mi? Yoksa daha da kötü canavarlar mı? Henüz adını koyamadığımız ve hayatta kalma umudumuz olmayan kadim varlıklar.

Yine de bu küçük bir rahatlamaydı. En azından kısa süreli bir rahatlama hissi vermeliydi, ama bunun yerine tüylerim diken diken oldu.

Bastıramadığım bir yanlışlık hissi vardı, sanki derimin altında kıvranan bir şey gibiydi. Zihnimin derinliklerinde beni çekiştiriyor, kabul edilmeyi bekliyordu... Hayır. Bir şey değil. Bir şeyin yokluğu.

Everly.

Gözlerimi kırptırdım, tekrar kuleye doğru baktım. Onu hissedemiyordum. Bağlantı yoluyla varlığının hafif uğultusunu bile. Onu en son ne zaman hissetmiştim acaba?

Görüş alanımın kenarlarına buz çökerken, korku göğsümün derinliklerine kök saldı. Aramızdaki o görünmez bağı aramak için arkama döndüm.

“Kralım—” diye başladı Eryx, bir kez daha tetikteydi, yumruklarının etrafını demir buz sarmıştı ve tekrar savaşıma hazırlanıyordu.

Bakışlarım aniden gökyüzüne çevrildi. Fırtına bulutları hâlâ üzerimizde dönüyor, havanın kendisi titreyip kararıyormuş gibi kalınlaşıyordu; ancak içlerinden geçen güç ne bana ne de Kış'a cevap veriyordu. Tamamen farklı bir imza taşıyordu. Çok iyi bildiğim bir imza.

Bulutlardan bir gölge koptu, inanılmaz bir hızla savaş alanına doğru daldı. Lacivert saçlarım rüzgarda çılgınca savruluyordu. Tanıdık uzuvlarım havada dengesizce, takla atarak kıvrılıyordu ve kalbim durdu.

Everly.

Ama onu yakalayacak kanatlar yoktu. Düşüşünü yavaşlatacak hiçbir mana da yoktu.

Çünkü uçmuyordu, düşüyordu.

BöLüm 9

EVERLY

Düşüşümün farkına bile varmadan buz gibi bir hava beni sardı, Draven'ın manasının hissiyle karışmış bir şekilde, yumuşak bir taze kar yığınınına düştüm.

Hava buz gibi olmalıydı ama damarlarım zaten buz tutmuştu, dondurucu yanma hissi ejderha ateşinin sonsuz dalgalarından daha güçlüydü.

Gözlerimi sımsıkı kapattım, acıya karşı yumruklarımı sıktım, ta ki pençeler derime saplanana kadar. Bu, gerçek, bütün, etten ve kemikten yapılmış olduğumu, beni her bir acı verici darbeyeyle tüketmekle tehdit eden gücün sadece bir kabı olmadığını hatırlatıyordu.

Ama bu dalgalanmaları bastırmaya ne kadar çok çalışırsam, güç o kadar şiddetli bir şekilde karşı koydu. Gölgeler vahşi, açtı. Avcı gibiydiler. Sanki en ufak bir tahrikte göğüs kafesimi parçalamaya hazırdılar. Ve Kış manası sert ve keskindi, kemiklerimin arasından bir yol açmaya çalışıyormuş gibi düzensiz patlamalarla dışarı doğru savruluyordu.

İki taraf da içimde birbirine saldırdı ve hırladı, tıpkı aynı bölgeyi ele geçirmek için savaşan rakip vahşi hayvanlar gibi. Ve ne yazık ki, o bölge de iç organlarım oldu.

Bir nefes aldım, sonra verdim. Bir nefes daha, ama yetmedi. Damarlarımdan fışkırdığını hissedebiliyordum—buz... ve gölgeler—Kış Mahkemesi'nin ortasında tamamen yersiz olacak bir mana.

Eğer mana beni önce öldürürse, dış görünüş konusunda çok endişelenmeme gerek kalmazdı zaten... Her acı dolu nefes alışverişimle bu olasılık daha da artıyordu.

Parçalar cehennemi paramparça etti.

Bir başka panik dalgası beni sararken boğazımı tırmaladı. Çok fazla; bu çok fazlaydı.

Sonra Draven'ın yüzü karşımda belirdi. Aurora ışığıyla aydınlanmış gözleri, kusursuz, keskin hatlarından alev alev yanıyordu. Jilet gibi keskin çenesi kenetlenmişti ve kan lekeli teni siyah damarlarla doluydu.

Gölgeler.

Gölgelerim. Ona zarar veriyorlar mıydı?

Derin bir nefes daha aldım, beni değil onu tüketen manayı geri çekmeye çalıştım.

Hayır. Hayır. Hayır. Hayır.

Draven'in eli kolumu sıkıca kavradı, parmakları tenime bastırırken buz gibi bir sakinlik beni sardı. Sonra, dünya bir kez daha kaybolmadan hemen önce, Morta Mea kelimeleri kafamda yankılandı. Ama bu sefer karanlık tanıdıktı, rahatlatıcıydı.

En azından, odasına varana ve kocamın öfkesinin tüm şiddetiyle karşı karşıya kalana kadar her şey yolundaydı.

"Az önce neler oldu böyle?"

İçimde alev alev yanan güç, daha yönetilebilir titremelere dönüşmüştü.

Gözlerimi kırıştırdım, panik beni tamamen sarmıştı, Draven'in teninin her santimini inceledim. Damarlarında kıvranan tek bir gölge bile kalmadığında, derin bir nefes aldım. Güvendeydi.

Cildim hâlâ çok gergindi, sanki bir şey dışarı çıkmak için kaşınıyordu ama artık içten içe yanıp kül olma tehlikesi hissetmiyordum.

Bu iyi oldu, çünkü önümüzdeki konuşma için tüm yeteneklerime ihtiyacım olacağı açıktı.

Draven'in kolumdaki tutuşu hâlâ sıkıydı, morartmadan güçlüydü. Gölgeler çekilmiş olsa da, yerlerine yorgunluk bırakmıştı.

Yorgunluk ve saf öfke.

Son kez bu kadar yakın durduğumuzda yüzünün acı yerine zevkle gerilmiş olduğunu, dudaklarının benimkine öfkeyle değil, sıkıca bastırılmış olduğunu hatırlamak tuhaftı.

Bunun bedelinin bu olabileceğini biliyordum, değil mi?

"Yapmam gerekeni yaptım," dedim sessizce.

Bunu aramızdaki bağ ne olursa olsun, gerçeği hissederek mi yoksa kendi başına parçaları bir araya getirerek mi fark etti bilmiyorum, ama bu

farkındalık onu bir anda vurdu. Çenesinin kasılmasında, yüzünde beliren yaralı bir ifadenin keskin parıltısında bunu gördüm.

Elini alnına sürdü, sertçe nefes verirken ter teninde iz bıraktı, ses kaba ve kontrolsüzdü.

Onu daha önce hiç bu kadar bitkin görmemiştim. Thistlerun'da sayısız Tharnok ve Hayaletle savaştıktan sonra bile.

Ve her şeyden önce, bu sadece zaten bildiğim şeyi doğruladı. Yine aynı seçimi yapardım. Onu Winter için kendini mahvetmekten kurtarmak için her şeyi yapardım.

"Ejderha'ya gittin," dedi soğukkanlılıkla. "Onu nasıl buldun ki?"

"Tılsım. Bir teraziydi," diye açıkladım.

Draven alaycı bir şekilde güldü ve çenesindeki bir kas gevşedi. "Demek bir portal kullandın, oraya vardığında yanıp kül olup olmayacağından haberin yoktu—"

"Gerekli olan bir riski göze aldım," diye araya girdim.

Kolumu bıraktı, başını sallayarak geri çekildi. "Kocana haber verme zahmetine bile girmeden mi?"

"Bunu ne zaman yapmalıydım, Draven?" Bir mana dalgası bedenimi sardı, gölge telleri ayaklarımın altındaki taşları kapladı. "Canavar savaşı ortasında avluya mı girmemi istedin?"

Aramızdaki mesafeyi kapattı, nefesi aramızdaki havayı buğulandırdı.

"Bana haber gönderebilirdin, kız kardeşine söyleyebilirdin, bağ aracılığıyla bana bir şey gösterebilirdin," diye karşılık verdi. "Hiç seçeneğin yokmuş gibi davranma Everly. Bana söylemedin çünkü bilmemi istemedin."

Aramızdaki bağda yankılanan öfkenin yanında, acıya daha yakın bir duygu da belirdi.

Tartışmak istedim. Ona bunun tam olarak doğru olmadığını, kararın o kısmını mantıklı bir şekilde açıklayamayacak kadar paniklediğimi, aramızdaki mesafeyi kirleten ihanet sarmalını hafifletecek hiçbir şey söyleyemediğimi anlatmak istedim.

Ama yalanı sezmiş olmalıydı.

Yüzüğündeki titreşimi bekliyormuş gibi aşağıya, yüzüğüne baktı ve içimde bir şeyler söndü.

Korythid'lerle olan savaştan dikkatini dağıtacağım diye paniklemiş ve endişelenmişim, ama daha da önemlisi, haklıydı. Beni durduracağından endişelenmişim...

Gölgelerim daha öncekinden daha güçlü bir şekilde parladı, bu sefer kenarları buzla kaplıydı.

Draven çenesini sıktı ve kolumu kavradı. Onun manası soğuk ve keskin bir şekilde benimkine yayıldı ve bir şekilde, şükürler olsun ki, beni bir nebze de olsa teslim olmaya zorladı.

“Draven, ben—” diye başladım ama sözümü kesti.

“Şu anda endişelenmemiz gereken daha büyük şeyler var.”

Yorgunluk birden üzerime çöktüğü için sinirlendim. Ama haksız da değildi. Bu tartışma için daha sonra zaman olacaktı.

Muhtemelen.

“Doğru,” diye mırıldandım. “Kalp Taşına ulaşmam gerek.”

Sanki beni duymamış gibi gözlerini kırptırdı.

“Manamı geri kazandığıma göre,” diye ekledim apaçık ortada olanı, sanki ikimiz de bu gerçeğin acı verici bir şekilde farkında değilmişiz gibi.

“Mana’yı kontrol edemezsin.”

Evet, bu yüzden aciliyet söz konusu. Ama daha sonra bunu yapacak kadar uzun süre hayatta kalamayabileceğimi söylemenin işime yarayacağını düşünmedim, çünkü zaten odanın içinde neredeyse benim uçucu manam kadar güçlü dalgalar halinde yayılan öfkesini hissedebiliyordum.

“Kalp Taşı için bunun önemi olmadığını söylemiştin...” dedim.

Çenesindeki o kas bir kez daha kasıldı ve bu sefer acı bir tatla karışık bir öfke dalgası havayı yırtıp geçti, tadını dilimde hissedebiliyordum.

“İşte o zaman senin gücünün Seelie doğasında olduğunu ve bugün seni bir kez daha öldürmeye çalışmadığını varsaydım.”

İtiraz etmek için ağzımı açtım ama sözümü kesti, kolumu neredeyse refleks olarak daha da sıkı kavradı.

“Risk almaya, seni riske atmaya hazır olsam bile, Yıldızlar Salonu mühürlüdür. Onu ancak Vizyoner açabilir.”

Mana odayı bir kez daha sarsarak geçti, ama bu sefer benim odam değildi. Acısı giderek arttı, ciğerlerimdeki nefesi kesecek kadar karanlık bir şeye dönüştü; panik, inkâr ve... korkunun güçlü bir karışımıydı bu.

Bedenimi ve ruhumu parçalamakla tehdit eden gücün etkisi altında o kadar kalmıştım ki, diğerlerinin nerede olduğunu sormayı akıl etmemiştim.

Kardeşimin nerede olduğunu merak ederken midem şiddetli bir şekilde kasıldı. Ve Nevara... Bu Mahkemeyi korumaya yemin etmiş olan Vizyoner neden onun yanında savaşa katılmamıştı?

Dahası, Nevara Draven'ı önemsiyordu. Savaşacak nefesi olduğu sürece onu asla terk etmezdi.

Onun sözlerini ve Nevara'nın Kalp Taşı odasını açmaya istekli ya da قادر olmayacağı imamı geç de olsa fark ettim.

“Daha büyük derterimiz olduğunu söylediğinde...” Sesim çok kısık, çok uzaktan geliyordu.

Ama bana cevap vermek yerine, beni kollarına çekti ve biz buz ve karanlığın içinde kaybolduk.

BöLüm 10

DÖRTNALA KOŞMAK

Revir bir mezar gibiydi.

Çok fazla cesedin, çok fazla parçanın, lanet olasıca geç kalmışlığın, çoktan tüketilmiş son nefeslerin kokusu havayı sarmıştı. Bizi buzdan bir kafesin içine hapsettiğimde, mahremiyet bir tabutun üzerine kapanan kapak gibi yerleştğinde, koku daha da derinleşti.

Amias, Nevara'nın hareketsiz bedeninin üzerine eğildi, manası dikkatli ve sessiz bir şekilde içine nüfuz ederken Noerwyn de saçlarındaki kanı nazıkçe temizledi. Everly'ye alçak sesle, savaş alanında olup bitenleri anlattı, her kelimeyi özenle seçti, sanki sesin kendisi daha fazla zarar verebilirmiş gibi.

Kasıldım. Dördümüzün dar karyolanın etrafına sıkışmasıyla alan çok kalabalıklaşmıştı.

Öte yandan, belki de bu sadece karımın yeni açığa çıkan manasının bizi buz ve karanlığa gömmekle tehdit eden baskıcı varlığının bir yansımasıydı. Odalarımda neredeyse yatışmışken, Nevara'yı görünce öfkeli bir canavar gibi yeniden alevlenmişti.

Benim vizyonerim.

Yutkundum. Onu, hayatlarımız ve Mahkeme canavarlar tarafından istila edilmeden önce, revir yatağında hareketsiz yatan, alaycı sırıtişından ya da nadir bir kahkaha nöbetini ele veren dudak seğirmesinden eser olmayan en eski arkadaşım olarak düşünmektense, o şekilde düşünmek daha kolaydı.

Bir anda kendimi uzak bir anının içinde buldum.

Nevara elini kolumun üzerine koymuştu, ağzı ise her zaman olduğu gibi, kontrolünü kaybetmeye saniyeler kala titreyerek kıpırdıyordu.

"Sizi bu kadar komik bulan şeyi paylaşır mısınız?" diye sordum.
"Bunu fark eden tek kişi sensin," dedi hafif bir pişmanlıkla.
İçimden bir ah çektim. "Ömür boyu pratik yaptın. Ve sen sorudan kaçınıyorsun."

Ağzı tekrar seğırdi. "Neredeyse vardık."
Gözlerimi kıstım. "Yani bu, bahçelere gitme yönündeki ani isteğinle mi ilgili?"

Sarayın bahçıvanlarının mana ve kraliçelerine olan saf bağlılıklarıyla hayata döndürmeyi başardıkları sayısız bitki ve çiçeği göremese de, bahçelerin kokusunu ve sunduğu genel huzuru her zaman severdi. Ancak bugünkü isteği, haklı gerekçeden daha acil bir durumdu.

Eğer gözlemlememi istediği bir şey yoksa tabii.
Çitin etrafından döndük ve birkaç adım ötemizdeki adama bakarken, ellerim buzla kaplı bir halde donakaldım. "Gitmeliyiz. Lord Halberg burada."

Telaşla bir o yana bir bu yana yürüyor, kendi kendine mırıldanıyordu. Arkasında, küçük, parlayan kıyamet zerrecikleri gibi yavaş ve uğursuz daireler çizerek süzülen üç soluk buz parçası vardı.

Nevara dudaklarında alaycı bir gülümsemeyle, "Bekle de gör," diye tısladı.

"...Torun."

"Hım?" Masum bir şekilde göz kırptı.

"Ne yaptın?"

İnce omuzunu silkti. "Geleceğinde birkaç buz perisi gördüğümü ima etmiş olabilirim ve elbette... bunlar sadece talihsiz bir kadere mahkum olanlara görünür."

Ona dik dik baktım. "Peki, bu nasıl bir kader olurdu?"

Yine omuz silkti. "Biliyorsun... Hani şu, ruhunu arındırmak için şimdiye kadar söylediğin her yalanı herkesin önünde itiraf etmedikçe, her gece nefesini biraz daha kesen dumanlar gibi olan şey."

Gözlerimi kırptırdım. "Nevara."

"Ne?" diye sordu masumca. "Bana tam da bu hayırlı ve zamansız anda peşinden buz perilerinin geldiğini söyleme sakın..."

Cevap vermeyince şok olmuş gibi yaptı.

Ben cevap veremedim Lord Halberg, sanki içine ışık hüzmeleri girebileceği gibi ellerini ağzına kapattı. Sonra dizlerinin üzerine çöktü ve

yüzünü gökyüzüne kaldırarak, saray mensupları ondan kaçmak için geriye doğru kaçıırken, Parça Ana'ya yüksek sesle dualar okumaya başladı.

"Şaka yapıyor olmalısın," diye mırıldandım.

"Geleceğin vizyoneri şaka yapmaz," dedi alaycı bir şekilde. "Ama belki de bu yeni bulduğu dindarlık, geçen hafta çok önem verdiği o defteri nereye koyduğunu hatırlamasına yardımcı olur."

Beni açıkça çalmakla suçladığı şey...

Babam soru sorma zahmetine bile girmemişti; asla sormazdı. Saraydaki en iyi saklanan sırlardan biri, oğlunu ne kadar çabuk terbiye ettiğiydi. Bunun yerine, bana 'itaat' dersi vermek için Büyük Salon'dan herkes ayrılana kadar bekledi.

Anılar sırtımda hayalet gibi belirdi, tuniğimin altında hayali morluklar batıyordu. Nevara nefes alışverişimdeki değişimi hissetmiş olmalıydı. Kolumu nazikçe sıktı.

"Bu arada, buz böceklerinin ardıç balını çok sevdiğini biliyor muydunuz? Anladığım kadarıyla, kokusuna tamamen kapılıyorlar ve sadece tadına bakmak için kilometrelerce yol katediyorlar."

"Lord Halberg'in ardıç balına düşkünlüğü var mı acaba?" diye tahmin yürüttüm.

Nevara, Vizyoner olarak kullandığı sakın ses tonuyla, "Ah, bilemem," dedi. "Her şeyi görmüyorum, biliyorsunuz, ve Parça Ana, Lord Halberg'in banyo alışkanlıklarının dehşetinden beni koruyacak kadar nazik davrandı, ancak Mirelda'nın hizmetçilere onun şampuanını tam da o şeyle güçlendirmelerini söyleyeceğini hatırlıyorum."

Gülmekten boğazım düğümlendi. "Sadece sen Mirelda'yı böyle bir şakaya ikna edebilirdin."

Tam o sırada, buz parçacıklarından biri Halberg'in yüzünün önünde belirdi ve lord çığlık atarak avuç dolusu toprağı parçacığın yönüne fırlattı.

Parlayan mavi küre hafifçe titreşti ve hiç etkilenmeden geriye doğru süzüldü. Halberg, küre tekrar aşağı inerken birden ayağa fırladı.

"Pekala!" diye bağırdı geriye doğru sendelemeden önce. "Unvanı erken aldım. Tören henüz... bitmemiştir!"

Gözlerim faltaşı gibi açılmıştı. "Ne yapıyor bu?"

Nevara, yüzünde samimiyetin yansımasıyla, "Lanetten kaçınmaya çalışıyorum," dedi. "Açıkçası."

Kadın doğruldu ve bizi tekrar ilerlemeye zorladı. Lord onu görür görmez donakaldı, elleri titreyerek yanlarında duruyordu.

Nevara konuşurken sesi, son ayinleri yapan bir rahibenin sesi kadar ciddi idi. "Vicdanınız huzur bulsun, Efendim."

Halberg, başka bir itirafa başlamadan önce sızlandı.

"Prens defterimi çalmadı. Onu kar zarı oyununda kaybettim... ve ahır bekçisi bana hâlâ bir keçi borçlu."

Halberg'in yanından geçerken saray mensuplarından birkaçı küçümseyici sözler mırıldandı, bakışları alaycı bir tondaydı.

Nevara biz uzaklaşırken kahkahalarını tutmaya çalıştı ama yine de boğuk, son derece yüksek bir ses çıktı ağzından.

Kaşımı kaldırdım ve onu çit labirentinin içine daha da derine çektim. "Az önce... homurdandın mı?"

"Kesinlikle hayır. Ben asla öyle biri olmazdım—"

Arkamızda, efendi bağırmaya devam ediyordu: "Bu peri çiçeği değil... ve Şifacı bunun inatçı olduğunu söylüyor!"

"—incelikten yoksun," diye bitirdi sözünü, tamamen yıkılarak.

Gülmekten iki büküm oldu, o kadar çok güldü ki neredeyse dengesini kaybetti.

Aynı kaderi paylaşmak üzereyken, adamın meraklı bakışlarından uzaklaşmak için bizi köşeyi hızla döndüm; kısık kahkahalarım onun neşeli kahkahalarıyla aynı ritme uyuyordu.

Gözlerimi kırptım ve belinden bükülmüş, neşeyle kıvrılmış halinin görüntüsü, karşımda duran, kanla kaplı, ruhani saçları ve huzursuzca inip kalkan göğsüyle gerçek bir görüntüyle yer değiştirdi.

Saç örgülerinin uçları ve tırnakları, sanki girdap gibi dönen mürekkep içine batırılmış gibi, uğursuz bir karanlıkla çevriliydi; leke, incecik, soluk şeritler halinde yayılıyordu. Korythid'in zehrinin etkisi miydi acaba?

Dişlerimi sıktım, çenemdeki bir kas bu yoğunluktan dolayı ağrıyordu.

Bencil olma Nevara. Ne zaman öleceğini ben söylersem o zaman ölebilirsin ve bu kesinlikle o zaman değil.

Eşimin narin bedeninden şiddetli bir mana dalgası fişkırdı ve dikkatimi tekrar ona çevirdi. Yayılmaya vakit bulamadan onu kendime çektim, fazlasını bağımız aracılığıyla emdim, kendi buz kütlemlerini etrafını sardı ve dalga kırılıp kayboldu.

Bu günün cehennem yedinci katına kadar gidip geri döndüğü tüm yolları hatırlatmaya ihtiyacımız yoktu aslında, ama onun yeni kazandığı mana, bir kez daha, yardımcı olmaya can atıyordu.

Düzensiz bir şekilde atıyordu, neredeyse uğruna ölmeyi göze aldığı o muazzam rezervler protesto edencesine dışarı doğru baskı yaparken zorlanıyordu. Bağlantıyı sabit tutarken kısık bir sesle küfrettim.

Benim yönlendirmemle Frost, düzensiz alevlenmeyi yatıştırarak kolunun etrafına tekrar dolandı, ta ki nefesi kesilene ve omurgasından aşağıya isteksiz bir ürperti geçene kadar. Havada kıvrılan karanlık gevşedi, sonra geri çekildi ve onu henüz sakinleştirmese de kontrol altında bıraktı.

Manasının kendisini, onu ve tüm o kanlı, buzla kaplı odayı ne sıklıkla yok etmeye çalıştığının farkında mıydı acaba? Kanlı ve buzla kaplı bir savaş alanının ortasına düştüğünden beri bunu kaç kez yapmıştı?

Acaba o da benim tenimde hissettiğim gibi, teninde bir tırmalama hissi duyabiliyor muydu? Tıpkı çatlakları arayan sinsice ilerleyen kırağı gibi, ya da ince buza bastıran, kırılıp geçebileceği anı bekleyen gölgeler gibi?

Ama elbette, bu olmazdı. Buna izin vermezdim. Ve eğer Parça Ana bu Mahkemede herhangi bir hayata değer verseydi, o da buna izin vermezdi...

Zihnimin bir köşesinde, Noerwyn'in kız kardeşiyle konuştuğunu fark ettim.

"Kazık saplandı" ve "şimdilik durumu stabil" gibi kelimeler, bu gece hayatlarını pervasızca riske atan iki kadının arasında dururken beni saran suçluluk ve öfke dalgasının içinde kayboldu. Ve ikisini de korumak için yapabileceğim hiçbir şey olmamıştı.

Nevara ile aynı savaş alanını paylaştığımızda da durum böyle değildi, hele ki karım saray duvarlarından tek başına, tek kelime etmeden kaçtığında hiç öyle değildi.

Tıpkı annemi koruyamadığım gibi.

Çılgılığının kafamda yankılandığını duydum, Nevara'nın kendini o lanetli elçinin önüne attığını gördüm, Everly'yi buzdan ıssız mağarada bulduğumda vücudundaki yaralardan akan kanın kokusunu aldım.

Kolumu sanki sıkıntımı hissedebiliyormuş gibi sıktı, sanki bu duruma kendisinin sebep olduğunun farkında bile değildi.

Çenemde bir kas seğirdi. Parçalar Kış'a, Aerivelle'in tamamına yardım ederdi, eğer onu şimdi kaybedersem. Bu alemde ya da öbür alemde, geçmişte ya da şimdide, hiçbir sarayda ya da krallıkta, karımı benden almaya çalışan dünyayı buz ve toza çevirmemi engelleyebilecek hiçbir şey yoktu.

Elimle hâlâ gölgeleri uzak tutmak için kolunu sıkıca kavradığımı hatırlamadan önce yumruklarımı sıktım. Baskıya rağmen kıpırdamadı,

Vizyonerin hareketsiz yüzüne odaklanmış bakışlarından hiç kımıldamadı.

Nevara hırıltılı bir nefes aldı ve Everly onu teselli etmek için elini uzattı.

Onu durdurmak için kolunu hafifçe geriye doğru çektim, hâlâ ona doğru bakmıyordum. Bunu neden yaptığımı bile bilmiyordum. Mana kontrolünü kaybederse Nevara'ya neler yapabileceğinden mi korkuyordum? Ölümün bulaşıcı olduğundan ve gelimin sıradaki kurban olabileceğinden mi korkuyordum?

Lacivert dalgalı saçları, küllerin yoğun kokusunun altında hâlâ ayçiçek çekirdeği gibi kokuyordu ve kusursuz yüz hatları, çizikler, is ve onu kolayca öldürebilecek her şeyin izleriyle bozulmuştu.

Sonunda Amias, o sabırlı, şifacı tavrıyla derin bir nefes aldı, ama burada sabrı kalan tek kişi oydu.

"Hayatta kalabilecek mi?" diye sordum soğukkanlılıkla.

Gözleri, içinde bulunduğu canavarlar mahkemesi için fazla yumuşaktı ve okunması son derece kolaydı. Daha ilk kelimesini söylemeden midem alt üst oldu.

"Söyleyemem."

Kan damarlarımda buz gibi ve öfkeli bir şekilde akmaya başladı.

"Bunu bilmek senin görevin değil mi?" diye çıktım. "Burada bulunmanın asıl amacı bu değil mi?"

Ona bir zamanlar benden sığınma talebinde bulunduğunu ve ben de ona izin verdiğimi, bu kararımın asla pişman olmadığını hatırlatmaktan kıl payı kurtuldum; ta ki en yakın arkadaşımın cansız bedeninin başında durup bana onun yaşayıp yaşamayacağını bilmediğini söyleyene kadar.

Noerwyn konuşmak için nefesini tutarak öne çıktı, ama Amias elini kaldırdı.

"Evet, öyle. Ama her mananın bir sınırı vardır." Son cümleyi söylerken bana dikkatlice baktı, koyu yeşil bakışları sanki günün muazzam ağırlığını gizleyen her kırmızı damarı ve her mor gölgeyi katalogluyormuş gibi gözlerimde oyalandı.

"Nevara'nın manası onu koruyor. Bu süreçte iyileşmeyi engelliyor mu yoksa hızlandırmanın bir yolunu mu buluyor, bunu bilmek imkansız. Umarım herkes dinlendikten sonra sabah daha fazla bilgi sahibi oluruz."

Dinlenmek.

Bu söz, adeta bir Shivermark cin yudumu gibi yüzüme çarptı ve yorgunluk tüm uzuvlarımı titretti. Başım zonluyordu, vücudum kaskatı

kesilmiş ve ağrıyordu, ama dinlenmek bir seçenek bile olmadan önce yapılacak çok şey vardı.

Koruma büyülerinin güçlendirilmesi gerekiyordu. Başbüyücünün, dikkatsiz karımın yarattığı karmaşayı düzeltmek için geri çağırılması gerekiyordu.

Ve kadim canavarların sonunu gördüğümüze inanacak kadar aptal değildim.

Bütün bu sebeplerden ve yüzlerce daha fazlasından dolayı, bu odadan ayrılmam gerekiyordu. En yakın arkadaşımın, reddetmesine asla izin verilmeyen kralların seçimleri yüzünden bir kez daha acı çekmesini izlemeyi bırakmak için.

BöLüm II

EVERLY

Kurtlar, Draven'ın odasının kapısının önünde kıpır kıpır hareket ediyorlardı.

Odayı geçip kapıyı açtım, arkamdan gelen kocamın hafif itiraz sesini umursamadım. Eğer sözde hastalığım yüzünden sarayda dolaşmama izin verilmiyorsa, Draven'ın canavarlarla savaşmak için haftalarca uzakta olduğu süre boyunca bağlandığım yaratıkları görmezden gelmeyecektim.

Astra ilk gelen oldu. Lumen hemen arkasından yaklaştı, başını bacağıma yaslariken göğsünden alçak, endişeli bir inilti yükseldi. Selas ve Vega, Thalos'un ardından içeri daldılar, pençeleri mermer zeminde tıkırdadı ve ardından odayı keskin bir cıyıklama kesti, ardından beyaz bir ışık parlaması ve küçük, öfkeli bir buz topu belirdi.

“Biliyorum,” diye mırıldandım Batty, sanki saatler değil de haftalarca yokmuşum gibi buz gibi küçük bedeni çenemin altına yerleşip doğrudan köprücük kemiğime doğru hamle yaparken. “Seni terk etmek istememiştim.”

Onun varlığı, soğukluğun kemiklerime daha da işlemesine neden oldu; gücümü iletmek için bir kanal sağlamak yerine, buz derimden sızıyordu. İstemsizce titredim, içgüdüsel olarak sıcaklık ararken parmaklarımı elbisemin koluna doladım.

Draven, bir adım daha yaklaşıırken ve sanki manamı kontrol altında tutmak istercesine elini koluma koyarken, kendi kendine alaycı bir şekilde homurdandı. Batty ise ona tıslayarak karşılık verdi, daha da yaklaştı, soğuk tavrı keskin bir azarlama gibiydi.

Yorgunluğu, aramızdaki bağ aracılığıyla bana ağır ve korumasız bir şekilde dokunuyordu; kendi içimde yankılanan keskin bir hayal kırıklığıyla

karışmıştı. Keşke vücudundan benimkine geçen tek ısı türü bu olsaydı, ama şimdi bile, elinin kolumdaki her temas noktasını acı verici bir şekilde hissediyordum; teninden benimkine minik şimşekler çakıyordu.

Ama sonra yüzüne baktım.

Draven'in ifadesi donuktu, çenesi sıkıca kilitlenmişti, mavi-yeşil gözleri bastırılmış bir buzla parlıyordu. Hâlâ büyüleyici derecede güzeldi. Hâlâ kocamdı. Ve yine de, önceki gece o kadar açıkça sergilediği sıcaklıktan yoksun kalmıştı.

Torun.

Bu düşünce beni derinden etkiledi.

En yakın arkadaşı revirde, kırık dökük ve kanlar içinde yatıyordu, hayatı bıçak sırtındaydı. Onun vizyoneri ve mahkemeyi ayakta tutan son kırılğan bağıdı. Henüz bunu sindirmek için kendime zaman tanımamıştım ama o, arkadaşının düştüğü andan beri tüm yükü omuzlarında taşıyordu.

Bu, benim gerekçelerimi değiştirmede. Ejderhaya gitmek hâlâ doğru tercihti.

Ama şimdi bunu duymasını beklememem gerektiğini biliyordum.

Konuşmadan önce birkaç derin nefes aldım.

"Nevara için üzgünüm," dedim sessizce.

Eli kolumu sıkıca kavradı, çenesi kasıldı ve bakışları soğuk ve sinirli bir şekilde gözlerime kilitlendi. "Bunun için mi özür diliyorsun?"

"Bunu durdurmak için elimden geleni yaptığım için kesinlikle pişman değilim," diye karşılık verdim çenemi yukarı kaldırarak. "Eğer bunu soruyorsanız."

"Ve tek kelime etmeden çekip gitmekten mi bahsediyorsun?" Sesi sertleşti, her hecesinde inanmazlık hissediliyordu.

"Sana söyleseydim ne yapardın?" diye sordum. "Beni yoluma gönderir ve buz canavarıyla savaşmaya devam mı ederdin?"

Çenesi kasıldı. Serbest elini saçlarının arasından geçirdi, sert bir nefes verişle nefesini verdi; savaşın kalıntıları hâlâ ikinci bir deri gibi vücuduna yapışmıştı.

Sonunda konuştuğunda, bana olan tutuşu ses tonundan çok daha nazikti. "Nevara'nın hâlâ hayatını kaybetme ihtimali size yetmiyor mu? Bir de kendi hayatınızı feda etmekte ısrarcı mısınız?"

Batty'yi, Mirelda'nın kahvaltılık masasında bizim için bıraktığından hiç şüphem olmayan, dokunulmamış yiyeceklerle dolu gümüş tepsiye indirdim

ve o da tombul kırmızı bir böğürtlene doğru koşuşturmasına izin verdikten sonra karşılık verdim.

"Alternatif tam olarak ne, Draven?" diye sordum, pençelerim kırılmak üzereyken parmaklarım acıyordu. "Senden başka kimsenin savaşmasına izin verilmiyor mu? Krallığın için kadim, bilinmeyen bir canavarla savaşarak hayatını riske atabilirsin, ama biz diğerleri kulelerimizde güvende mi kalmalıyız?"

Draven yumruklarını sıkı, soluk mavi evlilik yüzüğü çoktan buzla kaplanmıştı. "Bu senin savaşın değil, Morta Mea, ve benim hatalarım yüzünden ölmeni istemiyorum."

"Ne için savaştığımı bana söyleyemezsin, Draven." diye fısıldadım, daha da yaklaştım ve geri adım atmayı reddettim.

Bakışları dudaklarıma indi, sonra tekrar gözlerime döndü, bu sefer daha karanlıktı. "Hâlâ bana aitsin, bu yüzden evet, Karım, sana söyleme hakkım var. Özellikle de ilk fırsatta kendini tehlikeye atmak için yaramaz bir çocuk gibi kaçmaya meyilli olduğun zamanlarda."

Omurgamda bir ürperti hissettim. Kendime, sözlerinin beni ısıtmadığını, içimde rahatlıktan çok isyan duygusu uyandırdığını söyledim.

Ama ben bile o kadar iyi bir yalancı değildim.

Yine de, aramızdaki bağdan ne hissederse hissetsin, ona en ufak bir taviz vermemem gerektiğini biliyordum. Bu yüzden kısa, sessiz bir çıkmazda kaldık; gerilim, mermer zemine yayılan buz tabakasından daha yoğun. Eli kalktı, başparmağı yanağıma değdi, sonra geri çekildi ve tenindeki kararmış kül lekesine baktı.

Gördüğüm rüyadaki annem gibi yarı vahşi görüneceğimi biliyordum. Nadir bir değişiklik olarak, o da benden çok daha iyi değildi. Solgun, dağınık saçlarında ve kusursuz teninde kan lekeleri ve daha koyu bir şey vardı.

"Temizlenmeliyiz." Bu sözler, ne anlama geldiğini kavramadan ağzımdan döküldü.

Birbirimizin kollarında sarılı halde içinde bulunduğumuz o sisli ortam, ikimiz de kir içinde olduğumuz halde birlikte banyo yapmanın günlük samimiyetinden çok farklıydı.

Ama manam henüz kontrolsüzken onun yanından ayrılacak kadar aptal değildim. Ayrılabilseydim bile, canavarı ilk gördüğünde yaşadığı fiziksel yenilginin ağırlığını hissettiğim, yaklaşan ölümünün yankılarının ruhumda

çınladığını hissettiğim bir dönemde, onu gözümünden ayırmaya cesaret edebileceğimden emin değildim.

Bakışları ateşle doldu, çenesi kasıldı, sanki aynı çelişkili düşünceler zihninden geçiyordu. Sonunda başını salladı ve beni banyo odasına götürdü.

Beklediğim küvet yerine, Draven beni ancak buz ve buhar katedrali olarak tanımlanabilecek bir yere götürdü. Banyo odası devasa büyüklükteydi, gece yarısı taşlarından oyulmuştu ve meşale ışığını yakalayıp kırık yıldızlar gibi saçan gümüş damarlarla kaplıydı.

Soğuk mavi fayanslardan oluşan geniş bir platform, duvara oyulmuş kemerli bir duşun önünde uzanıyordu; su, havayı buğulandıracak kadar sıcak ve erimiş kutup ışıkları gibi parıltıyan, ısıltılı bir perde gibi aşağıya akıyordu. Aşırıydı. Güzeldi. Ve tam da ona özgüydü.

Birbirimize daha da yaklaştık, üzerimizdeki buharın sıcaklığı bizi sararken ikimiz de konuşmadık. Havada, etrafımızdaki buhardan daha yoğun bir gerilim çökmüştü.

Sonunda şelalenin altına adımımızı attığımızda, ilk sıcaklık dalgası nefesimi kesti. Ayaklarımızın dibinde kızıl bir girdap oluştu, su vücudumuzdaki kanı temizlemeyi başardı ama aramızdaki karmaşaya hiçbir şey yapmadı.

Çıplak teni tam karşımdaydı, benimkinden birkaç santim ötede; aldığım her nefes ardıç ve kar kokusuyla doluydu. Onun yakınlığı içimde ilkel bir şeyi uyandırdı. Manam canlandı, donla aydınlanmış duvarlarda gölgeler belirdi, sanki onu benden önce tanımış gibiydiler.

Acı verici bir yavaşlıkla bileğime uzandı, bakışları bir an bile gözlerimden ayrılmadı. Parmakları sabunla kayganlaşmıştı, manasından hala kabaran buz gibi öfkenin aksine yakıcı bir sıcaklıkla yanıyordu. Tenine değdiği anda, bağ göğsümde bembeyaz bir sıcaklık dalgası gibi yayıldı.

Yavaşça, tenimden çıkmaya çalışan gölgeleri geri püskürttü; gözleri, son gölge de kaybolana kadar gözlerime dikilmişti.

Gözbebeklerinin uçsuz bucaksız genişliğinin etrafında kutup ışıkları canlandı, buz gibi ışık içimdeki ateşli ve ham bir şeyle çarpıştı.

Sonra dudakları benimkine yapıştı.

Bu öpüşte nazik ya da dikkatli hiçbir şey yoktu. Aksine, nefes kesici, tutkulu ve umutsuzdu. Ve ben de bu yüzden onu daha çok sevdim.

Bedeni benimkine çarptı, beni kaygan mermer duvara yapıştırdı, öpüşü dişlerle doluydu ve vahşi bir açlık içeriyordu. Etrafımızda fırtına gibi buhar

yükseliyordu, tenimin onun teniyle buluştuğu her yerde sıcaklık ve soğukluk çarpışıyordu.

Daha fazlasına ihtiyacı vardı. Ve Tanrı şahit, benim de daha fazlasına ihtiyacım vardı.

Draven bileklerimi bıraktı, elleri vücudumda sıvı bir ateş izi bırakırken parmakları göğsümü, kalçalarımı, uyluklarımı kavrayıp sıktı. Onu daha da yakına çekmek, aramızdaki o azıcık mesafeyi silmek için çaresizce sırtını tırmaladım.

Kalçalarını bana sürtüp yüzünü boynuma gömdükçe vücudumun her parçası ona karşılık verdi.

Isırığı o kadar sertti ki derimi yırtacağından emindim, ama yine de yeterli değildi. Hiçbiri yeterli değildi.

Parmaklarım saçlarına dolandı, onu kendime doğru çektim ve göğsünden kopan o kısık ses, kırılgan ve bitkin bedenimin her bir yerinde titreşti.

Bir nefes ile diğer nefes arasında bir yerde, dünya belirsizliğin ve korkunun ezici ağırlığından başka bir şey hissetme ihtiyacının çılgın, acı verici dürtüsüne indirgendi.

Dişlerinin sürtünmesi ve hırıltılı nefeslerinin altında her şey yanıp kül oldu, ve o da ismimi tekrar tekrar, bir lanet gibi mırıldandı. Sanki onu bedeninden atmaya çalışıyordu ama başaramıyordu.

Sonra beni kaldırdı, bacaklarımı beline doladı. Alnı alnıma yaslandı, nefeslerimiz birbirine karıştı, aramızdaki boşluk sadece sıcaklık ve umutsuzluğa dönüştü.

Zaman uzadı ve kendi içine çöktü. Dakikalar, saatler, belki de günler, birbirimize dalıp giderken birbirine karıştı. Birbirimizden tekrar tekrar çıkardığımız acı ve zevkin içinde kaybolduk.

Hiçbir şeyi düzeltmedi. Kapımızdaki canavarları ya da aramızdaki yaraları iyileştirmedi. Bizi bütünleştirmede, daha güçlü kılmadı ya da sihirli bir şekilde yeni, kırılmaz bir bağla birleştirmede.

Ama birkaç çalınmış nefes sayesinde, dünya bizi boğmadan önce biz dünyayı boğduk.

Ve kırık parçalar bize yardım etti, belki de geriye kalan kurtuluşa en yakın şey buydu.

BöLüm 12

EVERLY

Her şey, hafif bir acı hissiyle başladı. Sanki biri henüz tam iyileşmemiş eski bir morluğa bastırıyormuş gibiydi.

Zihnimde görüntüler değişti, her biri bir öncekinden daha parlak ve daha gürültülü bir şekilde belirdi. Hayır. Sadece görüntüler değil.

Hatıralar.

Sırtımda sürüklenen neşterin tanıdık çekme hissi, kurtulmaya çalışırken bileklerime dayanan demir kelepçelerin yakıcı etkisi. Amcamın derin sesi, çığlıklarımın daha yüksek bir şekilde yankılanarak, "Sakin ve sessiz ol!" diyordu, ardından bir ses karmaşası geliyordu.

"Hollow" kelimesi tekrar tekrar yankılandı.

Oyuk.

O bir boşluk.

Bir boşluk.

Başka bir boşluk...

Verdikleri karar, ciğerlerimdeki sessizlikte yankılandı, havanın olması gereken yeri doldurdu ve nefes almaya çalıştığım anları benden çaldı.

Acı şiddetlendi. Orman zeminindeki kuru yapraklar arasında hızla yayılan bir yangın gibiydi. Gölgeler damarlarımda yırtılıp geçti, ardından gelen şiddetli, kemiklerime kadar işleyen soğuk bedenimi cam gibi kırılgan ve hassas hale getirdi.

Tekrar nefes almaya çalıştım ama bu bile tehlikeli geldi, sanki her an paramparça olabilirdim gibi.

Uyanınca boğuk bir nefes kaçtı ağızımdan. Ama gözlerimi açtığımda acı dinmedi. Aksine, omurgamı tırmaladı ve kalbimi kemirerek görüşümü

kenarlardan bulanıklaştırdı.

Yerden ve duvarlardan yükselen sivri buz kuleleri, yatağımın etrafını kristal barikatlar gibi sararken, gölgeler havada girdaplar oluşturuyordu. Buz, oyma direklerin üzerinde, perdelerin üzerinde ve ellerimin altındaki yastıkların üzerinde yavaşça yayılıyordu.

Bu, Draven'ın kabuslarının en şiddetli anlarında bile sahip olduğu mana'ya hiç benzemiyordu. Tam bir kaostu. Umutsuz ve vahşi. Hatta acımasızdı.

Odanın içinde boğuk bir hırıltı yankılandı, kendi kendime kurduğum buzdan hapishanenin öbür tarafında birden dikildi. Turkuaz gözleri, kontrol edemediğim buz ve gölgeleri incelerken yırtıcı bir parlıltıyla ışıldadı.

Onun manası benimkiyle buluştu, bana ulaşmak için mücadele ederken keskin ve hassas dalgalar halinde onu yarıp geçti.

"Everly—" diye hırladı, vücudunun her yerinden şiddetli bir şekilde buz dökülüyordu.

Donmuş bariyeri aştı ve buzdan kuleleri bir anda paramparça etti. Ardından, manası buzun içinden kıvrılarak, sanki her birine adıyla uzanıyormuş gibi, tenimin hemen üzerinde asılı duran gölgelere doğru ilerledi. Sanki onları da beni tanıdığı kadar iyi tanıyormuş gibiydi.

Onları ikna etti, emretti ve sonunda zorla geri çekilmelerini sağladı, böylece beni kollarına sarabildi.

Gölgeler teninde, sonra da altında süzülerek damarlarını doldurdu; sanki baskıyı hafifletmek için manayı kendi içine çekiyordu.

Yavaşça, acı verici bir şekilde, odanın etrafındaki sivri sütunlar geri çekilmeye başladı. İnceldiler ve yumuşadılar, sonunda mermer zemine hafif bir yağmur gibi damlayan küçük parçalara dönüştüler.

Daha başlamadan bitti.

Önümde küçük beyaz bulutlar havayı kaplamıştı. Panik içinde, kesik kesik nefesler dudaklarımdan kayıp gidiyor ve titreyen bedenimi sarsıyordu.

Ne yaptım ben?

Draven'ın derisinin altında kıvranan gölgeleri bastırmasını izlerken bu düşünce içimde yankılandı. Nefes nefese kalmışken, belimdeki kavrayışı sıkılaştı ve beni göğsüne iyice çekti.

Pencerelerde hafif bir tırmalama sesi duyuldu ve Draven bileğini hafifçe sallayarak manasını kullandı ve Batty'nin içeri girmesine izin verdi.

Aşağı doğru süzülerek kanatlarıyla boynumu sardı, başını çenemin altına yerleştirdi ve küçük, rahatlatıcı sesler çıkardı.

Nefes al, Everly. Kendi kendime dedim. Sadece nefes al.

Daha önce çok şiddetli bir şekilde coşan güç, Draven'ın büyük bir kısmını emmesiyle şimdi daha sakinleşmişti, ama yine de içimde derinlerde kaynadığını hissedebiliyordum, tıpkı kafesinin duvarlarında volta atan, tekrar saldırmak için mükemmel anı bekleyen bir yırtıcı gibi.

Manamın üzerimdeki etkisi azaldıkça, Draven'inki de azaldı. Parmaklarını bileğimin etrafına dolasa da, derin derin nefesler alarak yatağın kendi tarafına geri çekildi.

Aramızdaki hava, dile getiremediğimiz tüm suçlamalarla ağırlaşmıştı. Ama onun dile getirilmeyen suçlamaları, doğru olduklarını bildiğimiz için daha da derinden yaralıyordu.

Ya o burada olmasaydı? Ya ben kendi odama dönseydim ve yanımda Wynn timer yatıyor olsaydı? Bu ona zarar verir miydi? Onu öldürür müydü? İkimizi de öldürür müydü? Hâlâ öyle olur muydu?

Peki bu durum Draven'a ne kadara mal olacak?

Nefes almak.

Bakışlarımı onun solgun, çizgili teninden ve altında hâlâ kıvranan gölgelerimin hayalet izlerinden zorla uzaklaştırdım.

Başka seçeneğim yoktu, diye kendime hatırlattım.

Evet, manam istikrarsızdı, ama yine de Winter'ı kurtarmak için tek bir umut ışığı olan tek şey oydu. Draven'ı kurtarmak için.

Bize yol gösterecek bir Vizyoner bile olmadan, bu durum şimdi her zamankinden daha doğruydu. Boğazımdaki yumruyu yutarak sonunda kendimi konuşmaya zorladım.

"Nevara olmadan odaya giremeyeceğimizi söylemiştin," dedim yavaşça, sözlerini zihnimde tekrar ederek.

Yüzük titreşmemişti ve sözlerinin doğruluğu aramızdaki bağda yankılanmıştı, ama bu başka seçeneklerin olmadığı anlamına gelmiyordu.

"Neden?"

Draven hemen cevap vermedi.

Sonunda, "O kapıyı mühürledi," dedi. "O olmadan kimse içeri giremez."

Bu beni düşündürdü. "Neden böyle bir şey yapsın ki?"

Uzun bir iç çekişle oda bir an sessizliğe büründü. Gözleri odaklanmamış bir şekilde tavana baktı, sanki ne kadar doğruyu söyleyeceğini tartıyordu. Sonra elini yüzüne sürdü.

"Kalp Taşı sadece törensel bir şey değil," dedi. "Doğrudan sarayın altındaki enerji hatlarına, Kış'ın tümünü ayakta tutan manaya demirlenmiş

durumda.”

Kaşlarıım çatıldı ve Batty'yi teselli etmek için parmağımı hâlâ titreyen vücudunda gezdirdim.

"Mahkeme içinde ley hatlarına daha yakın başka yerler de var. Mesela Veilreach Sanctum," dedi, bakışları benimkine kayarak. "Ve Frost Grave Geçidi."

Sanki o yeri ve o günden beri peşini bırakmayan anıları aklından çıkarmak istercesine başını salladı ve konuşmaya devam etti.

"Ama Kalp Taşı sadece ley hatlarına bağlı değil," diye ekledi. "Gerçekten de Kışın kalbidir. Bu Mahkemeden geçen her mana akımı ondan geçer. İstikrarlı veya istikrarsız. Kontrollü veya vahşi. Hepsi."

Tüylerim diken diken oldu.

"Eğer Kalp Taşı yok edilirse," diye devam etti sessizce, "bu sadece Mahkemeyi felç etmekle kalmaz. Onu tamamen yok eder. Toprağı. Koruma büyülerini. Canavarları... İnsanları... Kışın kendisini."

Bu durum aramızda ağır bir yük oluşturdu. Söylemediği her kelime, satır aralarında sakladığı, tam olarak itiraf etmediği şeyler, içimde derin bir yara açtı.

Eğer canavarların elinde yavaş ve korkunç bir ölümden ya da tüm krallığın yok olmasından başka seçenek kalmasaydı, neyi düşünürdü?

Odayı ve nefesimi sessizlik kapladı. Gözlerim yanıyordu.

"İşte bu yüzden onu mühürlü tutuyor," dedim dikkatlice.

Kalp Taşı'nı korumak için. Kış'ı korumak için.

Ve Draven'ı korumak için.

İstemeyerek de olsa onay, bağ üzerinden yavaş yavaş yayıldı, ardından yeni bir acı dalgası geldi.

Ona başka bir şey sormaya cesaret edemedim, çünkü ikimiz de kıymetli uykumuzu çalan mana saldırısının neden olduğu titremelerle boğuşuyorduk.

Zaten hiçbir önemi yoktu. Önemli olan, yeşermiş olduğum o küçük umut ışığının da aynı hızla yok olmasıydı. Nevara'ya ihtiyacımız vardı.

Bu yüzden, Batty'nin tenime değen sıcaklığına, Draven'ın bileğimi saran eline odaklandım. Aramızdaki birkaç santimlik, hem çok fazla hem de yetersiz gelen mesafeden başka her şeye odaklandım.

Nevara uyanana kadar hayatta kalamayacaksam yaptığımız hiçbir şeyin önemi olmayacağı düşüncesinin ezici etkisinden bahsetmiyorum bile.

Ya da daha da kötüsü, Nevara hiç uyanmasaydı.

BöLüm 13

EVERLY

Bir sonraki uyanışımızda ise bambaşka bir tür kaosla karşılaştık.

Draven, manasının gücünü veya öfkesini kontrol altına almaya zar zor vakit bulmuşken, kız kardeşim odalarımız arasındaki bitişik kapıdan içeri daldı.

"Genellikle bir kapının amacı, içeri girmeden önce ona vurmaktır," diye hırçın bir şekilde söyledi Draven, ben daha gözlerimi tam olarak açamadan.

Kurtlardan ikisi onaylarcasına kısık sesle inlerken, Batty tıslayarak boynumla yastığım arasına daha da derine sokuldu.

Wynn timer, Draven'a sert bir bakış fırlattı. "Hatırlarsan, seni hayata döndürmek için geçirdiğim o sonsuz günlerde malikanemde kapı sayısı oldukça azdı. Bu kavrama oldukça bağlandım. Bir insanla, birkaç saat önce kül içinde ve mana ile titreşerek ortaya çıkan ve hiçbir açıklama yapmayan kız kardeşi arasında ne gibi engeller olabilir ki?"

Benim zar zor elde ettiğim dinlenmeden çok daha az uyuduğum belliydi. Teninin her zamanki sıcak kahverengi tonundan birkaç ton daha açık olması, koyu mor halkaların belirgin bir şekilde göze çarptığını gösteriyordu. Gümüş sarısı saçları banyodan dolayı hala nemliydi, bu da tüm geceyi revirde geçirdiği anlamına geliyordu.

"Özür dilerim," diye başladım, tam o sırada Draven alaycı bir şekilde güldü.

"Odalarımız arasındaki kapı sizin için çok cazip geliyorsa, zindanlar her zaman bir seçenektir."

Wynn timer aradaki mesafeyi kapatıp yanıma, yatağı oturdu; sanki bunlar Frostgrave Kralı'na ait sütler değil de kendi sütleriymiş gibi. "Ama

zindanlarda olsaydım, var olmaması gereken bir canavar yüzünden ölen tüm askerlere kim bakacaktı?"

Kaşlarımı kaldırdım ve o da elini savurarak geçiştirdi. "Anlattığınız kitap hâlâ açıktı. Neyse, endişelenmeyin. Buraya geldim ki bana olan biten her şeyi anlatabilesiniz ve eğer Kral Frostarse sabahın bu saatinde burada bulunmaktan hoşlanmıyorsa, başka yerde olabilir." Ona sahte bir tatlılıkla gülümsedi. "Elbette bu yatağın dışında yerine getirmeniz gereken bir tür kraliyet göreviniz vardır, değil mi?"

Yüz ifademi nötr tutmak için mücadele ettim; bir yandan, birkaç krallığın korkulu rüyası olan bu erkeğe karşı gösterdiği tam bir kayıtsızlığa gülmek, diğer yandan da, eğer huysuz karısına zincirlenmiş olmasaydı, ilgilenmesi gereken o kadar çok şey olduğunu hatırlayınca ağlamak istiyordum.

Bakışları sessiz bir soruyla gözlerime yükseldi.

Bırakabilir miydi? Bırakırsa manam tekrar kontrolden çıkar mıydı?

Dün geceki kadar kontrolden çıkmış gibi hissetmiyordum ama bu, etrafımda bulunmamın güvenli olduğu anlamına gelmiyordu.

Yine de böyle yaşayamazdık. Draven, kış kralıydı, Tanrı aşkına! Buz canavarları sarayı kasıp kavururken ve en iyi arkadaşı revirde yatarken, her dakika yanımda kalamazdı; üstelik amcamın hepimiz için neler planladığını sadece Tanrı biliyordu.

Panik duygusunun yarattığı gerginliği keskin bir nefesle bastırdım.

Bu, önceki gece uzun ve uykusuz geçen saatlerde düşündüğüm birçok şeyden biriydi.

Kontrolümün sınırlarını bilmemiz gerekiyordu. Bunu şimdi öğrenmek, çok geç olmadan denemekten daha iyi olurdu.

Bu yüzden kendimi dikkatlice inceledim; tenimin altında uğultulu ve huzursuz bir şekilde dolaşan manamın alışılmadık hissini yaşadım. Şimdilik kontrol altındaydı... Dün gece hissetmediğim bir şekilde dizginlenmişti.

Çenemi hafifçe aşağı doğru eğerek Draven'a bir işaret verdim.

"O halde ikiniz de odalarınıza dönebilirsiniz, tabii kız kardeşiniz benim giyinmemi izlemekten hoşlanmıyorsa."

Wynnie kısık, mizahsız bir kahkaha attı. "Saatlerce revirde kaldım ve ondan önce de krallığın en yaşlı lorduyla uzun yıllar evliydim, bu yüzden sarkık erkek cinsel organınızın görüntüsünün benim narin kadınsı bünyemi alt üst edeceği endişesini bir kenara bırakabilirsiniz."

Bir anlığına, Draven'ın Wynn timeri zindanlara atma tehdidini gerçekten yerine getirip getirmeyeceğini merak ettim. Manasında saf bir öfke alevlendi, bu öfke biraz da cinayete meyilliydi.

Kolumu geri çektim, Wynn timerinin yatağıın yanından kalkması için yanına hafifçe vurarak durumu yokladım... Draven'ın nihayetinde öfkesini serbest bırakmadan önce odalarima kaçabilmesi için, her ne kadar bu olasılığa pek aldırış etmese de.

"Kimse sizin incelikten yoksun olduğunuzu söyleyemez, Leydi Noerwyn," diye yanıtladı soğukkanlılıkla. "Yine de, Vizyoner hakkında raporunuzu verdikten hemen sonra ayrılmanızı bekleyeceğim."

Wynn timerinin ses tonundaki sertliğe rağmen, yüz hatları yumuşamıştı.

"Hiçbir değışiklik olmadı. Amias, manasının onu yaratığın zehrine karşı koymak için bir tür hareketsiz halde tuttuğuna inanıyor. Ayrılırken Lord Soren de onunla birlikteydi."

Başını salladı, ama ben aramızdaki bağ aracılığıyla panik ve keder karışımını hissettim. İçimde kararsızlık savaşıyordu, ama zaten şu anda varlığım ona pek teselli vermiyordu, bu yüzden kız kardeşimin peşinden yataktan kalktım. Batty boynuma sıkıca sokulmuş, minik kanatları küçük bir atkı gibi açılmış halde duruyordu.

Dün gece yatağa girmeden önce Draven'ın gömleklerinden birini giydiğim için son derece minnettarım, böylece en azından çıplak bir şekilde odama sürünerek gitmenin getireceğı ek utançtan kurtuldum.

Terör değılse.

Aramıza koyduğum her mesafeyle birlikte, içimde bastırdığım gücün boyutunu fark ettim ve hiçbir şeyin hepimizi öldürecek şekilde alevlenmemesi beni rahatlattı.

"Kapıyı aralık bırak," diye homurdandı.

Bu adildi. O zaman onun manası bana kolayca ulaşabilirdi, kapıyı patlatıp diğ er taraftakilere zarar verme riskine girmeden.

Wynn timeri gözlerini kısarken başımı salladım. Ona sessizce beklemesini söyleyerek başımı salladım. Dudaklarını büzdü, kapının ardına geçtiğimiz anda beni sorguya çekeceğini isteksizce kabullenmişti.

Kendi odalarima attığım her adım tedirginceydi, manamın fikrini değıştirip onu terk ettiğim anda yeniden yükseleceğı kör paniğıyle doluydu. Yoksa bu sadece onu terk etme paniğı miydi, sanki bir yanı m geri döndüğümde orada olacağından emin değıldi?

Kaybolma geçmişi olan ben değılim, Morta Mea.

Sözler, hem suçlama hem de güvence içerdiği halde, bağ boyunca yankılandıkça donakaldım.

Eğer o da benim vizyonumu zorladığım gibi bu düşünceyi zorlasaydı, başucuna yaslanmış halde oturan adama doğru döndüm, kaşlarımı çattım. Evet, bunu bilerek yapmıştı.

Şimdi tek yapmam gereken, yanlışlıkla ona benimkini göndermemiş olmayı ummaktı.

“Everly?” Wynnienin sesi beni kendine çekti. “Beni duydun mu?”

Başımı salladım, usulca özür diledim ve Draven temkinli, ölçülü hareketlerle yataktan kalkarken ona doğru döndüm.

"Dün sana ne olduğunu sordum," dedi. Bu sefer sesindeki pürüzlülüğü yakalayabildim.

Ablam özünde her zaman bir şifacıydı, ama malikanesinin duvarlarından kazıdığı kan ve dün görmek zorunda kaldığı kan miktarı göz önüne alındığında, benim için endişelenmese bile bunun onu çok yıprattığını biliyordum.

Ayrıca onun henüz bu konuda konuşmaya hazır olmadığını da biliyordum.

Omuzlarının gerginliğinden ve kan çanaklı gözlerinden, her şeyi hâlâ kendine özgü bir şekilde sindirmeye çalıştığı belliydi, bu yüzden ona karşılık soru sorma isteğime direndim.

Bunun yerine, yavaşça nefesimi verdim ve konuşmadan önce tavana baktım. "Ejderhayı görmeye gittim."

Donakaldı ve Batty bana biraz daha yaklaştı, saçlarımın arasına daha da sokuldu, sanki benim gezimden kendisinin de en az benim kadar üzüldüğünü hatırlatmak istercesine.

Hemen cevap vermeyince boğazım düğümlendi ve daha önce söylediği sözler içimde yankılandı. Dürüstlük, her zaman.

Bu yüzden ona Lumen'le birlikte gönderdiğim andan revirde tekrar karşılaştığım ana kadar olan her şeyi anlattım. Ejderhanın şekil değiştirmesini izlerken hissettiğim dehşeti, zihnime nasıl konuştuğunu ve annemin çok uzun zaman önce onu ziyaretinden bana gösterdiği görüntüleri.

Ona sonsuz alevlerden, mananın ezici ağırlığından ve onu kontrol edememe korkusundan bahsettim...

“Onun bana yardım edebileceğini düşündüm. Mana'mla. Her şeyimle.”

Herhangi bir şey.

Ablamın yüz ifadesi yumuşadı, ancak solgun kaşları hâlâ endişeyle çatıktı.

“Peki... şimdi ne yapacaksınız?”

Bir önceki gece bunu uzun uzun düşünmüştüm ve hikayemi kız kardeşime yeniden anlatırken bu fikirler daha da pekişti.

Zihnimde tanıdık zümrüt yeşili gözler belirdi, ardından çeliğin ve yosunlarla kaplı ormanların rahatlatıcı kokusu geldi.

Ejderha hiçbir şeyi amaçsız yapmazdı, yine de bana annemi göstermişti; dünyada onun dışında manamın nasıl, ne zaman ve neden bağlandığını tam olarak bilen tek kişi oydu ve Ejderhanın gücüne sahip olmanın ne demek olduğunu bilen hayatta kalan sadece iki kişiden biriydi.

Kendime, onu görmem için tek ihtiyacım olan şeyin bu olduğunu söyledim; onunla konuşmak, on yıldır birlikte geçirdiğimiz tek zamanın amcamın varlığı ve tüm şüphelerimin ezici ağırlığıyla gölgelenmiş olması değil. Ruhumda onun öldüğüne inanmıştım, yasını tutmuştum ve hayatta olduğu gerçeğini bile kutlayamamıştım.

Her halükarda, onunla iletişime geçmenin bir yolunu bulmam gerekiyordu.

Bu sefer, beni koruduğuna ne kadar inanırsa inansın, sessizliğin ya da yarım yamalak gerçeklerin ardına saklanmasına izin vermeyecektim. Onu seviyordum, ama karanlıkta tökezlemeye devam etmeyi reddediyordum.

Kardeşimin sorgulayan bakışlarıyla karşılaştım, soluk tenli ikizim benimkine benziyordu, ona ne söyleyeceğimi düşünüyordum.

Ona yalan söylemek istemiyordum ama aramızdaki gerginlik zaten çok yüksekken, Draven'ı uyarmadan Skaldwing'ler konusunu açmak da istemiyordum.

Neyse ki midem devreye girdi ve kuduz bir buz canavarının hırıltısına benzeyen bir ses çıkardı.

Wynnie gözlerini kırptırdı, sonra hafifçe homurdandı.

“Şu an kahvaltıya kadar hayatta kalmak ideal gibi görünüyor,” dedim soğukkanlılıkla. “Sonra kim bilir. Belki biraz bağırırım? Sonra ağlarım? Tamamen sinir krizi geçirme olasılığı gerçekten sınırsız.”

Wynnie sırtıttı ve alnımdan bir tutam saçı kenara itti.

“Anlıyorum. Bu planları beğendim. Belki size katılırım? En az birkaç aydır aklımda güzel bir sinir krizi geçirme planı var.”

Çenemi hafifçe öne eğerek ona “Kesinlikle. İnsan asla yalnız başına bu duruma düşmek istemez. Yanımızda birileriyle çok daha iyi olur. Ve kim

bilir, eğer şanslıysak belki bir Tharnok sürüsü de bize katılır. Son günlerde oldukça meşgul olduklarını duydum." dedim.

"Evet, yorgunluk onları gerçekten öldürüyor olmalı..." diye ekledi Wynn timer, dudaklarını büzererek. "Belki de... kendilerine zaman ayırmaları gereken bir gün?"

"Bizim için mi, yoksa onlar için mi?" diye sordum.

"İkisi de, elbette. Sonuçta onları en iyi insan yeme hallerinde istiyoruz. Eğer hepsi aşırı yorgunluktan yere yığılırsa travmamızı nereden çıkaracağız..." son kısmı hırıltılı bir sesle söyledi, hem neşe hem de histeri karışımı bir kıkırdamayı bastırmaya çalıştı ama başaramadı.

Mantıklıymış gibi başımı salladım. "Yüz maskesi ve gündüz içki içmek, işte bu."

Bir anda, yüksek kaliteli losyonlarla kaplı korkunç pullar ve seyrek, kaba tüy tutamlarında minik örgüler gördüm. Belki o da gördü çünkü gözlerimiz buluştuğu anda ikimiz de kendimizi kaybettik.

Delice bir kahkaha krizine girdik. Durumumuzun gerçekliği, üzerimize katman katman çökerken, boğuk hırıltılar ve kıkırdamalar eşliğinde akıl sağlığımız tamamen çöktü.

Parçalar, gülünçtü, neredeyse delilik sınırındaydı... Ama nedense, o anda, birlikte çözülmek, tamamen yıkılmamı engelleyen tek şeydi.

Bölüm 14

DÖRTNALA KOŞMAK

Kahvaltı, akla gelebilecek en kaotik şekilde gelip geçti.

Karım ve kız kardeşi arasındaki çılgın kahkahalar, Mirelda'nın hazırladığı masaya oturduğumuz anda sustu. Everly, çay fincanına uzanırken pençe gibi parmak uçlarından fırlayan sivri buz parçaları narin porseleni paramparça etti ve çörekleri donmuş yaban mersinli tuğlalara dönüştürdü.

Şiddetli mana patlamaları Lumen ve Astra'yı caydırmadı; ikisi de kalçalarını yukarı kaldırarak, koruyucu bir niyetle parlayan gözleriyle sandalyelerimizin etrafını sardılar.

Noerwyn, kulaklarını en ufak bir kıpırdattıklarında bile irkiliyor, çatalını veya kaşığını tabağına kulak tırmalayan bir gürültüyle düşürüyordu. Ama bu, elbette, avizede zaferle tünemiş, böğürtlenleri tıka basa yiyen ve ince kabuklarını doğrudan çayımın içine atan Skathryn'den gelen iğrenç çiğneme senfonisinin sadece doruk noktasıydı.

İki kez, orucumu kendi kahvaltı köşemin güvenli ortamında yalnız başıma açmayı düşündüm. Ve iki kez de, karımın manevi gücünün saldırısı, bunun neden bir seçenek olmadığını bana hatırlattı.

Her iki durumda da, benim manam onun manasını sardı ve onu alt etmeden ya da sarayın daha değerli sofrta takımlarını yok etmeden önce fazlasını emdi...

Süreç her seferinde daha sorunsuz ilerliyordu ve her ihlalden önce gelen ince değişimi fark etmeye başlıyordum. Buzun ve gölgelerin kaçınılmaz kırılmasından hemen önce, havadaki gerilim bir yay kirişi gibi geriliyordu.

Her bölüm aynı şekilde sona eriyordu: Everly masaya yaslanıp iyi olduğunu ısrarla söylüyor, ben de dünyanın ona ulaşamayacağı bir noktaya gelene kadar tüm kapıları kilitleyip tüm pencereleri kapatma dürtüsüyle mücadele ediyordum.

Ama bu bir seçenek değildi.

Onu bu kulede mühürlü tutarak krallığımın yıkılmasını engelleyemezdim, hele ki onu bu istikrarsız halde saraya sunamazdım. Bunların hiçbirisi doğru olmasa bile, manası onu içten dışa doğru yok etmeye hazırды.

Acilen bir çözüme ihtiyacımız vardı. Daha az istikrarsız bir yer, orada manasını kontrol etmeyi öğrenebilirdi... ya da en azından sarayda güvenle hareket edebilecek kadar mana harcayabilirdi.

O zamana kadar kendi süitlerimden daha uzağa gitmeyi reddettim. O zaman bile aramızdaki kapılar açıktı. Çalışma odama yerleştım ve birkaç mektup taslağı hazırlamaya başladım.

Önce şıfacı Amias'a gittik, Nevara'nın durumu hakkında Noerwyn'in paylaştıklarından daha fazla bilgi verebileceğini umuyorduk.

Birliklerin durumunu değerlendirmek ve nihai kayıp sayısını belirlemek için Genel Komutanın yanında.

Ve son olarak, kale komutanıma, Korythid saldırısından sonra dış duvarlarda ihtiyaç duyulan onarımların kapsamını belirlemek ve erzaklarımızı değerlendirmek için bir emir gönderdim.

Thalos, sırtına bağı çantaya mektupları yerleştirirken kocaman, soluk başını eğdi. Günün ciddiyetine göre fazla enerjik bir şekilde kuyruğunu salladı ve sonra mektupları teslim etmek için koşarak uzaklaştı.

Çok geçmeden Amias'tan bir mektup getiren bir haberci kapıya geldi.

İçimde bir korku dalgası yükseldi. Cevabı çok hızlı gelmişti, içinde faydalı hiçbir şey yoktu. Elçiyi kısa bir baş hareketiyle gönderdim, kapıyı arkasından kapatıp masama döndüm.

Adım attığım her yerden buz parçaları fışkırdı ve balmumu mührünü kırarken yumruklarımı kapladı. Dikkatimi şıfacının sıkışık, köşeli yazısına yönelttim ve Everly'nin kahkahası yatak odasından koridorlarıma doğru yankılanırken farkında olmadan durakladım.

Yumuşak ve parlaktı. Kan ve buzla boğulmuş bir dünyada bir sıcaklık ipliğı... belki de bu yüzden daha da çekiciydi.

Bir an için, tehlikeli bir şekilde, eğer dünya beni o dünyaya girmeden çok önce paramparça etmemiş olsaydı, birbirimiz için nasıl biri

olabileceğimizi hayal etmeye neredeyse izin verdim. Ama bu geçici düşünce bile aşırıya kaçmış, pervasızca geldi. Tam olarak şekillenmeden önce onu ezdim.

Dikkatimi tekrar sayfaya çevirdim.

Mesaj kısaydı; o sert, faydacı el yazısıyla yazılmış dört özlü satır. Hepsi de Noerwyn'in daha önce paylaştığı şeyleri tekrarlamaktan ibaretti.

Kullanışsız.

Parşömeni yumruğumda ezdim ve soğuk ocağa fırlattım. Alevlerin olmaması, sırf yanışını izlemenin verdiği tatmin için her şeyi ateşe verme isteğimi hiçbir şekilde azaltmadı.

İçimde keskin bir hayal kırıklığı dalgası yükseldi. Kaçmaya çalıştığım görüntüler pençeleriyle önlerine doğru yol açtılar:

Korythid'in testere dişli iğnesi Nevara'nın omurgasına saplandı.

Açılmış yaradan simsiyah zehir fişkırıyor.

Işıltılı saçları matlaşıyor, tırnakları obsidyen rengine ve tuhaf bir tona bürünüyor.

Nefesi hırıltılı, sık ve giderek zayıflıyordu.

Lanet olsun ona bunu yaptığına.

Lanet olsun ona ve kıymetli Parça Annesine, ona en çok ihtiyacım olduğu anda Vizyonerimi elimden aldıkları için.

Bu buz gibi cehennemde bunu şimdi nasıl yapacaktım?

Vizyonerim olmadan.

Kız kardeşim olmadan. Hele ki karım kendi düşüncesiz kararları yüzünden patlama noktasına gelmişken.

Birdenbire, koridorun karşı tarafı ona çok uzak gelmeye başladı.

Pencerelere dayanan fırtına şiddetlendi, kalın bulutlar solgun güneş ışığını yuttu, karla karışık yağmur avuç dolusu çakıl taşı gibi cama çarptı. Kontrolü kaybettiğimde hava her zaman beni dinlerdi.

Bunun kontrolsüz bir şekilde devam etmesine izin vermeyi reddederek, kendimi tekrar masaya doğru zorladım.

Yeni bir parşömen yaprağını yanıma çektim, tüy kalemimi batırdım ve Başbüyücüye bir mektup taslağı hazırladım.

Isren,

Bir kez daha uzmanlığınıza ihtiyaç duyuluyor. Winter'in durumu giderek kötüleşiyor ve ayrılışıınızdan bu yana yaşanan olaylar bunu daha da

belirginleştirdi. Derhal geri dönmenizi bekliyorum, aksi takdirde sizi şahsen bulmak için harekete geçeceğim.

-D

Mektubu pencerenin dışındaki posta kutusuna atmadan önce, pencere pervazında buzdand oyulmuş bir saray anka kuşu belirdi. Kanatları buz kristallerinin fısıltısıyla açıldı ve havaya parıldayan buz parçacıkları saçtı.

Böyle fırtınalarda hiç umazlardı.

Belki de bu, Parça Ana'nın sonunda gzdesini bağışlamayı seçtiğinin bir işaretiydi.

Ya da belki de bizi tekrar sınamaya karar vermişti.

Her iki durumda da, anka kuşu kar bulutuna dönüşüp yok olurken gökyüzüne lanetler savurdum.

Çalışma odasının kapısına sert ve ölçülü bir şekilde vuruldu.

Eryx. Onu her yerde tanırdım; kontrollü, kasıtlı rap yapışı, sanki dünyaya söylemek üzere olduğu her şey için hazırlık yapıyormuş gibiydi.

"Gir içeri," diye seslendim.

Lord General içeri girdi, omuzlarındaki yıpranmış kürklerin üzerinde kar eriyordu. Çenesini sertçe aşağı doğru eğdi.

"Majesteleri," dedi, her zamankinden daha resmi bir tonda. "Saldırıya ilişkin ilk raporları derledim."

Ona devam etmesi için işaret ettim.

"l sayısı on yedi, yaralı sayısı otuz dört. Sekiz kişinin daha geceyi atlatması pek mümkün görünmüyor." Ağzı sıkılaştı.

"Peki ya genel olarak moral?" diye sordum.

"Ktleşiyor."

"Daha kötü savaşlarda daha çok asker kaybettik," diye başladım ve Eryx'in çenesinde bir kas kasıldı.

"Ve bitkin düştüler," diye kısa ve öz bir şekilde yanıtladı. "Ama mesele sadece bu değil. Korythid, daha önce savaştığımız hiçbir şeye benzemiyor. Sadece büyüklüğüyle değil, davranışlarıyla da. Zekası ve kini... Kasıtlılığıyla. Safları sarstı."

Ayaklarının üzerinde kıpırdandı, genellikle sakin olan duruşu öfkeli bir enerjiyle titreşiyordu.

"Hem bu olayı hem de vizyoner kişinin kaybını bir alamet olarak nitelendiriyorlar."

"Vizyonerimizi kaybetmedik," diye çıkıştım, vücudumdan çıkan buzlar arkamdaki zemini ve duvarı kaplarken oda daha da soğudu.

Eryx duraksadı, koyu mavi gözleri benim zevkime göre fazla anlayışlı bir ifadeyle kısıldı. Dudaklarının kenarındaki yara izi, nasıl cevap vereceğine karar vermeye çalışıyormuş gibiydi.

Ardından özenle taktığı maskesi tekrar yerine oturdu ve omuzlarını dikleştirdi.

"Eğer benim bilmediğim bir şey bilmiyorsanız, iyileşmesi pek olası görünmüyor," dedi daha sakın bir ses tonuyla, ancak yine de tam olarak çözemediğim bir ima vardı.

Dişlerimi sıktım, revirde hareketsiz yatan Nevara'nın görüntülerini zihnime bastırdım. Saldırıdan sadece bir gün sonra bunu bana getirmesi, her zamanki gibi söylentileri biraz daha önlemenin bir yolunu bulamaması zaten yeterince kötüydü. Ama Eryx henüz işini bitirmemişti.

"Hepsi bu kadar değil," diye ekledi.

"Elbette ki değil," diye homurdandım.

Sözlerini dikkatlice seçtiğini anlayacak kadar uzun süre tereddüt etti. "Gölgelerle ilgili haberlerin yayılması çok uzun sürmeyecek."

Yüz ifadesi özenle korunmuştu, ama gözlerinde hesapçı bir parıltı vardı. Hayatım boyunca Eryx, bir eğitmen ve koruyucudan daha tanıdık birine dönüşmüştü, ama şimdi tam anlamıyla bir generaldi ve beni herhangi bir aldatma belirtisi için inceliyordu.

Everly'nin gücünü görmüştü.

Çalışma alanındaki sıcaklık birkaç derece daha düştü ve buz yavaşça duvardan tavana doğru uzanarak avizeyi kapladı.

"O yere indiğinde savaş alanına saçılanlar," diye devam etti, sözleri için fazla rahat bir tonda. "Yeterince Unseelie ile savaştım, onların manasını gördüğümde tanırım."

Hem suçlama hem de doğrulama. Onun Unseelie olduğunu biliyordu, ama daha da önemlisi, benim de bildiğimi biliyordu. Ben de onların manalarını tanıyacak kadar çok Unseelie ile savaşıyordum, hele ki yatağında bir Unseelie olduğunu fark edebileyim.

Parmaklarım kontrollü, soğuk bir şekilde masaya bir kez vurdu. "Bu bir soru mu, Lord General?"

"Bir endişe," dedi fazla yumuşak bir tonda. "Komutan Astreval ve askerlerimin geri kalanı da aynı endişeyi paylaşıyor. Unseelie'nin gölge manasının, yaşayan tarihte ilk kez bir canavarın koruma kalkanlarımızı

aştığı ana bu kadar yakın bir zamanda neden mevcut olduğunu merak ediyorlar."

Görüşüm buz kesti ve ince bir buz şeridi gibi daraldı.

"Peki, askerlerim bunun tam olarak ne anlama geldiğini düşünüyorlar?" diye sordum usulca.

Eryx elini kare çenesinin üzerinden geçirdi. Duruşu dikleşti, omuzları sanki darbe almaya hazırlanmış gibi kilitlendi.

"Belki de," dedi sesi sertleşerek, "Unseelie'ler bize anlatılandan daha fazla işin içindeler." Sözleri arasında bir sessizlik bıraktı. "Belki de... akıllıca olandan daha çok tahta yakınlar."

Buzun çatlama sesi bir kez daha yankılandı. Donmuş avizeden bir kristal düşüp ayaklarının dibinde paramparça oldu, ama o en ufak bir tepki bile vermedi.

"Kraliçelerini sorgulamak vatana ihanet olur," diye uyardım.

"Askerlerin zaten fısıldadıklarını tekrarlıyorum. Moral istediniz Majesteleri." Dudaklarının kenarında acı bir kıvrım belirdi. "İşte bu moraldir."

Aramızda tehlikeli bir sessizlik vardı.

Konuşmasına devam ederken sesi daha alçak ve temkinliydi. "Onlar güvence istiyorlar. Netlik istiyorlar. Cevaplar istiyorlar."

"Ya sen?" diye sordum.

Eryx hareketsiz kaldı. Hareket kasıtlıydı, askerce eğitilmişti. Çenesini yukarı kaldırırken, tıraşlı başının yanlarında ışık parladı; soluk mavi saçları, gösterişten ziyade düzen ve kısıtlamayı yansıtan sıkı bir topuz halinde toplanmıştı.

"Bu diyarı kimlerden korumam bekleniyor, bunu bilmek istiyorum. Sınırlarımızı tırmalayan canavarlardan mı... yoksa gölgede altlarından sızanlardan mı?"

İçimdeki mana kırıldı—soğuk, şiddetli. Odayı yıkmaya ramak kala, bölgesel bir hırıltı.

"Bir daha böyle bir kelime edersen," dedim sessizce, "dilini dondururum."

Elleri yanlarında kenetlenmişti ama geri adım atmadı.

"Başka bir şey yoksa, görevden alınıyorsunuz, Lord General," diye her kelimeyi sertçe söyledim.

Eryx çenesini tekrar esnetti, burun delikleri bir kez daha genişledikten sonra ekledi: "Peki ya tüm Unseelie'leri gördükleri yerde öldürme emri ne

olacak?"

Onun ne demek istediğini anlamaya çalışırken içimde bir öfke dalgası yükseldi.

Everly'nin kim olduğuna dair varsayımlarına dayanarak bunu geri çekeceğimi mi sandı? Yoksa karıma zarar vermekten bahsetmeye mi cüret etti?

İçimde bir şeyler kıpırdandı, aramızdaki bağ bana onun eskisinden daha yakın olduğunu, bu konuşmayı dinleyecek kadar yakın olduğunu haber verdi. Ama ne kadar süreyle dinleyeceğini bilmiyordum.

Topraklarımızı ve karımı tehdit eden kanatlı kâbusların her birini kısaca düşündüm. Babasının malikanesine gelen dişi. O mağarada ona işkence eden erkekler. Skaldwing klanının başı olan amcası. Hatta karanlık niyetleriyle lanetlenmiş annesi bile.

Everly'nin sırf var olduğu için onu paramparça edebilecek her yaratık.

Cevabım alçakgönüllü ve ölümcül oldu. Son.

“Halkımı ve eşimi koruyan her emre uyacağım. Emir geçerliliğini koruyor.”

Bölüm 15

EVERLY

Karar geçerliliğini koruyor.

Bu bir sır değildi, hatta saklamaya çalıştığı bir şey de değildi. Sesini yükseltmiş, aramızdaki bağ aracılığıyla kararlılığını hissetmemi sağlamıştı.

Gördüğün yerde öldür.

Yine de, bu sözler kafamda yankılanıyordu, babamın evinde onu son gördüğümde Zerina'nın bana yönelttiği suçlamalarla birlikte zihnimde dönüp duruyordu.

Buna nasıl dayanabiliyorsunuz?

“Everly.” Wynn timerin sakin sesi, onun da duyduğunu gösteriyordu.

Yüz ifadesi çelişkiliydi ve nedenini biliyordum. Draven gibi o da beni seviyordu. Ve Draven gibi, bu sevgi halkıma uzanmıyordu, hele ki beni aldıktan sonra hiç uzanmıyordu.

"Ben şimdi gidiyorum. Sen biraz dinlenmelisin," dedim, Batty soğuk havaya doğru fırlarken pencereyi yavaşça açarak.

Dudaklarını ısırđı ama başını salladı ve ben de pençelerim avuç içlerimi çoktan ısırılmış, yumruklarımı sıkılmış bir halde Draven'ın odalarına daldım.

Masasının başında, sanki savaşa hazırlanıyormuş gibi oturuyordu.

“Her cephede savaşamayız.”

Alaycı bir şekilde, "Ailem beni güvende tutmak için gelirse, onlara fırsat vermeden onları yok edersiniz," dedim.

Halkı uğruna geliştirdiğı tüm savaşçı zarafetiyle, kendi kanımdan olanlara karşı savaşmak için ihtiyaç duyduğu becerilerle, tek bir akıcı hareketle ayağı kalktı.

"Seni büyücülere gönderen aile mi?" diye sordu ölümcül bir sakinlikle. "Seni isteğin dışında götüren ve o aşâğılık herifin sana zarar vermesine izin veren kim?"

Anne babasını kim öldürdü? Bu, aramızda havada asılı kalmış, dile getirilmemiş bir soruydu.

Hayal kırıklığı damarlarımda dolaşıyordu. Onun nereden geldiğini anlıyor olmam, kanatların üzerimde belirmesi ve bileklerimde zincirler olması, bir bıçağın tekrar tekrar bana saplanması düşüncesi aklıma geldiğinde o nefretin bir kısmının hala beni rahatsız etmesi neredeyse daha da kötüydü.

Manam ortaya çıkmak üzereydi, Draven görüş alanıma girmeden hemen önce gölgeler ve buz görüşümü kaplamıştı. Daha fazla kan akmasını engellemek için parmaklarımı nazikçe araladı.

Beni bırakmadı, bunun yerine yavaşça emildi, tenim her temas noktasında bir titreşim hissetti.

Bazen, aramızdaki bağın duygularımızı etkilemediğini bilmek daha da kötüydü. Belki de kader bizi defalarca bir araya getirecekti ve her seferinde birbirimize uyduğumuz yönler boyuna eğip, uymadığımız yönleri görmezden gelecektik.

Ya da belki de bir yerlerde, birlik içinde bir dünyada buluşmayı başaran bir versiyonumuz vardı; bu birlik, zamanın ötesinde var olan bir mağaranın ortasında çok daha ulaşılabilir görünmüştü.

"Hepsi öyle değil," diye hatırlattım ona sessizce. "Peki ya annem? O da beni korudu."

Bazen aşırıya kaçmak.

Elleri benimkileri sıkıca kavramıştı, çenesindeki bir kas gerilmişti. Birkaç kalp atışından sonra, "Ona sığınmak sunabiliriz," dedi. "Gerçi buraya gelmeyi göze alacak kadar aptal olacağından şüpheliyim."

Ona daha önce de aynı aptallığı yaptığını hatırlatmaktan son anda vazgeçtim, ama bunun ne kadar doğru olduğundan emin değildim. Seelie topraklarına o mu gelmişti yoksa babam mı gitmişti?

İkisinden biri gerçeği biliyor muydu?

"Hayatı tehlikede olmadan buraya bile gelemiyorsa, bunu nasıl yapacağız?" Bu, onunla iletişime geçmenin bir yolunun olup olmadığını sormanın dolaylı bir yoluydu.

Gözlerini kısarak, "İkimiz de biliyoruz ki sıradan bir asker annen için hiçbir risk oluşturmaz, o yüzden öğrenmek istediğin şeyi sor, Morta Mea."

dedi.

“Onunla manam hakkında konuşmam gerekiyor... ve onun hakkında veya genel olarak Skaldwing'ler hakkında ne düşünürseniz düşünün, o benim annem. Onun güvende olduğundan emin olmam gerekiyor.”

Gözleri kış gökyüzünün en koyu tonuna büründü. "Seni o yere geri götürmeyeceğim."

İtiraz etmek için ağzımı açtım, o ise başını salladı.

“Ama eğer bu sizi gereksiz tehlikeye atmaktan kurtaracaksa, casuslarımı onunla iletişime geçmeleri için göndereceğim.”

Şimdilik hiç yoktan iyidir. Onaylayarak başımı salladım, yüzündeki gergin çizgileri inceledim. Duyduğum konuşmanın o kısmından önce de sinirliydi, o kadar ki aramızdaki bağdan buz gibi bir öfke dalgası geçmişti.

"Eryx başka ne söyledi?" diye sordum ona.

"Bana onun senin mirasın hakkında bilgi sahibi olduğuna ikna olmaya yetti."

Yüzümden kan çekildi. Sırrı o kadar uzun süre o kadar derine gömmüştüm ki, Kış Kralı'nın gerçeği zaten bildiğini hatırlamak zor geliyordu.

Skaldwing'lere hiçbir faydası olmadı.

Ellerinin ellerime dokunuşunun yatıştırıcı etkisiyle dağılan öfkem, doğum koşullarım yüzünden var olmaktan korkmanın ne demek olduğunu hatırlatınca tüm şiddetiyle geri döndü.

Başımı sallayarak Draven'den uzaklaştım.

"Belki de gördüğü anda öldürme emrini yerine getirir ve birkaç sorun birden kendiliğinden çözülür," diye alaycı bir şekilde önerdim, hem inattan hem de kontrolümden çıkan öfkemden dolayı kanatlarımı açtım.

Draven, aramızdaki mesafeyi daha da kapatarak göğsüne iyice yaklaştı. Elini çenemin altına sıkıca yerleştirip başımı yukarı doğru kaldırdı ve beni onun aurora bakışlarıyla karşılaşmaya zorladı.

“Hiç şüpheniz olmasın, Morta Mea. Sen, krallığının ve bizzat Parça Ana'nın bildiği her yasanın istisnasısın ve aksini düşünmeye cüret eden herkese bunu kanıtlamaktan büyük zevk alacağım.” Artık o kadar yakındı ki, sözler dudaklarımda hayalet gibi süzülerek ruhuma kadar işledi. “Eşimi korumamın önünde duran hiçbir şeye zerre kadar önem vermiyorum.”

Zihnim isyan ederken, vücudum bir sıcaklık dalgasıyla kaplandı. "Güzel sözler Draven, ama bu senin kendi kanunun."

Sinirle içini çekti ve yavaş yavaş geri çekildi. "Özür dilemeyeceğim bir şey." Başparmağını alt dudağımda gezdirdi ve nefesimi zor tuttum.

"Ama tüm bu haklı öfkenizin ortasında, kıymetli Skaldwing'lerinizin sizin halkınız olan köylüleri kaçırıp, terörize edip köleleştirdiğini hatırlamakta özgürsünüz; yine de ben onların topraklarına girip onları yok etmekten kaçınıyorum. Onlara karşı ne kadar duygusal bağınız olursa olsun, onları kendi topraklarıma sokmayı asla kabul etmiyorum."

Ses tonu, uzaktaki dağlar kadar teslimiyetçiydi. Daha da kötüsü, haksız da değildi.

Her zaman böyle olmak zorunda değil.

Ejderhaya karşı düşüncesizce savurduğum sözler şimdi umutsuzca safça geldi.

Ben, parçalarla lanetlenmiş Kış tahtıyla evli bir Unseelie'ydim ve yine de ikisinin birbirini öldürmesini engelleyemedim. Tıpkı içimdeki mana gibi —sonsuz bir savaş halinde.

Kanatlarımı kıvırdım, içimi bir acı kaplamıştı. "Koruma hakkında konuşuyorsunuz ama eğer Mahkeme benim ne olduğumu öğrendiğinde bu yasa hâlâ yürürlükteyse, kanıma olan açıkları Skaldwing'lerinkinden iki kat daha fazla olacaktır."

Boşta kalan elini uzatıp kanadımın ucuna dokundu, bu da bastıramadığım bir ürpertiye neden oldu. "Ya benimkine saygı duyacaklar ya da Frostgrave Kralı'na hizmet etmenin ne demek olduğunu hatırlayacaklar. Seni sonsuza dek saklamayı planladığımı mı sandın?"

Aslında ben de öyle düşünmüştüm ve hâlâ bunun daha iyi bir plan olmadığına ikna olmamıştım. Ancak bunun saklanma içgüdümünden mi yoksa onun kendi karmaşık adaletinin sonuçlarını düşünmeyi inatla reddetmesinden mi kaynaklandığından emin olamıyordum.

"Yani ben... ne?" diye fısıldadım dudaklarına. "Senin yanında durup, seni ziyaret etmeye cüret eden her Skaldwing'i rahatça katlederken mi duracağım?"

"Sizin güvenliğinizi sağlamak asla sıradan bir iş değildir."

Aramızdaki bağdan, tenimde titreşen, buz gibi bir kararlılıktan başka bir şey yayılıyordu. Düşmanlarla çevrili olduğumuz şu anda fikrini değiştirmek mümkün değildi.

Belki de asla.

Belki de Nevara'nın uyanmayı reddettiği her saatle birlikte, kaderin ve kendi yanlış tercihlerimizin sonuçlarına katlanmak için hayatta kalma

olasılığımız azaldığında, bunun bir önemi kalmamıştı.

En azından, sonunda onun dokunuşuna teslim olup, gerçekten de içinde boğulurken, bildiğimiz tek yolla şeytanlarımızı kovarken pençelerimi teninde gezdirirken kendime böyle söyledim.

Sözlerle iletişim kurmakta ya da uzlaşmakta pek becerikli değildik, ama onun bedeninden benim bedenime yayılan ateş, ikimizin de kalben ve ruhen bildiği bir dildi.

Her şeyi teker teker, anı anı yaşayarak. İkimizin de bildiği tek şey buydu.

Yine de merak etmeden edemedim: Tüm bunlardan sağ çıkmayı başarsak bile, diğer tarafa geçtiğimizde bizden geriye ne kalacaktı?

Hâlâ ayakta durabilir miydik?

Bölüm 16

EVERLY

Sonraki birkaç gün tuhaf, hassas bir denge içinde geçti. Sakin değildi, asla sakin değildi, ama tıpkı donmuş bir gölün ayaklarınızın altında çatlama dan hemen önce aniden durduğu o kırılgan, gergin sessizlik gibiydi.

Kulenin tepesinden görebildiğim kadarıyla ve Wynn timer Mirelda'dan gelen raporlara göre, saray oldukça istikrarlı görünüyordu. Saray mensupları ölçülü rutinlerine geri dönmüşlerdi. Hizmetkarlar salonlarda alışılmış bir sakinlikle hareket ediyorlardı. Krallık, yıkıma korkunç derecede yaklaşmamış gibi davranarak, sükunetini zırh gibi giymişti.

Ama raporlar gelmeye devam etti. Sınırlar boyunca daha fazla saldırı. Geceleyin mahallelerin hemen ötesinde hareket eden şekiller... hissedilebilecek kadar yakın, ama asla vurulabilecek kadar yakın değil. Devriyeler, ağaçların arasında parıldayan gözlerden, mahalle sınırında kaybolan izlerden bahsettiler; sanki onları oluşturan her neyse, ne kadar uzağa gidebileceğini tam olarak biliyordu.

Ben de aynı şeyi hissettim, zihnimin bir köşesinde bir farkındalık belirdi. Canavarlar etrafımda dönüyordu. Bekliyorlardı. Ateş yakılmış bir kampta volta atan kurtlar gibi koruma kalkanlarının sınırlarını test ediyorlardı.

İster kabul etsinler ister etmesinler, saray duvarlarının içindeki herkes bunu hissediyor gibiydi. Sanki hepimiz nefesimizi tutmuş, bir sonraki dehşetin ne olacağına hazırlanıyormuşuz gibi, hava gerginleşmişti.

Başka bir Elderborne mu? Tharnok'ların, Brakhound'ların ve Wretch'lerin koordineli bir saldırısı mı? Parça Anası'nın bizzat çay ve son lanetimizle gelmesi mi?

Bu noktada her şey mümkün görünüyordu.

Bu yüzden, Draven'ın mesajlarının Vahşi Topraklardaki casuslarına ulaşmasını, koşucuların veya anka kuşlarının Başbüyücüye ulaşmasını beklerken, en azından elimizden gelen şeyleri değiştirmek için kendimizi meşgul etmeye çalıştık.

Nevara'nın uyanması için.

Her gün onu revirde ziyaret ederdik, Soren'in alışılmadık bir sessizlikle yanında oturmasını, tırnaklarını ve saçlarını lekeleyen koyu zehrin yavaş yavaş yukarı doğru yayılmasını izlerdik. Amias hâlâ birçok seçeneğimiz olduğunu söylerdi, ama öyle hissetmiyorduk.

Bu, mahkemenin çöküşünün bir başka göstergesi gibiydi, ama beklemekten başka çaremiz yoktu.

Draven, çoğunlukla çalışma odasından, koruma büyülerini ve saray duvarlarının yeniden inşasını denetlerken, ben de kendimi araştırmaya adanmıştım.

Mana teorisi üzerine yazılmış tezleri, Unseelie bilgisine dair eski metinleri didik didik ettim, ejderhalar hakkındaki kitabı altı kez yeniden okudum ve zaten var olan diğer canavarlardan daha fazla terör estirmek için rastgele yeniden uyanmaya karar verebilecek Yaşlı Doğmuşlar hakkında bulabildiğim her şeyi aradım.

Hatta Draven'ı Yıldızlar Salonu'na beni götürmeye ikna ettim; orada Parça Ana'nın kendi gücünün, enerji hatlarının ve sarayın kendisinin eşsiz birleşimini hissettim; bu birleşim, buz canavarlarının terör saltanatına son verme umudumuzun tek kaynağına erişimi engelliyordu. Hiçbir mana miktarı onu delemeydi.

Bu konuda da araştırma yaptım, ancak aşılmaz bir engelle karşılaştım.

Bu karmaşık koruma kalkanını aşabilecek tek kişiler, kıyı şeridinden bu kadar uzaklaşmayan Sirenler ve diğer sarayların ve egemenlik alanlarının işlerine karışmayı reddederek yaşayan ve ölen Thornhart Sürüsü'ndeki Yaşlılar olabilir.

En iyi şartlar altında bile tüm çabalarım sıkıcı ve sinir bozucu olurdu, ancak mana'mın sürekli olarak çökme tehdidi altında olması durumu çok daha kötü hale getirdi. Bunun hiçbir nedeni yoktu, hiçbir dış etken yoktu, takip edebileceğim hiçbir zaman aralığı yoktu. Bazen, sadece irademin gücüyle, içimdeki iki tarafın birbirine saldırmasını dakikalarca veya saatlerce engelleyebiliyordum.

O zaman bile, bu genellikle Draven benden çok miktarda mana emdikten sonra oluyordu ve bu durum onu her geçen gün daha da yıpratıyordu.

Yine de bu durumlar nadirdi. Çoğunlukla, manamın kendi içinde yürüttüğü iç savaş, dizginleri ne kadar sıkı tutmaya çalışsam da giderek daha tehlikeli şekillerde dışa vuruyordu.

Bedenim, içindeki savaşan gücü kaldıramayacak kadar küçük geliyordu. Uyarı işaretlerini öğrenmiştim, ama bunun bana pek bir faydası olmamıştı. Omurgamda sızlayan karıncalanma, kaburgalarımın altında hissettiğim gerginlik, derimin altında hissettiğim titreşim. Ancak bunları tanımak, kaçınılmaz olarak gelen dalgalanmaların etkisini azaltmak için pek bir işe yaramıyordu.

Draven'ın endişesi her geçen gün artıyordu, tıpkı benim artık her zamankinden daha büyük bir yük olduğum hissi gibi.

Bu his, canavar saldırılarının giderek arttığı haberi bize ulaştığında doruk noktasına ulaştı. Kahvaltıda anka kuşları birbiri ardına geldi, her biri buz canavarları ve geride bıraktıkları yıkımla ilgili haberler getirdi.

Draven son mektubu yumruğunda buruşturdu, gözleri uzaklara daldı.

"Gitmen gerekiyor," dedim ona, Wynnienin sözlerim karşısında donakalmasını umursamadan.

Bu bir sorudan ziyade bir ifadeydi, ama başını salladı.

"Eryx'i bir ekiple göndereceğim ve devriyelerin bir kısmını yakındaki bir yere taşıyacağım." Bu plana kendisi bile pek güvenmiyor gibiydi.

Devriye birliklerinde yetenekli savaşçılar vardı, ancak mektuplarda bahsedilen ölçekteki canavarlar için yeterli değillerdi.

"Bu yeterli olmayacak," diyerek bariz olanı dile getirdim ve önümdeki kaçınılmaz mücadeleye hazırlanmak için çay fincanımı kenara bıraktım.

Düşüncemi duymuş gibi kaşlarını kaldırarak koltuğunda öne doğru eğildi. "Burada verilecek bir karar yok. Seni bırakamam, sen de gidemezsin."

Wynnienin bakışları, sanki bir spor müsabakasını takip ediyormuş gibi aramızda gidip geldi, ama henüz yorum yapmadı. Henüz. Her ne kadar donmuş yaban mersinli çörekini çiğnerkenki kasıtlı tavrından sessiz kalmanın fiziksel zorluğunu görebilsem de.

"Bu sadece senin kararın değil," diye karşı çıktım, ama Wynnienin sonunda suskunluğunu koruyamadı.

Ya da daha doğrusu, ağzındaki tereyağlı çörek parçasını tek lokmada yutarak ve protesto edercesine elini uzatarak onu terk etti.

"Evy, cesaret diye bir şey var, bir de sağduyu var. Mana'nın kontrolünü kaybedersen tehlikede olacak olan sadece sen değilsin," diye hatırlattı bana.

Haklı olduğunu bilerek küfretnemek için kendimi zor tuttum. Draven savaşırken kontrolümü kaybedersem ikimiz de ölecektik. Draven, hakkını vermek gerekirse, hiçbir kibir belirtisi göstermedi, sadece her zamanki gibi yılmaz bir kararlılık sergiledi.

Hala...

"Köylülerin katledilmesine öylece izin veremeyiz," diyecekken durdum, "yenilmesine" diyecekken de kız kardeşimin yüzünde bir gölge belirdi.

Çay bardağını yumruklarıyla sıkıca kavradı ve derin bir nefes aldı. "Eğer bir gün canavarlardan kurtulma umutlarını da ellerinden alırsak, durum onlar için daha iyi olmayacak," dedi sessizce.

Draven, alaycı tonuna hafif bir kırgınlık karışarak, "Ve onları ölüme terk etme niyetim yoktu," diye ekledi. "Malikaneler zaten uyarıldı. Don canavarlarının artık gündüzleri avlandığını biliyorlar. Duvarlarını yükseltmeleri ve sığınmak isteyen köylüleri içeri almaları talimatı verildi. Diğerlerine de burada sığınma teklif edildi."

Gözlerim faltaşı gibi açıldı. Onlara her zaman güvenlik sağlamayı mı planlamıştı, yoksa bu fikir, o canavarlarla savaşırken ben de aynı şeyi bir kez yaptıktan sonra mı aklına gelmişti?

Yüzümdeki soruyu okuyormuş gibi başını salladı. Bu küçük bir teselliydi. Sessizce doğru yapmayı başardığım bir şeydi.

O zaman babamın da uyarıyı alıp almadığını merak ettim. Ona ulaşmış mıydı yoksa diğerleriyle birlikte, kız kardeşimin gönderdiği cevapsız mektupların arasında kaybolup gitmiş miydi? Tekrar denemeli miydik? Yoksa o mektup da mı kaybolacaktı?

Bu bir çözüm değildi. Hepimiz bunu biliyorduk.

Ama hiç yoktan iyidir. Az da olsa.

Şimdi, karşı karşıya olduğumuz cehennem gibi durumlara odaklanmam gerekiyordu.

Mana gücümle. Başka hangi kadim dehşetler uyanıyor olursa olsun. Bu paramparça olmuş karmaşanın her bir ipliğini, hepimizi yok etmeden önce çözmeye yemin ederim.

Mana'mı kontrol altında tutmanın sürekli baskısı o kadar yorucuydu ki, araştırma yapmaya çalıştığım tüm kitaplardaki sonsuz kelimeler ve resimler birbirine karıştı, ama denemekten vazgeçemedim.

Çoğu gün elimde bir kitapla uyuyakalırdım.

Günler aynı rutinle geçti: Wynn timer ile kahvaltı, Nevara'yı ziyaret, kendimi kitaplara gömmeye ve tüm bunlar arasında beklenmedik mana patlamaları.

Wynn timer, öğleden sonralarını gelen köylüleri gözetmek ile geçiriyordu çünkü ben hâlâ mahkemenin kazara ortaya çıkan manamı görme riskini göze almak istemiyordum ve kendi ifadesiyle, "bir malikanenin yok olmadan önce beş yıl boyunca işletme deneyimine sahipti."

Ölen kocasının ailesine ve babamın nerede olabileceğini bilen herkese ulaştı. Özellikle de babamın sık sık gittiği genelevlere.

Wynn timer'nin annesinin ölümünden sonra emekli olmadan önce yüksek rütbeli bir askerdi, ancak çoğu gün bu becerilerini kullanabilecek kadar ayık olduğundan şüphe ediyordum.

Aslında önemli olmamalıydı. Yıllar içinde birkaç sarhoş sohbet dışında, o adamı neredeyse hiç tanıımıyordum ve o sohbetlerden de kayda değer bir şey çıkmamıştı. Ama yine de... o benim babamdı, Wynn timer'nin de. En azından denemeliydik.

Ben, elbette, hâlâ odalarımın çıkamıyordum, bu yüzden zamanımın çoğunu araştırma yaparak geçirdim; saray kitaplarını inceleyip, neredeyse deliliğe varan bitmek bilmeyen bir hevesle kendi derlememle karşılaştırdım.

Bütün bunlar beni gerginleştiriyor, delirme noktasına getiriyordu. Bir zamanlar yalnız kalmaya, kitaplarımla baş başa olmaya alışmıştım ama o kişi şimdiki halimden çok farklıydı.

Tam da çok huzursuz olan Batty'yi dışarı uçurmaya zorladığım ve saray duvarlarını kasten yıkmayı, yoksa kontrolsüz bir mana patlamasıyla mı yıkmayı ciddi ciddi düşündüğüm sırada, Draven bizi buz üzerinde yürüyerek iki sarp uçurumun arasına sıkışmış تنها bir vadiye götürdü.

"Neredeyiz?" diye sordum, etrafımdaki yabancı manzarayı incelerken.

"Mananızı bir dereceye kadar bilinçli bir şekilde serbest bırakmayı denemelisiniz. Fazlasını yakıp atabileceğinize bakın."

Kaşlarımla merakla kaldırdım. "Bunu mu yapmak zorundaydınız?"

Draven, bilinen tarihteki tüm perilerden daha fazla güce sahipti. Acaba kendini korumak için bu gücünü de yakmak zorunda mı kalmıştı? Bu düşünce beni biraz daha az yalnız, biraz daha az umutsuz hissettirdi.

Başını sallayana kadar. "Hayır. Ben her zaman onu yönlendirebildim."

"Doğru." Çünkü Draven birçok şeydi ama asla... benim hâlâ olabildiğim gibi kusurlu olmamıştı.

Mantıklıydı. Okuduğum veya duyduğum her şeyden anladığım kadarıyla, mana içgüdüsel, düşüncelerinizin doğal bir uzantısıydı. Yürümeyi veya okumayı öğrenmek gibi değildi, nefes almak gibiydi.

Ya da en azından öyle olması gerekiyordu. Muazzam bir güç artışının her şeyi değiştireceğini varsaymışım, ama her zamanki gibi, peri olmanın temel bir parçasıyla mücadele eden sadece bendim.

Draven'ın çenesindeki bir kas kasıldı ve derin bir nefes alarak dağlara baktı.

"Sahip olduğum ek güç için yüksek bir bedel ödedim ve o bile sadece Kış manasıydı. Güçlerinizi kontrol etmeyi öğrendiğinizde, emrinizde iki güç olacak."

"Ne zaman," demişti. "Eğer" değil. "Önce seni öldürmezse," dememişti.

"Manamı kontrol altına alabileceğime inanıyor musun?"

Bana doğru döndü. "Morta Mea, defalarca işkenceden sağ çıktın. İmkansız başarılar kadar inatçı veya dirençli biri varsa, evet, bence o sensin."

Sesi, kelimelerinden daha karanlıktı, altında hafif bir burukluk vardı; sanki bende olan bu şeylerden hem nefret ediyor hem de onları takdir ediyordu.

Yoksa sadece yaşadığım şeylerin hatırlatılmasından mı nefret ediyordum?

Gözlerine kilitlendim, turkuaz mavisi ve zümrüt yeşili tonlarındaki bakışlarında okuduğum kadar net bir şekilde, aralarındaki bağdaki hayal kırıklığını da hissettim. Ne kadar içine kapanık olsa da, bazen onu anlamaya başladığımı düşünüyordum.

"Her seferinde işkence gibi değil," dedim sessizce. "Dürüst olmak gerekirse, şimdi mağaradakinden daha iyi."

Etrafını saran acı ve burukluğun yerini öfke aldı. Başını sallayarak alaycı bir şekilde, "Hangi mağara?" diye sordu.

Ejderhalı olanı mı yoksa zincirlendiğim yeri mi kastediyordu, diye sordu. Soru retorikti ama yine de cevabın dudaklarımdan döküldüğünü

hissettim.

"İkisi de."

Yumruklarının ikisi de buzla kaplıydı ve bakışlarımızı kaçırarak kolumu bıraktı.

"Draven, mana için yüksek bir bedel ödediğini söyledin. Benim de aynısını yapmamın nedenini gerçekten anlayamıyor musun?"

"Başka seçeneğim yoktu—"

"Ben de öyle düşünmedim," diye araya girdim.

"—ama yalnız hareket etmek," diye bitirdi gürleyen bir ses tonuyla. "Ben koşullar gereği yalnızdım. Sen yalnız olmayı seçtin. Seçmeye devam ediyorsun. Şimdi bile, eğer mana'nın kontrolden çıktığını hissedemezsem, onu kontrol altına alamazsam, bana bunun verdiği zarardan bahseder miydin?"

Yutkundum, yalanlayamadığım bu suçlama karşısında boğazımda bir yumru oluştu.

Sen benim karımdın.

Aylar önce geçmiş zaman kipini kullanma şeklinin yarattığı o boş acıyı hala kemiklerimde hissediyordum. Yalnız kalmayı seçtiğimi söylediğinde ne demek istediğini biliyordum... Baştan beri bunun bizi geriye götüreceğini biliyordum. Yine de başka bir yol göremiyordum.

Draven kendisine ait olanı koruyordu; bunu açıkça belirtmişti. Ancak birini korumak, ortaklık kurmakla aynı şey değildi ve biz eşit şartlarda değildik.

Eğer beni daha da bir kafese kapatabileceğini düşünseydim, zorlandığımı ona söyler miydim? Ona gösterebildiğim tek zayıflığım bu iken, bir başka zayıflığımı daha itiraf eder miydim?

"Bilmiyorum," dedim sonunda. "Konuşmak bizim işimiz değil."

Frostgrave Savaşı'nın gerçeği aramızda bir sır perdesi olarak kaldı, o ise bu hikayeyi anlatmayı reddetti. Dahası, ondan zorla almadığım hiçbir şeyi bana asla anlatmadı.

Köylülerle bile, canavar saldırılarının tüm sonuçlarını tek bir tartışmaya bile gerek duymadan halletmişti.

Daha önce defalarca olduğu gibi, kelimeler aramızda havada asılı kaldı. Konuşmak bizim yaptığımız bir şey değildi; sahip olduğumuz bir yetenek de değildi. Ben hayatımı sırlar üzerine kurmuştum, o ise güç üzerine ve şu anda bu şeyler, peşimizden gelmeye devam eden canavarlar kadar aşılmaz görünüyordu.

Ama her zaman böyle değil miydi zaten? Kendi ruhunuzu harap edenler kadar yenilmesi zor iblisler yoktu.

"Karanlık çökmeden önce eğitime başlamalıyız," dedi, kalbi birkaç kez durgun bir şekilde attıktan sonra.

Göğsümde bir şeyler biraz daha ağırlaşsa da başımı salladım. Ama haklıydı.

Önceliğimiz ruhlarımızın paramparça olmuş parçaları arasındaki giderek büyüyen uçurumlar değil, benim manamı kontrol altına almak olmalıydı.

Mana gücümü yönlendirmeyi öğrenebileceğime dair kendime bahşettiğim o küçücük umut, bir sonraki an kendimi Draven'ın ezici öfkesinin altında bulduğumda paramparça oldu.

Yavaşça etrafımı gözlemledim.

Yatağında, yüzüstü yatıyordum, Batty de yanımda yastığın üzerinden endişeli bir şekilde cıvıldıyordu. Vücudum bitkin düşmüştü, sanki günlerce çölde yiyecek, su ve barınak olmadan yürümüş gibiydim.

Kanatlarım sanki alev almış gibi yanıyordu.

Derimden bir şey süzüldü ve elimi burnuma götürdüğümde elim kanla kaplıydı.

"Kahrolası buz fahişesi!" diye küfretti kız kardeşim. "Yine kanıyor."

İnce eli görüş alanımın kenarına geldi ve bana bir bez uzattı. Onu aldım ve elleri bunun yerine kanatlarıma gitti.

"Ne oldu?" diye hırıltılı bir sesle sordum.

"Önemli değil. Biliyorsunuz, ikiniz de görünüşe göre bir şifacı bulundurmadan, kontrolsüz mana'nızın buz canavarını kışkırtmanın akıllıca olacağını düşündünüz."

Dokunuşu, ses tonundan çok daha nazikti; kanatlarıma merhemi, tıpkı ilk kez ona getirildiğimde yaralarımı tedavi ettiği gibi, tanıdık ve yatıştırıcı bir hareketle sürdü.

"Mana enerjini yönlendirmeye çalıştığın anda, kontrolünden çıktı. Kanatların ortaya çıktı ve ben onu kontrol edemedim buz kanatlarını deldi." Draven bu sözleri, her birinin altında yatan öfkeyi hissetmeseydim, son derece sıradan bir şekilde söylemiş olabilirdi.

Kendine mi? Yoksa en başından beri bu gücü elde etmeye çalıştığım için bana mı?

İkisi de, büyük olasılıkla.

Yorgunluk uzuvlarımı pençeliyordu, karanlık görüş alanımın kenarlarını tehdit ediyordu.

“Amias yolda, ama ben bu arada elimden gelenin en iyisini yapıyorum.”

Henüz gelmemiş olması, Nevara'nın yanında olduğu anlamına geliyordu. Draven'ın onun varlığını ne kadar ısrarla istediğini bilerek, onun yanından ayrılamaması hiç de iyiye işaret değildi.

İçimden bir ah çektim. Birdenbire, bilinçsizliğe geri dönme fikri bir tehditten çok bir rahatlama gibi geldi. Zihnimin köşelerinde beni çağıran karanlığa teslim oldum.

Duyduğum son şey Batty'nin öfkeli cıvıltısıydı, tam o sırada Draven'ın ağırlığının yanıma, yatağıma çöktüğünü hissettim.

BöLüm 17

EVERLY

Gün boyu ve gecenin geri kalanında uyudum, ancak kız kardeşimin merhemleri ve Amias'ın şifası sayesinde kanatlarımdaki yaralar çoktan kabuk bağlamış halde uyandım.

Zaten onları uçmak için kullanamayacağım için pek de önemi yoktu.

Buna nasıl dayanıyorsunuz?

Seni sonsuza kadar saklamayı planladığımı mı sandın?

Draven ve Zerina'nın seslerinin kafamdaki yankılarını uzaklaştırmaya çalıştım, geleceğin tüm sonuçlarını düşünmek için hâlâ çok sersemlemiştim, belki de asla göremeyeceğim bir geleceğin tüm sonuçlarını değerlendiremiyordum.

Draven'in manası yeterince yakındı, bu yüzden oturma odasında olduğunu anladım ve kendi banyo odama giderken odalarımız arasındaki kapıyı aralık bıraktım.

Küvetin en dışına kadar gelmiştim ki kendi banyoma "banyo" diyemeyeceğimi hatırladım. Şimdi bile.

Aldığım tüm risklere rağmen, mana enerjimi yeterince uzun süre kullanıp ev işlerini bile yapmayı öğrenme riskini göze alamadım. Dişlerimi sıkarak, dünkü talihsiz olaydan kalan kir ve terden kurtulmak için öfkeli kocamla yüzleşmeye değip değmeyeceğini düşündüm.

Bağ üzerinden hâlâ onun hayal kırıklığının yankısını hissedebiliyordum ve uyanık olduğumu hissetmiş olmasına rağmen, bana doğru hiçbir hamle yapmamıştı.

Ama ben de iğrençtim ve Mirelda'yı çağırmanın hiçbir yolunu bulamadım.

Parçalar cehennemi paramparça etti.

Tam gitmek üzereyken, çok hafif bir su sesi duydum. Başımı yana eğerek yaklaştım ve Mirelda beni banyoya çağırdığında olduğu gibi, derin leğenin buharlaşan, parıldayan suyla dolduğunu gördüm.

Saray bana acımişti.

Belki de, bilinçli bir taş parçasının bana acıdığını bilmekten dolayı kendime daha çok acımalıyım, ama bu Velgrun hediyesini görmezden gelmeye niyetim yoktu.

Kanatlarımı içeri doğru katladım, derimin altında katlanırken hissettiğim acıyla yüzümü buruşturdum, sonra kıyafetlerimi çıkarıp kendimi o muhteşem sıcaklığın içine bıraktım. Çıktığımda Mirelda oradaydı, sahip olduğu altıncı his sayesinde giyinmeye cesaret edeceğimi anlamıştı.

Daha doğrusu, Dolap'ın beni giydirmesine izin vermek, ki bu da bugün savaşılmayacak kadar yorgun olduğum bir mücadeleyleydi. Artık manam olsa da, soğuğa karşı daha dayanıklı değildim. Güçlerimin yarısının Unseelie doğası ya da damarlarımda kontrolsüzce akan buz, Kış Mahkemesi'nin geri kalanının yaptığı gibi kendimi dengelememi engelliyordu.

Dolapta daha sıcak kıyafetlere olan ihtiyacımı karşılayacak bir şey olup olmayacağı tamamen şansa bağlıydı, bu yüzden Mirelda'nın o inatçı odadan yeterince kalın kumaştan bir şeyler bulmasına izin vermekten de memnundum.

Ellerinin örgülerimi nazikçe düzenlemesinin verdiği hisse, soluk mavi elbisenin kadifemsi kumaşına, uyluğumdaki hançerimin tanıdık ağırlığına, kısacası manamın beni gerçekten kullanmaya cesaret ettiğim tek seferde nasıl bu kadar güçsüz bıraktığına odaklanmadım.

Nevara uyansa bile, beni öldürmeden önce güçlerimi Kalp Taşı'na aktarabilir miydim? Başka seçeneğim yoksa, denememe izin vermesi için onu ikna edebilir miydim?

Henüz üzerinde düşünmeye değer sorular değillerdi. Eğer uyanırsa... o zaman cevaplarımızı alabilirdik.

Draven odaya girdiğinde, zaten kusursuz bir şekilde giyinmiş görünüyordu. Yüksek yakalı paltosunun özel kesimi, geniş omuzlarını ve kaslı göğsünü vurguluyordu. Ay ışığıyla aydınlanmış saçları zarif bir şekilde alnına dökülüyor, her iki kulağının ucundaki koyu renkli küpeler ise ışıltıyordu.

Ama beni asıl etkileyen, her zaman olduğu gibi, aynada gözlerimle buluşan, buz mavisi, turkuaz ve zümrüt yeşili tonlarının her birini yansıtan

gözleriydi.

Gerçekten de çok yakışıklıydı, ulaşılmaz bir güzelliği vardı ve bu da bana onun bana olan hayranlığını, hem fiziksel hem de duygusal anlamda, neredeyse unutturdu.

“Nevara’yı görmeye gidiyorum... eğer sen de gelmek istersen.” Sesi ve ifadesi özenle kontrol altındaydı. Hatta manası bile kontrol altındaydı, tıpkı benim kanatlarımı gizlediğim gibi, duygularının tüm izlerini kendi içinde saklamıştı.

Başımı salladım, acaba düşüncelerim onu çağırmış mıydı diye merak ettim. Onun konuşma tarzını kafamın içinde taklit etmeye çalışmamıştım, ama bu, bunu hiç istemeden yapmadığım anlamına gelmiyordu. Sormaya cesaret edemedim, cevaba hazır olup olmadığımdan emin değildim.

Mirelda, omzumdaki inatçı Batty'nin etrafından kusursuzca geçerek, örgülerime geçirdiği elmas işlemeli gümüş telleri sabitledi. Son tokasını takar takmaz da izin isteyerek ayrıldı.

Draven'ın bakışları, taçın ince bir ipucuna takıldı, ardından yüz hatlarıma doğru kaydı ve özenle boyanmış dudaklarımda oyalanarak, kurduğu tüm kalkanlardan sızan belirgin bir sıcaklık dalgasının yayılmasına yetecek kadar uzun süre kaldı.

Sessizce kolunu uzattı ve ben de vücudundan benimkine doğru çakan şimşegi umursamadan dönüp kolunu tuttum. Bulunduğumuz yer çok garip bir yerdi.

Evliz ama tam olarak bir arada değiliz. Bedenlerimiz her adımda pes ederken, zihinlerimiz buna karşı çıkıyor.

Eğer biraz olsun mahremiyetim olsaydı, Wynn timer bu konuda sorabilirdim. Evliliği belki alışılmadık bir evlilikti, ama benim ilişkiler konusunda sahip olduğumdan daha fazla tecrübeye sahipti.

Öte yandan, evliliğimde de geleneksel hiçbir şey yoktu. Bu rolleri seçmeden önce zorla içine sokulmuştuk ve birbirimize duyduğumuz hisler kim olduğumuzu silmedi. Ne rollerimizi, ne mirasımızı, ne de aramızdaki sessizliği bir türlü kıramamamızı.

Draven bizi karanlığa ve buza boğduğunda rahatladık.

En azından diğer tarafa ayak basana kadar.

Nevara'nın odasına daha önce sadece bir kez gitmişim; o gün bana kız kardeşimin öleceğini söylemişti -ya da en azından bunu ima etmişti.

Ancak geriye dönüp baktığımda, acaba yapmaya çalıştığı şey, sadece kendisinin anlayabileceği nedenlerle bana yaşatmak istemediği veya yaşatamayacağı tüm işkence ve acılar için önceden özür dilemek miydi diye merak ediyorum.

Görmemin tek yolu buydu... Umarım bunu hatırlarsınız.

O anıyı kafamdan sildim. Wynn timer hayattaydı, ben de öyleydim, bu yüzden artık ona karşı kin besleyemezdim. Ölümden çok hayata yakın görünen birine karşı kin besleyebilecek durumda olup olmadığımı bile bilmiyorum.

Revir saldırılar nedeniyle neredeyse tamamen boşaldığı için Draven, Nevara'yı hem rahat etmesi hem de daha az görünür olması için kendi odasına taşımıştı.

Mahkemenin, iyileşmesinin önündeki tek engelin dinlenme olduğuna inanması gerekiyordu. Bu zayıf bir umuttu, ama hiç umut olmamasından daha iyiydi.

Şimdi, odasının kapısında dururken, bunun ne kadar doğru olduğundan, herhangi birimize umut vermenin acımasızlık olup olmadığından emin değildim.

Yatağında uzanıyordu, soluk renkli saç tutamları iki yana gevşekçe taranmış, siyah uçları soluk pembe elbisesinin üzerinde belirgin bir şekilde göze çarpıyordu. Saçlarının ve tırnaklarının kenarlarını lekeleyen koyuluk her geçen gün yukarı doğru yayılıyordu, ancak Amias zehrin ne kadar yavaş yayıldığını görmenin bir teselli olduğunu söyledi.

Onun buruşuk, çukurlaşmış yüz hatlarına baktım; hayat belirtisinden tamamen yoksun olmalarına rağmen hâlâ uhrevi bir güzelliğe sahiplerdi ve ister istemez, yüzünün buz gibi kenarlarının ilk kez titremesine izin verdiği anı hayal ettim.

Benim adım Nevara.

O halde arkadaş mı olacağız?

Kendi geleceğimi göremiyorum.

Ona bununla ne kastettiğini hiç sormamışım. Kendi geleceğini göremiyor muydu, yoksa sadece görmeyi mi reddediyordu? Bu sefer bir istisna mı yapmıştı?

Soren, Nevara'nın yanında, geçen hafta revirde başucunda tuttuğu aynı kitapla oturuyordu; ancak bugün kitap sanki kendisinden daha ağırmış gibi

görünüyordu. Duruşu çökmüş, köşeli gözleri yorgunluktan o kadar çukurlaşmıştı ki, kehribar rengi alevler bile garip bir şekilde sönük görünüyordu. Banyo yapmak veya uyumak için bile nadiren yanından ayrılıyordu.

Sevgiden mi? Yoksa suçluluk duygusundan mı?

Wynnie bana Nevara'nın Korythid'den gelen darbeyi onun yerine göğüslediğini söyledi.

O gün canavarla savaşırken başına gelecekleri biliyor muydu? Hayatını riske atacağını, tüm varoluşunu koruduğu sarayı ve kralı terk etme riskini göze alacağını biliyor muydu?

Rüya gibi sözleriyle ona resimler çizen ve unutamadığı kabuslarla boğuşurken onu güldüren adamı kurtarmayı seçmesi, anlık bir tepki miydi yoksa dikkatlice düşünülmüş bir karar mıydı?

Odaya girdiğimizde Soren kitabı kapattı ve neredeyse saygıyla karışık bir özenle sehpa koydu.

Sadece suçluluk duygusu değil.

Amias hemen arkamızdan geldi ve boğazını temizlemesinin iyiye işaret olmadığını anladım.

“Korkarım bildirecek pek bir şey yok.” Parlak yeşil bakışlarından çekingen bir empati yansıyordu. “Zehir, kan dolaşımına o kadar derinlemesine işlemiş ki, yakarak veya emerek uzaklaştırmak mümkün değil, ancak manası yine de ilerlemesini engelliyor gibi görünüyor. Bu arada, deneyebileceğimiz birkaç panzehir var. Burada yetiştiremediğimiz şifalı otlar için Bahar Sarayı'na yazdım ve kendi güçleri ile zehrin etkilerini iyileştirme yeteneğim sayesinde (kaynağını olmasa da) şimdilik durumunun stabil olmasına şükredebiliriz.”

Şimdilik.

Şifacının ağzından çıkan kelimeler incelindi, odanın sessizliğinde kayboldu. Hava birdenbire yanlış geldi... çok ince, çok durgun...

Amias, Nevara'nın başucuna geri döndü, elleri dikkatli ve hassas bir şekilde çalışırken, bizler olduğumuz yerde donakalmış, nereye bakacağımızı ya da ne söyleyeceğimizi bilemiyorduk.

Kimse konuşmadı. Kimse kıpırdamadı.

Orada, o kırılgan nefesin içinde askıda kaldık, şu anın ne kadar kolay bir şekilde çok daha kötü bir şeye dönüşebileceğini biliyorduk.

Nevara'yı muayene etmeyi bitirdiğinde Amais revire dönmek üzere ayrıldı. Ancak Soren oyalandı.

Genellikle Draven geldiğinde en azından revirin ana bölümüne çekilirdi, bu yüzden varlığı, kocamı dikkatlice süzmeden önce bile, kasıtlı gibi geliyordu.

"O uyanmadan önce bu dağınıklığı temizlememiz gerekiyor."

Draven ona şaşkınlıkla baktı. "Ne?"

Onun şaşkınlığına ben de katıldım, ancak benim şaşkınlığımın en azından yarısı Soren'in hâlâ onun uyanacağına bu kadar emin olmasından kaynaklanıyordu. Ya da en azından bu konuda kendini benden daha iyi kandırıyordu.

Sandalyesine yaslandı, son derece kayıtsız bir tavır takındı. "Sadece şunu söylüyorum ki, mahkeme için yaptığı tüm sıkı çalışmaların boşa gittiğini görmek onu hiç memnun etmeyecektir."

Kocam burnundan sinirli bir nefes verdi; Batty'nin cıvıltısını doğru anladıysam, o da aynı fikirdeydi.

"Son birkaç gündür banyo yapmak için bile bu odadan çıkmadığına göre, benim sarayım hakkında ne bilebilirsin ki?" diye yanıtladı Draven sakın bir şekilde.

Soren, her zamanki alaycı gülümsemesinin solgun bir taklidini yaptı, ancak bu gülümseme gözlerine bile yansımada. "Benim yöntemlerim var."

Draven alaycı bir şekilde, "Sonunda, sadece bir elçi gibi davranmaktan daha fazlası olduğunu kabul etmeye hazır mısınız?" dedi.

Erkek elini göğsüne koydu. "Kesinlikle bir Sonbahar elçisiyim ve kendi kendime söyleyeyim, oldukça etkili bir elçiyim."

Draven duvara yaslandı, kollarını kavuşturdu ve oturan adama baktı. "Beni endişelendiren, perde arkasında yaptıklarınız."

İkisinin de hiçbir fikrimin olmadığı bir şeyi dolaylı yoldan anlatmalarından bıkmış bir şekilde gözlerimi kıstım. "Mesela?"

Soren, "Bol miktarda kaliteli viski içmek," diye ekledi.

"Cusus," diye düzeltti Draven kesin bir dille.

Cusus mu? Her zaman bilmesi gerekenden çok daha fazlasını biliyormuş gibi görünen erkek için bir nebze mantıklıydı. Ama aynı zamanda mantıklı da değildi, çünkü hâlâ hayattaydı, kurt yemi olmaktan çok uzaktı.

Buraya geldiğimden beri bana destek olmaya tenezzül eden birkaç kişiden biri için gardımı indirdiğim tüm zamanları hatırladıkça içimde rahatsız edici bir şeyler kıpırdadı. Mirrorbane saldırısından sonra iyileşme sürecimde bana kitaplar getirmişti, mahkemede beni savunmuştu.

Bütün bunlar bir plan için miydi? Bir elçinin aynı zamanda bir dost olabileceğini düşünecek kadar saf olan tek kişi ben miydim?

Önce erkeklere, sonra diğerine baktım, ardından uyuyan -komada olan- kadına.

Nevara bunu biliyor mu?

Tam olarak dile getiremediğim soruyu duydu mu? Bu yüzden mi bu mahkemedeki en önemli ikinci kişiye bu kadar yakınsınız?

Soren, çenesindeki hafif bir gerginlik olmasaydı, sıradan bir ifade olabilecek bir şekilde kaşlarını kaldırdı.

“Çoğu elçinin... yan hobileri vardır ve Nevara’nın görmediği çok az şey vardır.” Gözlerime nadir görülen bir samimiyetle bakarken sesi yumuşaktı. “Ama aynı zamanda, kendi sarayıma olan bağlılığım ne olursa olsun, buradaki ilişkilerimin gerçek olduğunu da biliyor.”

Anlatmak istediği gayet açıktı. Arkadaşlığımızın da gerçek olduğunu söylemeye çalışıyordu ama buna inanmaya hazır olup olmadığımdan emin değildim.

Kocamla bakiştık; o kocam, Sonbahar elçisini öldürmek için henüz bir hamle yapmamıştı, bu da Soren’in rolünün beklenmedik olmadığı hakkındaki yorumuna bir nebze doğruluk payı katıyordu.

Ayrıca, Draven, Soren'e bir nebze de olsa güvenmeseydi, onun Nevara'nın odalarına erişebilen tek kişilerden biri olmasına asla izin vermezdi.

Bu, Soren’in söylediklerinin geri kalanının da doğru olduğu anlamına mı geliyordu?

"Onun kalmasına bu yüzden mi izin verdiniz?" diye sordum.

Draven bana kısaca başını salladı. "Tanıdığın buz canavarı daha iyi... Ama bu, Kış söz konusu olduğunda ona güveneceğim anlamına gelmiyor, çünkü her şeyi kendi tarafına bildireceğini çok iyi biliyorum."

Soren ağzını açtı, sonra kapattı ve kendi kendine savaşı gibi başını salladı. İncelikle oyulmuş gümüş saatte birkaç saniye geçti, sonra kararını vermiş gibiydi.

“Nevara'dan onlara bahsetmedim ve bahsetmeyeceğim de.”

Bu sefer Draven kaşlarını kaldırdı. "Kendi kralına ihanet mi edeceksin?"

Bu duraklama, hâlâ bir şeyleri kaçırdığımı düşündürecek kadar kasıtlıydı, ancak Soren bunu fark ettiğine dair hiçbir dış işaret vermedi.

“Elbette hayır,” diye rahatça yanıtladı. “Ama eğer Autumn'a saldırmak gibi bir planınız yoksa –ki daha fazla düşman edinmek için can attığınızı

sanmıyorum– o zaman burada şu anda olup biten hiçbir şey onu ilgilendirmiyor.”

Ses tonunda gizli bir tehdit sezgisi vardı, kayıtsız sözlerinin ardında bir ipucu saklıydı.

"Daha fazla düşmana tahammülümüz yok," diyordu. Ve haksız da değildi, ama bu onun müttefikimiz olarak güvenmemiz gerektiğı anlamına gelmiyordu. Sonbahar Sarayı'nın bin yıldır en güçlü kralın sonunu görmek istemesinin birçok nedeni vardı.

Draven'ın zihninde de aynı düşüncelerin çatıştığını adeta hissedebiliyordum. Soren'e baktığımda ise gözlerinin yine Nevara'da olduğunu, kederin bakışlarını bir kez daha bulandırdığını gördüm.

Hiç kimse bu kadar iyi bir oyuncu değildi. Her ne olursa olsun, Nevara'yı önemsiyordu... Belki de ona aşıktı. Daha önce de bize yardım etmiş, canavarlarla yanımızda savaşmıştı... ve aylardır benim soyumun sırrını saklıyordu.

Draven'a döndüm, ona görüntüyü nasıl gönderdiğimi, onun da karşılık olarak nasıl sözler gönderdiğini hatırladım ve aynı şeyi ona geri aktarmaya çalıştım.

Her cephede savaşamayacağımızı söyleyen sendin.

Bakışları, söylemediğim kısmı da duyduğunu anladığım, tam da istediğim gibi öfkeyle gözlerime kilitlendi.

Halkımı katletmek yeterince önemliydi, o halde kendiniz için rahatsız edici bir taviz vermenizde sakınca yok.

Draven içini çekerek önümüzdeki kibirli adama döndü.

“Ne düşünüyordunuz?”

Bölüm 18

EVERLY

Soren'in planı kusursuz değildi, ama günlerdir bir yöne işaret eden ilk şeydi. Dar ve şüphesiz tehlikeli bir yoldu, ama yine de bir yoldu.

Nevara'nın başucunda her şeyi bize anlattı, sanki kendini toparlamak için onun varlığına ihtiyacı varmış gibi elini onun eline dolamıştı. Fenerlerden gelen loş ışık yüzüne derin gölgeler düşürüyor, gözlerinin altındaki çukurları daha da koyu gösteriyordu. Ne zamandır uyumamıştı acaba?

Soren, alçak ama kararlı bir ses tonuyla, "İkinizi de görmeniz gerekiyor," dedi. "Hastalık bahanesini ancak bir süre kullanabilirsiniz ve korkarım ki o süre doldu."

Draven yanımda kaskatı kesildi.

Soren sözlerine şöyle devam etti: "Ayrıca, birçoğu onu avluda gördü ve dedikodular çoktan yayılmaya başladı. Yalan söylediğini anlayacaklar."

Sıcaklık o kadar düştü ki, kapının ayak ucunda ince buz tabakaları oluştu.

Soren gözünü bile kırpmadı.

"Bunun sadece istikrarsızlık veya son saldırılarla ilgili olduğunu iddia ederek birbirimize hakaret etmeyelim. Bu, Everly'nin durumuyla ilgili—"

"Cümleyi tamamla," diye uyardı Draven, sesi buz gibi bir bıçak gibiydi.

"—Unseelie," diye tamamladı Soren, bir erkeğin gökyüzünün rengini adlandırırkenki tüm tereddüdüyle. "İşte. Artık bunu resmen ortaya koyduğumuza göre, belki de hepimiz yolumuza devam edebiliriz."

Sanki onları çağırmış gibi, gölgeler görüş alanının kenarlarına sızdı, manam bir kez daha sanki onay vermek istercesine parladı.

Draven, ustaca bir hareketle elimi bileğimin etrafında bir kez daha kasıldı ve paraları emdi.

"İnsanlar şimdiden savaş alanından gelen gölgelerden fısıldıyorlar," dedi geri çekilen manaya doğru bir işaret yaparak. "Ayrıca koruma kalkanlarındaki gedikten de bahsediyorlar..."

"‘İhlal’ derken neyi kastediyorsunuz?" diye sordum, ses tonumda şaşkınlık vardı.

Bana hüzünlü bir gülümseme sundu.

"Bazı insanlar, Korythid saldırısının ardından saraya bu kadar yakın bir yerde Unseelie manasının varlığına dair kanıtların tesadüf olmadığını düşünüyor..." dedi. "Elbette yanıldıklarını biliyoruz, Winter'a zarar vermeyi hayal bile edemezsiniz. Ama bu gibi durumlarda, odadaki en yüksek sesli kişi en çok inanılan kişidir."

Sözleri çok derinden yankılandı.

"Eğer olayların gidişatını kontrol altına almak ve bir isyanı önlemek istiyorsanız," diye devam etti, "o zaman mahkemeye birlikte kim olduğunuzu göstermeniz gerekiyor."

Yutkundum. "Peki, bu tam olarak ne anlama geliyor?"

Soren açıkça, "Bu, saklanmayı bırakman anlamına geliyor," dedi. "Herkes açık yemekler. Mahkeme kurmak. Ana salonlarda bir gezinti. Parçalar, hatta aynı güneş ışığını paylaşırken görülmek bile yardımcı olur. Onlara bir birlik olduğunuzu gösterin. Kışın kralının kraliçesiyle birlikte olduğunu gösterin. Ve Vizyonerin seni seçmekte haklı olduğunu, Everly."

Draven yavaş ve ölümcül bir nefes verdi, nefesi havada buharlaştı. "Onun manası istikrarsız. Bu sadece etrafındakiler için değil, kendisi için de tehlikeli. Onu riske atmayacağım ve onu bazıları gibi sergilemeyeceğim..."

"Öyleyse önlemler alın," diye karşılık verdi Soren. "Kurtları yakın tutun. Kalabalıkları birbirinden uzaklaştırın. Büyük Salon'a veya gittiğiniz başka herhangi bir yere gidiş-dönüş yollarınızı planlayın. Ama bir şeyler yapın. Çünkü çok beklerseniz, mahkeme sizin için gerçeği belirleyecek ve onların seçtiği versiyonu beğenmeyeceksiniz."

Draven'in tüm vücudu hareketsiz kaldı. Öfkesinin şiddetiyle hava inceldi.

"Sence onlara gerçeği söylemeli miyiz?" diye dikkatlice sordum.

"Henüz değil dersem bana daha az değer verir misiniz?" diye sordu solgun bir gülümsemeyle. "Önerdiğim şey, mirasınızla ilgili dünyayı sarsacak bir açıklama değil, onlara bunun altında kim olduğunuzu ve bir çift

olarak... ve onların hükümdarları olarak kim olabileceğinizi göstermenizdir."

Bir anda içimi bir rahatlama dalgası kapladı. Hayatım boyunca saklandıktan sonra bu kadar dürüstlüğe hazır değildim.

"Ve daha sonra, ellerinde yedek meşale ve tırmık toplama ihtimalleri daha düşük olduğunda, onlara haberi vereceğiz," diye ekledi.

"Evet, her şeyi göz önünde bulundurursak bu daha tercih edilebilir olurdu," diye omuz silkerek yanıtladım.

Soren, Nevara'ya doğru baktı ve titreyen başparmağıyla elinin sırtına dokundu. Ardından, yavaş ve yorgun bir iniltiyle yatak çerçevesinden uzaklaşarak Draven'in bakışlarıyla karşılaştı.

"Size yardım edeyim," dedi. "Hem onun hatırına, hem de Emberkiss viski stoğumdan geriye kalan azıcık viski için."

Draven'a baktım. Nasıl cevap vereceğini düşünürken çenesinde bir kasılma oldu. Aramızdaki bağda kararsızlığının savaştığını, her seçeneğin sonuçlarının onu ağırlaştırıp farklı yollara sürüklediğini hissedebiliyordum.

Sonunda çenesini bir kez aşağı doğru eğdi. Sadece bir kez. Ve Soren'in omuzları gevşedi.

Draven, kısa bir duraksamanın ardından, "Ama benim bir rahatsızlığım var," dedi.

Soren'in simsiyah kaşları çatıldı, başını soru sorarcasına yana eğdi.

"Bu konuyu daha fazla tartışmadan önce, bir banyo yapmanız gerekiyor."

Elçi şaşkınlıkla kahkaha attı ama sonra başını salladı. İlk başta şaka yapmaya çalıştı ama bakışları Nevara'ya döndüğünde gözlerinde gerçek bir korku vardı. Onu bırakmak istemiyordu.

"Siz geri dönene kadar burada kalacağız," diye ekledim hemen.

Bir an duraksadıktan sonra, "Sadece bir saat sürecek," dedi. "En fazla iki saat."

"Daha uzun sür," dedim kararlı bir şekilde. "Yemek yedikten ve dinlendikten sonra, bu planın ayrıntıları hakkında daha fazla konuşabiliriz."

Dudaklarının kenarı seğirdi ama başını salladı. Odayı terk ederken adımları yavaş ama kararlıydı.

Kapı nihayet arkasından kapandığında, oda garip bir şekilde boş geldi. Öyle bir sessizlik vardı ki, nabzım kulaklarımda yankılanıyordu.

Draven ilk başta kıpırdamadı. Nevara'nın yatağının yanında öylece durdu, eli onun elinin yakınındaydı ama dokunmuyordu, fenerin ışığı keskin

yüz hatlarını aydınlatıyordu. İfadesi okunamazdı, en azından göz kırpana kadar; o zaman maskesinin ardındaki kederi gördüm.

Yutkundu ve başını hafifçe salladıktan sonra dikkatini odanın köşesindeki bir şeye verdi.

Uzun bir süre boyunca, süslü içki arabasına ve her rafta düzenli bir şekilde dizilmiş parıldayan şişelere ve bardaklara baktı. Tek kelime etmeden, en alt raftaki bir şişeyi almak için aradaki mesafeyi kat etti.

İki eliyle yavaşça çıkardı.

Şişe tozlu ve kalın boyunluydu, camı gümüş yıldız kümeleriyle çizgili koyu alacakaranlık mavisi rengindeydi. Zamanla boyalı desenin yarısı aşınmıştı.

Draven onu sanki kırılğan bir şeymiş gibi tutuyordu. Belki de kutsal bir şeymiş gibi... Belki de ikisi birden.

"Bu, Nevara'nın alışlagelmiş viski çeşitlerine benzemiyor," dedim dikkatlice, sesimin havayı saran sessizlik için çok yüksek olduğunu farkında olarak.

Draven şişeden gözlerini ayırmadı. "Öyle değil."

"Nedir?"

Başparmağıyla camdaki kabartmalı yıldıza öyle nazik bir şekilde dokundu ki, göğsümün içinde bir şeyleri kırıp geçirdi.

"Bu onun çaldığı ilk şişe," dedi sessizce.

baktım. "Nevara içki mi çaldı?"

Dudaklarından hafif bir alaycı gülüş döküldü.

"Sadece içki değil," diye mırıldandı. "Starlit Vodka. Annemin en sevdiği."

Dolabın yanındaki alçak kadife banka çöktü ve koyu mavi şişeyi ellerinde çevirmeye başladı.

Bilincimde görüntüler belirdi: bir saray mensupları kalabalığı, önlerinde duran çok daha genç Nevara'nın zoraki gülümsemesi, görme yeteneği olmayan gözlerinin, kendisine emredilen her yere götüren vizyonlarıyla yıldız ışığıyla parlaması.

Sonra, karşımda duran kral gibi buzlu sarı saçlı bir kadının nazik gülümsemesi belirdi. Buz gibi yeşil gözleri, oğluna bakarken şefkatle parılıyordu.

Derin bir nefes alışım kule duvarlarında yankılandı.

Anılar. Bunlar Draven'in anılarıydı.

Başını onaylayarak salladı, sonra başını Nevara'nın yatağına doğru eğdi.

"O on beş yaşındaydı," dedi bir an sonra. "Ben de on altı yaşına az kalmıştım. Sarayda bir Savaş Zirvesi düzenleniyordu, moral yükseltmek ve cepheye daha fazla asker göndermek için yapılan siyasi bir etkinlikti bu."

Dudak kenarı hafifçe kıvrıldı. "Babamın fikriydi. Destek almamız gereken her lordu davet edip, onlara şarap ve sahte umut vererek, daha fazla periyi cepheye göndermeye zorlamak."

Yanına, banka yavaşça oturdum. Yaklaştığının farkına bile varmamıştım.

Bir an sonra ekledi: "Nevara'nın annesi çoktan ölmüştü, bu yüzden toplanmış soyluların önünde durmak, o ay gördüğü her kehaneti sıralamak ve babamın gözde lordları öne çıktığında daha fazlasını anlatmak zorunda kaldı. Onlara savaş cephesinde kimin hayatta olduğunu, kimin öldüğünü, kimin hainlik edeceğini anlatması gerekiyordu."

Draven şişeyi daha sıkı kavradı ve dokunuşuyla buz parçacıkları yıldız kümelerini kapladı.

"Babam onun vizyonlarını iyimserliğe doğru yönlendirmeye çalışıyordu. İnandırıcı görünmesi için yeterince gerçek, daha fazla güç toplamak için yeterince yalan... Bütün bunlar olurken, onun vizyonerini bir kukla gibi oynatıyordu."

Sadece sözlerinden değil, her şeyi görebildiğim için boğazımda bir düğüm oluştu. Draven, aramızdaki bağ sayesinde bana acımasız gülüşleri ve yankılanan çığlıkları gösterdi. Hizmetkarlar tepsileriyle aceleyle geçerken kahkahaları duyabiliyor, içki ve biranın sarhoş edici kokusunu alabiliyordum.

Ve onun öfkesini hissedebiliyordum. Kalbimi sardı ve kaburgalarımın acı verici bir şekilde kenetlendi. Batty, elinden gelen azıcık teselliye sunmak istercesine minik başını avucuma yasladı.

Draven sözlerine şöyle devam etti: "Lordlardan biri, bir ay önce cepheye gönderilen oğlu hakkında sorular sormaya başlayana kadar Nevara direndi. Adam ondan cevaplar istedi, hiçbir anka kuşuna cevap vermediğini söyledi. Nevara donakaldı. Hatırlıyorum, ilk defa ne diyeceğini bilemez gibi görünüyordu."

Draven iç çekti. "Israr edince sonunda cevap vermeyi reddetti ve Parça Anası'nın ona zaten çok fazla şey paylaştığını söylediğiyle ilgili bir şeyler uydurdu."

Alçak, tehlikeli bir kahkaha attı ve odanın sıcaklığı birkaç derece düştü. "Babam elbette onun 'kısıtlamasını' övdü. Genç Vizyonerinin iradesine

karşı gelmesindense, kontrolün kendisinde olduğu izlenimini vermesi onun için daha iyiydi.”

Kocama çok benzeyen adamın, kendisinden çok daha genç olan Nevara'ya acımasızca sırtışını izlerken nefes almakta zorlanıyordum. İfadesinde hiçbir iyilik yoktu, sadece acımasız gözlerinde şiddet kaynıyordu. O gece başarısızlığının getireceğı acının sessiz, emin beklentisi...

Ardından Draven'ın annesi geri döndü, güzel yüz hatları dikkatlice incelenmişti. Nevara ile kralın arasına girerek, saray mensuplarının dikkatini genç Vizyoner'den uzaklaştırdı.

Kolunu kocasının koluna dolayan kadın, diğer eliyle de oğluna doğru ince bir işaret yaptı.

“İşte o zaman onu kendimden uzaklaştırdım,” diye ekledi Draven. Yutkundü. “Ve mahzenlere ulaşana kadar yürümeye devam ettim. Lordların sarayın bu kadar derinliklerine kadar bizi takip etmelerinin pek olası olmadığını biliyordum.”

Karnımdaki boşluk daha da genişledi.

"En yüksek rafların arkasına saklanana kadar maskesini biraz olsun düşürmedi."

Alt dudağının titrediğini, sakinleşmek için birkaç derin nefes alırken küçük ellerinin yumruk haline geldiğini görebiliyordum.

Draven ona biraz yalnız kalma fırsatı vermek için arkasını döndü, ancak yine de arkasındaki yerinden nefes alışverişlerinin düzensizliğini duyabiliyordum.

"Sonunda tekrar konuştuğunda, bana efendinin oğlunun öldüğünü söyledi. Haftalardır ölmüştü," diye devam etti. "Ölümü zihninde hiç bitmeyen bir döngü halinde tekrarlanıyordu. Kan ve işkencenin bitmek bilmeyen, yorucu bir yankısıydı."

Nefesim kesildi.

“O geceyi tekrar sesli anlatarak yeniden yaşayamayacağını söyledi. O geceyi değil.” Nefesini verdi. “Bunun mantıklı olduğunu söyledim. Ve gerçekten de öyleydi.”

Aramızda uzanan sessizlik, onların henüz kaldıramayacak kadar küçük oldukları şeylerin anısıyla ağırlaşmıştı.

Sonunda Draven şişeyi ellerine aldı. "Bu şişeyi raftan aldı ve bana sanki gerçeğı paylaştığım için bir barış teklifiymiş gibi uzattı."

Onun sesini taklit etti: ““Lütfen biraz nazik ol, olur mu?””

Her şeye rağmen, göğsümde bir sıcaklık hissettim ve dudaklarımın kenarında küçük bir tebessüm belirdi.

"Onu açmamı sağladı," dedi Draven, aramızdaki şişeyi kaldırarak. "Bir duvar halısının arkasında paylaştık. Savaş hakkında konuştuk. Unseelie kazanırsa Winter'a ne olurdu? Babam onun kehanetlerini böyle kullanmaya devam ederse başına neler gelebilirdi?"

Acaba bana hiçbir şey anlatmadığı yönündeki suçlamam yüzünden mi bu kadar çok şey paylaşıyordu? Ya da bildiği tek yolla ilerleme kaydetme biçimi miydi, yoksa anılar her halükarda bu şekilde mi gelişecekti diye düşünmeden edemedim.

Dağ sıralarına yağan kar örtüsü gibi, üzerimize yine sessizlik çöktü. İlk bakışta huzurlu veya sakin görünebilir... Ama tek bir yanlış hareket, çok yüksek sesle yankılanan tek bir ses, her şeyin yerle bir olmasına yetebilirdi.

Yine de, bu sessizliğin uzun sürmesine izin veremedim. Büyülenmişim. Daha fazlasını bilmem gerekiyordu. Onu tanımak için. Göğsündeki, onu ikiye bölen acıyı dindirmek için.

"Peki sonra ne oldu?" diye sordum usulca.

Draven şişeye baktı. Üzerindeki kabartmalı yıldızları ve yarı kırık takımyıldız resimlerini neredeyse saygıyla inceledi.

"Kral olduğumda," dedi alçak ve sakin bir sesle, "onu özgür bırakmanın bir yolunu bulacağımı söyledim."

O sözlerdeki acı... neredeyse beni paramparça etti.

Aramızdaki bağ sayesinde Nevara'nın ona karşılık olarak hüznü bir gülümseme verdiğini izledim. Hiçbir şey söylemedi, sadece mantarı şişeye geri taktı ve savaş bittiğinde tekrar açacaklarını söyledi.

Yutkundum. "Ama sen yapmadın."

"Hayır," dedi Draven başını sallayarak. "Savaşın aslında daha yeni başladığını biliyorduk."

Bölüm 19

EVERLY

Saray, endişelendiğimiz gibi köylüleri ağrlamakta zorlanmıyordu. Beklediğimizden çok daha az kişi bu yolculuğa çıkmıştı.

"Hepsi bu kadar mıydı?" diye sordum Wynn timer. anlatırken.

Geri kalanlar buraya gelirken... yenmiş miydi? Yoksa Frostgrave Kralı'nın yakınlarında bulunma riskini göze almak yerine, beklemeyi veya daha uzun bir yolculuk yaparak müstahkem bölgelerden birine gitmeyi mi tercih etmişlerdi?

Dudaklarını büzdü ve şeker kaplı bir meyve aldı. "İsteyen herkes."

Başımı salladım. "Draven'dan o kadar mı korkuyorlar ki, canavar yemi olmayı tercih ediyorlar?"

"Çünkü onlar kadim ve geleneklerine bağlılar," diye mırıldandı ağzı yemek dolu halde. "Topraklarına, lanetli atalarının evlerine bağlılar ve canavarlar hakkındaki hikâyelere, o korkunç pullu hallerini kendi gözleriyle görene kadar gerçekten inanmıyorlar. Yorrick'in kendi kardeşleri bile onun doğal nedenlerden öldüğünü iddia ediyor."

"Yani onları buraya gelmeye ikna etmek pek işe yaramadı—"

Kapıma bir tıkırtı geldi ve Wynn timer ile ben donakaldık. Vuruş ağırdı, ölçülüydü, hizmetçimin yaptığı sıradan vuruşlara hiç benzemiyordu. Bir askerin vuruşu gibiydi.

Lumen, kahvaltı sonrası içine düştüğü uyuşukluktan sıyrılıp ayağa fırladı ve Wynn timer'e kapıya kadar eşlik etmek için sessizce ilerledi; Wynn timer, onun varlığı karşısında gerilse de, yardımını için minnettar görünmeye çalıştı.

Hasta kraliçe rolünü hâlâ oynuyormuş gibi, sandalyemde oturup kimsenin görmediği bir yerde kaldım.

"Leydi Noerwyn, bir grup köylü daha geldi." Kapıyı açar açmaz telaşlı bir ses duyuldu.

Askerlerin ve hizmetkarların Wynn timer'ye gelmesi alışılmadık bir durum değildi, çünkü ben hâlâ yataktan kalkamayacak kadar hasta olduğum için köylülerin nerede kalacağını yönetmeye yardım ediyordu; ancak askerin ses tonundaki endişe... yani, endişe vericiydi. Yine de genç bir ses tonuyla konuşuyordu, belki de tek sorun buydu.

"Daha önce hiç görmedikleri veya duymadıkları bir buz canavarı tarafından saldırıya uğradıklarını söylüyorlar," diye devam etti, histeri izleri taşıyan tutarsız bir ses tonuyla. Yaralı birini ilk kez mi görüyordu?

"Dediler ki, mavi çam ağaçlarından daha uzundu, boynuzları vardı ve burun deliklerinden çıkan buhar derilerini asit gibi yakıyordu. Üstat Amias yaralıları tedavi etmeye çalışıyor ama çoğunun hayatta kalamayacağını söylüyor. Merhemlerinizi istiyor."

Uzaktan, Wynn timer'nin askere cevap verdiğini, onu sakinleştirmeye ve yardıma geleceğine dair güvence vermeye çalıştığını duydum, ama sadece yarım yamalak dinliyordum çünkü bu açıklama hafızamda bir şeyleri tetiklemişti... tüylerimi diken diken eden bir şey.

Devasa. Boynuzları vardı. Burun deliklerinden buhar çıkıyordu.

Bu sabah komodinin üzerinde üzerinde çalıştığım ders kitabımı kaptım ve sayfalarını aceleyle karıştırdım.

Öndeki sıradan buz canavarları arasında olmayacaktı. Brakhound'ların ve Ice-lurker'ların kaba çizimlerinin yanından geçerken bile bunu biliyordum; üzerlerindeki düzgün açıklamalar, zararsızlıklarıyla birdenbire müstehcen bir hal almıştı. Ortaya doğru yavaşladım, kalbim gümbür gümbür atıyordu, daha büyük bir şey arıyordum.

Çizimler orada daha koyu bir hal aldı. Daha az detaylıydı. Resimlerin altına düzgünce mürekkeple yazılmış notlar yerine, kenarlara karalanmış notlar vardı. Saldırganlık bilinmiyor. Davranış tutarsız. İletişime geçilmesi tavsiye edilmez.

Askerin dolambaçlı hikayesini dinlemeyi bıraktım ve babamın malikanesinde geçirdiğim uzun, izole yıllarda onun kütüphanesinden aceleyle kopyaladığım çizimlere odaklandım.

Bir sayfa, sonra bir sayfa daha, ama burada değildi. Tabii ki değildi. Nerede olacağını zaten biliyordum.

"Pekala... adın neydi?" Wynn timer aşırı sabırlı bir şekilde sordu, sanki bu sorunun onun telaşlı söz akışını keseceğini umuyordu.

"Maelen, Leydim," diye aceleyle cevap geldi.

İşte, sondan ikinci sayfada. Boğaya benzeyen devasa bir buz canavarı, burun deliklerinden dalgalı şablonlu buhar yükseliyordu. Gorenvyr.

Küfretmemek için kendimi zor tuttum. Korythid'in hemen ilerisindeki sayfadaydı... Elderborne canavarları bölümünde.

Wynnie derin bir nefes aldı. "Pekala, peki Maelen—"

"Hepsi bu kadar değil, Leydim," diye sözünü kesti asker. "Dediler ki, hayatta kalmalarının tek sebebi, tesadüfen eski bir askerle birlikte seyahat ediyor olmalarıymış."

Nefesim kesildi ve bu sefer bunun, tehlikeli derecede az zayıf noktası olan kadim buz canavarıyla hiçbir ilgisi yoktu.

Mantiken, Winter'da birden fazla eski asker olduğunu biliyordum, ama emekli olmak nadir bir durumdu. Ve genç askerin ses tonunda bir şey vardı, bir tereddüt ve saygı karışımı. Bir şekilde, daha konuşmadan ne diyeceğini biliyordum.

"Adının Oryth Elarion olduğunu söylüyor."

Draven düşüncelerimi duyar duymaz geldi ve beni buz üzerinde yürüyerek, sarayda geçirdiğim nispeten kısa sürede fazlasıyla aşına olduğum küçük, ayrı odaya götürdü.

Hepsi de cam kırıklarıyla parçalanmış buz canavarları yüzünden.

Önce buradaydım. Sonra Nevara'da. Ve şimdi...

Amias, dar karyolada benimle erkek yatağın arasında durdu ve geldiğimizi onaylamak için topuklarının üzerinde geriye doğru sallandı. Dudakları ciddi bir çizgi halinde büzülmüştü.

"Onunla konuşabilirsiniz, ama uzun süre değil. Yaraları... ciddi."

"Ne kadar önemli?" diye ısrar ettim, oysa cevabı zaten iliklerime kadar hissetmiştim, havaya sinmiş kan ve çürüme kokusunda bunu duyabiliyordum.

Amias nefes alıp gözlerime baktı. "Başındaki yara en kötüsü. Şu an ondan pek bir şey beklememelisiniz."

Yani her zamanki gibi.

Ama onun cevapsızlığını gözden kaçırmadım.

Sessizce başımı salladım, Draven'ın kollarından sıyrılıp şifacının etrafından dolaşarak, Frostgrave Kralı'nın gelini olarak seçildiğim günden beri ilk kez babamı gördüm; o gün Wynn timer'yi, Draven benim kim olduğumu öğrenmeden önce onu eve götürmesi için ikna etmiştim.

Hiç karşı koymadan oradan ayrıldı.

Bembeyaz çarşaf yaralarının boyutunu gizliyordu ama yine de daha önce olmayan bir kırıl ganlık vardı onda. Belki de bu, koyu mavi dalg alı saçlarında kurumuş kandan ya da boynundaki kabaran deriden kaynaklanıyordu ve bunları neredeyse hiç fark etmiyordu.

Gözleri açıldığında ve bana baktığında kristal mavisi rengindeki gözleri berraktı, ancak aldığı yaralar nedeniyle göz bebekleri genişlemişti.

Yine de ayık olması, burada bulunmasından bile daha şaşırtıcıydı.

"Everly," dedi usulca. Bu, bir selamlaşmadan çok bir haykırıştı; sanki kıymetli bir şeyini kaybetmiş ve onu hiç beklemediği bir yerde bulmuş gibiydi.

Bu hiç mantıklı değildi, çünkü ben onun için hiçbir zaman değerli olmamıştım ve kraliçe olduğum sarayda beni burada beklemesi için her türlü sebebi vardı.

Yine de bu kelime, onunla ilk tanıştığım zamana dair silik ve gömülü bir anıyı canlandırdı. Adımı tam da bu şekilde söylememiş miydi?

Geç de olsa başımı salladım, başka ne yapacağımı ya da söyleyeceğimi bilemiyordum.

Neden Wynn timer'nin benimle gelmesini beklemedim ki? Geliş zamanımı daha iyi ayarlayabilirdim, ona buzları kırması için zaman verebilirdim. Tanımadığım bir erkeğe, sormaya bir türlü cesaret edemediğim sorularla dolu bir sessizlik içinde bakmaktan başka bir şey yapamazdım.

En son ne zaman babamla aynı odada, onun aracı olmadığı bir ortamda bulunmuştum? Kralın çağrısını bana Wynn timer söylemişti. Uyuşmuş adımlarla beni arabaya sürükleyen ve her şeyin yolunda olacağını fısıldayan da oydu. Babama saraya girecek kadar ayık kalması için çıkışan da oydu.

Benden önceki erkek bana bakmaya bile tenezzül etmemişken, kim benim ailem, arkadaşım ve tesellim olmuştu?

Konuşmaya fırsat bulamadan babamın bakışları hemen arkamdaki noktaya kayd ı ve başını salladı.

"Majesteleri."

Gözlerimi kırptırdım, Draven'ın burada olduğunu neredeyse unutmuştum; bu, onun baskıcı manası ve beni her an varlığından haberdar

eden bağ arasında neredeyse imkansız bir durumdu.

Amias, o inanılmaz derecede garip sessiz bakışma sırasında bir yerlerde özür dileyerek odadan ayrılmış olmalı, çünkü odada sadece üçümüz kalmıştık.

“Lord Elarion.” Draven’ın sesi o kadar tarafsızdı ki babama karşı ne hissettiğini asla anlayamazdım, ama bu şartlar altında bile, bağın diğer tarafından buz gibi bir öfke sürekli olarak sızıyordu.

Ona bir soru gönderdim ve o da bana boş bir malikanenin, eski depolama dolaplarında bulduğum uyumsuz mobilyalarla dolu bir yatak odasının görüntüsünü gönderdi; çünkü babamın varlığını hatırlamaya tahammül edemediğini içgüdüsel olarak biliyordum.

Peki, ikimizin de kabullenmeye hazır olmadığı babamızla olan ilişkimizin hassas dengesini, anlatamadığımız sırları veya içimizde sakladığımız tehlikeleri kocama nasıl açıklayacaktım?

Babamın bu sorunlarla uğraşmaktansa kaçıp gitmesini tamamen kınayamazdım, ama evde kendi başlarına büyüyen iki çocuğu varken onu savunamazdım da.

Kalp atışlarım hızlandı, zihnimdeki karmaşaya, bir türlü ortada buluşamayan iki yanıma tepki verircesine manam kabardı. Gölgeleer buzla buluştu ve gözlerimi sıkıca kapattım.

"Senin manan var." Bu bir soru değil, bir ifadeydi; eğer bu ifade, onu tanıdığım süre boyunca tek bir duygu bile göstermemiş bir erkekten gelmeseydi, endişe olarak da algılanabilirdi.

İçim alev alev yanıyordu, kemiklerimden daha derin bir yerden gelen bir yanma hissi. Draven bana doğru uzanırken, Batty kulağıma yeni gelen aile büyüğüm hakkında belirsiz bir şekilde hakaret içeren bir şeyler fısıldadı.

Yapabileceğim tek şey başımı sallamaktı, çünkü onun bana asla aynı nezaketi göstermediğini açıklayamıyordum, hatta açıklamak isteyip istemediğimden bile emin değildim.

Cevaplara ihtiyacım vardı ve babamın bu cevaplara sahip olabileceğini hiç düşünmemiştim bile. Şimdi bu çok saçma geliyor, çünkü onu bulduğum ilk günden sonra onunla tek bir ayık konuşma bile yapmamıştık.

Belki o da benim gibi anıların içinde hapsolmuştu, çünkü ikimiz de konuşacak kelimeleri bir türlü bulamıyorduk.

Neyse ki, kurtuluş ikimiz için de saraydaki üçüncü en yüksek rütbeli kadın sayesinde geldi; asker gibi küfürler savurarak, nispeten özel olan bu

alanı genel revirden ayıran bölmeyi yırtıp açtı.

"Nerede kaldın bunca zamandır?" diye sordu. "Sana mektup yazdım."

Kadın onu baştan aşağı süzdü, kaşlarını çatı; ancak yüzüne sıçramış kanı ve bedeninin üzerine örtülmüş beyaz çarşafı görünce gözlerinin köşelerinde endişe çizgileri belirdiğini fark ettim.

Dudaklarının kenarında hafif bir sırıtma belirdi ve Wynnienin gözleri şüpheyile kısıldı. Onu suçlamıyordum. Yüzünde daha önce hiç gülümsemeye benzer bir şey görüp görmediğimi hatırlamıyordum.

"Halletmem gereken bazı şeyler vardı," dedi belirsiz bir şekilde, gözlerini uzaklara daldırarak.

Omuz silkerek, "Evet, halletmen gereken bir sürü şey vardı ve bu seni daha önce hiç motive etmemişti," dedi.

Alınmak yerine, sanki onun böyle bir şey söylemesini bekliyormuş gibi sadece başını salladı. Sonra gözlerini kırıştırdı, yüzünü buruşturarak dikkatini tekrar bana çevirdi.

Birdenbire ifadesi ciddileşti. "Gitmeniz gerekiyor. Burası güvenli değil."

İçim buz kesti. Draven arkamda kaskatı kesildi, aramızdaki bağdan bir alarm dalgası geçti ve Batty kulağıma sinirli bir şekilde cıvıladı.

"Neden?" Sesim fısıltı gibi çıktı.

Gözlerini tekrar kırıştırdı, bu sefer daha hızlı. "Birileri gerçeği öğrenecek. Bebekle ilgili gerçeği."

Şokun etkisiyle iki çift göz birden bana dikildi ve ben de başımı hızla ileri geri salladım.

"İlaç alıyorum," diye tısladım. Üstelik regl dönemim yeni bitmişti, ama bu konuyu konuşurken zaten ölmek istediğim için bunu eklemeye gerek duymadım.

Draven ve ben varisler konusunu hiçbir zaman açıkça konuşmamıştık ve bu lanetli savaştan kurtulana kadar da konuşmayı planlamıyordum.

Babam, inkârım karşısında daha da endişelendi, sesi yükseldi. "Mire, bunu daha önce de konuştuk. Çocuğun kanatları olacak. Sen gitmelisin, ben kalmalıyım."

Oda birdenbire yana doğru eğilmiş gibiydi.

Babamın son sözü üzerine Amias hızla odaya geri döndü ve iki kısa adımla yanına geldi. Ellerini babamın başına koydu, sarmaşık dövmeleri parmaklarının etrafında ve kollarında kıvrılırken göremediğimiz bir şeyi araştırıyordu.

"Beyninde kanama var," dedi bize bakmadan kısaca. "Üzgünüm Majesteleri, Leydi Noerwyn, ama daha fazla huzursuzlanmadan önce buradan ayrılmalısınız. Haber göndereceğim."

Wynnie kolumu çekiştirince ancak hareket etmediğimi fark ettim. Yavaşça arkamı dönüp onu takip ederek kapıdan çıktım ve babama veda etmeden oradan ayrıldım.

Tıpkı bize öğrettiği gibi.

BöLüm 20

EVERLY

Wynn timer, Draven beni buz üzerinde yürüyerek buraya getirdikten birkaç dakika sonra, odalara ulaşır ulaşmaz bir şişe buz şarabı istedi.

Lumen, kar yağışı kadar sessizce arkasından içeri girdi, başının belaya gireceğini bekliyormuş gibi kulaklarını kapıya dikerek şöminenin yanına oturdu.

Mirelda sadece kız kardeşime kaşlarını çattı, ama Wynn timer ona dik dik baktı. "Hayır, bugün kişi başı bir bardak kuralı yok. Aylarca tek kelime etmeden ortaya çıkan ve sonra da çocuk yapmaktan bahseden o ahlaksız baban söz konusu olduğunda o kural geçerli değil."

Soğukkanlı hizmetçim her zamanki gibi sakin görünüyordu, Batty ise omzumda destek amaçlı olduğunu tahmin edebileceğim şekilde cıvıldıyordu. Wynn timer'nin en önemli ayrıntıyı, yani muhtemelen ölümcül olma ihtimalini atladığını fark etmeden edemedim.

"Hala akşam yemeği yediniz mi, Leydim?" diye sordu Mirelda imalı bir şekilde.

Wynn timer, yüzünde hem bir emir hem de bir yalvarış ifadesiyle kocama döndü. "Ona bugün yargılanmadan şarap içmeyi hak ettiğimizi söyle."

Beklenmedik bir kahkaha ağzımdan kaçtı, biraz da histeriye yakındı. Mirelda'dan yargısını saklı tutmasını istemek, kardan soğuk olmamasını istemek gibiydi.

"Endişelenme," dedim Wynn timer'ye. "Her zaman gidip Soren'den Emberkiss stoğunu isteyebiliriz."

Bu büyük ölçüde boş bir tehditti, ama Draven uzun ve acı dolu bir iç çekişle karşılık verdi.

"Bu akşam yemeğimizle birlikte bir şişe şarap alabilir miyiz lütfen?" dedi Mirelda'ya. Mirelda ise her zamanki gibi, sanki güneşten, aydan ve kutup ışıklarından o sorumluymuş gibi ona gülümsedi.

Onun en ufak bir nezaket gösterisinde bile yüzünde beliren gurur dolu ifadeye bakılırsa, kadının onun için bir nevi büyükanne olduğunu düşünmeye başlamıştım.

Mirelda gittikten sonra Wynn timer ona baktı ve onaylayan bir şekilde başını salladı.

"Saraya yeni giren diğer erkeklerin aksine, her zaman bir şartwyrmlanamayacağını biliyordum." Bu, Draven söz konusu olduğunda söyleyebileceği en yakın teşekkür ifadesiydi.

Gözlerini kırptırdı, sonra da onu hiç dikkate almamayı tercih etmiş gibiydi. Bunun yerine bana döndü ve her zamanki gibi fazla gözlemci bir şekilde beni süzdü. Biraz güç göstermeye çalıştım ama uzuvlarım ağırlaşmıştı, nabzım kulaklarımda biraz fazla yüksek sesle atıyordu. Batty, yorgunluğumu anında hissederek başını çenemin altına doğru itti.

Bana ve kız kardeşime baktı, sonra da omzumda buzdan kürkölü bir gargoyle gibi nöbet tutan Batty'ye baktı.

"Akşam yemeğinden önce duş alacağım," diye duyurdu bir an duraksadıktan sonra.

Başımı salladım, genel olarak aşırı koruyucu doğasına rağmen, kız kardeşimle baş başa kalmaya ihtiyaç duyduğum anları her zaman sezebiliyor olması beni çok mutlu ediyordu. İşte bu gibi anlarda neredeyse geleceğimizin nasıl şekillendiğini, birbirimizi içsel olarak nasıl anladığımızı, içsel olarak nasıl anlamadığımızı görebiliyordum.

O gittikten sonra, dikkatimi Wynn timer'ye verdim; sinirli bir şekilde düğmelerini çeğiştirerek dolaba doğru ilerliyordu.

"Bu sefer bana rahat, lanet olası gecelikler versen iyi olur Dolap," diye seslendi. "Yemin ederim ki, bu lanetli günde dantelli bir ucube daha giymek zorunda kalırsam, en sevdiğin geceliklerinin hepsini yavaş yavaş sökeceğim."

Wynn timer'nin ses tonuna karşılık Lumen başını kaldırdı, şüpheli bir şekilde yargılayıcı görünen yavaş bir bakış attıktan sonra çenesini tekrar patilerine yasladı.

Dolap, tehdidinin gerçek olduğuna karar vermeden önce birkaç kalp atışı boyunca uğursuz bir sessizliğe büründü. Bir pazen gecelik fırlayıp yüzüne çarptı.

Üzerinde morumsu yeşil ve daha da rahatsız edici bir turuncu tonunda desenler vardı; gardırobumda böyle renklerin varlığından haberdar bile değildim. Ablam gözlerini kısarak kumaşın üzerinde ellerini gezdirirken, Batty'den de hafif bir hırıltı sesi geldi diye düşündüm.

"Kazandığın her şeyi değerlendir," diye uyardım Wynn timeri.

"Pekala. Ablam için bir tane daha, ama daha sıcak olsun," diye ısrar etti.

İkinci gecelik de doğrudan Wynn timerin üzerine fırlatıldı, ancak bu gecelik lacivert ve gümüş renkliydi, karmaşık desenlere sahipti ve içi pelüş kürkle kaplıydı.

"Evet, demek istediğini anladım," diye tersledi Wynn timer, dolabın ona fırlattığından çok daha nazik bir şekilde kumaşı bana fırlatarak.

Sessizce üzerimizi değiştirdik, sadece Wynn timerin kendi kendine mırıldandığı küfürler hariç. Batty yakamın tüylerine sokuldu, minik kalp atışı omzumda yankılanıyordu, sanki benimkini de aynı şekilde sakinleştirmeye çalışıyordu.

Mirelda, ağzına kadar dolu tabaklarla ve dünyanın en küçük şarap şişesiyle geri döndüğünde, tahmin edilebileceği gibi, rahat halimize -ona göre kendi odamızda bile akşam yemeği için tamamen uygunsuz olan bir duruma- hoşnutsuz bir bakış attı ama hiçbir şey söylemedi.

Lumen tam o anda bana doğru yaklaştı ve tabağını oldukça belli belirsiz kokladı. Ona küçük bir parça yemek verdim ve Mirelda da bunu fark etmemiş gibi yaptı, çünkü aksi takdirde buna da onaylamadığını belirtmek zorunda kalabilirdi.

O izin isteyip ayrıldıktan ve Wynn timer şarabı doldurmaya başladıktan sonra nihayet uzun zamandır düşündüğüm soruyu sordum.

"Acaba o... hep bir yılan ejderhası mı?" diye sordum, parmaklarım dalgın dalgın Batty'nin sırtını okşarken.

Saçlarını geriye savurarak, acı bir kahkaha attı. "Elbette bunu benden daha iyi biliyorsun. Sonuçta o senin kocan. Ama hayır, aslında onun poposundan sağlam bir sopa çıkarılmasına ihtiyacı olduğunu düşünüyorum. Bir gün, tabii ki o çıkarıldıktan sonra, eğlenceli bile olabileceğine dair ipuçları verdi."

Başımı salladım, dudaklarım kasıtlı yanlış anlamasına yönelik alaycı bir gülümsemeye kıvrılmıştı. "Hayır, babamızı kastettim."

Kız kardeşim hareketsiz kaldı. Birkaç saniye boyunca, bardağa süzülen şarabın sakin akışı odadaki tek sestti. Batty'nin kanatları bile çırpınırken

donup kaldı, birkaç kar tanesi omzuma kondu. Sonra Wynn timer bardağımı yanıma koydu ve kendi sandalyesine oturdu.

“Gerçekten bilmiyorum. Yok olmak, bir şakırdayan ejderha olmakla aynı şey mi? Sanırım daha kötü de olabilir.” Omuz silkti, ancak sözlerine taze parşömen üzerine dökülen mürekkep gibi acılık sinmişti.

Kürk yakasının birden çok sıcak gelmesiyle yerimde kıpırdanarak, "Ben gelmeden önce de böyle miydi?" diye sordum.

Eğer ben gelmeseydim, ilişkilerinin nasıl olacağını birden çok kez merak etmişim. Zaten alkolik miydi? Benim gelişim dengeleri mi değıştirdi? Yoksa sırf benim yüzümden mi ondan nefret ediyordu?

“Sanırım o kadar kötü değil,” dedi Wynn timer, boğazından aşığı inerken canını yakmış gibi gelen bir yudum şarap alarak. “Ama hep mesafeliydi. Sen geldiğinde sanki... sana bakmak ona acı veriyordu. Anneni sevdiği için mi yoksa ondan nefret ettiği için mi olduğunu hiç bilemedim, ama onu bu kadar rahatsız ediyorsa, ona karşı bir şeyler hissetmiş olmalı.”

Onun sözlerini, adam hakkında bildiklerimle ve revirdeki kafa karışıklığı içindeki yalvarışlarıyla karşılaştırdım. Annemi, hem kendi güvenliğı hem de benim güvenliğim için gitmeye zorlamıştı...

“Öyle mi düşünüyorsun? O kadar çok kadınla birlikte olmaya düşkün ki, acaba bu sadece... kederden bir kaçış anı mıydı diye merak ettim.” Boğazım düğümlendi, parmaklarım Batty'nin tüylerine dolandı.

Wynn timer ile aramda sadece birkaç yaş fark vardı. Annesi o daha bebekken ölmüşü, ama bu yine de benim hamile kalmam için fazla zaman bırakmamıştı...

Babamızın herhangi bir şekilde kaçma ihtimaline karşı ikimiz de tiksintiyle dolu yüz ifadeleri takındık.

“Hayır,” diye karşı çıktı Wynn timer. “Annemi önemsemiş olabilir, ama onların evliliğı görücü usulüydü. Onu sevmiyordu.”

"Acaba birini seviyor mu?" diye mırıldandım.

Bu sözleri söylerken bile, ne kadar içten söylediğimi merak ettim.

O, tüm varlığına, iddia ettiğı kızına bir tehdit oluşturduğumu bildiğı halde beni yanına almıştı. Beni vesayet altına alabilecekken kızı olarak kabul etmiş, Seelie Mahkemelerinde gayrimeşru çocuklara uygulanan tek isim yerine bana kendi adını vermişti.

Ona nedenini sormaya hiç cesaret edememişim ve şimdi... şimdi belki de asla sormayacaktım. Pencerenin hemen dışındaki kabarık bulutlara

gözlerini dikmiş kız kardeşimin de aynı şeyi yapmasını izlerken, bir yudum daha şarap içtim.

“Bilmiyorum,” dedi tekrar. “En azından bunu yapabilecek kapasitede olduğunu düşünmek istiyorum. Yoksa neden seni yanında tutmak için hayatını riske atsın ki? Hem de Yorrick'le birlikte.” Gözlerini sıkıca kapattı. “Aldrath'ın ödüllü atı gibi en yüksek teklifi verene satıldığım için çok kızgındım. Ama babamın paraya ihtiyacı yoktu. Hesapların durumunu gördüm. Statüye önem vermiyordu. Beni... tuhaf biri olarak bilinen biriyle evlendirdi. Saray hayatının dışında. Sakin. Yorrick'in ailesi eski, dokunulmazdı.”

Sözlerini sindirdim, evliliğine farklı bir gözle baktım. Onu güvende tutmak için miydi... yoksa ikimizi de mi? Siyasetten uzak ve kadim bir aile soyunun koruması altında, kimse onun içine kapanık gayrimeşru kız kardeşi hakkında soru sormayacaktı.

O hâlâ ortalıkta görünmeyen, fuhuş yapan ve alkolik bir adamken, niyetlerinin bir önemi var mıydı ki?

"Bu, onun diğer tüm davranışlarını mazur göstermez," dedi sanki aklımdan bu düşüncüyü çekip almış gibi. "Ama aynı zamanda..." Wynn timer alışılmadık bir şekilde sözünü yarıda kesti ve dudağını ısırıldı.

"Ne?" diye ısrar ettim, göğsüm tekrar sıkıştıyordu.

"Kaybolan tüm hizmetçileri hatırlıyor musun?" diye sordu, bakışlarını tekrar bana çevirerek.

Başımı yana eğdim. "Evet, ama ben hep onun orada olmadığı ve onları hizaya sokamadığı zamanlarda kendi hallerine gittiklerini varsayıyordum."

“Şey... belki.” Sandviçinden isteksizce bir ısırık aldı ve yavaşça çiğnedi.

Gözlerimi kıstım. "Ama?"

Derin bir nefes verdi. "Ama bu hep kanatlarının kontrolünü kaybettikten sonra ya da kanatlarından biri neden mana'nı hiç kullanmadığını sorguladıktan sonra oluyordu."

“Yani ahır uşağı görevini öylece terk etmedi...” Ağzım kurudu. Batty, sanki kalp atışlarımın odanın gürültüsünden daha hızlı olacağından korkuyormuş gibi köprücük kemiğime daha sert bastırdı.

Bekaretimi herhangi biriyle kaybetmek bir riskti. Yine de hazırlıklıydım. Fenerler kapalıydı. Giysiler üzerimdeydi. Alt kattaki beceriksizliği yüzünden kontrolümü kaybetme tehlikesiyle karşı karşıya kalmadığımda, bu önlemler tamamen gereksizdi.

Yine de tehlikenin bana yönelik olduğunu düşünmüştüm. Babamın bunu öğreneceğini ya da umursayacağını hiç aklıma getirmemiştim. Sonsuz merakımı gidermek için perinin hayatını tehlikeye atacağımı da düşünmemiştim.

Suçluluk duygusu midemi bıçakladı. Lumen neredeyse duyulmayacak kadar kısık bir inilti çıkardı, burnu dizime değdi, sanki içimde yükselen utanç duygusunu koklayabiliyordu.

Wynn timer söylemek istercesine dudaklarını büzdü, ama biz yalan söylemedik. "Gerçekten de olası görünmüyor," diye kabul etti.

"Peki, içki ve kadınlara kendini kaptırmadığı zamanlarda ne olmuş yani?" dedim yüzümü ovuşturarak, "tehdit oluşturan herkesi ortadan kaldırdığını ve hiç konuşmadığı kızlarını umursadığını mı düşünüyorsun? Bunu nereden bilebilir ki?"

"Kim bilir ki?" dedi elini havaya kaldırarak. "Vahşi Topraklara açılan portaldan ve dünyanın bir yerinde gizli bir çocuğu olduğundan haberdardı, ama bu iki şeyden hiçbirini paylaşma zahmetine girmedi. Portaldan bana ancak sarhoşken bahsetti, o zaman bile çoğunlukla anlaşılmaz kelimelerle anlattı ve ben de ancak yarı yarıya inandım. İsteddiği zaman tam bir kasa gibi olabiliyor."

Bardağının yarısını tek seferde bitirdi.

"Artık önemi yok." Kavrulmuş bir havuç parçasına isteksizce sapladı, sonra tamamen bıraktı. "Bu, onun her fırsatta bizi terk ettiğı gerçeğini ya da ben gittikten sonra seni o malikanede tamamen yalnız bıraktığı gerçeğini değiştirmiyor."

"Peki sence neden şimdi burada?" diye sordum, açık mavi şarabımı kadehimde çevirip, şarabın alevli ateş ışığında parlamasını izlerken.

Wynn timer isteksizce ekmeğine dokundu. "Bilmiyorum. Sanırım ona sorabiliriz," dedi, ancak ses tonu bunu ne kadar az istediğini acı verici bir şekilde ortaya koyuyordu.

"Eğer akli başındaysa, yine de onu tekrar görmeye gitmemiz gerekecek," diye mırıldandım, göğsümdeki sıkıntıyı dindirmeye hiçbir faydası olmayan şaraptan küçük bir yudum alırken.

Batty tabağının kenarından başını uzattı, burnunu acıma ifadesiyle seğırtti, sonra bir kırıntı çaldı ve kalçama sokuldu.

Wynn timer bardağına doğru homurdandı. "Öyle işte. Yani... buzlu şarap ve cevapsız sorularla baş başa kalacağız."

Kadehini benimkine hafifçe vurdu, ikimizin de açığa çıkarmak istemediği duygusal karmaşaya boyun eğmiş, yumuşak bir kadeh kaldırma hareketiydi bu.

Şartlara rağmen, dudaklarımda beliren küçük bir tebessümden kendimi alamadım. Ailemdeki herkes tam bir rezalet olsa da, en azından Wynn timer vardı.

Ve her zaman dürüstlüğümüz.

Draven gereğinden uzun süren düşünceden döndüğünde, şarap şişesini bitirmiştik bile. Ayrıca, iyi bir kraliçe gibi tüm sebzelerimi bitirerek Mirelda'dan kopardığım daha büyük bir şişeyi de bitirmiştik.

Kocam koyu kirpiklerinin arasından bizi süzdü. Saçları nemliydi, uçları hafifçe kıvrılmıştı ve arkasından ardıç ve kar kokusu yayılıyordu.

"Babamız nihayet ayıkken bizim sarhoş olmamızda... şiirsel... bir espri var," diye düşündü Wynn timer, şöminenin önündeki halının üzerinde oturmuş, elindeki son kadeh şarabı zorlukla tutarken tavana bakarak.

Dünyanın ayaklarımızın altında yıkıldığını görmezden gelerek Soren ve Nevara ile birlikte güldüğümüz son zamanı düşünmemeye çalıştım.

Hepimiz bir aradayken ve bütünsel olarak rol yapmak daha kolaydı. Şimdi ise herhangi bir barış numarası yapmaya bile zahmet etmiyorduk. Dünya alevler içinde yanarken, sadece bu küçük kaçışa razıydık.

Draven, Wynn timer'nin şarabından tehlikeli bir yudum daha alabilmek için kıvrık saçlarını yüzünden uzaklaştırmaya çalışıp başarısız olmasını izlerken, dudaklarında alaycı bir gülümseme belirdi.

Wynn timer haklıydı. Sopa çıkarıldıktan sonra eğlenceli olma potansiyeli vardı.

Belki savaş bittiğinde.

Hem gücenmiş bir homurtu hem de neredeyse bir kahkaha attı. "Böyle düşündüğüne çok sevindim, Morta Mea." Sesi tamamen alaycıydı.

Şüphesiz gözlerimi kıstım. "Yine mi... düşüncelerimi okuyorsun?"

"Hayır. Bunu... sesli olarak söyledin," diye açıkladı Wynn timer kuru bir şekilde.

Lanet olsun, cam kırıkları!

"Ve bu da," diye ekledi yardımcı bir şekilde.

Kaşlarımı çattım, isteksizce ayağa kalktım. Aman Tanrım, çok yorgundum. Sadece babanızın yokluğunda sergilediğiniz nadir ve kafa karıştırıcı bir nezaket gösterisinin size sinsice saldırmasıyla elde edebileceğiniz türden bir bitkinlikti bu. Buna karşılık manam alevlendi, derimin altında karıncalanma hissettim ve Draven uzanıp bileğime elini koydu, beni gerekenden daha yakına çekti.

Nefesim kesildi ve kusursuz tenine, keskin hatlı çenesine, delici mavi-yeşil gözlerine baktım.

Kırık parçalar. Gerçekten de çok güzeldi.

“İğrenç,” diye mırıldandı Wynn timer, ya yüz ifademden ya da tekrar yüksek sesle konuştuğum için. “Odalarınıza geri dönün.”

"Draven'in odaları," diye otomatik olarak düzelттіm.

Kaşlarını kaldırdı ve yan sehpadan tabağını alırken duraksadı. "O zaman her gece o yatakta birlikte yattığınızı tahmin ediyorum?"

“Ben—” Duraksadım, Batty'yi dışarı çıkarmak için pencereye doğru yürüdüm, ona benim değişken güçlerime bakıcılık yapmaktan biraz olsun kurtulma fırsatı verdim. İçeri dolan soğuk hava, mananın hafif bir parıltısını taşıyordu. “Odanı paylaşmamı ister misin?” diye sonunda ağzımdan kaçırdım, göğsümde bir belirsizlik hissi vardı.

Aramızdaki hiçbir sorunu çözememiştik. Nevara bilinçsizdi. Canavarlar Winter'ı kasıp kavuruyordu. Çoğu gün, geleceğimiz varmış gibi bile hissetmiyorduk, bu yüzden onun kişisel alanına müdahale etmemden rahatsız olup olmadığını merak etmek inanılmaz derecede saçma bir şeydi.

Ama bunu birden fazla kez yapmıştım.

Draven'in kaşları çatıldı. "Bunun zaten apaçık ortada olduğunu düşünürdüm."

Onun bu konu hakkında hiç yorum yapmadığını zihnimde tekrar gözden geçirdim ve kaşlarımı çattım. "Şey... öyle değil."

“Evet, Evy, herkes için öyle ama senin için değil,” diye araya girdi kız kardeşim, sendeleyerek ayağa kalkarken. “Belki de daha doğru soru, yeni evlilerden daha uzakta bir oda tutmalı mıyım? İyi geceler.”

Kapıya doğru beceriksizce bir kovma hareketi yaptı ve ben de Draven'in —bizim mi?—odamıza doğru sendeledim, Lumen de arkamızdan alçak bir homurtuyla, kuyruğunu koruyucu bir şekilde sallayarak içeri girdi.

Draven yanımda kaldı, bileğimi sıkıca tutmaya devam etti. Acaba yanılıyor muydum, yoksa bu gece her zamankinden daha mı sıcaktı? Vücudundan benim vücuduma doğru bir sıcaklık yayılıyordu.

İçeri girdiğimizde bakışlarım odasının içinde dolaştı.

Benim odalarım beyaz taş ve cilalı buzdan yapılmışken, onun odaları sarayın içine oyulmuş bir gece cebi gibiydi.

Gece yarısına ait duvarlar gümüş damarlarla bezenmişti ve oyma kirişlerden koyu mavi ipekler sarkıyordu. Kutup ışıkları devasa pencerelerden içeri sızıyor, odanın her yerini mavi ve yeşil çizgilerle kaplıyor, çıplak kolları ve köprücük kemikleri üzerinde dans ediyordu.

"Yani eğer... eğer tüm bunlardan sağ çıkarsak, burada kalmamı mı istiyorsun? Senin odalarında? Her zaman?" diye sordum, Batty'nin geri dönmesi için pencereyi aralarken, kalbim boğazımda gümbür gümbür atıyordu.

"Morta Mea," dedi sessizce, "eğer tüm bunlardan sağ çıkarsak, seni bir daha asla gözümün önünden ayırmayacağım."

"Peki ya mahkeme? Ve... diğer her şey?" diye ısrar ettim. Tüm çabalarım rağmen sesim titriyordu.

"Aramızdaki hiçbir şey kolay olmadı," dedi, bana yaklaşıyor. Ardından manası odanın her tarafına yayıldı, yavaş ve kontrollü bir dalgalanma, arzu dalgası gibi tenimi sardı. "Ve bunun değişeceğini de sanmıyorum. Ama sana tüm buzla kaplı sarayımı senin için ateşe vereceğimi söylediğimde, bunun bedeli ne olursa olsun bunu sonuna kadar götürme niyetinde olduğum anlamına geldiğini anladığımı varsaydım."

"Şey, varsayımlar hakkında ne derler bilirsiniz..." diye mırıldandım, iltifatı normal bir insan gibi karşılamak yerine.

"Evet," diye alaycı bir şekilde onayladı ve tabağını arkasındaki masaya koydu. "Şimdi ne olacak?"

"Anlamaya başlıyorum." Ona daha da yaklaştım ve o da elini yanımda gezdirdi, aşırı kalın kumaşa değince dudaklarını büzdü.

"Ne?" diye takıldım. "Birkaç metre şekilsiz pazen içinde beni beğenmedin mi?"

"Bunun dışında olmanı tercih ederim," dedi alçak sesle, manası yavaş ve aç bir şekilde bacaklarıma tekrar dokundu.

Odanın içinden şömineye doğru başka bir güç dalgası yayıldı ve alevler ocakta gürleyerek yanmaya başladı. Yani pazen gömleğe ihtiyacım kalmayacaktı.

Sözlerindeki ateş, kanımdaki normalden daha yüksek miktardaki şarapla birleşince bana genellikle sahip olmadığım bir özgüven verdi. Tek ve akıcı

bir hareketle geceliğimi üzerimden attım ve karşısında sadece ince ipek iç çamaşırlarımla durdum.

Draven'ın dudakları aralandı, gözleri kış gökyüzündeki her ışık tonuyla parıldıyordu.

Lumen, izin isteyerek oturma odasına geçti; bu durumdan utanacak halim bile yoktu.

"İçki içtin," diye hatırlattı Draven, ama sesi daha derindi, saklayamadığı bir şeyden dolayı pürüzlüydü.

Kaşlarımı kaldırarak ona doğru yürüdüm. "Wynnie'nin çoğu haklıydı."

Bu doğrudu. Her şeyden çok yorgundum, ama şimdi kesinlikle yorgun hissetmiyordum.

"Sarhoş değilim," dedim ona, tam göğsüne gelmeden. "Ve ne istediğimi biliyorum."

Sözler ağzımdan çıktığı anda, odanın atmosferi değişti.

Birden hareketsiz kaldı, omuzlarındaki ince gerilim bir yay kirişi gibi gerildi. Aramızdaki söylenmemiş şeylerin her yönden üzerime baskı yaptığını hissedebiliyordum: kavgalar, mesafe, güvensizlik, onun beni yanında istediği gerçeği. Beni burada, kendi alanında, hayatında istiyor.

İçimde yıldız ışığı kadar keskin, cesur bir şey yükseldi.

Aramızdaki mesafeyi kapatarak parmak uçlarımla göğüs kemiğine dokundum. Burnundan yavaş, bilinçli bir nefes aldı; bu nefes hem hiçbir şeyi ele vermiyordu hem de çok şey anlatıyordu. Eli kalktı, bir kalp atışının bir parçası kadar tereddüt ettikten sonra belime yerleşti. İpek kumaşın üzerinden hissettiğim dokunuşun sıcaklığı omurgamda bir ürpertiye neden oldu.

Parmak uçlarımda yükselerek dudaklarımı boynuna değdirdim.

Kaşları kendine özgü bir şekilde çatıldı, sanki gözlerinin ardında bir çatışma yaşıyordu ve beni durdurup durdurmayacağına ya da bana teslim olup olmayacağına karar veremiyordu. Ona seçim hakkı vermedim. Elimle çenesini kavrayıp yüzünü kendime doğru çevirdim. Verdiği nefes kesik kesikti.

"Everly."

Sesinde ismimi duymak, açılan bir kapı gibiydi.

O tekrar konuşmadan onu öptüm. Önce çekingen, deneme amaçlıydı, sonra da duyduğumdan çok hissettiğim alçak bir sesle cevap verdiğinde daha derin bir öpücük oldu. Eli tamamen belime dolandı, beni kendine doğru çekti, ta ki iç çamaşırlarımın ipeği onun soğuk kumaşına değene kadar.

Bu temas içimde vahşi bir şeyleri ateşledi.

Parmaklarımı ensesinden yukarı, saçlarına doğru gezdirdim, tutunduğu her türlü kısıtlamayı kırmak için yeterince çektim. Kalçalarımın yakaladı, nefesimin kesilmesine neden olacak bir güçle beni kendine çekti. Ağzı çenemin kenarına indi, sıcaklığı omurgamda kıvılcımlar yarattı.

Bunun üzerine manam yükseldi ve onunki de aynı şekilde karşılık vererek gücümü kendine çekti ve beni her zaman yaptığı gibi, dengemi bozduğunda bile, dengemi sağladı. Öpüşmeyi derinleştirdim.

Kanatlarım özgürce açıldı, güneşe doğru uzanan solmuş çiçekler gibi arkamda yayıldı.

Tutmuş olduğu tüm kısıtlamalar paramparça oldu. Avucu belimin kıvrımını kavradı, kanatlarıma dikkat etti ama vücudunun geri kalanı hiç de temkinli değildi. Dudakları tekrar benimkileri ele geçirdi, daha derin, aceleci, arzu, korku ve rahatlamanın çarpışması gibiydi.

Öpüşmeyi kısa bir süreliğine keserek alnını benimkine yasladı, nefeslerimiz düzensizdi.

"Bana neler yaptığının farkında bile değilsiniz," diye homurdandı.

"Öyleyse bana göster," diye fısıldadım.

İlk defa aramızda mesafe yoktu. Duvarlar yoktu. Saklı gerçekler yoktu. Sadece ellerinin sıcaklığı, nefesinin fırtınası ve ikimizi de bir yemin gibi saran kanatlar vardı.

Ve o anda aramızdaki kargaşa dindi. İyileşmedi, kesinlikle çözülmedi de, ama en azından bir süreliğine rahat nefes aldık.

Şimdilik bu yeterliydi.

BöLüm 21

EVERLY

Büyük Salon, yemek salonundan bile daha kasvetliydi.

Ya da en azından, bunaltıcı bir yoğunlukta; buzlu kristal bardakların birbirine çarpma sesi, buz üzerinde esen rüzgar gibi dalgalanan alçak sesli sohbetler ve saray müzisyenlerinden yankılanan müzik arasında.

Tüm o nezaket gösterilerinin, yapmacık kahkahaların ve incecik kibarlık perdesinin altında, keskin ve kırılğan bir şeyin çatırdaması vardı. Mahkeme normal davranmak için çok ama çok çaba sarf ediyordu.

Biz de daha da çok çabaladık.

Aklını henüz başına toplamamış olan babamı ya da onu tekrar ziyaret etmediğim gerçeğini düşünmeyi aktif olarak reddettim. Mahkemeye hazırlanma yalanının arkasına saklanmayı bitirdiğimde bile, onu ziyaret etmeyi planlamıyordum.

Aslında hiçbir hazırlık yapılmamıştı çünkü Soren'in planı teoride kolaydı...

Görünür olun. Tamam.

Bütün kutlama, mucizevi iyileşmemin şerefine yapılmıştı. Biz odanın içinde dolaşırken, kurtlar beş dev, neredeyse uyuklayan nöbetçi gibi ayaklarımızın dibinde tembelce yürüyorlardı. Draven parlak beyazlar ve gümüş detaylarla giyinmişti, tacı soluk saç tellerinin üzerinde adeta parlıyordu.

Ve üzerimde gerçekten parıldayan bir elbise vardı... Sanki kış gökyüzünün kutsanmış, vücut bulmuş haliydim. İnci gibi parlayan kumaşa işlenmiş değerli taşlar, düşen kar taneleri gibi hareket ediyor, gün ışığında kutup ışıklarını yansıtan ipeklerin önünde parıldıyordu.

Eğer bu mahkemenin dikkatini çekmediyse, tacım kesinlikle çekmişti; her bir sivri ucu gece gökyüzünün mor, turkuaz ve zümrüt yeşili tonlarını yansıtıyordu.

Gülümse. Tamam.

Wynnie bana bunun gerçek bir ifadeden çok bir surat buruşturmaya benzediği konusunda birkaç kez uyarmak zorunda kalsa da.

Draven'ın yanında ol. Tamam.

Birkaç soruyu yanıtlayın. Birlik içinde hareket edin. Tamam. Tamam.

Pratikte, her şey donmuş bir göle adım atmaya ve buzun altındaki karanlık şekillerin üzerlerine çöken ağırlığı fark etmemesi için dua etmeye benziyordu.

Draven'ın kolu, elimizin altında hareketsiz, sert bir çubuk gibiydi; özel dikilmiş kolunun altından sıcacık, gerginliği o kadar fazlaydı ki, kendini sıkı bir şekilde kontrol altında tutarken her nefesini hissedebiliyordum. Duruşu elbette kusursuz, asil ve odadaki diğer herkes için tamamen anlaşılmazdı.

Bu son derece adaletsizdi ve benim kendim için söyleyebileceğimden çok daha fazlasıydı; kırsal kesimdeki görgü kurallarım ve biri çok yaklaştığında tıslayan tuhaf buz yarasası bileziğimle bunu başarabilirdim.

En kötü yanı, bu gecenin sadece ilk adım olmasıydı. Bundan sonra, gerçeklerle yüzleşmemiz gerekiyordu; Draven'ın bunu kusursuz bir şekilde halledeceğinden emindim, ben ise yaralı bir semender gibi çırpınacaktım.

Öte yandan, hayatı boyunca bu konuda pratik yapmıştı.

Böylece, devasa yaratıklarla dolu saray yemeğinin sularına katlandım ve manamın aniden serbest kalıp, biz hazır olmadan kendini ifşa etmeye çalışmaması için dua ettim.

Draven ise elini kolumun üzerinde tuttu, başparmağıyla ara sıra bileğimin iç kısmını hafif ve sakinleştirici bir ritimle ovalayarak manamdan küçük parçalar çekiyor, tehlikeli seviyelere ulaşmadan önce baskıyı ortadan kaldırmak için elinden geleni yapıyordu.

Ve eğer bu his, en mahrem bölgelerimin üzerinden kayan sıcak ipek gibi de geliyorsa... Buna yapabileceğim hiçbir şey yoktu.

Üstelik kız kardeşimin her fırsatta bana alaycı ve yargılayıcı bakışlar atması, tam olarak ne düşündüğümü bildiğini söylemesi de işleri kolaylaştırmıyordu.

Yine de, bu sefer yanımda olduğu için minnettardım. Onsuz mahkemeye çıkmak çok berbattı ve bunu bir daha asla yaşamak

istemiyordum. Bunu ona saatte en az yedi kez söylüyordum.

Soren, elbette, tam da olması gereken yerdeydi. Gözlerinin altındaki morlukları ve bakışlarındaki karanlığı gizlemeyi başarmış, Nevara'dan kendini ayırarak, onun hayatı boyunca düzen içinde tutmaya çalıştığı saraya yardım etmeye koyulmuştu.

Kalabalığın arasında, bir odada gücün nasıl aktığını ve nasıl yönlendirileceğini tam olarak anlayan birinin zahmetsiz zarafetiyle hareket etti. Gümüş gibi tatlı dili ve tatlı sözleriyle, öyle zarif bir hassasiyet ve nefis bir entrika ile hikâyeler anlattı ki, neredeyse ben bile inandım.

"Onu görmeliydiniz," diye fısıldadı soylulardan oluşan bir gruba, sesini biraz alçaltarak, onların daha da yaklaşmasını sağladı. "Buz canavarları köylülere saldırdığı anda, o zaten onların yanındaydı ve onları güvenliğe çekiyordu. Manası sandığından çok daha güçlü."

Bana baktıklarında soylular dikleştiler. Gözleri fal taşı gibi açılmıştı. Saygılıydılar. Birkaçı, sanki birdenbire kutsal biri olmuşum gibi önümde eğildi.

Soren iyice yaklaştı ve sesini alçaltarak, "Elbette, bunu ondan duymayacaksınız. Majesteleri fazlasıyla mütevazı. Ama ben kendi gözlerimle gördüm." dedi.

"Ah, o iyi içiyor," dedi Wynn timer, Shivermark cin dolu bardağının arkasından.

Draven alaycı bir şekilde güldü ve kendi bardağından uzun bir yudum daha aldıktan sonra bir hizmetçiye yeni bir tur içki getirmesi için işaret etti.

Sonbahar elçisi yeniden hareket etti ve bir yaprağın rüzgârda zarifçe süzülmesi gibi, başka bir grubun yanına kondu.

"Ve kız kardeşinin malikanesindeki o mesele," diye fısıldadı salonun yarısının duyabileceği kadar yüksek sesle, "gizli tutmaya çalıştılar. Tabii ki paniğe yol açmak istemediler. Ama kralımız öfkeli Tharnok sürüsüyle savaşıırken, kraliçe de tek başına birkaç canavarla mücadele etti."

"Sınırdatıldı" ifadesi bile fazla iyimser bir ifade olurdu. Çünkü ortada çok fazla çılgılık, ağlama ve panik atakların ancak kıl payı atlatıldığı bir durum söz konusuydu.

Saldırıyla ilgili hatırlayabildiğim tek şeyin korku, kan ve sonrasında asla temiz gelmeyen banyo suyu olması da işleri kolaylaştırmadı.

Ama nedense kalabalık Soren'e inandı. Ya da en azından inanmak istedi. Bu sefer bakışları bana döndüğünde, ifadelerinde biraz saygı vardı. Draven

başparmağını bir kez daha nabız noktama bastırduğında rahatsızca kıpırdandım.

Gölgeler teninin altında sinsice ilerliyordu, o kadar silikti ki sadece benim fark ettiğimden emindim. Bu, Soren'in beni gösterdiği savaşçıdan çok uzak olduğumu hatırlatan düşündürücü bir durumdu.

Draven'in omurgası kaskatı kesildi, çenesindeki bir kas kasıldı.

"Zayıf değilsin, Morta Mea," sözleri, yüksek sesle konuşurken kullandığı o aynı sinirli tonda, aramızdaki bağdan yankılandı.

Yanaklarım kızarıırken alaycı bir şekilde güldüm; bu akşam istemeden başka hangi düşünceleri onunla paylaştığımı ya da aklımın nereye kaydığını bir şekilde tahmin edebilecek kadar sezgisel olup olmadığını merak ettim.

Bileğimi kavrayışı daha da sıkılaştı. Acı verecek kadar değil, ama dikkatimi çekmek için yeterliydi.

Yavaşça gözlerimi kaldırıp onun gözleriyle buluşturdum, göz bebeklerinde alevler gibi dans eden kutup ışıklarını izledim. Bakışları kararlıydı ve gözlerimi kaçırmamak için büyük çaba sarf ettim.

Aceleci, inatçı, uygunsuz ve dikkatsiz, evet. Ama zayıf değil.

Midem rahatsız edici bir şekilde kasıldı.

"Bu doğru olamaz," diye yankılanan, son derece rahatsız edici ve tanıdık bir ses odayı yarıp geçti ve dikkatimi Draven'in öfkeli ifadesinden, gümüş tilki kürkü ve yıldız ışığı gibi parıldayan bir elbise giymiş ince yapılı bir kadına çevirdi.

Leydi Tesara'nın soluk mavi kaşları her zamankinden daha da küçümseyici bir şekilde çatılmıştı. Dudakları tiksintiyle büzülmüş, incecik bedeninin önünde kolları kavuşturulmuştu.

Elbette, itiraz edecek olan o olacaktı... Ve elbette haklı da olacaktı. Yalan olmaya çok yakın bir şeyi sorgularken bana haklı bir öfke gösterme nezaketini bile göstermedi.

Ya da en azından öyle hissetti.

"Yapamaz mı?" diye sordu kız kardeşim ve oda birden sessizliğe büründü.

Bunun onun tehditkar ses tonundan mı, kraliçenin kız kardeşi olmasından mı, yoksa Thistlerun Kalesi Leydisi olarak sahip olduğu statüden mi kaynaklandığından emin değildim.

Her iki durumda da, Leydi Thessara'nın sinirlenmesi beni olması gerekenden daha çok memnun etmişti sanırım.

Ve o tek, huzurlu an için, geri adım atabileceğini, hepimizin üzerinde yürüdüğü bu tehlikeli ipte yavaşça geri çekilebileceğini ve her şeyi olduğu gibi bırakabileceğini düşündüm... Ama bu, Batty'nin aniden iyi bir şarkı söyleme yeteneği geliştireceğini ya da o korkunç verglas maymunlarının var olmayacağını ummak kadar boş bir umuttu.

Kadın hafifçe homurdandı. "Lord Redthorn'un niyetlerinin iyi olduğuna eminim. Sonuçta, tüm saray onun Majesteleri ile olan dostluğunu biliyor."

"Dostluk" kelimesini, benim istediğimden çok daha skandal bir şekilde vurguladı. Yerdeki buzların yavaş yavaş erimesine bakılırsa, kocam da aynı şekilde skandal bir durum yaratmış olmalıydı.

Donmuş cehennemler ve sonsuza dek sevgi dolu parçacıklar yukarıda...

Bu işin iyi sonuçlanmayacağı belliydi.

Wynnie birkaç yavaş adım attı, topuklarının buzlu zemine çarpma sesi odada yankılanarak Draven'ın manasını yavaşlatmasına yetecek kadar yüksek bir ses çıkardı.

Leydi Thessara nazikçe sözlerine şöyle devam etti: "Sadece, malikanenizde neler olup bittiğini hiçbirimizin tam olarak bilemeyeceğini kastetmiştim. Güçlü duygular, ayrıntıları karmaşıklaştırma eğilimindedir."

Wynnie, o tehlikeli ses tonuyla, "Peki, bana söyleyin," dedi. "Malikaneme yapılan saldırı hakkında tam olarak ne biliyorsunuz?"

Leydi Thassara'nın ağzı küçük, öfkeli bir 'o' şeklini aldı. Ancak Wynnie bir cevap beklemedi. Bunun yerine, öfkeli küçük bir kasırga gibi yoluna devam etti.

"Evinizin buz canavarları tarafından istila edilmesinin nasıl bir şey olduğunu biliyor musunuz? Arkadaşlarınızın, hizmetkarlarınızın, korumakla yükümlü olduğunuz perilerin parçalanıp, iç organları dışarı çıkarılıp, canlı canlı yenildiğini duymanın nasıl bir şey olduğunu biliyor musunuz?"

Bir an için, Thistlerun'da o katliamı izliyordum. Yırtıcı yaratıklar ölenlerin çığlıklarıyla bize alay ederken, Tharnok beni yere yapıştırmış, pençeleri derimi parçalarken, kız kardeşimin hâlâ hayatta olması için dua ederken yine donakalmıştım.

Wynnie bir adım daha ileri attı, sesi bir kez daha bıçak gibi havayı yarıp geçti.

"Kocanızın sizi korumak için bir dolaba kilitlemesinin, o canavarlardan birinin onu katletmesinden hemen önce, siz de ölmek için hıçkırıklarınızı bastırmaya çalışarak izlemenin nasıl bir şey olduğunu biliyor musunuz? Ya da kız kardeşinizin sizi kurtarmak için kapıdan içeri dalmasının, neredeyse

aynı kaderi paylaşmanın nasıl bir şey olduğunu?” dedi. “Hayır. Bilmiyorsunuz. Ama ben kraliçemizin evimde canavarlarla savaştığını ve sonra da bu iş bittiğinde duvarlardan geriye kalan kanı temizlememe yardım ettiğini izledim.”

Leydi Thessara yutkundu, ifadesi donuklaştı. Korkudan mı, tiksintiden mi yoksa kız kardeşimin bu saraydaki çoğu kişinin asla yaşamadığı ve muhtemelen asla yaşamayacağı, üstelik de detaylarını çok net bir şekilde duymak istemediği bir günün ayrıntılarını paylaşıyor olmasına inanmazlıktan mı?

Birbirine zıt duyguların sel gibi üzerime çöktüğü bir an yaşandı. Korku. Öfke. Suçluluk. Rahatlama.

O günden kalan korku hatırası, Winter'ın manasını düzeltmezsek kısa süre sonra benzer bir şeyle tekrar karşılaşacağımızı bilmek. Kız kardeşimin hayatını tehlikeye attıkları için Skaldwing'lere duyduğum öfke. Daha fazlasını yapamadığım için duyduğum suçluluk. Ve tüm bunlara rağmen kız kardeşimin hala burada olması, duyduğum rahatlama.

Hâlâ ayakta.

Ve bazı kırık parçalar -lanet olası gururum da dahil- dolaptan kurtulurken silah gibi kullandığı sandalyeyi hatırladım.

Aramızdaki bağda hafif bir eğlence belirtisi belirdi ve acaba bu anıyı az önce onunla paylaşmış mıydım diye düşündüm.

“Bugün hayatta olmamın tek sebebi o,” diye devam etti Wynn timer. “Sen de öyle, çünkü o senin saygısız kışını henüz kanlı karın içine atmadı.”

Salonda hafif mırıltılar yankılandı.

Bu akşam Soren'in tüm emeğini boşa mı çıkarmıştık? Tam kız kardeşimi geri çağırmak için dudaklarımı aralayacakken Leydi Thessara kan dondurucu bir çığlık attı.

Buz tabakası bacaklarını, gövdesini ve ellerini kaplayıp göğsünü sararken ve boynunu sıkılaştırırken saray mensupları geriye doğru kaçıştılar. Boğuk bir nefes verdi, nefesi önünde bir bulut oluşturduktan hemen sonra ağzını da buz kapladı.

Buzun altından boğuk bir çığlık geldi, ama kısa süre sonra o da kayboldu. Dişi vücudu katman katman buz kapladı ve Draven bu konuda en ufak bir pişmanlık belirtisi göstermedi.

“Karımı aşağılamamamız gerektiği konusunda artık uyarılara ihtiyacımız olmadığını sanıyordum,” diye homurdandı, buz gibi mana parmak uçlarında dans ederken geriye kalan saray mensuplarını süzerek.

“Ama eğer başka biri de Kraliçe Thessara’nın kraliçenin savaş yeteneği, aile geçmişi, manası veya bu konuda herhangi bir şey hakkındaki görüşlerini paylaşıyorsa, şimdi konuşun ve ölümlerinizi acısız olmasa da hızlı olacaktır.”

Odayı saran yankılanan sessizlik, sanki hepsi çılgılık atıyormuş gibiydi. Kulaklarım nabzımın gürleyen ritmiyle çınlıyordu, her nefesim zihnimde yankılanıyordu.

Paylaştığımız odada sadece ikimiz olduğumuzda, birbirimizin bedenlerinde ve zihinlerinde kaybolduğumuzda, onun kim olduğunu tam olarak unutmak çok kolaydı.

Duygularım, manam kadar şiddetli bir şekilde çatışıyordu; ruhumda süren bir savaştı bu. Bu kolay vahşet karşısında dehşete mi kapılmıştım?

Yoksa Draven’ın bana hiçbir zarar gelmemesi için her şeyi yapacağına, hatta tohumun ekilmesine bile izin vermeyeceğine dair bilgiyle garip bir şekilde teselli mi buldum?

Bu iki duyguyu aynı anda hissetmek mümkün müydü?

Odanın ezici sessizliğinde zorla nefes aldım. Kurnaz saray mensubunu özleyecek değildim elbette, ama ömür boyu cesetler ve korku eşliğinde akşam yemeği yeme ihtimalini de sevmiyordum.

Buna gerek yoktu. Bu düşünceyi Draven’a ilettim ve bunun tamamen doğru olup olmadığına kendi kendime tarttım.

"Size temin ederim ki öyleydi," diye yanıtladı sert bir ifadeyle.

Kimse kıpırdamaya bile cesaret edemedi. Sonsuzluk gibi gelen bir sürenin ardından Draven sonunda başını salladı.

“Şimdi bu mesele çözüldüğüne göre, sanırım akşam yemeği servis edilmek üzere,” diye devam etti ve ardından Leydi Thessara’nın donmuş cesedi ile hizmetçiler arasında işaret etti. “Şimdilik olduğu yerde kalmasını istiyorum. Karıma hakaret edenlerin başına tam olarak ne geleceğini herkese hatırlatsın.”

Soren düşünceli, alçak bir mırıltı çıkardı ve herkesin dikkati ona yöneldi.

"Demek ki Vizyoner, kraliçenin düşmanlarının 'bu gece soğuk tarafından ele geçirileceği' uyarısıyla bunu kastediyordu," diye ekledi, düşünceli bir şekilde parmağıyla çenesine dokunarak.

Sonra omuz silkti, sanki Draven’ın buz manasıyla idam edilmesi, aksi takdirde keyifli bir akşamın içinde önemsiz bir ayrıntıdan ibaretmiş gibi.

Wynnie de hiç etkilenmemişti. Diğer saray mensupları bile şaşırtıcı bir hızla kendilerine gelmiş, Soren'in yorumuna hafifçe kıkırdamışlardı.

Draven'ın yüzünde hiçbir eğlence belirtisi yoktu, ancak yüzündeki pişmanlık eksikliğini okuyamasam da, aramızdaki bağdan kararlılık yayılıyordu. Yine de, donmuş heykel—ceset—ile benim aramda durmak için hareket etti ve beni parıldayan masaya götürmek için sırtıma elini koydu.

Onun izinden gittim ve koruma adına kaç hayatın benimkine karşı yığılabileceğini, bu durumun hepimizin ruhunu yıpratmaya başlamadan önce merak ettim.

DÖRTNALA KOŞMAK

Redthorne daha önce kamuoyunun isteklerine kulak vermemizi önerdiğinde, bu çoğunlukla Nevara'nın iyiliği için olsa bile, itiraz etmemiştim. Ama bu gece zaten bildiğim şeyi kanıtladı: Sonbahar diplomasisi kışın işe yaramaz.

Kışa ait periler güce saygı duyarlardı. Dağlar kadar acımasız, dağlar kadar tehlikeliydiler. Sadece en şiddetli fırtınalar onları yerinden oynatabilirdi.

Güce saygı duyuyorlardı. Korkuya karşılık veriyorlardı.

Everly'nin bağından yayılan küçümseme, onun gerçekliğimizi kabul etmeye karşı olan inatçılığını daha da kanıtlamış olsa bile.

Soren'in tatlı dili, Everly hakkındaki görüşlerini değiştirmeye başlamıştı; bu, bu akşam anlattığı hikâyelere verdikleri tepkiden açıkça belliydi. Ama bu tek başına yeterli olmayacaktı. Ve bunu Leydi Thessara ağzını açtığı andan itibaren biliyordum.

O anda onu bitirmeye hazırdım. Hatta karıma ilk hakaret ettiği andan itibaren onun küstahlığına son vermeye hazırdım, ama sonra Noerwyn'in yüzündeki öfkeyi gördüm ve nadir bir değişiklik olarak bu öfkesini başka birine yöneltmesini görmek istedim.

Yine de mahkemenin daha kalıcı bir şeye ihtiyacı vardı. Verdiğim sözleri tuttuğumu ve kimsenin bir daha karıma saygısızlık etmesine izin vermeyeceğimi anlamaları gerekiyordu.

Salonun ortasında duran donmuş ceset de şimdilik bu mesajı yeterince iyi iletiyor.

Ancak soylular odadan çıkarken, aklım dikkat çekici bir şekilde orada olmayan birine kaydı.

Eryx.

Mahkemenin her üyesine gönderilen celplere rağmen, o ortaya çıkmamıştı. Ne içki içerken ne de yemek sırasında. Çalışma odamdaki son konuşmamızla Leydi Tessara hakkında kara çizdiğim çizgi arasında, onun itaatsizliğine tahammül edemezdim.

Yemek bittiğinde, iyice öfkelenmişim.

Dikkatlice Everly'nin koluna uzandım ve tenine değen manasının belirgin baskısını hissettim. Her zamanki gibi huzursuz ve vahşiydi, serbest bırakılmayı bekliyordu.

Başparmağımla bileğini nazikçe okşadım, manasının bir kısmını kendime çekerek tatmin ettim. Everly içini çekti ve biraz daha yaklaştı, rahatlaması aramızdaki bağ aracılığıyla hissediliyordu.

Akşam yemeğini atlatmamızın tek sebebi, taşmasını önlemek için her birkaç dakikada bir tam olarak bunu yapıp, yemeğin taşmasını engelleyecek kadar su almamdı.

Yorgun olduğu aşikardı. Kristal gibi gözlerinin etrafında hafif gölgeler vardı ve adımları eskisinden biraz daha sendeliyordu. Dinlenmesi gerekiyordu, ama onu yalnız bırakmak henüz mümkün değildi. Eryx ile olan bu mesele henüz çözülmemişken bu mümkün değildi.

Savaş odasına indik; Komutan Astreval bana Lord General'in raporları incelediğini söylemişti. Duruşu kaskatı, ifadesi soğuktu. Hafif ve yapmacık bir şekilde eğildi. Kralı için yeterince resmi değildi. Kraliçesi için ise kesinlikle yeterli değildi.

İyi, zamanımı boşa harcamak istemiyordum.

"Akşam yemeğine katılmamayı tercih ettiniz," dedim açıkça.

Çenesi kasıldı. "Evet, yaptım."

Uzun bir sessizlik oldu ve o da başka bir açıklama yapmadı. Bunun yerine, sanki odaya hiç girmemişiz gibi davranmaya devam etti, mürekkep hokkasından tüy kalemini alıp önündeki masanın üzerindeki parşömeni imzaladı.

Odadaki sıcaklık birkaç derece düştüğü için Everly titredi; içindeki haklı öfke onu sıcak tutmaya yetmiyordu.

"Onu da mı katledeceksin?" diye sordu sessizce.

Mecbursam, öyle olsun. Ben de aynı şekilde cevap verdim.

Başını salladı, görünüşe göre mahkemenin ve Lord General'in bizi tamamen devirene kadar istedikleri gibi hareket etmelerine izin vermeyi tercih etti.

Çenemde bir kas seğirdi ve her zaman sadık olan adama odaklandım... ta ki şimdiye kadar. "Söylemek istediğin bir şey var. Öyleyse söyle."

Eryx'in gözleri meydan okurcasına gözlerimle buluştu.

Birkaç öfkeli nefes boyunca gözlerini tuttu, sonra bakışları Everly'ye kaydı. "Bunu onun önünde mi konuşmak istiyorsun?"

"O" kelimesini neredeyse tükürerek söyledi. Sanki bir isme, hele ki bir unvana layık değilmiş gibi. Sanki onu karım yerine gerçek düşmanıyla yüzleşmeye ben zorlamışım gibi.

Sabırım, botlarımın altındaki zemini kaplayan buzdan örümcek ağları kadar inceliyordu.

"Eğer kraliçenizden bahsediyorsanız, ona hak ettiği saygıyla hitap edeceksiniz," dedim, sesim buz gibi soğuktu.

Eryx omuzlarını dikleştirdi ve hiç tereddüt etmeden şöyle cevap verdi: "Siz dışarıdakileri avlamaktan bahsederken, ben sarayımızın duvarlarının içine sakladığınız canavardan bahsediyorum."

Everly'nin nefesi kesildi ve aramızdaki bağda bir dizi duygu belirdi. Öfke, aşağılanma ve pişmanlık. Duvarlarda daha fazla buz tabakası oluşurken ve odayı kasıp kavuran rüzgar eserken, manam da buna karşılık olarak yükseldi.

Eryx en ufak bir tepki bile vermedi.

İleri adım attım, ayaklarımın altında buzlar çatlıyordu. "Önceki sadakatli hizmetiniz nedeniyle bu sözünüzü cezasız bırakacağım, ancak karım hakkında söyleyeceğiniz son aşağılayıcı şey bu olacak."

Öfkesinden yüzü bembeyaz kesildi, ifadesi onu neredeyse tanınmaz hale getirdi.

"Evet, hizmetim sadakatliydi," diye öfkелendi Eryx. "Unseelie'yi gördüğüm yerde öldürme emrinizi sadakatle yerine getirdim ve siz bu hizmetimi, hayatımı korumaya adanmış Mahkeme'deki en büyük tehdidi gizli tutarak ödüllendiriyorsunuz."

"Karım bir tehdit değil," diye homurdandım. "Unutmayın ki Parça Anası onu seçti."

Alaycı bir şekilde güldü. "Tanrıça onu seçmiş olsa bile, varlığı başlı başına bir tehdit ve majesteleri bunun farkında olamaz, hele ki mahkeme öğrenirse ne gibi sonuçlar doğuracağını düşünersek. Onu sütlerinizde

saklamamız zaten yeterince kötüydü, peki ya halkın arasına karışınca bu sır ne kadar süre saklı kalacak sanıyorsunuz?"

Yüz ifademi okumak zordu, ama savaş alanına adım attığım andan itibaren yanımda savaşan erkek, yüzümde göstermek istemediğim bir şey görmüş olmalıydı.

Ağzı açık kaldı ve başını salladı.

"Ama bunu gizli tutmayı hiç planlamamıştın," dedi bana değil de daha çok kendi kendine.

Cevap gerektiren bir soru değildi, bu yüzden cevap vermedim.

Eryx elini yara izleriyle dolu yüzünün üzerinden geçirdi; bu hareketle yüzündeki yorgunluk çizgileri daha da belirginleşti.

"Unseelie'lerle on yıllarca süren savaşın ardından, hükümdarlarımızı öldürdükten sonra, hatta vatandaşlara onları gördükleri yerde ortadan kaldırmalarını emrettikten sonra, onu aralarında, hele ki kraliçeleri olarak kabul edeceklerine inanabiliyor musunuz?"

Her kelime bir darbe daha gibiydi.

Everly, parmak uçlarının pazuma hafifçe dokunması dışında, ölüm sessizliğine büründü. Aramızdaki bağ, onun ve benim duygularımla o kadar çok iç içe geçmişti ki, anlamlandırmaya bile başlayamadım.

Öfke hariç. O gayet açık ve netti.

Belki şimdi Everly, mahkemenin bugün astığım gibi sergilere neden ihtiyaç duyduğunu anlayacaktır.

"Onlara emrettiğim her şeyi kabul edecekler," dedim, sesim tıpkı kar fırtınalarının her şeyi yutmadan hemen önceki sakinliği gibi sakindi.

Eryx masadan uzaklaştı, elindeki tüy kalem tam ortadan kırılırken havada keskin bir çatırtı sesi yankılandı.

"Peki ya onlar reddederse ne yapacaksınız?" diye sordu. "Onları idam mı edeceksiniz? Hayatımız boyunca koruduğumuz insanların her birini öldürüp, cesetlerden oluşan bir krallığa mı hükmedeceksiniz?"

Dünya daraldı.

İçimde kükreyen bir soğukluk hissettim; kadim, içgüdüsel bir öfke, bir gelgit gibi yükseliyordu. Görüş alanımın kenarında gölgeler çarpıtıldı. Hava ağırlaştı ve yüklendi, tıpkı parçalanmaya hazır bir buzul gibi.

"Haklı."

Everly'nin fısıltısı herhangi bir bıçaktan daha sert saplandı. Aramızdaki bağ sayesinde, onun yorgunluğunu, korkusunu, kararlılığının altında sinsice sızan kaçınılmazlığın boş acısını hissettim.

"Sen benim kraliçemsin ve varlığını inkar etmeyeceğim," diye karşılık verdim ve ardından Eryx'e yönelttiğim bir sonraki sözümü ekledim. "Ve soru şu ki, ben ne yapacağım değil, sen benim Lord Generalim olarak ne yapacaksın. Yoksa senin yerine birini mi bulmam gerekiyor?"

Lord generaller emekli olmazlardı ve rütbelerini de öylece kaybetmezlerdi. Pozisyonlarının el değiştirmesinin tek bir sebebi vardı. Ve ikimiz de bunun ne olduğunu biliyorduk.

Yine de, bu sözleri söylerken hiçbir şey hissetmiyormuş gibi davrandım, oysa her biri midemde keskin bir bıçağın yavaşça dönmesi gibi yankılanıyordu.

Onu öldürmek istemedim. Özellikle de ondan istediğim her şeyi ve ondan sakladığım her şeyi göz önünde bulundurursak, tahmin edebileceğim bir tepki yüzünden.

Eryx sadece en sadık askerim değildi. Nevara dışında, Everly'nin koruması altında bile, bu dünyada en çok güvendiğim kişiydi.

Şimdi, bu kadar öfkeli haldeyken ona güvenebilir miydim?

Bir yanımda bu soruyu sorduğum için aptal olup olmadığımı merak ediyordu. Ama diğer yanımda, sözlerindeki acı gerçeği inkar edemiyordu.

Saray isyan edecekti. Kış perileri, diğer tüm Seelie saraylarından daha şiddetli bir şekilde Unseelie'lerden nefret ediyordu ve bu tür bir nefret, bir kral emrettiği için ortadan kaybolmuyordu.

Eryx'in sırf ben öyle yaptım diye bir istisna yapmasını gerçekten beklemiş miydim? Adalet olsun ya da olmasın, Everly'nin hayatı buna bağlıydı.

Bu yüzden aramızdaki tehdidin, porselen bir iplikle asılı duran bir avize kadar kırılabilir ve bir o kadar da ölümcül olmasına izin verdim.

"Hayır, kralım. Eğer sadakatimi size binlerce kez kanla kanıtlamadıysam, şimdi tekrar etmeme izin verin." Öfkeli bakışlarından acı ve ihanet akıyordu. "Bana, kutsal parçalarla dolu görevimi yerine getirmek için ihtiyaç duyduğum bilgiyi vermeyi reddettiğinizde bile, yanınızda olacağım."

Sözlerinin ardından bir rahatlama hissettim. Başka hiçbir şey bilmesem bile, en azından Eryx'in yalan söyleyemeyecek kadar asil olduğunu biliyordum. Belki de daha önce bana duyduğu saygıyı kaybetmiştim, ama Everly'nin güvenliğini sağlamak anlamına geliyorsa, bununla yaşamak zorundaydım.

Sözlerine devam ederken ona öfkeli bir bakış fırlattı. "Ancak, karınızın sizin ölümünüze sebep olma ihtimali varken benim konumumla ilgili endişelenmenizi sorguluyorum."

Everly gözlerini sıkıca kapattı, sesi zihnime sızdı.

Hangimiz ona, senin o aramadan çok önce aradığını söyleyecek?

Her şeye rağmen, beklenmedik bir şekilde içimde bir eğlence dalgası yükseldi. Gerçekten de öyle oldu, Morta Mea.

Eryx, aramızdaki konuşmadan habersiz, bizden uzaklaşıp yan kapıya doğru döndü.

"Bu vesileyle, değerli kraliçenizin adamları bize bir mesaj gönderdi."

Kapıyı açıp koridordaki askerlere seslendiğinde içgüdülerim harekete geçti.

"Onları içeri getirin."

İki asker görüldü, yüzlerinde tiksinti ve öfke arasında bir ifade vardı; kanlı bezlerle örtülmüş fiçılarla dolu bir arabayı iterek içeri soktular.

İlk olarak burnuma çarpan şey koku oldu. Eryx kumaşı şiddetli bir şekilde çekip almadan önce bile, savaşta ya da yıkılmış köylerin kalıntılarında defalarca duyduğum bir kokuydu bu.

Birinci fiçının içinde, her biri farklı çürüme aşamasında olan bir yığın kesilmiş kafa vardı.

Everly kolumu daha sıkı sıktı ve onların grileşmiş tenlerine, çukurlaşmış gözlerine ve kurumuş kanla yapışmış saçlarına bakarken, acısının aramızdaki bağdan dalgalandığını hissedebiliyordum.

Yüzlerinin her biri şüphesiz tanıdıktı.

Askerler. Casuslar. Sınırlarımızı sinsice içeri sızan karanlık güçlerden koruyan güvenilir kişiler.

Eryx diğer fiçının üzerindeki örtüyü yırtarak daha da tanıdık yüzleri ortaya çıkardı.

"Gölge Klanı," dedi sert bir sesle, gözlerime bakarak, "bunları bir saat önce saray kapılarına gönderdiler. Hepsi de Thane'in yeğeni için hediye olarak işaretlenmişti."

Bölüm 23

EVERLY

Notu buruşturup bininci kez açtım ve amcamın el yazısıyla yazılmış kelimelere öfkeyle baktım. El yazısı bile acımasızdı; sivri ve pürüzlüydü. Doğası gereği şiddet doluydu.

Bu buz yaratıkları gölgelerde saklanabileceklerini sandılar, ama o gölgelerin bana ait olduğunu unuttular. Bu yüzden kafalarını sana hediye ettim, Küçük Yeğenim, böylece seni esir tutanlar ihanetlerine ne kadar tahammül etmeyeceğimizi anlasınlar.

O buzdan donmuş parşömeni ateşe vermek istedim. Benim ihanetimi kastediyordu, diye. Bunu endişe gibi gösterebilirdi ama yine de bir uyarıydı, ondan ikinci kez uzaklaşmaya cüret ettiğim için.

Her kelime, Eryx'in az önce bana yönelttiği tüm suçlamaların alaycı bir yankısı gibiydi. Varoluşum sadece rahatsız edici değil, aynı zamanda bir yükümlülüktü. Mahkemeye doğrultulmuş bir silahtı.

Ve Draven.

Eve geri dönecekleri sözüyle yola çıkan her askere... anneme ulaşmaları için güvendiğim aynı askerlere, onları doğrudan amcamın ellerine teslim ettiler.

Babamın da faydalı hiçbir şey söyleyemediği anlaşıncı, anneme ulaşmak için hiçbir seçeneğimiz kalmamıştı ve başa dönmüştük.

"Daha fazla casus göndereceğiz," dedi Draven, bu gerçeği hatırlattığımda. Sesi alçak ve sakin bir tondaydı, neredeyse inandırıcıydı.

“Yani onlar da ölebilir mi?” Boğazım yandı. “Ne yaptığını gördün.”

Artık onun sütülerindeydik, ancak varillerden yayılan keskin koku, savaş odasında olduğu gibi, paramparça olmuş nota her baktığımda ciğerlerime doluyordu.

"Neyi riske attıklarını biliyorlardı, Morta Mea," diye homurdandı Draven. "Thane senin aklını karıştırmaya çalışıyor."

"İşe yarıyor," diye karşılık verdim.

İçime sızan suçluluk duygusundan kurtulamıyordum. Casuslar hayatlarını riske attıklarını biliyor olabilirlerdi, ama nedenini bilmiyorlardı. Bunun benim için olduğunu, hatta benim gerçekte kim olduğumu bile bilmiyorlardı.

Draven sakın bir şekilde, "O, nerede olursanız olun, hatta var olup olmadığınızdan bağımsız olarak, ortaya çıkardığı tüm hainleri öldürürdü," diye yanıtladı. "Tıpkı benim yapacağım gibi."

“Elbette yapardın.” Mermer zeminlerde donmuş peri parçalarının hızla hareket ettiğini gördüm, Draven'ın hayatına son vermeden hemen önce Alaric'in acı dolu çığlığını gözümde canlandırdım. “Çünkü parçalar, ikinizin de sorunlarınızı öldürmeden, sakat bırakmadan veya birini işkenceyle boyun eğdirmeden çözmenin bir yolunu bulmanızı engelliyor.”

Arkamı döndüm ama Draven kolumu nazikçe kavradı. Daha da yaklaştı, göğsünün açıklanamaz sıcaklığını omurgamdan hissedebilecek kadar yaklaştı. Nefesi kulağımın kenarına değdi, sıcacık, yumuşak ve tehlikeliydi.

"İstedğin bu mu, Morta Mea?" diye sordu. "Sana, bize, bu diyara yönelik her tehdidin, bana ait olana dokunmaya cüret edene kadar özgürce ve denetimsizce dolaşmasına izin vermemi mi istiyorsun?"

Sesi alçak ve ölümcül bir tondaydı. O kadar kibirliydi ki, onunla tartışmak istedim.

Ve eğer zihnimin bir köşesindeki hain küçük ses bana yüzüklerimizi hatırlatmasaydı, yapardım da. Bana ihanet ederler miydi? Ona gerçeği söylerler miydi, yalanlarımla titreşirler miydi ve korkmaktan yorulduğumu, Leydi Thessara'nın muhalefetine ilerde neye dönüşebileceğini riske atmaktansa en sevdiğim kurtlar için dondurulmuş bir atıştırma olması tercih edebileceğimi ortaya çıkarırlar mıydı?

“Hayır, Draven. İkimize de yönelik tehditlerin karşılıksız kalmasını istemiyorum, ama bu hepsinin ölmesini istediğim anlamına da gelmiyor.”

İçini çekti, benden uzaklaştı ve kendimi durduramadan onun sıcaklığını özledim.

“Saflık, ellerini her gün güvende ve hayatta kalmalarını sağlayan aynı kararlı eylemlerle kirletmeyecekmiş gibi davranmalarına izin verilen vatandaşların bir lüksüdür.” Yavaş, yırtıcı adımlarla önümde durana kadar ilerledi. “Ama bu bir kraliçe için pek işe yaramaz.”

Gözlerimi kısıtım.

"Günlük katliamlara dayanmayan bir mahkeme istemenin safça bir düşünce olduğunu mu sanıyorsunuz?"

Frost.Twat. Kelimeleri kafamda uydurdum, sessizce düşünmeye bile zahmet etmedim.

Hakarete aldırış etmeden kaşlarını kaldırdı.

“Düşman krallığına giren casuslar için riskin ne olduğunu, kafalarını kendi gözlerinizle görmeden çok önce, tıpkı şimdi bildiğiniz gibi, tam olarak biliyordunuz diye düşünüyorum,” dedi. “Peki ne düşünüyorsunuz, Morta Mea? Annenizle iletişime geçmek için daha fazla casus göndermeli miyiz? Yoksa onun yaşayıp yaşamayacağı belirsizliğinde boğulmayı mı tercih edersiniz?”

Sıcak kavrayışı çeneme uzandı, başımı ona doğru çevirecek kadar uzun sürdü. Draven'ın kutup ışıklarıyla aydınlanmış gözleri, sanki gerçeği benden her kalp atışında yavaş yavaş çekip çıkarmayı amaçlıyormuş gibi, sabit ve sarsılmaz bir şekilde gözlerime kenetlenmişti.

"Daha da iyisi," diye devam etti, "gönderdiğiniz casusların o kararda terazinin dengesini bir şekilde etkileyip etkilemediğini daha sonra kendinize sorabilirsiniz."

Hiçbir eğlence belirtisi taşımayan, kısık bir kahkaha attı.

“Ve bu sadece bir kişi, sadece bir senaryo. Her gün yeni bir senaryo ortaya çıkıyor ve çoğu zaman korumak istediğiniz tek bir kişiden daha büyük riskler söz konusu olacak. Kararlarınızdan dolayı krallığın kendisi yaşayacak ya da ölecek.” Elini çenemden çekti ve yavaş yavaş geri çekildi. “Ya da tiksintinizden dolayı. Peki söyle bana, Karım, anneni bulmak için daha fazla casus göndermek istiyor musun?”

Dudaklarım aralandı ama hiçbir ses çıkmadı.

Seçimlerini yaparken her zaman böyle mi hissediyordu, hayatı ve ölümü yeri doldurulamaz bir ruhun kaybı olarak değil de, sonuçları ve olası zararları olarak mı değerlendiriyordu?

Benekli yüzleri görünce üzölmüş olabilirim, ama ilk düşüncem amcamın ellerinde ölen zavallı periler için değildi. Annemle iletişime geçmenin ne anlama geldiğiyle ilgiliydi.

Draven o an bu düşünceyi duymuş muydu, yoksa beni kendimden daha iyi mi anlıyordu?

Belki de günün sonunda hepimiz bencildik. Belki de bir krallığın ezici ağırlığı tek bir omuzda taşınırken başka türlü olmak mümkün değildi.

Gözlerimi kııptım ve kesik başları gördüm. Annemin korunaklı zümrüt yeşili bakışları. Ejderhanın vizyonu. Yüzsüz çocuklar, kocalar ve eşler, sevdikleri insanları bir daha asla göremeyeceklerdi.

Sonra gözlerimi açtım ve Draven'ın kararlı bakışlarıyla karşılaştım. Ve ona tek bir acı dolu bakış atarken, hangimizden daha çok nefret ettiğimden emin değildim.

Kafaları hayal etmekten kendimi alamadım.

Ya da daha doğru bir ifadeyle, sayıları fiçinin artık onları alamayacağı noktaya kadar artana kadar, saray koridorlarında yuvarlanıp, yüzleri sürekli bir suçlama ifadesiyle donmuş halde dolaşana kadar hayal edin.

Draven haklı mıydı? Aslında hiç seçim şansı yok muydu? Bütün bunlar bir hükümdar olmanın gerekli bir parçası mıydı?

Eğer bu doğruysa, amcamın yeğeniyle ilgili yaptığı seçimler ne anlama geliyordu? Hissettikleri kadar acımasız mıydılar, yoksa sadece pratik miydiler?

Boğazımdaki acı yumruyu yuttum. Draven en azından bir konuda haklıydı. Vahşi Topraklara daha fazla casus gönderme fikri beni rahatlatmıştı, onları ölüme gönderiyor olabileceğimizi bilsem bile. Ne pahasına olursa olsun, anneme ulaşmama yardımcı olabileceğini bilmek beni rahatlatmıştı.

Suçluluk duygusu midemde kıvranıp durdu, organlarımı ve kemiklerimi sardı, nefes almakta zorlandım. Belki de amcama sandığımdan daha çok benziyordum.

Belki de ebeveynlerimin yalan söyleme eğilimini ve amcamın acımasızlığını da fazlasıyla almıştım.

Kahvaltıda ona tüm bunları anlatırken, Draven'ın bizi duymaması için yeterince alçak sesle konuştuğumda, kız kardeşim sadece iç çekti.

Kadın, Batty'ye bir parça peynir uzattı; Batty peyniri şüpheyile kokladıktan sonra kenarından ısırmaya başladı.

İkisinin de gözlerime bakmak istemediği dikkatimden kaçmadı.

“Sence Draven benim saf olduğumu söylediğinde haklı mıydı?” diye sordum, oysa cevap zaten açıktı.

Skathryn peynirin geri kalanını bir çırpıda yuttu, yanakları tıka basa doluyken, sanki sorularımdan kaçınmaya çalışıyormuş gibi yavaş yavaş çiğnedi.

Wynn timer dudaklarını ısırdı ve kupasını eline aldı.

“Bence... Draven, ağzından bir şey çıktığı anda, buz sarkıtlarını emen, tam anlamıyla efsanevi bir alçak,” diye yanıtladı, sonunda gözlerime bakarken çayından bir yudum aldı.

“Ama?” diye ısrar ettim. Onu herhangi bir konuda, hele de çok güçlü fikirlerini paylaşması konusunda, zorlamam nadir bir durumdu.

“Ama...” ne diyeceğini düşünüyormuş gibi duraksadı.

“Dürüstlük her zaman önemlidir,” diye hatırlattım ona.

Wynn timer bardağını yere bıraktı ve derin bir nefes aldı.

“Ama bence bazen şiddetle ilgili deneyimleriniz, belli bir miktarda... gerekli vahşete olan toleransınızı etkiliyor.” Başını salladı, kristal mavisi bakışları pişmanlıkla doldu. “Biliyorum, hayatınız yalnız geçti, odalarınıza kapandınız ve saklanmaya zorlandınız, ama aynı zamanda... bazı şeylerden de korunmuşunuz.”

Bu yüzden cevap vermek istememişti, çünkü saklanmaya zorlanmanın faydaları olduğu izlenimini vermek istememişti, oysa Draven de aynı şeyi söylemiş olabilirdi.

Batty yanıma sokuldu, ben kız kardeşimin sözlerinin geri kalanını düşünürken bana küçük bir sıcaklık noktası sundu.

On yıldan biraz daha uzun bir süre önce babamın malikanesine nasıl geldiğimi ya da birkaç ay önce saraya nasıl döndüğümü hiç gündeme getirmedik.

O, asla cevaplayamayacağım sorular sormadı, hele ki birden fazla kez işkence gördüğümü bildiğini asla kabul etmedi. Ve şimdi, bu duruma mantıklı bakamayacak kadar travmamın etkisinde olduğumu düşünüyordu.

Daha da kötüsü, haklı olup olmadığını merak ettim. Draven'in gözlerinden Alaric'in çektiği acıyı gördüğümde, onun işkencesinin her zerresini benimde hissetmemiş miydim? Anlamak istemediğim, ruhumun derinliklerine işlemiş bir acıydı bu.

“Belki,” diye onayladım, sesim zar zor duyuluyordu. “Ama bazen düşünüyorum da, gerekli ve gereksiz şiddet arasındaki tek fark, şiddetin

sevdiğiniz birine mi yoksa onun adına mı yapıldığıdır.”

“Haklısın,” dedi usulca. “Bu bir savaş ve sen artık bir kraliçesin. Bazen yapabileceğimiz tek şey kendi insanlarımızı korumak, Küçük Kardeşim. Bunun için üzgün değilim.”

Kadife koltuğa geri yaslandım, turkuaz, zümrüt ve morun sonsuz tonlarına bakarak, onun mantığındaki hatayı bulmaya çalıştım. Hem haklıydı, hem de haksızdı.

Eğer tek derdimiz kendimizi korumak olsaydı, şiddet döngüsü de böylece beslenmez miydi?

Ama eğer sevdiklerimi güvende tutmanın tek yolu buysa, her zaman bunu seçmez miydim? Zaten seçmemiş miydim?

Gerçekten tek yol bu mu?

Yoksa bu, ayaklarımızın altında biriken tüm dolaylı zararların suçluluk duygusunda boğulmamak için kendimize söylediğimiz bir şey mi?

Bölüm 24

EVERLY

Hava buz gibiydi, ejderha ateşinin bile etkisiz kaldığı türden bir soğuktu.

Kar her yöne sonsuzca uzanıyordu, rüzgar uçsuz bucaksız, boş alanı kasıp kavuruyordu.

“Mana her zaman bir fedakarlık gerektirir.”

Nevara'nın sesi sessizliği böldü, bildiğimden çok daha acımasızdı.

Sahne değişti ve aniden orada belirdi; obsidyen rengiyle bezenmiş soluk örgülü saçları, yıldızlarla dolu gözleri açık, boşluğa bakıyordu.

Karnındaki yırtıktan akan kan, yavaş bir spiral şeklinde karın üzerine yayıldı ve sonunda kızıl buzdan oyulmuş tek bir gül şeklini aldı.

"Kurban" kelimesi bu kez daha yüksek sesle yankılandı, karanlık silüetler alanın kenarlarını çevreliyordu. Uzuvarı çok hızlı hareket ediyor, doğal olmayan açılarla bükülüyor, korkunç bir kolaylıkla mesafeyi kapatıyorlardı, ta ki tek bildiğim karanlık olana kadar... karanlık ve kemiklerimin iliklerine kadar işleyen acı bir teslimiyet, başarısız olduğuma dair ruhumun derinliklerindeki kesinlik.

Ve sevdiğim herkes bunun bedelini ödeyecekti.

Keskin bir titremeyle uyandım, ama gözlerimi açtığımda dünya değişmemişti. Hala karanlığa bürünmüştüm, hala soğuktan felç olmuş haldeydim. Gölgeler odanın içinde kıvranıyor, kontrol edemediğim çılgın yaylar çizerek hareket ediyordu. Çok fazla titrek nefes aldıktan sonra, apaçık olması gereken şeyi anladım.

Bu kâbus benim kâbusum değildi.

Draven, devasa yatağında yanımda yatıyordu, bedeni sanki kış taşından oyulmuş gibi yerinde sabitlenmişti. Altındaki çarşaf lar hafifçe kırağıyla

parıldyordu, örümcek ağı gibi vücuduma kadar uzanıyordu. Rüzgar odanın içinde vahşice esiyor, buzlu yağmurun sivri parçaları gölgelerimle birleşerek üzerimdeki ince elbiseyi parçalayan buz gibi bir girdap oluşturunuyordu.

Vücudumdan incecik sivri uçlar fırladı ve son anda yatağın diğer ucuna doğru hızla hareket ederek kocamın yan tarafına saplanmalarını engelledim.

Parçalanmış camlar her şeyi mahvetti.

Şimdi olmaz. Şu anda kontrolü kaybetmemeliyim.

Yatağın yanına diz çöktüm, manamı kontrol altında tutma çabasıyla kanatlarım ve pençelerim ortaya çıktı.

Bir nefes alıp bir nefes verdim, ama sonraki nefes boğazımda düğümlendi. Odayı bir başka fırtına sardı, bir öncekinden bile daha buz gibiydi. Ürkütücü, yankılı rüzgarla birlikte tiz bir feryat duyuldu.

Kurtlar. Kapının hemen dışında çılgıncasına bekliyorlardı ama kapıyı açamıyordum. Elde ettiğim o kırılgan kontrol bağına kaybetme korkusuyla hiç hareket edemiyordum.

Draven'ın manası bana çarptı, dengemi bozdu ve daha da yüksek, tiz bir ses diğerleriyle birleşti.

Çılgınca. Ve bu ya bir alarm çığlığıydı ya da bir başka talihsiz şarkı denemesiydi.

Çığlıkları sonsuza dek yankılanıyor gibiydi, etrafımdaki gerçek bir kar fırtınasında minik beyaz bedenini fark etmek imkansızdı. Sivri uçlar daha da kıvrıldı, gölgeler onları sardı ve ikisi de sanki derimin altına gömülmüş gibiydi.

Bütün bu süre boyunca fırtına şiddetle devam etti, kurtlar uludu ve Batty acı çekmediğini umduğum bir sesle bağırdı. Kesinlikle yaralanmamıştı.

Pençelerimi avuç içime geçirdim, kendimi hareket etmeye, bir şeyler yapmaya zorladım. Bacaklarım titriyordu ve dişlerim takırdıyordu, ama tam zamanında ayağa kalktım ve yanağıma sıcak bir şey çarptı.

Skathryn'im de titriyordu, ancak bu muhtemelen alışkın olduğu soğuktan ziyade, ergenlik çağındaki kanatlarıyla girdaplı rüzgarlar arasında uçmanın verdiği yorgunluktan kaynaklanıyordu. Etrafımdaki gölge buz kulelerinin arasında beceriksizce dolanarak boynuma yaslanana kadar kaydı.

Onun ikimizden birini ya da ikimizi de teselli etmeye çalıştığını sandım... ta ki kanatlarını tenime sertçe vurana kadar.

İçimde bir sarsıntı hissettim, eğer içimde süregelen savaş beni zaten dayanılmaz bir acıya sürüklememiş olsaydı, bu sarsıntı çok daha acı verici olabilirdi. Mana'm aniden, sadece bir saniyeliğine kesildi, tam da onu tekrar kontrol altına almam için yeterli bir süreydi.

“Bunu sen mi yaptın?” Sözlerim, etrafımızdaki giderek şiddetlenen fırtınanın içinde fısıltı gibiydi, ama Batty yine de onaylayıcı bir ses çıkardı diye düşündüm.

Skathryn'in o lanet olasıca şeyleri nasıl yapabildiği meselesini bir kenara bırakarak, titreyerek de olsa adım adım Draven'a ulaşmaya odaklandım.

Yatağın üzerinde sürünerek, Batty'yi nazikçe yastığıma yerleştirdim ve ardından Draven'ın üzerine tırmanıp kendimi tamamen ona bastırdım. Donuyordu, teni benimkine değdiğinde buz gibi yanıyordu.

"Draven." Ellerimi göğsünde, omuzlarında gezdirdim, ona olabildiğince sıcaklık aşılama çalışırken adını tekrarladım.

Onun manası odanın etrafına savruldu, sanki uykusunda bile beni korumak içgüdüsüymüş gibi etrafımda dolandı. Bir kez daha, ona karşılık olarak kendi manamı kullanamadığım, hiç kullanamadığım gerçeğine lanet ettim.

“Draven, beni seni güvende tutmak için aptalca bir şey yapmaya zorlama,” diye mırıldandım, onu uyandırmak için tehdit etmeye çalışarak. “İşte yine kendimi tehlikeye atıyorum...”

Bir yerlerde, sözlerim onun üzerinde ne tür bir büyü varsa onu delip geçmiş olmalıydı. Kesik kesik bir nefesle nihayet uyandı, manası aniden durmuştu.

Tam üzerine yatmak yerine, yavaşça yan tarafına doğru kaydım ve onu görebilmek için başımı yana eğdim. Kuzey ışıkları kusursuz teninde dans ediyordu ve bakışlarını tavana dikmişti.

Soğuğa rağmen alnında hafif bir ter tabakası vardı ve geniş göğsü düzensiz inip kalkıyordu.

Yine de, fırtınanın ardından oda ezici bir sessizliğe bürünmüştü, ama bu sessizlik ortamı daha huzurlu kılmamıştı. Aramızda gerilim uğulduyordu, havayı dünyaya dile getiremediğimiz her şey ağırlaştırmıştı.

Bunu da boş ver.

“Bu gülü daha önce görmüştüm.” Sesim çok sert, sessizlikte çok yüksek çıkmıştı ama konuştuğuma pişman olmadım.

Şu an birbirimiz için ne ifade edersek edelim, hangi sorunlarla boğuşursak boğuşalım, birlikte geçireceğimiz zamanın ne kadar kısa olduğunu çok iyi biliyordum ve bu zamanı sessizlik içinde geçirmekten çok yorulmuştum.

Nevara hakkındaki hikâyeyi bana anlattığında denemişti. Mahkemesini yönettiği vahşeti asla kabul edemeyebilirim, ama onu daha iyi anlamaya çalışabilirim.

Bu yüzden cümleyi havada bıraktım, bakalım yanıt verecek mi diye.

Konuşmaktan pişman olup olmadığımı yeniden düşünürken birkaç saniye geçti. Batty, oldukça garip bir şekilde hafif bir cıvıldaama sesi çıkardı ve ben de sanki bunu fark etmemiş gibi elimi uzatıp başını okşadım.

Ama Draven hâlâ konuşmadı.

Derin bir nefes verdim, yenilgi midemde ağır bir şekilde kıvrılıyordu. Tam gözlerimi kapatıp tekrar uyuyormuş gibi yapacakken, zihnime bir görüntü geldi. Aynı gül, ustalıkla kızıl buzdan yapılmış, incelikle oyulmuş bir mezarın içine yerleştirilmişti.

"Onlar onun en sevdiği çiçeklerdi," diye açıkladı.

Annesinin cesedini kastediyordu. Onun anılarından, Frostgrave Savaşı'nda annesinin öldüğünü gördüğünü anlamıştım, ama sonrasında cesedine ne olduğunu sormak hiç aklıma gelmemişti.

"Çok güzel," dedim ona dürüstçe.

Derin bir nefes aldı. "Belki, ama onları sevmesinin sebebi bu değildi. Sadece kendilerini koruyabilen çiçekler olduklarını söylemişti."

"Seni koruma şekli," diye ekledim.

Draven bir an göz kırptı, neredeyse fark edilmeyecek şekilde kıpırdandı. "Yapabildiği zaman."

Nevara'nın başucunda gözümün önünden geçen anıları düşündüm; Draven'a benzeyen ama varlığının her zerresinden acımasızlık yayan o adamı. Draven acımasızdı, ama zalim değildi, en azından onun gibi değildi.

Annesinin iyiliğinin onu böyle olmaktan koruduğunu sanıyordum, ama bunun daha fazlası olduğundan şüphelenmeye başlamıştım. Nevara da onu koruyordu, tıpkı hiç korunmaya ihtiyaç duymamış birine karşı gösterilmeyen türden bir koruma.

Belki de Draven, beynimin bu şeyleri bir araya getirmek için fazla mesai yaptığını hissetti, çünkü acı bir şekilde içini çekti.

"Babam süs eşyası olan şeylere inanmazdı." Sesi, merhum kraldan bahsederken her zaman olduğu gibi, buruk bir tondaydı. "Çiçeklerini işe

yaramaz bulduğu için, annem her yıl bahçelerini biraz daha genişletti. Sessiz bir isyan.”

Donmuş tundrayı andıran sarayında o tek yaşam belirtisini neden korumaya çalıştığını birden çok kez merak etmiştim.

Kışın kralına karşı, küçük ve sessiz de olsa bir isyanı sürdürmek için neler gerekmişti? İlk geldiğimde yatağında uyumayı inatla reddettiğimi düşündüm; Draven'ın annesiyle ortak bir yönüm olduğu fikri dudaklarıma hafif bir gülümseme getirdi.

Elbette, aradaki fark şuydu ki, kocam sadece dünyanın geri kalanı için bir canavardı. Benim için asla.

"Hoşlanabileceğim birine benziyor," diye mırıldandım sessizce.

Derin bir nefes daha aldı ve acaba fazla ileri gitmiş miyim diye düşündüm, ama sonra başını salladı.

"O da seni severdi." Sözler zorlama olsa da, samimiyetinden hiçbir şey eksiltmedi.

Başımı yana eğdim. Yüzük titreşmiyordu, bu yüzden doğruyu söylediğini biliyordum, ama her şeyi göz önünde bulundurunca pek olası görünmüyordu. Winter'ı yıkımın eşiğinde tutan Unseelie gelini gerçekten beğenmiş olabilir miydi?

"Benim kim olduğumu bilmeme rağmen mi?" diye ısrar ettim, kendimi tutamadım.

Bu sefer daha düşünceli bir şekilde başını salladı. "O benim mutluluğumu her şeyden çok önemsiyordu, gerçekten de."

Bu da biraz buruk bir tat bırakıyordu.

"Peki sen nasılsın? Mutlu musun?" Kelimeler beklediğimden daha küçük çıktı ve daha öncekinden farklı olarak, hemen geri almak istedim. "Boş ver. Cevap verme. Sormak aptalca bir şeydi."

Çoğunlukla cevabı bildiğim için. Bana karşı ne hissettiği önemli değildi; varlığı korumaya çalıştığı krallığı istikrarsızlaştıran, her fırsatta kendini tehlikeye atan biriyle birlikte olmak zorunda kalmaktan mutlu olmayacaktı.

Üstelik en yakın arkadaşı ölümün eşiğindeydi, canavarlar krallığını kasıp kavuruyordu ve karısının ailesi de yeni bir savaşın zeminini hazırlıyordu.

Draven başını çevirip bana baktı. Eli yanağıma yerleşti, başparmağıyla elmacık kemiklerimin çizgilerini okşadı.

"Morta Mea, mutluluğun ne olduğunu hatırlayalı çok uzun zaman oldu."

Onun cevabının, mantıklı düşünme zırhımı delip geçmesine izin vermemeye çalıştım. Ben de az önce aynı şeyi düşünmemiş miydim? Bu kadar acı vermemeliydi, vermemeliydi.

“Ama,” dedi, başparmağını dudaklarımın çizgisi boyunca gezdirerek, “sonra Parça Ana bana seni verdi ve sonunda daha iyi bir şey ummanın ne demek olduğunu hatırladım. Bu yüzden evet, koşullar altında olabileceğim kadar mutluyum... senin sayende.”

Boşta kalan elini benimkinin etrafına doladı ve yüzüğümün titreşmediğini hatırlatmak istercesine yüzüğümün etrafında dolandı. Doğru söylüyordu.

"Ve," diye devam etti, "eğer en az birkaç günlüğüne kendinizi öldürmeye çalışmaktan vazgeçerseniz, belki de bu şekilde kalmaya devam edebilirim."

"Korkarım ki ayırabileceğim en fazla süre bir gün," diye mırıldandım, çoğunlukla gözlerimin arkasında saplanan gözyaşlarını görmezden gelmek için.

"Keşke şaka yaptığını varsayabilseydim," diye mırıldandı, nefesi dudaklarıma sıcak bir şekilde değiyordu.

Dudaklarını dudaklarıma yapıştırmadan önce cevap verme şansım olmadı, iyi ki de öyle oldu çünkü ne söylesem muhtemelen yalan olurdu zaten. Haklıydı.

İkimizden biri diğerinin aktif olarak tehlike altında olduğu sürece asla mutlu olamazdık, ama bu his—bedeninin benimkiyle iç içe geçmesi, her sinirimizin alev alev yanması ve aramızdaki bağın bizi sonsuz bir sıcaklıkla sarması—hayatın bize fırlatmak istediği her türlü kaos ve acıya değiyordu.

Öyle olmak zorundaydı.

BöLüm 25

EVERLY

Bir sonraki uyanışında güneş henüz doğmamıştı.

Bunun yerine, kutup ışıklarının parlak parıltısı eğimli tavanda dans ederek, yavaş ve yatıştırıcı şeritler halinde bir renkten diğerine geçiyordu. Taşların üzerinde kıvrılarak, avize boyunca hafifçe parıldayarak, sanki ölümlülerin uyku deneyimini tam olarak yaşamaları gerektiği fikriyle alay ediyormuş gibiydiler.

Damarlarımda hâlâ manamın yankısı uğulduyordu, tıpkı buz ve gölgelerin artçı tadı gibi, Batty'nin küçük yıldırım çarpmasının hafif acısı da ard arda geliyordu.

Bu anı hatırlayınca, göğüs kemiğimi dalgın dalgın ovuşturmaya, henüz isyan edip etmeyeceklerine karar verememiş ciğerlerime düzenli bir nefes sokmaya çalıştım.

Parmak uçlarım minicik bir ayağa değdi.

Batty, güzellik uykusunu bölmeye cüret ettiğim için ne hissettiğini bana tam olarak anlatmak için yumuşak, isteksiz bir tıslama sesi çıkardı.

Yatağa geri döndüğünü bile fark etmemiştim; küçük kanatları boynuma gevşekçe dolanmış, başı boğazımın oyuğuna canlı bir buz atkısı gibi gömülmüştü. Sanki hâlâ manamı tutuyormuş gibi. Sanki onun gözetimi olmadan ne manamın ne de benim düzgün davranabileceğime güvenmiyormuş gibi.

O, her zaman benim manamı alt edebilecek güce sahip miydi?

Yoksa bu, aramızda oluşan o garip bağın yeni bir evrimi miydi?

Bakışlarım kraliçenin sütlerinin kapısına ve çalışma odasındaki küçük kütüphaneye kaydı. Isren'in bana hafif okuma için verdiği eski deri ciltli

kitaba takıldı.

Belki de öncelik haline gelen şey zamandı.

Draven'ın uykusunu ve Batty'nin huysuzluğunu göz önünde bulundurarak, battaniyelerin altından dikkatlice çıktım ve Mirelda'nın yatağın yanına bıraktığı yumuşak sabahlığı giydim. Batty'yi derin ceplerden birine soktukten sonra, kapıyı yavaşça açıp süitime girdim.

Oda loştu, ay ışığı ve kutup ışıkları balkon kapılarından soluk şeritler halinde içeri süzülüyordu. Wynn timer eski yatağımın üzerine yanlamasına uzanmıştı.

Yakınımda kalmakta ısrar etmişti, buna minnettardım. Durakladım, göğsünün düzenli, huzurlu ve sorunsuz bir uykuda inip kalkmasını izledim.

Bu, çok da uzun zaman öncesine kadar benim odamdı.

Olmuştu. Geçmiş zaman.

Bir mekanın ne kadar çabuk değişebileceğı çok ilginçti. Bal ve kardelen kokusunun havaya nasıl da sindiğini ve duvarların, nedense, sadece o içerideyken bile nasıl daha sıcak hissettirdiğini fark ettim.

Komodinin üzerinde küçük tentür şişeleri ve pencere pervazlarında özenle bakılan saksı bitkileri vardı. Bütün bunlar odayı benimkinden çok onun odası gibi hissettiriyordu.

Acaba orayı kendime ait kılmak için hiç çaba sarf etmiş miydim? Yoksa hayatta kalmakla o kadar meşguldüm ki, bir kök bile salmayı ihmal mi etmiştim? Tabii ki, şöminenin yanındaki sandalyede kurduğum battaniye yuvası hariç, ama onlar da artık yoktu.

Yandaki süitlere de aynı şeyi yapmamıştım; hâlâ ev kavramını tam olarak kavrayamamıştım, bir gün yine burada, yalnız başıma kalmayacağımdan emin değildim.

Bu yüzden düşüncelerimi bir kenara bıraktım, Wynn timer'nin komodininin üzerindeki unutulmuş feneri sessizce aldım ve sessizce çalışma odasına doğru ilerledim.

Perilerin ışığı, raflar boyunca serin, masmavi bir parıltı yayarak hem yeni hem de tanıdık kitapların sırtlarını aydınlatıyordu. Kış hukuku üzerine olanlar. Antik buz canavarı kayıtları. Varlıklarını çok kişisel algılamamaya çalıştığım, saray diplomasisi üzerine birkaç cilt.

Ve işte şimdi uzanıp aldığım, ince, yıpranmış derisi ve neredeyse tamamen silinmiş altın harfleriyle dikkat çeken bir şey vardı.

Draven'ın yatağına döndüğümde, ilk sayfayı açtım. Isren'in düzgün el yazısı, başlığın hemen üstüne, ilk sayfanın üzerine karalanmıştı.

Skathryn bağı sadece bir bağlantı değil, bir yansımadır. İki tarafın da tanınması olmadan bir bağ kurulamaz.

Kucağımda uykulu gözlerle bana bakan skathryn'e kaşımı kaldırdım.

İki taraftan da onay... Şüphesiz Batty bu kuralın istisnasıydı. Pencereyi tırmaladığı ve sonra üzerime atılıp gitmeyi reddettiği geceleri korku içinde geçirdiğim anları düşündüm...

Masum bir ses tonuyla esnedi ve ben gözlerimi devirdim.

Sayfayı çevirdim.

Skathrynler yalnızca birini seçerler; bu itaat yoluyla değil, yankılanma yoluyla olur. Henüz kurulmamış bir bağın tanınmasıdır bu.

Hangi bağ? Hangi rezonans?

Batty, hapsolmuş manamı hissetmiş miydi? Manamın çatışan tarafları, onun içindeki kaosa mı seslenmişti?

Metni tekrar okudum, satır aralarında bir cevap aradım, gözden kaçırmış olabileceğim bir şey aradım, ama kelimeler sınır bozucu derecede belirsiz kaldı.

Kitap daha derin bir bağlantıyı mı ima ediyordu? Kabul etmediğim bir bağ mı? Anlamadığım bir bağ mı? Ya da anlamak istemediğim bir bağ mı?

Sanki bir cevap verircesine, skathryn yüzünü elime gömdü ve küçük kanatlarını bileğimin etrafına sardı.

Skathryn'ler seçiyor...

Batty sadece bana bağlı değildi. Beni seçmişti.

Ama... neden?

Gözlerim başka bir pasajda takılıp kalana kadar okumaya devam ettim.

Bir Skathryn, zaten birbirine bağlı ruhlara çekilir. Sadakati nereye yerleşirse, bilin ki kader kararını vermiştir.

Hemen yanında, kenar boşluğunda, Başbüyücünün düzgün yazısı vardı.

'Bu tür yaratıklar ancak kaderin ördüğü daha büyük bir bağın çoktan kurulmaya başladığı yerlerde kalırlar.'

Kelimeler bulanıklaşana kadar onlara baktım.

Ruhlar birbirine kenetlenmiş.

Kader.

Daha büyük bir bağ çoktan örülmeye başlandı.

Anlam, cama yayılan buz gibi üzerime çöktü. Kitaptan Batty'ye, sonra da yavaşça Draven'in uyuyan bedenine baktım.

Batty bana öylece bağlanmamıştı. Beni rastgele seçmemişti. Çekilmişti, hatta çağırılmıştı. Bağlı manam ya da çektiğim acı tarafından değil, ondan

çok daha önce var olan bir bağ tarafından.

Draven ile benim aramdaki.

Sayfayı çevirdiğimde ellerim hafifçe titredi; eski, birbirine bağlı hükümdarların omuzlarında tünemiş skathrynlerin mürekkeple çizilmiş diyagramlarını, birbirine dolanmış çiftlerin manasını nasıl dengelediklerine dair açıklamaları ve yalnızca iki kader çarpıştığında varlıklarını sürdürme eğilimlerine dair el yazısı notları gördüm.

Yutkundum, Kutsal Mekân'da Başbüyücü'nün bana kitabı verdiği günü hatırladım. Hafif okumaymış, yalan!

Biliyordu. O buz kesmiş piç biliyordu. Bunca zamandır mı? Batty'yi gördüğü andan itibaren mi? Yoksa daha öncesinde miydi? Biz birbirimizden nefret ettiğimizden bu kadar emin olduğumuz halde, Draven ile aramdaki bağı fark etmiş miydi?

Parçalarla dolu, lanet olası gizemli Başbüyücü.

O zaman bana gerçeği söyleyemez miydi? Beni buz gibi soğuktan kaynaklanan sıkıntılardan, kalp kırıklıklarından, korku dolu uykusuz gecelerden ve Draven'ın gerçek kimliğini öğrendiğinde beni öldüreceğinden endişe ederken yaşadığım kan yeminine karşı öfkeden kurtaramaz mıydı?

Şakaklarımda oluşan ağrıyı ovdum.

Isren o zaman bana karşı açık olsaydı onu dinler miydim? Ona inanır mıydım? Daha önce bilmek bir şeyi değiştirir miydi?

Yoksa kaçmanın bir yolunu mu bulurdum? Ya da ikimizin de seçmediği bir başka şeyin ağırlığı altında tamamen yıkılır mıydım?

Boğazım acı verici bir şekilde düğümlendi ve bakışlarım kocama, bir zamanlar düşmanım gibi hissettiğim, bir zamanlar düşmanım olan adama kaydı... ama şimdi nefes almak için ihtiyaç duyduğum havaya çok daha yakın bir şeydi o.

Saraya ilk geldiğimden beri geçen her anı, her etkileşimi, her yavaş çözölmeyi, Draven Ashwynter ile aramdaki o garip bağın her ince dokunuşunu düşüncelerim arasında dolaştı.

Vizyoner beni kaderin seçtiği gelin olarak ilan ettiği andan itibaren.

Sessizce, kısık bir kahkaha attım. Belki de o zaman anlamalıydık.

Aman Tanrım, belki Nevara biliyordu... ve tıpkı bir zırh katmanı gibi taşıdığı diğer sırların arasına saklamıştı. Ama şimdi onu, o korkunç ara dönemde, hareketsiz, sessiz ve askıda kalmış halini düşününce, göğsümde bir sıkıntı hissettim.

Uyanana kadar ona hiçbir şey sorulamayacaktı. Ne bu konuda, ne de krallığın geleceği hakkında. Hiçbir şey hakkında.

Dikkatimi zorla kucağımdaki kitaba verdim, aklımı kemiren zaten imkansız sorular listesine bir yenisini eklemekten kaçınmak için kendimi her şeye odakladım. Okumaya devam ettim, zihnimi önümüzdeki günlerde bizi bekleyen her şeye hazırlamaya yardımcı olabilecek her şeyle doldurdum.

Ama Amias'tan haber aldığım an için kendimi hazırlayamadım, tam güneş ufuktan yükseliyordu.

Babam akli başındaydı ve beni görmek istiyordu.

BöLüm 26

EVERLY

Konuk odalarına giden koridorlar, tıpkı ziyaret etmeye isteksizce gittiğim adamı hatırladığım gibi, yabancı ve soğuktu.

Amias onu buraya taşımıştı, nedenini söylememişti ve ben de sormamıştım.

Babamı tekrar görmek, onunla konuşmak, aklımı hiçe sayarak karın altına daha kaç sır sakladığını sormak için hazır değildim.

Draven, ne kadar itiraz etse de içeri girmeyi reddettiği halde yanımda yürüyordu. Batty'nin neler yapabileceğini gösterdikten sonra, görüş alanımın dışında olduğum sürece buz üzerinde yürüyebileceğim mesafede kalabileceğini kabul etmek zorunda kalmıştı.

Babamın Draven odadayken aynı derecede açık sözlü olacağına güvenmiyordum, ondan cevap alma şansım olsa bile.

Batty elbette boynuma dolanmıştı, Lumen ve Astra ise kortejimizin heybetli iki ucunu oluşturuyordu. Wynn timer henüz gelmemişti. Görünüşe göre şafak sökmeden önce başka bir köylü dalgasına yardım etmek için yatağından sürüklenerek getirilmişti, ama babamın sahip olduğu son berraklık anını kaybetme riskini almak istememişim.

Sonunda, uçsuz bucaksız koridoru süsleyen diğer onlarca kapıdan ayırt edilemeyen, soluk gümüş rengi kemerli bir kapının önünde durduk. Kapıyı çalmak için elimi kaldırdım, ancak kapının titrediğini görünce lanet ettim.

İçimdeki mana öfkeyle coşuyordu, kendi kendine topyekün bir savaş başlatmıştı; sadece Draven'ın sürekli dokunuşu bunu uzaktan da olsa kontrol altında tutuyordu, ama parmaklarımdaki titremenin sorumlusunun bu olduğunu iddia edecek kadar iyi bir yalancı değildim.

Bunca zamandan sonra bile, on yıllık bir sessizliği gün yüzüne çıkarma cesaretini bir türlü bulamadım.

Birdenbire zihnimi bir görüntü kapladı.

Taht odasında durdum, çenemi yukarı kaldırıp öfkeyle Draven'a baktım... Görüntü ondan gelmişti.

Eğer kral benim celladım olmak istiyorsa, bu amaçla bana başvurabilir.

Görüntü, onun benim Hollow olduğumu öğrendiği günkü halime, dik omuzlu halime kaydı. Beni cezalandırmak istiyorsanız cezalandırın, ama ailemi bu işe karıştırmayın.

Sonra kutsal mekndaki levhanın yanında, yumruklarım sıkılı, çenem gergin bir şekilde duruyordum.

Sonrasında ise, harap olmuş bir arazinin derinliklerine doğru ilerlerken, yarı yenmiş cesetlerin ve kan lekeli enkazın arasından yolumu bulmaya çalışırken, arkadan çekilmiş bir görüntüm belirdi.

Ve sonunda, kanatlarım ortaya çıkarken gözlerim alev alev onun gözlerine dikildi ve onu bir engelin içinden ittim.

Hayaller kayboldu, geriye sadece kocamın değişmeyen yüz hatları kaldı.

Gerçekten de beni böyle mi görüyordu? Her gün yaşamak zorunda kaldığım korkunun beni tamamen yutmakla tehdit ettiği bir dönemde, beni cesaretin timsali olarak mı görüyordu?

Elini çeneme götürdü ve sanki bana kim olduğumu hatırlatmak istercesine yukarı doğru kaldırdı.

Dokunuşundan yayılan sıcaklık, bu koridordan ayrılıp sitlerimize dönmek ve içimizdeki şeytanları bildiğimiz tek yolla kovmaktan başka bir şey istemememe neden oldu.

Ama ruhumun derinliklerinde, babamın bana karşılık olarak göstermeye hiç tenezzül etmediği tüm o ilgi... ya da en azından şimdi ne isteyebileceğine dair merak...

Böylece Draven'ın bakışlarının cazip kaçışından kendimi zorla ayırıp buz gibi kapıya  sağlam vuruş yaptım.

Lumen ve Astra kapının iki yanında yerlerini alırken, Batty de omzumda sağlam bir şekilde tünemiş olmanın verdiği memnuniyetle keyif saçıyordu.

Sarayın genel hizmetkarlarının açık mavi ve beyaz üniformasını giymiş bir erkek cevap verdi, kralı görünce yutkundu. Derin bir saygıyla eğilerek

ay ikram etti, biz ise reddettik. Sonra gitti ve beni babamın iyileşmekte olduğu yatak odasına bıraktı.

Lacivert ve gümüş renkli iek desenli koltukların arkasındaki şöminede ateş grl grl yanıyordu ve alçak, oyma masanın üzerinde buzlu beyaz zambaklarla dolu bir vazo duruyordu. Odanın içi, güzel kokulu çiçeklerin bile zar zor gizleyebildiği, her yeri saran ölüm kokusu olmasaydı, oldukça sıcak ve samimi bir yer olabilirdi.

Amias'ın onu buraya yerleştirmesinin sebebi ne olursa olsun, içimde kötü bir his vardı; bunun tamamen rahatlık sağlamakla ilgili olduğunu, iyileşmeyle ise hiçbir ilgisinin olmadığını düşünüyordum.

Draven'ın sürekli varlığı aklımda bir köşesinde olsa da, odanın köşesine yerleştirilmiş yüksek, cibinlikli yatağa doğru dönmek için tüm gücümü kullanmam gerekti. Daha doğrusu, yatağın üzerindeki kişiye doğru.

Ellerimi elbisemin içine kenetliyordum, penelerimin dışarı çıkmaması için dua ediyordum. Babamın uzaklara dalmış bakışlarıyla karşılaştığımda kumaş parmaklarımın altında buruştu. Batty, köprücük kemiğime doğru huzursuzca kıpırdandı, minik pençeleri sanki benden yayılan gerginliği hissetmiş gibi kumaşı delip geçiyordu.

Hastanede olduğundan çok daha kötü görünüyordu. Boynundaki asit yanıkları hâlâ benekli ve iltihaplıydı, kenarları hafifçe yeşilimsiydi, sanki zehir onu bırakmayı reddediyordu. Yüzü olması gerekenden birkaç ton daha griydi, neredeyse kl rengiydi, elmacık kemiklerinin altındaki çukurlar yorgunluktan derinleşmişti.

Ama bakması en zor olan, soluk mavi gözleriydi; belki de benim gözlerim oldukları için. Kız kardeşimin gözleri. Ya da, buz gibi mavi gözleri tamamen kırmızı kanla kaplanıp örümcek ağları gibi kanla atlatılmadan önce öyleydiler; ta ki anılarımdaki erkeğin soluk bir yankısı gibi görünene kadar... Babamın şeklini almış bir hayalet gibi.

"Everly." Beni revirde olduğu gibi aynı şekilde selamladı, ama bu sefer ses tonunu daha iyi anladım.

Sadece şaşkınlık değil. Hayranlık. Sanki beni daha önce hiç görmemiş gibiydi.

Bu, onun malikanesine vardığım güne dair çoktan unutulmuş bir anıyı canlandırdı. şimdi geriye dönüp düşündüğümde, beni bekleme şekli garipti. Geldiğimi, Hollow olduğumu nereden biliyordu?

Everly?

Beni yarı baygın halde yerden kaldırıırken, adım aynı şaşkınlıkla, aynı saygıyla söylemişti.

Ama neden en uzak kulübesinden yüzlerce metre uzakta, tek başına oradaydı? Sanırım inledim çünkü o da karşılık olarak mırıldandı.

Artık güvendesiniz.

"Sen kimsin?" diye zar zor sorabildim.

Geriye dönüp baktığımda, duraklayıp duraklamadığından veya çektiğim acının her temkinli adım sonsuzluk gibi hissettirip hissettirmedığınden emin değilim. Ama karanlığın içinden bir yerlerde, sözlerinin olması gerektiği kadar şok edici olmadığını hatırladım.

Ben senin babanım.

Gerçek gibi gelmişti, ya da belki de travma, şok gibi duyguları artık hissetmemi imkansız hale getirmişti.

Hatırladığım bir sonraki şey, malikanede olmam, yeni kız kardeşimin bana merakla bakması ve babamın da sonraki on yıl boyunca benden izin istemesiydi.

Boğazımı temizledim, şu an için yeri olmayan duyguyu yutkunarak. "Beni görmek mi istedin?"

Şaşkınlıkla gözlerini kırıştırdı ve ben de küfretmemek için kendimi zor tuttum. Hayır. Bir daha asla. Henüz değil.

"Benim adım Everly. Beni görmek istediğin için Şifacı Amias'tan beni çağırmasını istedin."

Derin bir nefes aldı ve sanki zihnindeki örümcek ağlarını temizlemeye çalışıyormuş gibi başını salladı.

"Sana söylemem gereken bir şey vardı."

"Annemle ilgili miydi? Hakkında..." Adını söylemekte tereddüt ettim, onu daha da geçmişe götürmekten endişelendim, ama başka seçeneğim yokmuş gibi görünüyordu. "Mirevyn ile ilgili mi?"

"Bataklık..." diye sözünü tamamlayamadı, kaşları çatıldı.

Wynn timerede Allah aşkına? Ve neden Draven'ın içeri girmesine izin vermemiştim ki?

Onu neredeyse hiç tanımadığım halde, bu iş neden olması gerekenden çok daha zorlu ve berbat geçti?

Yumruklarımı daha da sıktım. "Evet, Mire. Senin... çocuğun olan Skaldwing."

"Skaldwings—" kelimesi ıslak bir öksürükle kesildi ve kan, üzerine yığılmış koyu mavi kürklere sıçradı.

Derin bir nefes alarak yatağının yanına gittim; orada kıpkırmızı bir bez bekliyordu. Ablamın şefkatli tavrına sahip olmadığım için, bezi nafîle bir şekilde uzattım.

Başını sallayarak onu benden aldı ve dudaklarının etrafındaki kanı sildi.

"Onların portalları var," diye hırıltılı bir sesle söyledi, daha önce onda hiç görmediğim bir yoğunlukla gözlerime dik dik bakarak.

"Biliyorum," dedim nazikçe. "Draven onu çoktan yok etti."

"Hayır. Birden fazla."

Midem alt üst oldu. "Diğerleri nerede?"

Babam kanlı bir öksürük daha kopardı. Öksürüğü bittiğinde, bir küfretme daha yutkundum.

Bakışlarındaki berraklık ne kaldıysa kaybolmuştu.

Gözleri kan çanağına dönmüş bir halde, yavaşça kırpıştırarak bana baktı. Derisindeki yanıkları ve dudaklarının etrafındaki kanı görmezden gelebilirim, tanıdık bir sahneydi.

Onun sarhoşluktan kaynaklanan sersemlik hallerini özleyeceğimi, bu hisle kıyaslandığında o günlerin basit kalacağını hiç düşünmemiştim... göğsümü tırmalayan bu his her neyse işte.

"Bataklık mı?"

Boğazımdaki yumruyu yuttum ve başımı salladım. Ölmekte olan birine yalan söylemek günah mıydı yoksa iyilik miydi?

"Hâlâ çok güzel," dedi usulca.

Gözlerimin arkasında bir sürü yaş birikti.

Kaybettikleri her şey için onu teselli etmek istedim. Vazgeçtikleri her şey için ona öfkelenmek istedim. Aklını başına toplaması ve on uzun yıldır içten içe biriktirdiği tüm sorulara cevap vermesini talep etmek istedim.

Bana bir yuva ve bir kız kardeş verdiği için, beni güvende tutacak kadar sevdiği için ona teşekkür etmek için, kendisi kalmaya yetmemiş olsa bile.

Ama sonunda, Wynnîe odaya girene kadar sadece sessiz, şok içinde öylece durdum. Adımları her zamankinden daha sessiz, daha tereddütlüydü; kapıyı sessizce kapatırken aramızda paylaştığımız anlamlı bakışta sert tavrından eser yoktu.

Gözleri kapalıydı ama göğsü hâlâ düzensiz bir şekilde inip kalkıyordu.

"Vedalaşmamız mı gerekiyor?" diye fısıldadı, dilinde hafif bir burukluk vardı.

Babası ve kocasını bir yıl içinde elinden alan dünya için mi? Yoksa ikisinin de unvanlarına layık olamamış olmaları gerçeği için mi?

"Yapmazdı," diye mırıldandım karşılık olarak.

"Hayır," diye hırıltılı bir sesle başını salladı. "Ama biz o değiliz. Bu bizim geleceğimiz değil."

Ona, işler böyle giderse ikimizden birinin bu kadar uzun süre yaşamasının bile mucize olacağını söylemekten son anda vazgeçtim. Haklıydı. Birbirimize sahip olduğumuz sürece, onun gibi olmayacaktık.

Böylece vedalaşırken fısıltılarla birbirimize veda ettik ve koltukları yatağa doğru çekerek, geniş kolların izin verdiği ölçüde birbirimize iyice yaklaştırdık. Sonra Wynn timer elimi tuttu ve tek kelime etmeden, son ana kadar sessiz bir nöbet tutarak oturduk.

Belki de hak ettiğinden fazlasıydı, ama bizim hak ettiğimiz şeydi; hayatta ikimize de asla bahşetmediği kapanış, ölümdü.

BöLüm 27

EVERLY

Hiçbir anıt yoktu.

Draven, babamın cesedini hiçbir soru sormadan ve tören yapmadan aile mezarlığına taşıttıktan sonra, Mirelda'nın yemeyeceğimizi bildiği fazladan akşam yemeğini getirdiği odama geri döndü.

Ama şikayet etmedim çünkü o da bir şişe Shivermark cin getirmişti.

Üç cömert kadeh doldurdum, içki içme sanatını mükemmelleştirmiş bir erkeği anmak için içmenin ironisini bir kenara bıraktım. Göğsümün derinliklerinde boş bir şey kıvranıyordu, hiç tanımadığım bir erkek için duyduğum kederin alışılmadık şekliydi bu. Bir babanın yokluğuna yas tutmak saçma geliyordu, ama acı hala oradaydı, açık bir yara gibi.

Wynnie, kendi payına düşen kısmıyla kanepeye yaslandı ve boşta kalan elini dalgın bir şekilde Lumen'in tüylerine doladı; sanki ona dokunmaktan kaçınmak için normalde ne kadar büyük çaba sarf ettiğini bir anlığına unutmuş gibiydi. Bu küçük, bilinçsiz hareket bile -eski alışkanlıkların önüne geçen rahatlık ihtiyacı- içimdeki kırılğan bir şeyi daha da sıkılaştırdı.

Draven'ın yanına oturdum, en azından kısmen onun enerji emme işinden dolayı, çünkü Batty bugün beni iki kez elektrik şokuyla etkisiz hale getirmişti ve bu durum giderek daha çok acıtıyordu. Şu anda sinek avına çıkmış olmasına neredeyse minnettardım, yoksa son müdahalesinden sonra uzuvlarım hala seçirirken görevinde aşırıya kaçabilirdi.

Ama aynı zamanda onun sıcaklığını ve varlığının verdiği istikrarı da içime sindirdim. Ve en önemlisi, nasıl hissettiğim gibi aptalca sorular sormamasıydı.

Zaten cevap veremezdim.

Duygularım, kızgınlık, özlem ve kayıp arasında karmakarışık bir haldeydi, gerçek bir merkezi olmayan bir fırtınaydı. Bu sadece babamla ilgili olan durumdu, Nevara'ya yönelik tehlikenin zihnimde nasıl daha da keskinleştiğini hesaba katmadan bile.

Draven'in da aynı şeyi düşündüğünden emindim, ama şu anda hiçbirimizin kaldıramayacağı o darbeyi dile getirmemişti.

Nevara, babamdan çok daha güçlüydü. İyi olmak zorundaydı.

Uzun bir sessizliğin ardından Wynn timer boğazını temizleyerek kadehini kaldırdı. "...şüpheli bir hatıra olarak... ölüm döşğinde varlığımızdan çok bu cin'i takdir edecek olan adamın anısına..."

Draven, sanki söyleyebileceği en güzel şey buymuş gibi, hiç vakit kaybetmeden kadehini tokuşturdu. Ben de ardından alaycı bir şekilde burun kıvırdım.

"Umarım kış onu, en sevdiği gece kadınının sevgi dolu kollarıyla aynı şekilde karşılar," diye ekledim, sözler acıydı ama hissettiklerimden daha kararlıydı.

"Ruhu, yüzünün dolgun göğüslerde bulduğu huzuru bulsun," diye devam etti, zihninde yarattığı görüntüden anında pişman olmuş gibi burnunu kırıstırarak.

Bu da bizi iki kişi olarak ayırıyordu.

Draven'in dudakları hafifçe seğirdi, ancak başını çok az da olsa salladı.

"Belki de seni tüm kış boyunca törensel ölüm görevlisi olarak atarız," diye alaycı bir şekilde teklif etti.

"Belki de yapmalısın," diye onayladı, cinini bir dikişte bitirirken. "O zaman en azından kimse mahkemedeki o kendini beğenmiş, ahmak heriflerin kendi toplumlarında birer ışık kaynağı oldukları konusunda yalan söyleyemez."

Kocam birkaç saniye sessiz kaldı, aramızdaki bağda alışılmadık bir tereddüt belirdi, ardından boğazını temizledi.

"Keşke babamın anma töreninde olsaydınız." Sözler gergin ve kısaydı, ama yine de alaycı bir tonda söylenmişti. "O zaman kimse onun ne kadar örnek bir dürüstlük timsali olduğunu söylemeye cesaret edemezdi."

Kaşlarımı çattım. Normalde, eğer bir şey paylaşacak olsaydı, bunu kafamın içinde söylerdi.

Wynn timer'nin hazırlıksız yakalanıp göz kırptığını görünce, onun bunu bilerek verdiğini anladım. Bu, kız kardeşim için bir barış çubuğu gibi, tam

anlamıyla keder olmayan, paylaşılan bir şeydi; çünkü o artık bu odadaki insanlar dışında dünyada tamamen yalnızdı.

Gözleri onun gözleriyle buluştu, hafif bir şaşkınlıkla irileşti. "O da mı tam bir pislikti?"

"Bu, oldukça hafif bir ifade, Leydim." Ses arkamızdan geldi, Mirelda'nın resmi tonu daha önce hiç duymadığım kadar sertti.

Bizi içki içtiğimiz için azarlamak yerine, her birimize birer büyük kadeh daha doldurdu.

"Ona da bir kadeh kaldıralım o zaman," diye önerdi Wynn timer, dördüncü kadehi doldurup Mirelda'ya uzatırken yüzünde hafif bir alaycı gülümseme vardı. "Yedi cehennemin ateşleri onun kalbinden daha sıcak olsun."

Mirelda, bardağı alıp tek nefeste bitirmeden önce sadece bir an tereddüt etti. Wynn timer sevinçle bağırdı ve Draven bile, aralarındaki hafif yumuşaklığı da hesaba katarsak, hafif bir kıkırdama olarak yorumlanabilecek bir ses çıkardı.

Kendimi tutamadım, sesim neredeyse kırılma noktasına gelse de ben de güldüm.

"Peki, son anda size yardım etmeye çalışırken mi öldü?" diye sordum.

Sesim beklediğimden daha kalın çıkmıştı ve her kelimedede boğazım yanıyordu. Tüm kızgınlığımın altında, ondan gelen o tek anlık ilgi, nasıl dolduracağımı bilmediğim bir boşluk yaratmıştı.

"Hayır." Draven'ın çenesi kasıldı. "Sonuna kadar bir alçaktı. Ondan nefret ettim."

Alaycı bir gülüşle acı bir kakhaha arasında bir ses çıkardım. "Bazen ben de babamdan nefret ettiğimi düşünüyorum."

Parça parça. Pürüzlü kırıklar halinde. Beni unutulmuş ve önemsiz hissettirdiği zamanlarda bile, bana koruma hissi vermesinin tüm yollarında.

Wynn timer başını salladı, gözleri sanki bunu fark ettiğim için beni öldürecekmiş gibi parlıyordu. "En azından... en azından ölmeden hemen önce ona 'kötü ejderha' demedin."

Gözlerime içtenlikle baktım ve elini sıktım.

"Ama ben de öyle düşünmüştüm," diye onu ciddi bir ses tonuyla temin ettim.

Sonra tekrar gülmeye başladık, ta ki sesler hıçkırıklara benzeyen, histerik ve tutarsız bir şeye dönüşene kadar.

Draven'ın kolu omuzlarıma daha sıkı sarıldı, beni içimde tırmalayan kederden daha güçlü bir şeye bağladı ve Mirelda bana bir bardak daha

güçlendirici cin doldurdu.

Dışarıda kış şiddetle hüküm sürüyordu. Canavarlar avlanıyordu. Ölüm, sabırlı bir avcı gibi etrafımızı sarmıştı.

Ama burada, beni terk etmeyi reddeden bu küçük, kırık kalpli insanlar çemberinde, göğsümde başka bir şeyin yerleştiğini hissettim. Henüz teselli değildi, ama seçtiğim ve beni seçen bir ailenin şeklini almıştım.

Ve gece nihayet sessizleştiğinde, Wynn timer dik pozisyonda uyuyakaldığında ve Mirelda sessizce dışarı çıktığında, Draven beni kollarına alıp dudaklarını alnıma bastırduğında, acı verici bir netlikle anladım ki, bugün ailemi kaybetmemiştim.

Henüz değil, en azından.

Bölüm 28

EVERLY

Babamın ölümünden sonra hayatıma devam etmek, olması gerekenden daha kolay oldu.

Başından beri bunun bir parçası değildi, bu yüzden yapmam gereken tek şey, onun son hırıltılı nefeslerinin anısını, travma kutumda sakladığım tüm işkence, kan ve acıyla birlikte bir yerlere saklamak ve dünyanın kendi halinde dönmesine izin vermektir.

Çoğunlukla işe yaradı, özellikle de artık sarayda serbestçe dolaşabildiğim için. Wynn timer dikkatini hareketli revire çevirip, giderek artan sayıda bilinmeyen canavar yaralanması üzerinde yeni tonikler ve merhemler denemeye başlarken, ben de köylüleri bizzat denetlemeye başladım.

Geri kalan zamanımda da kendimi araştırmaya adanmışım. Draven'a Gorenvyr'den bahsetmişim. Henüz tekrar görülmemiş olsa da, başka hangi Kadim Doğmuşların ortaya çıkabileceğini merak etmeme yetmişti.

Tarihte bilinen sadece üç tanesi daha vardı ve her biri Korythid'i çocuk oyuncağı gibi gösterecek kadar korkunçtu.

Ayrıca Draven'ı da muhteşem kütüphaneye götürdüm ve Draven devriyelerine portalların tarihine dair her şeyi aramaları konusunda talimat verirken ben de onlardan portalların tarihi hakkında bulabildiğim her şeyi istedim.

Bugün ise yine Batty hakkında okumaya başladım ve kitapta onunla ilgili başka neleri kaçırdığımı merak ettim.

Sayfa kenarları, bağlı skathrynler, onların alışkanlıkları ve içgüdüleri, bazılarının koruma büyülerini başarısız olmadan veya nöbetçiler alarm

vermeden çok önce buz canavarlarını nasıl sezdikleri hakkında notlarla doluydu.

Metinde onlara 'Koruyucular' denmişti. Kanatları, dişleri, zehri ve elbette kar tanesi gibi öfkesiyle sarılmış küçük, erken uyarılar.

Batty, elbette, bu açıklamayı kişisel bir iltifat olarak algılamış gibiydi.

Omuzumda dimdik duruyordu, tıpkı resmi görevdeki bir muhafız-skathryn gibi, göğsü kabarmış, obsidyen gözleri keskin. Gurur duyduğundan şüpheleniyordum. Kesinlikle kendisiyle gurur duyuyordu. Belki de sonunda onun türü hakkında faydalı bir şey öğrendiğim için benimle de gurur duyuyordu.

Skathryn kitabında bazılarının buz canavarlarını hissedebildiğinden bahsediliyor, diye düşündüm Draven savaş odasına doğru ilerlerken. Anlaşılan, bağlı oldukları perileri korumakla görevliler.

Kısa ama belirgin bir duraksama oldu. Sonra varlığı kuru ve etkisiz bir şekilde benimkine değdi.

"Onların aynı zamanda mükemmel şarkıcılar olmaları gerektiğini söylememiş miydiniz?" diye yanıtladı. "Eğer sizinki bir süredir bir şey saklamıyorsa, Batty'nin... alışılmadık bir durum olduğunu düşünüyorum."

Küçük, gururlu skathryn'e şöyle bir baktım ve bana müzik yeteneğiyle ilgili yaptığı birkaç özel gösteriyi hatırlamamaya çalıştım.

Belki de sadece daha önemli yeteneklerine odaklanıyordur, diye şüpheyle ekledim.

"Ne dersen de, Morta Mea," diye yanıtladı.

Dudaklarımın kenarında hafif bir tebessüm belirdi ve Draven'ın da bağın diğer tarafında benzer bir eğlence ifadesi hissettim, ancak bu daha karanlık bir tondaydı.

Lord General benim yokluğumda daha mı uzlaşmacı olur acaba? Düşüncelerinin karanlık tarafının kaynağının bu olduğundan şüphelenerek dürttüm.

Tahmin edildiği gibi, yüzündeki tüm eğlence izleri aniden kayboldu. O her zaman değişime karşı isteksiz olmuştur.

Hayır, o halde.

Sanırım bu, arkadaşlık bilekliklerimizi kesinleştirme işini şimdilik ertelemem gerektiği anlamına geliyor.

İstemeyerek de olsa aramızda bir kıkırdama yankılandı, ardından Draven Eryx'e hitap etmeye geri döndü ve ben de kitabıma geri döndüm. Ya da en azından dönmeye çalıştım.

Bunun yerine, dayanılmaz bir acı içimi kapladı.

Artık daha sık oluyordu, eskiden daha az oluyordu ve hiçbir zaman önceden haber verilmiyordu. Bazen Draven saatlerce ortadan kaybolabiliyor, sonra mana seviyem kontrolden çıkabiliyordu. Bazen ise bu sadece birkaç dakika sürüyordu.

Batty endişeyle cıvıladı, ama yetenekleri benim gücüm kabardıkça onu yakalamaya yetmiyordu. Görünüşe göre, müdahalesini gerçekleştirebilmek için güçlerimin dışarı taşmasını beklemek zorundaydı ve bu her seferinde daha da acı verici hale geliyordu.

Güç dalgaları birbirine çarpıp öfkeyle kükredi, kemiklerime sanki derimin altından pençeleriyle çıkmaya çalışan canlı, vahşi bir varlık gibi vurdu.

Sonunda, gölgelerim yerde hızla ilerledi, sanki ruhumdan fırlıyormuş gibi gelen bir buz sarkıtı yağmuru tarafından kovalandım. Midem bulandı ve başka bir saldırı altında görüşüm karardı.

Ölülerim...

Tam Draven'ın sesi kafamda yankılanırken, Batty de her ne yaptıysa yaptı ve mana akışımı durdurdu.

İyiyim. Düşünce halindeyken bile sesim istediğimden daha zayıftı. İyiyim.

"Durum daha da kötüleşiyor," diye kesin bir dille yanıtladı.

Bu bir soru değildi, bu yüzden cevap vermedim. Çünkü düpedüz yalan söylemeden söyleyebileceğim hiçbir şey yoktu.

Durum giderek kötüleşiyordu. Ve içimden, Batty'nin müdahalesi de Draven'ın enerji emmesi de dahil olmak üzere hiçbir şeyin, ejderhanın gücünü beni içten içe tüketmeden önce dizginleyemeyeceği bir zamanın gelip gelmeyeceğini merak etmeden edemiyordum.

Gorenvyr'in olduğu sayfaya geldiğimde nihayet tekrar okumaya odaklanmayı başarmıştım. Donakaldım.

Babamın ölümünden beri bu konuda ilk kez bir şey okumuyordum, ama ilk kez bu kadar derinden idrak edebiliyordum. Onu öldüren canavar buydu.

Bu sefer daha önce fark etmediğim şeyleri fark ettim. Boynuzları, devasa, boğa benzeri bir kafadan kıvrılarak çıkan bükülmüş sivri uçlardı.

Korythid'in yüzü ürkütücü derecede ifadesizken, Gorenvyr açıkça kötü niyetli görünüyordu.

Ya da belki de bana öyle geldi.

Kalbim göğsümde daha hızlı atmaya başladı, ellerim titriyordu; bunun Batty'nin bana az önce yaşattığı şokla hiçbir ilgisi yoktu.

Gözlerimi kırptım ve lacivert kürklerin üzerine sıçrayan kanı, soluk mavi gözlerin kızıl renkle kaplandığını gördüm.

Bu durum sürekli tekrarlanıyordu; keder, dikişler çekildiğinde yaradan sızan kan gibi dışarıya akıyordu.

Kaçınılmaz olarak, duvarlar koruyucu olmaktan çok boğucu, sessizlik ise huzurlu olmaktan çok baskıcı gelmeye başlayacaktı. Ayağa fırladım ve yanlışlıkla omzumdaki uykusundan Batty'yi uyandırdım. Onu dengelemek için elimi uzattığımda, Batty sitem dolu bir ses çıkardı, Lumen ise şüpheli bir şekilde kahkahaya benzeyen bir hırıltı çıkardı.

Draven hâlâ savaş odasında meşguldü ve onu rahatsız etmek istemiyordum, ama bu odalarda bir dakika daha kalamazdım.

"Lumen, Nevara'nın sütlerine giden, kimsenin bizi görmeyeceği arka koridorlar var mı?"

Şüpheyle gözlerini kısıtı ve ben iç çekerek şifonyere doğru yürüdüm, hançerimi uyluğuma takarken inandırıcı olduğunu umduğum bir ses tonuyla konuştum.

"Bak, çok dikkatli davranıyorum ve manam asla bu kadar sık aralıklarla artmıyor. Ama eğer artarsa, beni saklaması için Draven'ı çağıracağım."

Lumen, düşünüyor gibi başını yana eğdi. Sonunda içini çekerek kapıya doğru döndü.

O fikrini değiştirmeden önce ayakkabılarımı giyip, şaşkın muhafızların yanından geçerek, dev kurdu takip ederek kapıdan dışarı, arka merdivenlerden aşağı indim.

Lumen, benim ve Draven'ın oturma odalarının dışındaki iki muhafız dışında, yolumuzu iyi seçmişti. Nevara'nın kapısına ulaşana kadar tek bir kişiye bile rastlamadık.

Çerçevenin etrafındaki soluk taş, buzda oluşan çatlaklar kadar keskin çizgilerle parıldayan rünler oyulmuştu. Dıştakileri sarayı koruyan muskalarından tanıyordum, ancak ortadaki, iki paralel çizgiden oyulmuş hilal şeklindeki işaret farklıydı.

Bu odaya ve kapılarının ardında uyuyan Vizyonere özgü.

Rune, sanki varlığının farkındaymış gibi, manamın altında hafifçe vızıldadı.

Draven buna Aurelcár Rünü demişti. Bilmek ve İnkâr Etmek.

Geleneklerini korumak istemediğini ima eden bir tiksintiyle, eski kralların bu kuleyi vizyonerlerini hapsetmek için nasıl kullandıklarını anlattı.

Ancak kadının içinde bulunduğu savunmasız durumu göz önünde bulundurarak, bir zamanlar Vizyonerleri hapseden kilidi yeniden yapılandırmış, kapının diğer tarafında baygın yatanı korumak için yeniden işlevlendirmişti.

Dolayısıyla Draven, sadece birkaçımızı bu rünün tanınmasına dahil etmişti.

Tabii ki kendisi. Amias ve Wynnîe, Mirelda, ben... ve sonra, isteksizce de olsa, Soren. Eşiği geçmeye çalışan başka herkes kapıdan alınıp doğrudan zindanlara atılırdı, bu da muhafızlara olan ihtiyacı gereksiz kılardı.

Elimi kaldırdım ve avucumu hilal şeklindeki oluğa bastırdım. Buz, beni tanırcasına geri çekilmeden önce narin bir desen halinde dışarı doğru yayıldı. Rune tenimin altında ısındı ve Draven'ın bana öğrettiği sırayla iki iç yayı takip ettim.

Kapının kenarındaki buz çözülürken hafif bir tık sesi duyuldu, tıpkı mürekkebin parşömen kağıdına geri çekilmesi gibi.

Soren her zamanki koltuğunda değildi. Komodinin üzerindeki sivri, eğik el yazısıyla yazılmış bir not, odadaki herkese Amias tarafından yemek, banyo ve "romantik bir şekilde uyku olarak adlandırılabilir şey" için götürüldüğünü bildiriyordu.

Kurumuş çay lekelerine ve sandalyenin yanına yığılmış yeni kitaplara bakılırsa, sağlıklı olandan çok daha uzun süre uyanık kalmıştı.

Oda loştu, çoğunlukla yavaş ve düzenli kalp atışları gibi titreşen fenerlerin yumuşak ışığıyla aydınlanıyordu. Nevara, tertemiz çarşafların altında hareketsiz yatıyordu; gümüş rengi saçları o korkunç zehir siyahı çizgilerle karışmıştı ama her zamanki gibi özenle örülmüştü.

Mirelda onu her gün özenle giydiriyor, bilinci yerinde olsun ya da olmasın, asla dağınık bir halde görülmemesi konusunda ısrar ediyordu.

Narin elleri battaniyenin üzerinde, oyma mermer gibi hareketsiz ve soğuktu; tırnaklarında da aynı obsidyen çizgiler vardı. Tırnakları özenle manikürlenmişti, teni hafif bir yağ parıltısıyla ışıldıyordu. Elbisesi bugün

koyu mor renkteydi, çizgileri sanki bu yatakta eriyip gitmek yerine mahkemeye gidiyormuş gibi kusursuzca ütülenmişti.

Midem birden kasıldı. Soren'in etrafta dolaşmadığı ya da Draven'in endişeyle yerde bir hendek gibi volta atmadığı bir ortamda onu böyle görmek nedense daha da kötüydü. Onların varlığı sessizliği doldurmadığı için, sadece ben vardım. Sadece o. Ve o korkunç sessizlik.

Sessiz adımlarla yaklaştım, sanki herhangi bir gürültü onu içinde bulunduğu uçurumun daha da derinlerine itebilirmiş gibi. Ama yatağının yanına vardığımda hiçbir şey değişmedi. Soren'in her zamanki koltuğuna oturduğumda ya da Batty kolumdan aşağı sürünerek başını Vizyoner'e doğru ciddi bir cıvıltıyla eğdiğinde de hiçbir şey değişmedi.

Hiçbir şey değişmedi.

Batty, Nevara'nın avuçlarının altına burnunu sokmaya çalıştı, dişi karşılık vermeyince ise yumuşak, hüznü cıvıltılar çıkardı.

Göğsümde yükselen ani çaresizlik dalgasına karşı yutkundum. Ağzım açılıp kapandı, aralanmış dudaklarımdan kelimeler dökülemedi.

Şimdi onunla konuşma fikri neden bu kadar zordu? Beni duyup duymayacağından emin olmadığım için miydi? Yoksa ne diyeceğimi bilmediğim veya onun beni duymak isteyip istemeyeceğinden emin olmadığım için miydi?

Aramızda sessizlik uzadı, söylenmeyen her kelimeyle daha da ağırlaştı. Ve bu saçmaydı. Hayatım boyunca kendi kendime konuşmamış mıydım? Bu gerçekten bu kadar farklı mıydı?

Evet.

Çünkü Nevara buradaydı ve beni duyamazsa durum çok daha kötü olurdu. Eğer o kadar kötü durumda olsaydı ki, başucuna gelenleri veya bir daha asla uyanmayacağından endişelenenleri bile algılayamazdı. Bu yüzden durum daha da kötüydü. Çok daha kötüydü.

"Çok şey kaçırdın, biliyorsun," diye başladım, tam olarak nereden başlayacağımı bilemeden. "Eyrx benim... genel varlığımdan oldukça öfkeli, ama belki de bunu tahmin etmiştin."

İçimden boş bir kahkaha attım, acaba söylediklerimde bir doğruluk payı olabilir mi diye düşündüm.

"Ve babam... şey, belki siz de bunun olacağını tahmin ediyordunuz."

Bu düşünce içimde rahatsız edici bir şekilde dönüp duruyordu. Gözlerimden yaşlar süzülerek gelen, her zamanki gibi uhrevi sesinin yankısını duydum.

Görebilmemin tek yolu buydu.

Onun ölümünü görmüş ve bunu daha büyük bir tehditle karşılaştırmış mıydı? Eğer öyleyse onu suçlayabilir miydim?

Önce ona büyük şeylerden, amcamdan gelen mesajdan ve canavarların giderek kötüleşmesinden bahsettim, sonra da Batty'nin Lumen'e olan sevgimle süregelen mücadelesi gibi daha küçük, sıradan şeylerden söz ettim.

“Keşke uyanık olsaydın, bunun birçok sebebi var, bazıları bencilce. Belki de hepsi. Bilmediğimiz çok şey var, mesela Eryx'in sadık kalıp kalmayacağı,” diye ekledim bir an duraksadıktan sonra, suçluluk duygusu midemi kemiriyordu. “Onu hiç tanımıyorum ama Winter'ın Lord General'i her şeyin üstüne bir de hainlik yaparsa işlerin çok daha zorlaşacağını biliyorum. Ve onu ikna etmek için yapabileceğimiz bir şey olup olmadığını bana söylemeni istiyorum.”

Son kısmı daha sessizce ekledim.

“Yardımaımıza ihtiyaç duyan başka köylüler olup olmadığını bilmem gerekiyor. Seelie ve Unseelie arasında, Draven ve onun lanetli sarayı arasında çıkacak başka bir savaşı önlemek için yapabileceğim bir şey var mı?” Bu sözler o an ağzımdan döküldü.

“Ya hayatta kalırsak... sonrasında ne olacak? Saklanacak mıyım? Burada kalıp, Unseelie'lere karşı duyulan saf nefret kuralının istisnası mı olacağım? Manamın gücüyle patlayacak mıyım? Geleceğimizde uğruna savaşmaya değer bir şey, yapabileceğimiz bir iyilik, kurtarabileceğimiz biri var mı? Yoksa farklı veya daha güçsüz olan her şeye karşı nefretini haklı çıkaran bir dünyayı korumak için sahip olduğumuz her şeyi mi vereceğiz?”

Hollow çocuklarını tekrar düşündüm. Benim hikayem farklıydı. Manam her zaman gizli kalmıştı, ama bazı çocuklar gerçekten de manasız doğuyordu. Nevara'nın tanrıçasına ve masum çocukları lanetleyip ölümlerini hak ettiklerine inanan tanrıçaya inanamıyordum.

Sadece... uyanıp bana her şeyin ne için olduğunu söylemesini istiyordum ki, bugün gibi günlerde savaşmaya devam edecek gücü bulabileyim. Sadece vizyon sahibi olduğu için değil, hayatında gördüğü tüm dehşetlere rağmen dünyaya bakış açısının eşsiz ve istikrarlı oluşunu özlediğim için de.

“Sana ihtiyacımız var,” diye fısıldadım, sonra kendimi düzeltmek için başımı salladım. “Benim sana ihtiyacım var.”

Nevara'nın göğsü inip kalkıyordu. Zar zor. Yeterli değildi. Yoksa öncekiyle aynı tempoda mıydı?

“Biliyorum ki ihtiyaçlarım, hayatındaki diğer insanlara kıyasla çok daha az. Soren'e, Draven'e, hatta seni neredeyse öldüren o lanet olası grifona kıyasla,” diye devam ettim. “Ve biliyorum ki, arkadaş olacağımızdan bile emin değildin...”

Acımasız bir kahkaha attım ve başımı kubbeli tavana doğru kaldırdım.

“Ama olmak istiyorum,” diye devam ettim bir an duraksadıktan sonra. “Ve senin de uyanıp bana aynı şeyi istediğini söylemeni istiyorum, çünkü hayatımda pek fazla arkadaşım olmadı ve şu anda gerçekten birine ihtiyacım var.”

Boğazımı temizledim, kelimeler ağızımdan daha hızlı dökülüyordu. Belki de güneş ışığıyla aydınlanmış tuğlalara ya da havada dans eden toz zerreciklerine bakarken onunla konuşmak daha kolaydı, ya da belki de bir kere başladıktan sonra kendimi durduramıyordum.

“Uyanıp benimle birlikte çok fazla viski içmeni, uygunsuz şeyler söylemeni ve Lord Fellingham'ın son peruğuna benimle birlikte gülmeni istiyorum. Draven'in genç ve aptalken nasıl biri olduğunu bana anlatmanı istiyorum, çünkü biliyorum ki öyleydi. O yüze sahip.”

Tekrar ona baktım. Hiçbir şey yoktu. Kirpiklerinin bile kıpırdaması yoktu. Sadece hareketsizlik. Bir yandan burada olan, diğer yandan olmayan birinin o korkunç ara hali.

Yutkundum ve sandalyeme geri yaslandım.

Morta Mea? Draven'ın sesi, kontrollü bir endişeyle karışık bir şekilde, bağ üzerinden duyuldu.

İyiyim. Nevara ile birlikteyim. Ona Nevara'yı benim gözlerimden görmesini sağlayarak cevap verdim.

Cevap vermeden önce uzun bir sessizlik oldu.

O kemirgenin savunmasız olduğu bir anda onu ısırmasına dikkat edin. Canavar Muhafızı ile Batty'nin gerçekten vahşi olmadığını teyit ettik mi?

Her şeye rağmen, aramızdaki bağ ısıtan küçük bir neşe kıvılcımı oldu.

Sahte bir şekilde gücenmiş gibi davrandım. Nasıl cüret edersin!

Cevap niteliğindeki kıkırdaması, savaş odası kapılarının arkasından hafifçe yankılanan sesinden hemen önce bağlantıdan süzüldü. Sonra bağ tekrar sessizleşti—kıaldı, ama yok olmadı. Asla yok olmadı.

Bir daha haber vermeyeceğinden emin olunca Nevara'ya baktım.

Draven'ın kederi, uzaktan bile belli olan, hafifçe kaburgalarımın baskı yapıyordu. Bunu saraydan, askerlerinden, düşmanlarından saklayabilirdi ama benden değil. Artık asla. Onu kaybetmek, dünyanın asla iyileşemeyeceği şekilde onu yıkacaktı. Ve onun böyle dağılmasını izlemeye dayanabileceğime emin değildim.

“Onun sahip olduğu son aile sensin,” diye fısıldadım. Gerçeği ağzımdan kaçırmak üzereydim. “Kendini bir arada tutmak zorunda olduğu için öyle yapıyor—ama eğer uyanmazsan... korkarım ki sonunda yıkılabilir.”

Batty yatağın kenarına doğru yaklaştı, minik bedeni hafif, hüzünlü bir mırıltıyla titreşiyordu.

“Yorgun olduğunu biliyorum,” diye devam ettim usulca. “Ve biliyorum ki, gördüğün rüyalar her seferinde senden parçalar alıyor, ama sana ihtiyacımız var. Draven'ın sana ihtiyacı var. Herkesi kaybetti. Tüm diyarı omuzlarında taşıyor ve bu onu öldürene kadar yapacak. Ve sen beni seçtin. Ona yardım edebilecek kişinin ben olduğumu söyledin, ama işte buradayım, kimseye iyilik yapmadan ve sadece... yapamıyorum, Nevara. Sensiz bunu nasıl yapacağımı bilmiyorum.”

Sesim titredi. Sadece birazcık. Ve kendime biraz olsun teselli bulmak için Batty'yi kucağıma aldım.

"Bu Mahkemenin ya da onun ihtiyacı olan kişi olmaya yeterince güçlü olup olmadığımı bilmiyorum," diye itiraf ettim sonsuz sessizliğin içinde. "Tavsiyenize ihtiyacım var. Sesinize. Varlığınıza... Sadece bir kehanete bile değil. Sadece size. Ve keşke size savaşmayı bırakmanın sorun olmadığını, artık uyuyabileceğinizi ve sızsiz de devam edebileceğimizi söyleyebilecek kadar özverili olabilseydim, ama ben öyle biri değilim, hiçbirimiz öyle değiliz. O yüzden uyanın artık!"

Fenerler hafifçe titreşiyordu, sanki odanın kendisi dinliyormuş gibiydi.

Ancak Nevara yerinden kıpırdamadı.

Batty başını boynuma yasladı, sessizliğin ve yükselen duvarların ezici ağırlığı yeniden üzerime çökerken elinden gelen azıcık teselli sunmaya çalıştı.

Bölüm 29

EVERLY

Ben hâlâ durgun havanın içinde duruyordum ki kapı fısıltı gibi hafif bir tık sesiyle açıldı ve Soren, esaretten yeni kurtulmuş birinin kendinden emin rahatlığıyla içeri süzüldü.

Kuzgun siyahı saçlarının uçları, kaçarken elini saçlarının arasından geçirmiş gibi hâlâ nemliydi ve kıyafetleri de aceleyle giyildiğini düşündüren buruşuk bir haldeydi. Onu görmek ve bu şartlar altında sergilediği kayıtsızlık görüntüsü bile beni sebepsiz yere rahatlatmıştı.

Burada nasıl bir aile kurarsam kurayım, casus olsun ya da olmasın, onun da bir şekilde aramıza sızdığını biliyordum.

“Geri döndüğünü görüyorum,” dedim, içimde tam olarak hissetmediğim bir hafiflikle, komodinin üzerindeki notu alırken. “Şifacının dinlenme emri de neymiş yani?”

“Kaçtım,” diye düzeltti, bileğini ustaca bir hareketle arkasından kapıyı kapatırken. “Amias beni sıcak yemek, temiz kıyafet ve akıl almaz bir şekilde uyumamı isteyerek hapsetmeye çalıştı. Ama kendimi özgürleştirdim. Hadi bakalım, cesaretimden etkilenin.”

Dudaklarımın kenarında beliren alaycı gülümsemeyi gizleyemeden yavaşça nefesimi verdim. “Tahmin edeyim. O pes edene kadar bir süpürge dolabında saklandın, değil mi?”

Göğsüne bir el koydu, dehşete kapılmıştı. “Taktiksel geri çekilmemi hafife almayın. Strateji, zamanlama ve paspaslarla talihsiz bir karşılaşma içeriyordu.”

O anda içten bir kahkaha attım. “Eh, bütün iyi casusların bir kaçış planı vardır.”

Başını dramatik bir şekilde eğdiğinde kehribar rengi bakışları benimkilerle buluştu.

"Evet," dedi sessizce. "Öyleler."

Şaka olarak söylemişim ama cevabı yanlış yorumlanamayacak kadar dikkatliydi. Zihnimde bir soru şekillenmeye başladı, erken bir ölüme gönderdiğim peri casusunun kanıyla lekelenmiş bir soru.

"Soren," dedim ihtiyatlı bir şekilde, "kaç tane bağlantın var? Bilgi almak için güvendiğin periler kimler?"

Hayatımda sorduğum en açık ve net soruydu muhtemelen.

Yavaşça bir kez göz kırptı. "Güvenmeyi tanımla."

"Bu hiç de iç rahatlatıcı bir cevap değil."

"Böyle tasarlanmadı." Nevara'nın yatağının yanına doğru ilerledi, dikkati onun sessiz bedenine odaklanırken ifadesi ciddileşti. "Casuslar başkalarının niyetlerine güvenerek değil, riski değerlendirerek hayatta kalırlar."

Hafifçe gülümsedi. "En azından ben öyle duydum."

"Evet," dedim, sonra asıl öğrenmek istediğimi sormadan önce tereddüt ettim. "Hiç... ölüyorlar mı?"

Soren'in başı hızla bana döndü. Kaşlarının arasında hafif ama kesinlikle tedirgin bir kıvrıklık belirdi.

"Bu, saraya gelen teslimatla ilgili mi?" diye sordu.

Tüm vücudum ürperdi. Namlular. Kafalar. Asla unutamayacağım o koku.

Onun zaten bildiğine şaşırmamalıydım aslında. Parçalanmış uzuvlarla dolu variller asla gizli ya da iyi korunan bir sır olmayacaktı.

Sanki bu düşünceyi yüksek sesle dile getirmişim gibi başını salladı ve belki de gerçekten öyle yapmıştım.

"Böylesine korkunç hiçbir şey uzun süre sır olarak kalmaz. Ve davetsiz gelen kafaları fark etmeye özen gösteririm."

Gözlerimi kapattım ve yavaşça nefes aldım, nefes verirken o anıyı zihnimden atmaya çalıştım.

Gözlerimi tekrar açtığımda Soren'in ifadesi daha yumuşaktı.

"Mahkemeye bu sıfatla hizmet eden herkes risklerin farkındadır," diye devam etti. "Casuslarınız karşılaştıkları durumlara göre eğitilmişti. Vahşi doğaya girmeden çok önce tehlikelerin farkındaydılar."

Dudaklarımı büzdüm. "Tıpkı Draven gibi konuşuyorsun."

Hafif, kuru bir kahkaha attı, gözleri hareketten dolayı kısıldı. "Bunu söylediğinizi duymaktan memnun olacağına eminim."

Hayır, değilim. Draven aramızdaki bağ aracılığıyla bunu söyledi ve bu kesintiye bu kadar sinirlenmeseydim belki de eğlenirdim.

Dikkatimi tekrar Soren'e çevirerek omuz silktim. "Aslında gurur duyacağını düşünüyorum; ama sorumu cevaplamadın."

Soren bir an tereddüt etti, kehribar rengi gözleri beni zekice süzdü. Acaba yine konuyu değiştirecek miydi, Nevara'nın hayatının ağırlığı omuzlarında asılıyken ona böyle bir şey sormak yapmamam gereken son şey miydi diye düşündüm.

Ama sonra beni şaşırttı.

"Aslında bana insanları kaybedip kaybetmediğimi sormuyorsunuz," dedi yumuşak bir sesle. "Sorduğunuz şey, birini tehlikeye göndermenin ve sonra geri dönmediğini bilmenin nasıl bir şey olduğunu bilip bilmediğim."

Yutkunarak çenemi hafifçe aşağı doğru eğerek ona cevap verdim.

"Evet," dedi hüzünlü bir gülümsemeyle. "Geçmişte öyleydi. Ama o zamandan beri bu kadar... ölümlü olan iletişime güvenmemeyi öğrendim."

Gözlerimi kırıştıtarak ona baktım, kaşlarımın arasında şaşkınlık ifadesi belirdi.

"Bu da ne demek oluyor ki—"

Şöminede keskin bir patlama sesi duyuldu. Ve tam zamanında döndüm; alevlerin daha da yükseldiğini, sanki içlerinde bir şey onun sesini duyduğunda harekete geçmiş gibi, incelikle, amaçlı bir şekilde kavis çizdiğini gördüm.

Alevler yukarı doğru kıvrıldı, şekli kısa, titrek desenlere bölündü ve bu da rahatsız edici derecede kasıtlı bir izlenim bıraktı.

Soren ocağa bakmadı, ama başını hafifçe yana eğmişti, sanki odun çıtırtısını değil de fısıltılı bir sesi dinliyormuş gibiydi.

Nefesim kesildi.

Ah.

Ah.

Zihnimde bir ışık yandı ve çok daha önce fark etmem gereken bir şeyi aydınlandı.

Ayna Canavarı ile savaştığımızda bahçelerde çağırdığı alevleri, Wynnienin bana Buz Ejderhası saldırısı hakkında anlattığı hikayeleri ve şöminedeki ateşin her zaman ona doğru eğilip, itaatkâr bir silah gibi değil de hevesli bir dinleyici gibi yaklaşmasını hatırladım.

Ben bunun sadece Kış ve Sonbahar manası arasındaki farktan, elementler ve onları kullanan periler arasındaki doğal çekimden kaynaklandığını sanıyordum...

Ama şimdi, şöminenin çok kasıtlı bir şekilde çıtırdamasını ve dumanın yavaş, kıvrımlı şeritler halinde -sanki sırlarını tavana doğru taşıyormuş gibi- izlemeye başladığımda, Soren'in daha önce sadece alev çağırmadığını fark ettim.

Onlarla iletişim halindeydi.

Başını bana doğru eğdiğinde, sözleri yüksek sesle söylediğimi fark ettim.

"Kehribarla bağlanmış mana, çoğu perinin fark ettiğinden çok daha uzağa ulaşır," dedi. "Ateş sırları saklar. Duman ise onları taşır."

Batty, şüpheli bir şekilde onaylarcasına bir ses çıkardı.

Öne doğru eğildim, içgüdülerim bana bu fırsatı kaçırmamam gerektiğini haykırıyordu.

"Soren," dedim, ses tonumun hissettiğim her zerre çaresizliği ele verdiğini umursamadan. "Bu şekilde diğer Saraylara ulaşabiliyorsan... Vahşi Topraklara da ulaşabilir misin? Anneme ulaşabilir misin, ya da en azından... ulaşılabilir olup olmadığını... görebilir misin?" Hayatta olduğunu söylemekten son anda vazgeçtim.

Soren'in kaşları kalktı, ama cevap veremedi kapı açıldı.

Amias, parıldayan bir kumaşa sarılı kristal bir kutu taşıyarak kararlı adımlarla içeri girdi. Yüzündeki ifade odaklanmışlıkla gergindi ve parmaklarındaki sarmaşık dövmeleri, havadaki zehri hissetmiş gibi kıvrılıp açılıyordu.

"Güzel," dedi sertçe. "İkiniz de buradasınız. Denemek için sabırsızlandığım yeni bir şeyim var."

Soren çenesini sıkarak hemen yana kaydı ve ben de hızla atan kalbimi kontrol altına alamayarak sandalyeden kalktım. Amias kristal kutuyu zarif bir kesinlikle komodinin üzerine koydu, örtüyü aralayarak içinde yumuşak pembe ve altın tonlarında parıldayan, sanki bir gün doğumu şişeye hapsedilmiş gibi ışıldayan, yanardöner bir sıvıyla dolu ince bir şişeyi ortaya çıkardı.

Parmaklarındaki dövmeler hızlandı, şişenin içindeki her neyse ona aç olan canlı kökler gibi hızla yayıldı.

"Everbloom Sanctum'daki bir arkadaşım bunu gönderdi," diye açıkladı sesi gergin bir şekilde. "Hızlandırılmış hücresel onarımla zehri etkisiz hale

getirmek için tasarlanmış damıtılmış bir bahar özü. Riskli. Uçucu. Ama seçeneklerimiz saat geçtikçe azalıyor."

Şişenin kapağını açtığında yutkundum. Açmış çiçek yapraklarının hafif kokusu soğukluğu kesti. Elleri titremeden, parıldayan özü Nevara'nın bileğindeki bir damara enjekte etti.

Uzun birkaç saniye boyunca, tüm oda nefesini tuttu, dışarıdaki rüzgar bile hafif bir uğultuya dönüştü. Ama hiçbir şey değişmedi.

Sonra, mucizevi bir şekilde, parıldayan saçlarının arasına sızmış olan siyah teller köklerinden solmaya, simsiyahdan arduaz rengine dönmeye başladı. Tırnaklarını kaplayan sağlıklı renk değişimi de hafifleyerek donuk bir griye dönüştü. Göğsümde kırılğan bir umut ışığı belirdi ve engelleyemeden titrek bir kahkaha ağızımdan kaçtı. Gözlerimin arkasında sıcak bir rahatlama hissi oluştu.

Fakat değişim sekteye uğradı. Gri renk tutundu, titredi, sonra tekrar koyulaştı. Saçındaki renk hızla koyulaştı, teller mürekkep gibi kalın ve suyun üzerine yayılan yağ gibi parlak bir hal aldı. Tırnakları obsidyen gibi sertleşti, renk değişimi parmak uçlarından parmak uçlarına doğal olmayan bir hızla yayıldı, sanki zehir yatıştırılmak yerine harekete geçirilmiş gibiydi.

Amias donakaldı, yüzünde dehşet ifadesi belirdi. Soren içinden küfretti ve yatak çerçevesini kavradı. Batty boynuma sıkıca yapıştı, yumuşak, korkmuş bir titreme tenimde yankılandı.

Gerçek hepimizi bir anda, soğuk ve kesin bir şekilde vurdu. Bahar özü onu iyileştirmiyordu.

Bu durum zehrin daha kolay yayılmasına yardımcı oluyordu.

Bölüm 30

DÖRTNALA KOŞMAK

Eryx, savaş odasında gergin bir yüz ifadesiyle duruyordu; her iki elinin eklemlerinde hafif bir demir buz tabakası vardı, sanki savaşa hazır gibiydi.

Duyduğu haberlerden mi, yoksa kralından mı?

Birkaç gergin dakika boyunca raporları hızlıca gözden geçirdi ve sınır kasabalarına yapılan saldırılardan bahsederken ses tonundaki suçlamayı gizleme zahmetine bile girmedii.

Ya da daha kötüsü, köyleri yerle bir eden canavarlar.

"Devriye ekipleri kuzey dağlarında bir geçide rastlamayı başardı," diye ekledi sert bir sesle. "Ancak gördüğümüz kadarıyla, bu geçit Thornhart topraklarına çıkıyordu. Her halükarda, onu yok ettiler."

Thornhartlar hayatlarını barışçıl sürüler halinde yaşıyor, nadiren kendi bölgelerinden dışarı çıkıyorlardı. Eryx'in de bildiği gibi, onların portalı bizim için en küçük tehditti.

Yine de, askerlerin bunu görmüş olması bile bir şeydi, çünkü Everly'nin tüm araştırmaları, portalların onları gizlemeye yardımcı olan veya insanları aktif olarak uzaklaştıran kristallerle birçok şekilde yapılabileceğinden bahsetmişti.

Bunun dışında bildiğimiz tek şey, bir zamanlar her bölgenin ve sarayın, elçilerin daha özgürce seyahat edebilmesi için birbirlerinin topraklarına açılan kendi geçitlerinin olduğuydu. Bu geçitlerin barış için olduğu düşünülüyordu, ancak tahmin edilebileceği gibi kötü amaçlarla kullanıldılar.

Bu da iyiye işaret değildi, çünkü elçilerin uçsuz bucaksız dağlara kadar gitmelerine gerek kalmayacaktı. Buraya gelmeyi tercih edeceklerdi.

Skaldwing topraklarına açılan tek bir kapı savaş için pek bir tehdit oluşturmuyordu, ancak casuslarının daha kolay erişim sağlamasına da özellikle ihtiyacım yoktu.

"Aramaya devam etmelerini söyleyin," diye yanıtladım.

"Eşinize sormak daha kolay olmaz mıydı?" diye karşılık verdi.

"Onun düşüncelerini doğrudan duyabildiğime göre, buna hiç gerek yok," diye tersledim.

Dudakları aralanarak durdu. "Unseelie ile ruh bağı kurdun mu?"

"Kış Kraliçesi'ne ruh eşiyim," diye düzelttim. "O size sadakatinden şüphe duymanız için hiçbir sebep vermedi."

Alaycı bir şekilde, "Tıpkı benimkine şüphe duymanız için size hiçbir sebep vermediğim gibi," dedi.

"Ve daha önce hiç yapmamıştım." Şimdiye kadar.

"Sanırım ikimiz de bunun doğru olmadığını biliyoruz. Yoksa krallığımıza yönelik tehdit konusunda beni uyarırdınız." İlk defa, sözlerinin altında öfkeden daha fazlası belirdi. "Ya da kraliçeye. Tehdidin benden geleceğini düşünmedin mi?"

Bu gerçeğin sırrı aramızda havada asılı kalmıştı. Haklıydı. Everly'nin gerçek kimliği konusunda ona güvenmemiştim.

"Onun kültürel mirasının bilinmesinin risklerini tehditlerle karşılaştırdım ve bir karar verdim. Kişisel bir şey değildi," dedim, çabalarımın rağmen ses tonumda kırılmalı bir tını belirse de, sakın kalmaya çalışarak.

"Belki de bu size kişisel bir şey değil, Kralım," diye yanıtladı Eryx, sesi alçak ve kontrollüydü. "Ama unutmayın ki, son on yıldır emirlerinizi, ister kabul edeyim ister etmeyeyim, yerine getirdim. Başka bir yol olmadığına ikna olduğunuz için ellerimi çocukların kanıyla kırmızıya boyadım."

Ne demek istediğini düşünmeme gerek yoktu. Savaşın hemen ardından, benden biraz daha genç olan Skaldwing'ler gizlice bölgeye giriyorlardı. Bunun bir şaka olduğunu iddia ediyorlardı. Ben riske girmek istememişim. Bu, "görür görmez öldür" emrinin başlangıcıydı.

"Onlar daha çocuk sayılmazlardı," diye hatırlattım ona, ancak sözlerim niyetimden daha sert çıktı.

Eryx başını salladı, yüzünde hafif bir hayal kırıklığı belirdi. "Hâlâ çok genç bir kralsın."

"Onların halkı bizimkileri katlediyordu," diye karşılık verdim, istemeden de olsa manam yükseliyordu. "Sınırdaki onları kaçırıyorlardı."

“Evet,” dedi öne eğilerek, “ve siz de hızlı bir karar verdiniz. Şüphelerimi dile getirdim. Yine de seçiminizi yaptınız ve ben de sizi izledim. Her zaman sizi izledim ve kararlarınızın çoğu doğrudu, ama hiç kimse yanılmaz değildir Majesteleri. Frostgrave Kralı bile değil. Bu yüzden, gerçeği açıklamaktan sizi alıkoyan şeyin kraliçeniz için duyduğunuz korku mu yoksa kendi gururunuz mu olduğunu merak ettiğim için beni affedin.”

Ani ve soğuk bir öfke patlamasıyla kaskatı kesildim, mana taş zeminde hafifçe çatladı, sonra onu tekrar kontrol altına almaya çalıştım.

"Onlardan benim kadar nefret etmediğini söyleme sakın," dedim sessizce, sesimdeki acılığı gizleyemeden.

Eryx'in ifadesi gerginleşerek, "Benim için mesele asla nefret değildi," diye yanıtladı. "Mesele sadakatti."

"Yine de ona canavar dedin," dedim, suçlamayı yumuşatmaya fırsat bulamadan ağzımdan döküldü.

Gözlerimi kırpmadan karşıladı. "Benim yerimde olsaydın farklı davranırmıydın? Koruma yemini ettiğin kraliçenin, hayatının büyük bir bölümünü savaşıarak geçirdiğin düşman olduğu ortaya çıktığında, hem de hiçbir uyarı olmadan? O ana kadar, gerçeği bilip bilmediğinden bile emin değildim."

Ona gerçeği hemen bilmediğimi itiraf etmek istemedim, Everly'ye olan nefretini daha da körüklemek istemedim. Yine de sözleri aklıma geri geldi.

Kraliçeniz için mi yoksa kendi gururunuz için mi korkuyorsunuz?

Taç giydiğimde henüz on altı yaşındaydım, bin yıldır en genç kraldım ve kendimi ya da seçimlerimi sorgulama lüksüne sahip değildim, hele ki başkalarının bunu yapmasına izin verme şansım hiç yoktu. Canavarlar gelmeden önce bile, açık bir isyana çok yakındık.

Belki de ona verdiğimden daha fazlasını borçluydum. Daha fazla güven. Daha fazla dürüstlük.

"Başlangıçta bilmiyordum. Hatırlarsın, gelin konusunda pek fazla seçeneğim yoktu." Ona zaten bildiği şeyi, yani artık nasıl seçildiğinin veya kim olduğunun önemi olmadığını söyleme zahmetine girmedim. "Öğrendiğimde, şartlar zaten... karmaşıklaşmıştı. Ama gördüğünüz gibi, onlar da onun ailesi değiller."

"Her ne olursa olsun, askerlere onun ideallerinin bir istisnası olduğunu söylemek kolay olmayacak, hele ki nefretlerinin dizginsizce yayılmasına izin verdiğimiz sürece."

Söylemediklerini duydum. Kendi nefretimin kontrolsüzce yayılmasına izin verdiğimi, şimdi karımı tehdit edecek olan aynı sorunu kendimin yarattığını anladım.

"Hâlâ bizim için bir tehdit oluşturunuyorlar," diye hatırlattım ona, köleliği ve saldırıları unutmuş olabileceğinden.

Öte yandan, belki de sadece beni sınıyordu. Eryx'i anlamak her zaman zor olmuştu.

Dikkatlice yaptığı baş sallaması hiçbir şey ele vermedi.

"Öyleler. Verdikleri son hediye kolaylıkla bir savaş ilanı olarak görülebilir."

Ben de aynı şeyi defalarca düşünmüştüm. İyi seçenekler yoktu. Bize yol gösterecek bir vizyoner de yoktu.

Eryx'in gözlerine baktım ve içeri girdiğim zamanki kadar sert olmayan bakışlarında o şeylerin yansımalarını gördüm.

Özellikle Nevara'nın yokluğunda müttefiklere ihtiyacım vardı ve Lord Generalim her zaman tam da bu olmuştu. Geriye baktığımda, ona danışmayı ne zaman bıraktığımdan emin değilim. Canavarlar ve Unseelie'ler bunaltıcı hale geldiğinde, kararları tartışmak için zaman kalmadığında...

"İleriye dönük olarak tavsiyeniz ne olurdu?" Bu sözler dişlerimi sıkarak çıktı ağızımdan, ama yine de söylemeyi başardım.

İlk defa, Eryx'in soğuk maskesi biraz da olsa çatladı. Sanki sözlerimin beni nasıl incittiğini biliyormuş gibi tek kaşını kaldırdı.

"Tüm gerçekleri bilmeden bir plan oluşturmaya kalkışmazdım, Kralım. Aksi takdirde insanlar zarar görebilir."

Bu, bilgi talep etmeye veya azarlamaya en çok yaklaştığı an olmuştu.

"O zaman ilgili gerçeklere sahip olacaksınız," dedim, ona nihayetinde yerine getirmeyi reddedeceğim bir şeyi vaat etmek istemiyordum.

Özellikle karım söz konusu olduğunda her zaman sırlar olacaktı, ama karanlıkta ilerlemenin riskleri konusunda ya da bunu zaten yapmış olmanın sonuçları konusunda haksız değildi.

Öfkesi tamamen dinmedi ama bir nebze de olsa yatıştı ve daha pratik bir yaklaşıma yer verdi. Bu da benim amaçlarım için yeterliydi.

Ben de ona Everly'nin amcası hakkında bildiklerimi, kraliçeye yönelik tehditleri anlattım. Odadaki en bariz konuyu, yani "görür görmez öldürme" emri hakkında ne düşünmüş olursa olsun, Unseelie'lerden, özellikle de Skaldwing'lerden hâlâ nefret ettiği gerçeğini konuşmadık.

Onlardan hâlâ nefret ediyor olmam da ayrı bir konu.

İşimi bitirdiğimde, sınır haritasına baktı ve parçaları yerleştirirken boğazından düşünceli bir ses çıkardı.

“Devriyelerin güzergahını değiştirirsek—”

Ama ne olduğunu asla duyamadım çünkü kör bir panik bağı sızmıştı. Lord General'i durdurmak için elimi kaldırdım, Everly'nin manasına doğru çekimi zaten hissediyordum.

"Bu nedir?" diye sordum.

Yüzük yanmadı. Tehlikede değildi, ama panik daha da arttı.

Bu Nevara. O—.

O kim, Morta Mea mı?

Düşüncelerini gizlemeye çalıştığını hissettim, ama cevap yine de geldi, uzaktan ve ıssız bir yerden. Ama yine de şüphe götürmez bir şekilde.

Ölme.

BöLüm 31

EVERLY

Amias'ın paniklediğini daha önce hiç görmemiştim.

Onun böyle bir yeteneğe sahip olduğunu, kız kardeşimi gururlandıracak kadar çok küfür savurana kadar bilmiyordum. Bu küfürleri bir mantra ile dua arasında bir şeymiş gibi tekrarlarlarken, manasını doğrudan Nevara'nın hızla kötüleşen bedenine aktarıyordu.

Hiçbirimiz konuşmadık.

Ne gözlerinde keder alevleri parıldayan Soren, ne de sivri buz parçalarının ortasında beliren, yüzü daha önce hiç görmediğim kadar solgun olan Draven.

Kesinlikle ben değilim. Saray ayaklarımızın altında yıkılıyormuş gibi, her buzdan kule eriyip bizi yutacak buz gibi bir denize dönüşmek üzereyken, denesem bile kelime edemezdim.

Draven'in elini tuttum, manamın şişmemesi ve ona endişelenecek bir şey daha vermemesi için dua ettim. Kaderin mutlu bir cilvesiyle, dualarıma kulak verdi. Parmakları benimkileri kavradı, morartacak kadar sıkı tuttu ama şikayet etmedim.

Bu durum beni sakinleştirdi, tıpkı benim de onu sakinleştirmeye çalıştığım gibi.

Zehrin koyu obsidyen rengi, Nevara'nın kafa derisine doğru son bir santim daha ilerleyerek, ay ışığı gibi parıldayan son saç tutamını da kapladı.

Göğsü durdu ve Amias başını sallayarak bir kez daha küfretti, ardından o da sustu ve manasını öyle bir güçle yönlendirdi ki etrafını ürkütücü bir yeşil parıltı sardı. Draven elini bırakmadan yaklaştı.

“Böyle gidemezsin Nevara,” diye hırladı, sesi daha önce hiç duymadığım kadar kalındı. “Bunu birlikte başlattık ve birlikte bitireceğiz. O yüzden uyan artık ve yatağında huzur içinde ölmeye cüret etmeden önce bu lanetli savaşı kazanmama yardım et.”

Amias'ın ışığı daha koyu bir zümrüt yeşili tonunda parıldarken, acı dolu bir saniye daha uzadı; ardından Nevara'nın göğsünün hafifçe inip kalkmasıyla birlikte hırıltılı, gergin bir nefes sessizliği böldü.

Yavaşça, tenindeki karanlık çekildi ve bir santimlik parıldayan saçlar ortaya çıktı. Amias'ın etrafındaki parıltı kayboldu ve arkasındaki sandalyeye yığıldı, nefesi hızlı hızlı çıkıyordu.

"Zehir şimdilik kontrol altında..." dedi ve Soren'in eline tutuşturduğu bir bardak suyu minnetle aldı.

“Ama?” diye sordu Draven.

Amias yorgun bir şekilde başını salladı. "Ama bunu durdurmanın bir yolu yok. Panzehir sadece zehrin yayılmasını hızlandırdı, karanlıkta bir kez daha denemeye kalkarsak bu riski göze almış oluruz."

"Öyleyse emin olmak için bekleriz," dedi Draven, ses tonunda bir gerginlik vardı.

"Bunu kesin olarak bilmenin tek yolu, asıl kaynağından bir panzehir üretmek olurdu," dedi sessizce.

Asıl kaynak... dünyanın yüzlerce yıldır görmediği, krallığın en güçlü savaşçılarının bile alt etmek için çaba sarf ettiği, Nevara'nın vizyonları ve manasıyla birlikte gelen kadim canavar. Bu durum onu o zaman bile neredeyse öldürmüştü.

"Yani asıl kaynağı bulduk," diye duyurdu Soren, sanki bir kavgaya hazırlanmış gibi kollarını göğsünde kavuşturarak.

"Bu o kadar basit değil," dedim, sesim kısık ama yorgunluktan titriyordu.

Amias sandalyeye daha da çöktü. Duruşu bitkin, başı yastığa yaslanmış, Nevara'ya mana aktarmaktan ter içinde kalmış saçları vardı. Parmaklarındaki sarmaşık dövmeleri solgundu, sanki mürekkep bile yorulmuştu.

“Belki de bilgiyi daha önce almış olsaydık öyle olurdu,” diye karşılık verdi Soren, ses tonunda alışılmadık bir sertlik vardı. Çenesi kasıldı, gerginlik yüzünde keskin çizgiler oluşturdu.

"Hâlâ panzehirin işe yarayacağına dair umudumuz varken hepinizi ölüme göndermenin hiçbir anlamı yoktu."

Arkamızdan tanındık, iğneleyici bir ses geldi. Wynn timer, sanki buraya koşarak gelmiş gibi göğsü kabarak ilerledi. Lumen, nereden geldiğini bilme gizemini çözmeye çalışarak topuklarının dibinde sessizce yürüdü.

"Şimdi işler nasıl gidiyor?" diye hırçın bir sesle sordu Draven, çizmelerinin etrafında hafifçe buzlanma hissediliyordu.

"Sen hâlâ hayattasın, o da öyle, Şifacı Amias sayesinde," diye karşılık verdi Wynn timer kollarını kavuşturarak. "Yani, hâlâ iyileşme sürecindeyken var olup olmadığı belli olmayan bir canavarı avlamak için yola çıkmanızdan daha iyi olduğunu söyleyebilirim."

Amias konuşmadı, ama adını duyunca göz kapakları hafifçe aralandı. Bir, iki kez göz kırptı, sonra boş bir yorgunlukla bakışlarını Nevara'ya çevirdi.

Draven pişmanlık veya özür belirtisi göstermedi, ancak manasındaki titreşim bir nebze azaldı.

Soren, kısa bir sıra halinde ileri geri yürürken, keskin ve kararlı gözlerle bize geri dönerek, "Bir tane varsa, bir başkasının da olması mantıklıdır," dedi.

"İlla ki öyle değil." Sonunda sesimi buldum, ama sanki buzun içinden geçiyormuş gibiydi. "Araştırdığım konulardan biri de bu, ama ortaya çıkan şeylerin bir düzeni yok... Bir tanesinin bile hâlâ var olmasının bir nedeni yoktu, hele ki bir başkasının sihirli bir şekilde ortaya çıkacağına inanmak için bir neden hiç yoktu."

Amias, konuşmayı takip edebilecek kadar uyanık kalmaya çalışıyormuş gibi titreyen elini kaldırıp yüzünün yanını ovuşturdu.

"İninde zehir bulabilir miyiz?" diye sordu Soren, kaşlarını çatarak. "Bir yerden gelmiş olmalı."

"Sonunda bir tür yuva kurmak zorunda kalacaktı," dedim, Batty saçlarımın altında endişeyle kıpırdanırken ensemini ovuşturarak. "Ama başlangıçta, canavarların aslında nerede oluştuğuna dair hiçbir fikrimiz yok. Tek bir yer gibi görünmüyor. Özellikle Korythidlerin kökenini takip etmek zor olurdu, çünkü yer altında seyahat ediyor ve yuva yapıyorlar. Sadece kurbanları için tuzaklar kurmak üzere ağ ördüklerinde veya aktif olarak saldırı planladıklarında yüzeye çıkıyorlar."

"Tuzaklar mı?" Draven'in gözleri birden benimkine dikildi, gözlerinin ardında soğuk bir farkındalık parıltısı belirdi.

Draven'in yoğunluğuna kaşlarımı çatarak yavaşça başımı salladım. "Evet."

"Bunlar hep örümcek ağı mı?" diye sordu, sesi gergin bir şekilde.

"Hayır," dedim, vurgu yapmak için elimi kaldırarak. "Bazen onlar—"

"Oltaklar mı?" diye sordu Draven, omuzları kaskatı kesilmişti.

Tekrar başımı salladım, omurgamda bir ürperti hissettim. "Evet."

"Genellikle uzun mesafeler mi kat ediyorlar?" diye sordu, sanki hareket etmeye hazırlanıyormuş gibi duruşunu değiştirerek.

"Zamanla belki," dedim dikkatlice, ona ve Soren'e bakarak. "Ama yuvalarına yakın kalma eğilimindeler. Ya da... en azından eskiden öyleydi. Ama artık var olmamaları gerektiğine ve diğer buz canavarlarının da düzensiz davrandığına göre..." Omuz silktilim.

Amias hafifçe öne eğildi, sonra tekrar çöktü, başı bir elinin arasına düştü. Konuşmadı ya da sözümü kesmedi, sadece dinledi; oluşturduğumuz gergin çemberde sessiz, yıpranmış bir iplik gibiydi.

"O zaman bu tek örnek değildi." Draven aniden doğruldu ve Wynn timer'e döndü. "Yolda buna benzer bir şey daha gördük."

"O lanet olası kulübelerden birinde mi?" diye sordu Wynn timer alaycı bir şekilde, kaşını kaldırarak.

"Frostmere yakınlarında," dedi Draven, sesi kasvetliydi.

"Bu saldırıdan haftalar önceydi," diye mırıldandı Wynn timer, kaşları çatılırken Soren'le endişeli bir bakış alışverişinde bulundu.

"Ama ilk saldırıyı koğuşlarda hissetmemden sadece birkaç gün önceydi." Draven bana baktı, yüzünde kararsızlık vardı. Beni o kadar uzağa bırakamazdı, ama başka kimseyi gönderecek zaman da yoktu.

"Hadi gidip öğrenelim," dedim, bu karmaşaya neden olan korkunç canavarı ya da kocamın onu ilk gördüğünde hissettiğim o nadir paniği gözümde canlandırmamaya çalışarak.

"Asla," dedi Wynn timer, dikkatini Draven'a çevirerek. "Birincisini zar zor yendin, hem de önemli bir bedel ödeyerek. Şimdi de kız kardeşimi bir aptalın umudu için ölüme mi sürüklemek istiyorsun?"

Duvarlarda buz çıtırdadı, rüzgar odayı kasıp kavurdu. "Everly'nin asla incinmesine izin vermezdim."

Ellerimi yatıştırıcı bir jestle uzattım. "Artık neyle karşı karşıya olduğumuzu biliyoruz ve bunu saray duvarlarından uzak tutmak konusunda endişelenmemize gerek yok."

Wynn timer başını salladı.

"Hâlâ tek başına onu yenemez ve sen..." diye sözünü yarıda kesti ve açıkça manamı kullanamayacağımı söyledi.

"O zaman, eğer hala oradaysa, orada konuşlanmış askerleri çağırabiliriz, ama burada oturup hiçbir şey yapmadan Nevara'nın ölmesini bekleyemeyiz."

Wynnie'nin yüz ifadesi yumuşadı ama gözlerindeki korku hiç azalmadı. "Ben de onun ölmesini istemiyorum ama bunun ne kadar imkansız olduğunu görmelisin."

Onun nasıl hissettiğini, canavarların onun malikanesine saldırdığını duyduğum gün benim nasıl hissettiğimi çok iyi bildiğim için onu teselli etmek istedim. Ablamın tehlikede olduğunu anladığım anda beni boğmakla tehdit eden, zihni uyuşturan panik ve kederi çok iyi hatırlıyordum.

Ve Draven'ın onu kurtarmayı kabul ettiğinde hissettiğim o muazzam rahatlamayı hatırladım.

Şimdi sıra bendeydi. Bu onun kız kardeşiydi. Ve yardım edebileceğim bir şey varken, bu duvarların ardında güvende kalmayacaktım; bu yardım sadece varlığımla bile olsa.

Bu süre zarfında, Korythid'i incelediğim son birkaç günde öğrendiğim diğer bir gerçeği, yani akademisyenlerin yanıldığını umduğum gerçeği, hep gizli tuttum...

Tam gelişmiş bir Korythid'in başının etrafında buzla kaplı duyusal dikenlerden oluşan bir taç vardı. Bunlar, buzun içinden korkunç mesafelerden hareketi algılayabilen ince, titrek liflerdi.

Ama Draven'ın zihninde gördüğüm yaratığın hiç dikenini yoktu. Kabuğu, dikenlerin olması gereken yerlerde pürüzsüzdü. Bu yüzden savaştığı yaratığın henüz büyümemiş olması tamamen mümkündü.

Ve biz de onun annesini aramaya gidiyorduk.

DÖRTNALA KOŞMAK

Bir daha Korythid ile karşılaşacağımı hiç beklemiyordum. Ve kesinlikle bir tane aramaya gideceğimi de hiç beklemiyordum.

Bunun mümkün olup olmadığını bile gerçekten bilmiyordum. Ama karda canavarların izini sürmekle geçen yıllarım ve karımın skathryn'inin sahip olduğu söylenen bu yetenek sayesinde, bir şeyler bulabileceğimizi umuyordum...

Plan oldukça basitti. Oraya buz üzerinde yürüyerek gidecektik. Canavarı bulduğumuzda takviye kuvvet çağırmak için yerin haberini karakollarımızdan birine gönderecektik.

Everly ile birlikte sarayın gölgesinden çıkıp açık kırağıya adım attığımızda, ayaklarımızın altındaki buz temiz, kristal bir spiral şeklinde çatladı. Buzda yürürken her zaman olduğu gibi dünya bulanıklaştı, mesafe kendi içine katlandı, rüzgar vahşi bir kükremeyle yanımızdan geçti.

Everly, sessiz bir kesinlikle bana yaslandı, sanki birbirinin yerine oturması için yaratılmış parçalarımız gibi kollarımın kıvrımına uyum sağladı. Onunla seyahat etmek... daha kolay hale gelmişti. Avladığımız canavarlardan daha çok rahatsız eden bir şekilde doğal bir hal almıştı.

Artık her hareketimde meydana gelen değişiklikleri önceden tahmin ediyor, ben hareket etmeden önce kendini hazırlıyor, dengeye ihtiyacım olduğunda bana yaslanıyor ve nefesi boğazımın çukuruna, farkında olmadan güvendiğim bir çapa gibi değişiyordu.

İçimde hâlâ onu bu ava götürme, onu tehlikeye bulaştıracak herhangi bir yere götürme kararıyla mücadele eden bir yanımdı. İçgüdülerim zihnimin bir köşesinde pençelerini tırmalayarak, onu taş duvarların, koruma

taşlarının ve hatta kurtlarımın ardında, dünyanın geri kalanının ona dokunamayacağı herhangi bir yerde tutmam için beni zorluyordu.

Ama asıl gerçek, en azından artık kendimden saklamaya çalışmadığım gerçek, onun burada olması içimdeki temel bir şeyi rahatlatıyordu.

Ona yakın olmaya ihtiyacım vardı.

O kadar yakındım ki, bir sonraki uzaktan gelen çığlğın, ona karşı başarısız olduğum, onu da kaybettiğim anlamına gelip gelmediğini merak etmeme gerek kalmadı.

Ve bu asıl ya da kraliyetvari bir şey değildi. Tamamen bencil bir içgüdüydü. Göğsümde derin ve kesin bir şekilde yerleşmiş, ona dokunabilecek kadar yakın olmadığı sürece asla dinmeyen, ham ve bölgesel bir açlıktı.

Ve bunun için kesinlikle özür dileyecek değildim.

Dünya etrafımızda yıkılırken ve ellerimin altında güven veren tek şey o iken, hayır.

Terk edilmiş kulübeyi çevreleyen çam ağaçlarının arasında, Frostmere sırtının tepesine yakın bir yere indik. Soluk kütükler, yığılmış karın altında yarı yarıya gömülmüştü ve canavarların geride bıraktığı, bulmamız için bıraktıkları tahrip edilmiş uzuvlardan veya eski kandan eser yoktu.

Noerwyn ile birlikte tüm bunlara şahit olduğumuz geceyi düşündüm ve izleniyor olmanın, sınanıyor olmanın ürkütücü hissini hatırladım.

Kulübenin hemen ötesindeki açıklığı tararken, bakışlarım donmuş topraktaki kocaman yaraya takıldı. Kayalarda oyuklar vardı, ağaçlar Tharnok veya Mirrorbane'den çok daha büyük bir şey tarafından düzleştirilmiş ve genişçe yarılmıştı.

Hayır, bu izler tanıdıktı, çok daha eski ve çok daha ölümcül bir buz canavarı tarafından oyulmuştu. Gerçekten de, ne kadar yakından bakarsam, o kadar çok simsiyah zehir izine rastladım.

"Öyle mi?" diye sordu Everly, sesi neredeyse fısıltıdan ibaretti.

Ona karşılık olarak çenemi hafifçe aşağı eğdim ve incelemek için yaklaştım.

Everly, kısa bir duraksamanın ardından, "Bu Amias için yeterli olmayacak," diye ekledi.

Eğilip zehrin bir kısmını bir şişeye kazımaya çalıştı ama zehir eskiydi ve don ve kirle kaplıydı. İçimden küfrettim ama haklı olduğumu biliyordum.

Üstelik, işler asla bu kadar basit olmazdı.

Ayaklarımızın altından alçak bir uğultu sesi yankılandı. Everly'nin gözleri korkuyla irileşti ve ben de hiç tereddüt etmeden onu kucağıma alıp buz üzerinde yürüyerek birkaç metre uzağa götürdüm.

Az önce üzerinde durduğumuz zemin içeri doğru çöktü, taşlar ufalanıp uçuşumun içine düştü. Tekrar hareket etmeye cesaret etmeden önce birkaç kez kalp atışlarımız durdu.

Ortada Korythid yoktu, sadece kırılan zemin çökmeye devam ediyordu. Taşlardan bazıları havada asılı duran kar örtüsünü yerinden oynattı. Ya da havada değil, neredeyse görünmez bir ağda asılıydı.

Parlak beyaz kemikler, yeni yağın karın altında yarı yarıya gömülmüş bir ağ gibi sarkıyordu. Zehrin sızdığı yerlerde fildişinin üzerinde siyah çizgiler oluşmuş, kemikler boyunca asidik çatlaklar ölü nehirler gibi yayılmıştı.

Tuzağa yakalanan daha küçük hayvanların bile aynı yanık izleri vardı; kalıntıları canavarın zehrinden dolayı deforme olmuş ve kırılan bir haldeydi.

Everly, derin bir nefes vererek yıkımı inceledi. Sonunda başını salladı. "Bunun da yeterli olacağını sanmıyorum," dedi. "Yeterince zehir elde etmek istiyorsak canlı bir örnek bulmamız gerekiyor."

"Eşimi hedef alacak kadar yakın olmamasına mı sevinmişim yoksa buraya gelmiş olmasına rağmen elimizin ulaşamayacağı bir yere kaçmış olmasına mı daha çok öfkelenmişim, emin değildim. Kabul ettim. "Başka yere gitti."

Skathryn, Everly'nin omzunda kıpırdandı, pençeleri deriye batarken başını doğuya çevirdi. Bir kez, alçak ve ısrarcı bir şekilde tıkırdadı, kanatlarını sanki karar çoktan verilmiş gibi sıktı.

Sadece bir an tereddüt ettim. Doğru, hiçbir zaman tercih ettiğim bir yön olmamıştı... hele ki geçmişimin tüm hayaletleri doğu sınırlarımızın ötesinde yatıyorsa.

Ama skathryn ısrar etti ve son birkaç gündür onu görmezden gelmenin nadiren iyi sonuçlandığını öğrenmişim. Bu yüzden doğuya doğru gittik.

Bir sonraki köyde buzlu yoldan çıktık. Dünya don ve hareketle bulanıklaşırken bile, Batty Everly'nin omzunda kaskatı duruyordu, dikkati görüş alanımın dışında bir şeye odaklanmıştı. Yürüyüşün sonuna doğru aniden durdu ve keskin, delici bir ses çıkardı, ben de bizi buzlu yoldan kurtardım.

Dünya etrafımızda yeniden şekillendiğinde, yıkım nefesimi bile kesti. Köy aşağıdan paramparça edilmişti, yer altından devasa bir şey geçmiş ve yukarı doğru zorla yol açmış gibi genişçe yarılmıştı.

Evlerin neredeyse yarısı, temelleri kopmuş bir şekilde, kocaman bir yarığa doğru eğilmişti. Donmuş kirişler çökmüş çatıların altında sarkıyordu ve kapılar gevşek ve boş bir şekilde asılı durarak sadece gölgeyi çerçeveliyordu.

Everly, dikkatli ve titiz bir şekilde harabelerin arasından geçti. Bakışları, toprağı kaplayan kanca şeklindeki oyukları takip etti.

“Vahşi Topraklar'da da canavarlar vardı,” diye mırıldandı, sesi incelik neredeyse kırılğan bir hal almıştı. “Bizi avlayan şeyler. Ama bu... Draven, orada gördüklerimin hiçbirisi bununla kıyaslanamaz.”

Yarı yıkılmış, çatısı içeri çökmüş, duvarlarında donmuş pençe izleri olan bir kulübeye baktı. Ve bir an için, neredeyse nefes almadan, irkildiğini gördüm. Hatırladığı bir dehşet anı, keskin ve ham bir şekilde gözlerinin ardında belirdi. Bu köyü görmüyordu.

Kız kardeşinin malikanesini düşündüğü zamanlardaki gibi, yüzünde aynı kederli ifade vardı. Hâlâ Zavallıların çığlıklarını duyabiliyor ve Tharnok'un nefesinin çürük kokusunu alabiliyordu.

Vahşi doğada bu tür bir dehşeti görmemişti çünkü orada bu tür bir dehşet yoktu. Ve kış mevsiminde de her zaman böyle bir dehşet olmamıştı...

Bu benim hatamdı. Ama ona bunu henüz nasıl söyleyeceğimi bulamamıştım.

Elimi paramparça olmuş kapı çerçevesine bastırdım. Ahşabın dışarı doğru parçalanmış olması, içeriden bir şeyin patlayarak, kendisiyle avı arasında duran her şeyi parçaladığını gösteriyordu.

“Seelie ve Unseelie var olduğundan beri canavarlar da var olmuştur,” dedim. “Ama evet, en azından kışın daha da kötüler.”

Everly, bir sonraki sorusunu sormadan önce yüz ifademi uzun süre inceledi. “Ne zamandan beri daha kötü?”

Çömeldim ve eldivenli parmaklarımı karın içine donmuş, girintili çıkıntılı pençe izinin üzerinden geçirdim. Buz, alçak, hüznü bir uğultuyla karşılık verdi. Eski bir yankı, uykusunda uyanan bir anı gibi.

Buz, yaşayanların unutmaya çalıştığı şeyleri hatırlama yeteneğine sahipti.

İçine işlemiş olan tüm günahları ve trajedileri sıkıca tutuyordu. Onları, keşfedilmeyi bekleyen sırlar gibi, soğuk katmanların altına hapsediyordu.

Ona yeterince uzun süre dokunursanız, size fısıldayarak geri verecektir.

Gözlerimi kapatıp buza seslendim, yerden yükselen ıgıllıkların yankısını dinledim. Koşamayacak kadar yavaş ve sersemlemiş, korkmuş ayakların altında toprağın yarıldığını gördüm. Bir Korythid'in pençeleri ve zehriyle birlikte tahta döşemelerden fırladığını izledim.

"Savaştan sonra bir şeyler değişti mi?" diye sordu Everly nazikçe, sesi beni şimdiki zamana geri çağırıyordu.

Elimi kardan çektim.

"Değişikliklerin yaşandığı, onları farklı kılan bir anı hatırlıyor musunuz?" diye devam etti. "Onları anlamamıza veya onları nasıl durduracağımızı ya da izleyeceğimizi bulmamıza yardımcı olabilecek herhangi bir şey var mıydı?"

Yüzümü görünce durdu.

İçimde bir şey sıkıca kasıldı, tıpkı durma noktasına gelen bir buzulun yavaş ve kaçınılmaz hareketine benzer şekilde yerine kilitlendi.

Çünkü evet. Bir şeyler değişmişti. Ve ben o değişimin çatladığı fay hattıydım.

Ben ve parçaları terk edilmiş Frostgrave Savaş Alanı.

Cevap vermedim. Veremezdim. Gecelerime musallat olan o tarla, şimdi ufkun hemen ötesinde bir gölge gibi belirirken veremezdim.

Kadın tekrar denemeden önce bir köylü sendeleyerek görüş alanına girdi. O kadar hızlı eğildi ki neredeyse devrilecekti; bakışları hayranlık ve dehşetin baş döndürücü bir karışımıyla aramızda gidip geliyordu.

"Majesteleri," diye hırıltılı bir sesle söyledi. Gözleri Everly'ye takıldı, kırılğan bir umutla genişledi. "Geldiniz."

Everly, etrafımızdaki yıkıma rağmen sesi titremeden ona doğru yaklaştı. "Köyünüze saldıran canavarı takip ediyoruz. Gidebileceğiniz güvenli bir yeriniz var mı?"

"Kız kardeşim tepenin yakınında yaşıyor." Sesi titredi. "Lütfen... öldürün onu. Hepsini öldürün."

Everly başını salladı, bu da aramızdaki bağa rahatsız edici, çarpık bir korku yaydı. "Hayır. Tepe güvenli değil. Saraya gitmen gerekiyor. Bunu yapabilir misin?"

Adam başını salladı. "Deneyebilirim."

"Buraya çok yakın bir karakol var. Gölün hemen güneyinde. Oraya gidin ve muhafızlara sizi bizim gönderdiğimizi ve saraya kadar size eşlik etmelerini söyleyin," diye ekledim.

Tekrar başını salladı ve yarı koşarak, yarı tökezleyerek kaçtı, ta ki don onu gözden kaybedene kadar.

O gittikten hemen sonra, Korythid'in yıkım izini takip ederek, tekrar karaya inmemiz gerekene kadar buzun içine geri döndüm.

Kar etrafımızı sardığında, Everly nefes verdi, kendini toparlarken ifadesi öncekinden daha temkinliydi. Skathryn neredeyse başlığından yuvarlandı, küçük kanatları sanki dünya onun için durmayı reddediyormuş gibi çırpınıyordu.

"Şey, Batty, benimle gelmekte ısrar etmen tamamen senin suçun," diye mırıldandım yaratık sendeleyerek daire çizerken.

Onun yardımını olmadan bunun mümkün olmayacağını zaten biliyordum, ama bunu ona söyleyip de şişmiş egosunun incinmesine asla izin vermezdim.

Everly sıırttı. "Ona 'Çılgın' dedin."

"Uçan bir kemirgen için ne kadar da saçma bir isim..."

Skathryn dehşete kapılmış bir şekilde tiz bir ses çıkardı ve öfkeyle Everly'nin yakasına dolandı.

Onu büyük ölçüde görmezden geldim ve tekrar kara doğru eğildim.

Buradaki izler daha sığdı. Daha hafifti. Amaçlıydı. Sanki Korythid hareketlerini gizlemeye başlamıştı. Çünkü tekrar avlanmaya mı hazırды? Yoksa bizim onu avladığımızı mı anlamıştı?

Her iki durumda da, bu büyüklükteki bir yaratığın ortadan kaybolması mümkün olmamalıydı, ama bu... öğreniyordu.

Keskin oyuklar, tamamen kaybolmadan önce, bozulmuş kırağının ince kırışıklıklarına dönüştü. Ancak yukarıda, ağaçların kalın dalları, herhangi bir doğal yırtıcının erişemeyeceği kadar yüksekte, yeni kırıklar veya düzgün kopmalarla sarkıyordu.

Yani toprağa kazmayı bırakmış ve ağaçlara yerleşmişti.

Kaburgalarımın altına soğuk bir ağırlık çöktü. Acaba Parça Ana şimdi aktif olarak bize karşı mı savaş açıyordu?

Başımın üstünden geçen yaratığın izini sürerken kısık, mizahsız bir kahkaha attım. Everly de hareket çizgilerini takip etti. Kırık dallar, kabuk boyunca kıvrılan hafif zehir yanığı izleri. Nefesi boğazında düğümlendi, korkusu aramızdaki bağı keskin ve metalik bir şekilde sıyırdı.

"Araştırmalarınız Korythidlerin yer altında tünel kazmaktan ağaç tepelerinde keyifli yürüyüşlere geçtiklerine dair herhangi bir bilgi ortaya koymadı sanırım?" diye sordum alaycı bir şekilde.

Everly bana ifadesiz bir bakış attı. "Evet, tam da canlı canlı yenmeyi kibarca nasıl reddedeceğinizle ilgili bölümün yanında."

İstemsizce dudağımın kenarı seğirdi.

Yıkılmış ağaç tepelerini tekrar inceledi. "Ama... eğer aşağıda bir şey varsa... tünelleri paylaşmak istemediği bir şey varsa, belki bu değişimi açıklayabilir?"

Daha kötü canavarlar mı? Aramızdaki sessizlik havayı daha da keskinleştirdi.

Everly boğazını temizleyerek konuyu değiştirdi. "Ya da," diye ekledi, sesi kasıtlı olarak pratik bir tonda, "sadece... sıcaktan kaynaklanıyor olabilir mi? Vahşi Doğada volkanik bacalar var. Tüneller çok ısınırsa ben de ağaca tırmanırım."

Bir an.

"Muhtemelen zarif bir şekilde değil," diye ekledi. "Ama yine de."

Hafifçe, neredeyse kahkahaya benzeyen ama tam olarak da olmayan bir nefes verdim.

"Bu bölgede volkanik damarlar var," diye kabul ettim. "Eski olanlar. Çoğunlukla aktif değil, ama sıcak su kaynakları buraya çok uzak değil. Yani, eğer buzun altında basınç değişiyorsa, eğer ısı cepler halinde yükseliyorsa..."

Kırık dalların ve zehirle kararmış kabukların izini sürerek ağaçları tekrar inceledim.

"Mantıklı olurdu," diye tamamladım sözlerimi. "Bir Korythid bile erimiş taşı riske atmazdı."

Aklım bir an Soren'in alevlerine, Korythid'i öldürdükten sonra zırhının altındaki etini nasıl erittiğine gitti.

Eğer aşağıda daha da sıcak bir şey gizleniyorsa... bu, bir Korythid'i bile dalların arasına saklanmaya korkutabilirdi.

"Ve diğer olasılığa kıyasla yer altı volkanını tercih ederim," diye mırıldandım.

"Hangisi?"

"Buzun altında Korythid'den daha güçlü bir şey hareket ediyor."

Everly'nin gözleri biraz daha açıldı. Bunu düşünürken bu sefer şaka yapmıyordu.

"Kaç canavar avladın?" diye sordu, sesi şimdi daha kısık çıkıyordu, sanki ağaçların kendileri dinliyor olabilirmiş gibi.

“Yüzlerce,” diye yanıtladım. “Binlerce.” Sayılar zihnimde birbirine karıştı... yüzler, pençeler, dişler, kan. “Sayı artık önemli değil.”

Kaşları çatıldı. "Neden olmasın?"

Doğrulup eldivenlerimdeki kırağıyı silkeledim, gözlerimle ağaçlık alanı taradı.

“Çünkü öldürdüğüm her bir kişi için,” dedim, “üç tane daha ortaya çıkıyor. Ve son zamanlarda... bu bile az gibi geliyor.”

Rüzgar yön değiştirdi ve buzla kaplı dalların hafif bir çıtırtısını taşıdı.

Titredi ama bunun soğuktan olmadığını hissettim.

Ona elimi uzattığımda, o hiç konuşmadan elimi tuttu.

Hareketlerini henüz tahmin edemediğim bir canavarın dolambaçlı yolunu takip ederek buzun üzerinde tekrar ilerledik.

Her köy düşmemişti. Bazıları hâlâ ayaktaydı, yaralı ama sağlam, insanları tehlikeyi dinlemeyi öğrenmiş olanların kırılğan ama etkili hareketleriyle yaşıyordu. Tharnoklardan ve Brakhoundlardan, pençelerden, dişlerden ve karda kan izleri bırakan, tılsımların kenarlarını aşındıran gece baskınlarından bahsediyorlardı. Ama her anlatım aynı şekilde aksadı.

Her zaman başka bir şey vardı.

Bilinen hiçbir canavara ait olamayacak kadar derin bir ses. Ayaklarının altındaki toprak titriyordu. Ağaç sınırının çok ötesinde, don ışığını bozup gözden kaybolan devasa bir şekil belirdi. Bazıları, yerin altında hareket ettiğini hissettiklerine yemin etti; avlanmaktan çok, içinden geçen bir varlık.

Parça parça gelen raporları ve ardından gelen sessizliği takip ederek, köyden köye buz üzerinde yürüdük.

Doğuya doğru ilerledikçe rüzgar daha da sertleşti. Daha da inceldi. Daha keskinleşti. Ve hava eski fırtınaların ve eski kederlerin tadını taşıyordu. Rakım mıydı, manam mıydı yoksa zihnimin derinliklerinde canlanan anılar mıydı, bilmiyordum. Bu yer söz konusu olduğunda asla anlayamıyordum.

Ufuk boyunca uzanan geniş beyaz bir havza, engebeli arazisi kırık cam parçaları gibi çatlamıştı. Buz yığınları doğal olmayan şekillerde şişip iniyordu. Yarı gömülü zırhlar düşmüş yıldızlar gibi parıldıyordu. Kırık kılıçlar kardan dışarı fırlamış, sonsuza dek savrulma anında kalmış gibiydi.

Seelie ve Unseelie askerlerinin mezarlığı.

Frost Grave Geçidi.

Midem bulandı. Nefesim kesildi.

Elbette iz bizi buraya, başlangıca geri götürdü.

Tam da imkansız bir seçimin ağırlığı altında toprağın yarıldığı yerde. Bir perinin asla sahip olmaması gereken bir gücü ele geçirdiğim ve buna karşılık eski ve korkunç bir şeyin uyandığı yerde.

İstmeden de olsa, ve Nevara'nın hatırı için Korythidleri bulmam gerektiği için, yol boyunca bir yerlerde izlerini kaybetmiş olabileceğimizi ummaktan kendimi alamadım. Belki de Skathrynler canavarları takip etmede Everly'nin dediği kadar yetenekli değildi. Annemin son nefesini verdiği bu lanetli tarladan başka bir yerdeydiler.

Everly titrek bir nefes aldı. "Draven... bu..."

"Evet." Bu kelime ağzımdan zar zor çıktı.

İleriye doğru bir adım attım, botlarım eski buzların ve eski kanın üzerinde gıcırdadı. Hava ağırlaştı, aç dişler gibi hırıldadı.

Karın altından paramparça olmuş miğferler bizi izliyordu.

Donmuş bedenler kristal mezarların içinde mühürlenmiş, sonsuza dek düşüşün, darbenin, çılgılığın ortasında hapsolmuş halde yatıyordu.

Onları bıraktığım gibi, aynen öyle.

Olduğum yerde donakaldım, anılar zihnimi altüst etti. Gökyüzü kararıyordu, daha önce hiç karşılaşmadığımız sayıda Skaldwing geçidi aşıyordu.

Diğer şekil değiştiriciler onlara katıldığında saflarımızda oluşan şaşkınlık dalgasını duyduk. Birleşik, disiplinli. Yanlış.

Orada olmaması gereken bedenleri sayarken göğsüme yerleşen ilk huzursuzluk hissini duydum. Çok fazla uzanan çizgiler. Gölge Pençeleri. Kurt Adamlar. Dikenli Hartlar. Asla bir araya gelmemesi gereken Unseelie egemenlikleri.

Babamın öne çıktığını, emriyle buzların oluştuğunu ve ilk salvo atışının Unseelie ön saflarını temiz ve yıkıcı bir şekilde yaraladığını gördüm.

Sonra kısa, aptalca bir kesinlik dalgası geldi. Kışın çoktan kazandığı hissi.

Ta ki Unseelie, zehir ve kristallerle işlenmiş, amansız soğuk demirle kaplanmış üvez ağacından yapılmış silahlarla saldırısına karşılık verene kadar.

Bir askerin manası tamamen tükendiğinde çıkan ilk çılgılığı duydum, kırılmaz olması gereken kalkanları delip geçen soğuk demir bıçakların kokusunu ve buzunu hissettim.

Hareket etmeye çalıştım.

Eryx önüme geçtiğinde yolumda demir buzunun yükseldiğini gördüm.

“Emirlerim belli, Majesteleri.” Yüz ifadesi kararlıydı. Yine de pişmanlık duyuyordu. Anlamayı reddettiğim bir şekilde de olsa, anlayışlıydı.

Mızrak babamın koluna hafifçe değdi, neredeyse hiç yara açmadı, yine de yere düştü.

Onun öldüğünü hiç görmedim. Skaldwing'ler inerken Eryx görüşümü engelledi, ama toprağın sarsılma şeklinden bunu hissettim.

Bu anıdan kurtulmak istiyordum ama gözümü kırptım ve annemin bana doğru döndüğünü gördüm. Onun kalkanı çökerken, benim etrafımda bir kalkan oluştuğunu hissettim.

Onun manasının kendisini korumak yerine beni korumak için tükendiğini hissettim. Eryx o sırada beni savunmakla çok meşguldü, bu yüzden kılıcın derisine saplanmasını, kanının buz üzerinde kıpkırmızı akmasını ve tacının tertemiz kara düşmesini izledim.

Ve Kışın kadim ve anlaşılmaz gücü içime aktığında, ne yapmam gerektiğini biliyordum. Toprağa karşılık vermek. Dengeyi sağlamak. Güven vermek. Bizi kurtarmaları için Parça Ana'ya ve Kışın kendisine güvenmek.

Ama annem ve babamın ikisi de Winter'ın kollarında ölmüştü.

Skaldwing'lerin tekrar aşağı indiğini gördüm ve bir seçim yaptım. Bu bir tabuydu, yasaktı, atalarımın en güç düşkünü olanlarının bile Kış'ın gazabını göze almaktan korktukları için asla yapmaya cesaret edemeyecekleri bir şeydi. Ama Kış hiç bu kadar yıkımın eşiğinde olmamıştı.

Bu yüzden, toprağın altından azgın bir şekilde akan güç nehrine daldım... Ve karşılık vermek yerine, aldım.

BöLüm 33

EVERLY

Tıpkı onun gibi ben de Draven'ın anılarının içinde hapsolmuştum; şüphelendiğim ama asla tam olarak anlayamadığım her şeyin etkisiyle sersemlemiştim.

Vücudundan dizginsizce her yöne yayılan şiddetli buz dalgası, kontrolünden çıkmıştı. Eryx'in demir buz kalkanı, en yakınındaki askerleri kurtarmak için tam zamanında yükselmişti, ancak geri kalanını kurtaramamıştı. Savaş alanına çok yakın olan köyü veya diğer taraftan yürüyen sonsuz Unseelie ordusunu kurtaramamıştı.

Uzun zaman önce kaybedilmiş bir savaşın donmuş nöbetçileri gibi hâlâ ayakta duran cesetlere baktım.

Bir bakıma, bunu Draven'ın canlı rüya anılarından biliyordum, ancak bunların ne kadarının gerçek, ne kadarının kabuslar tarafından çarpıtılmış olduğunu anlamak her zaman kolay değildi.

Ama bu... onun anıları, bu yer, bir kâbustan da beterdi.

Önümde, kışın kemiklerinden oyulmuş bir mezarlık gibi, Don Mezarlığı Geçidi serilmişti. Sanki bir trans halindeymişim gibi, sessizce yürüdüm; botlarımın kırılğan kar katmanlarında çıkardığı gıcırtı, tüm çığlıklarını çoktan yutmuş bir yerde çok gürültülü geliyordu.

Önce Kış cesetleri geldi; saldırının ortasında, dehşetin ortasında donmuş askerler. Draven bunlara hiç bakmadı; hesaba katmadığı mana dalgasına yakalanan müttefiklerine, uğruna savaşmaya geldikleri krallığın kayıplarına.

Sonra daha hızlı yürümeye başladık, bizi buraya getiren yaratığın herhangi bir izini arıyorduk. Ama Skaldwing'lere vardığımızda donakaldım.

Yüzlerindeki ifadeler o kadar çarpıcıydı ki, içimde bir boşluk hissi uyandırdılar. Bazıları ölümden bile vahşi görünüyordu, dudakları meydan okurcasına geriye kıvrılmış, pençeleri dışarıda, kanatları sanki gökyüzüyle savaşmış gibi sonuna kadar açılmıştı. Diğerleri ise paramparça olmuş, kırık cam parçaları gibi yere saçılmış, sanki havada vurulmuş ve acımasızca yere bırakılmış gibiydiler.

Sanki tek bir buz dalgası geçidi süpürmüş ve koca bir savaşı tek bir imkansız nefeste silmiş gibiydi.

Her yer buzla kaplıydı. Ağaçlar. Taşlar. Hatta hava bile kristalleşmiş gibiydi, ciğerlerimi kesecek kadar keskin. Ve işte orada, yıkımın ortasında, Unseelie topraklarının başladığı kadim sınırın hemen önünde bir yapı duruyordu.

Süslemeli. Kusursuz.

Buraya hiç yakışmayan bir güzelliğe sahip.

Karların arasından başka bir dünyanın kalıntısı gibi yükseliyordu, saydam buzdan kusursuzca oyulmuştu. Her çizgisi zarif, özenliydi, etrafındaki kaba, rüzgârın yıprattığı şekillerden etkilenmemişti. Yıllarca süren don, kenarlarını matlaştırmamıştı. Soluk ışıktaki hafifçe parlıyordu, soğuk ve kusursuzdu.

Ortaya yerleştirilmiş tek, kızıl tonlu gülü görüncüye kadar gerçeği kavrayamamıştım.

Bu sıradan bir bina değildi. Bir mezardı.

"Anne babanız mı?" Sesim neredeyse fısıltıdan ibaretti, ama yine de bu kutsal mekân için çok yüksek geldi.

Havanın daha da soğuyabileceğini düşünmemiştim, ama sorum üzerine daha da derin bir ürperti hissettim. Draven başını sertçe bir kez salladı.

"Annemin," diye düzeltti hemen. "Babamdan gömülecek hiçbir şey kalmamıştı."

Eğer bu savaşın sergilediği muazzam güç gösterisi olmasaydı, on altı yaşında onun heybetli yerini doldurmak zorunda kalmak nasıl bir şey olurdu acaba?

Draven bana defalarca, sarayı demir yumrukla yönetmesinin sebebinin buna mecbur olması olduğunu söylemişti. Bu anıyı görünce, bunun daha önce kabul ettiğimden daha doğru olup olmadığını merak ettim.

Daha fazla soru sormak istedim ama gözlerim Skaldwing'lerin cesetlerine takıldı. Sadece onlar değil, Shadeclaw'lar da panter benzeri

pençeleri savaş için hâlâ bükülmüş halde donmuşlardı ve Lupine'lerin devasa bedenleri, yıkılmış bir krallığın kırık kuleleri gibi yükseliyordu.

Draven'in ley hatlarına doğrudan erişip onlardan güç çekmesiyle savaş tek bir anda sona ermişti. Acaba gücümü nasıl çekeceğini bu şekilde mi biliyordu?

“Bütün bunlar... Kışın gücünü kullandığınız için mi mümkün oldu?” Sesim, yapay sessizliği bir bıçak gibi kesen bir fısıltıydı.

Draven'in yüz hatları gerildi ve onun düzeltmesini kafamda duydum.

Sadece kullanılmadı. Çalındı.

Yutkundum. Bu yüzden seni cezalandırdı.

Canavarlarla birlikte, ve sonra...

Beni neden sevmediğine şaşmamalı. Onun için bir başka ceza gibi hissetmiş olmalıyım; kurtuluşu olması gereken gelin, tam zamanında gelip umudunun son kırılğan ipliğini de yıkmıştı.

Ağzı sıkılaştı. “Nevara’ya göre, Parça Ana asla cezalandırmaya tenezzül etmezdi. Sadece öyle olduğunu söylüyor. Ben ondan bir şey aldığımda toprağın dengesi bozuldu ve bu, buz canavarlarını kontrol altında tutan aynı güç kaynağıydı.”

Bu yüzden düzeni yeniden sağlamak için mana vermesi gerekiyordu, ancak Parça Ana'nın kendi gücünü neden geri kabul etmediğinden emin değildim.

Sormak için ağzımı açtım, sonra aynı hızla kapattım. Çünkü artık yalnız değildik.

Arkamızdan buzun çok hafif bir çatlama sesi geldi; bir kemirgen ya da başıboş bir kedi olabilirdi, ama çok kasıtlıydı. Çok yakındı.

Lanet olsun, her şey buzla kaplıydı. Buranın korkunç tarihi ve ortaya çıkardığı tüm şeytanlar bizi çok fazla meşgul etmişti.

Draven da benimle aynı anda döndü.

Korythid ile yüzleşmeye hazırlanıyordum, ama nedense bulduğum şey daha da kötüydü. Geçmişimdeki canavarlardan tamamen farklı, çok daha güzel bir yüze sahip bir canavardı.

Ölmüş olması gereken biri.

Bunca zamandan sonra Kyros beni bulmuştu.

BöLüm 34

EVERLY

Hatamı yarım saniye geç fark ettim. Draven'ın manası öfke bulutu üzerinde kanatlı periye doğru yükseldiğinde, Skaldwing kardeşinin asla göstermediği tüm alçakgönüllülükle ellerini kaldırdığında ancak mantık gürleyen kalbime yetişebildi.

Hayır, Kyros değil. Draven bana işkence eden sosyopatın kendi eliyle öldürüldüğünü söylememiş miydi?

Draven ve ben Skaldwing'lerle geçirdiğim zaman hakkında hiç konuşmadık, bu yüzden Kyros'un bir ikizi olduğunu bilmiyordu. Gerçi bilse bile, ebeveynlerini katlettikleri yerde bir Skaldwing bize sinsice yaklaştığında bunun onu durduracağından emin değildim.

Yapma. Bu kelimeyi tüm gücümle zihnine fırlattım ve Draven son saniyede manasını değiştirdi, buz dalgaları Kaelen'in etrafında dolandı ama ona tam olarak dokunmadı.

Öfkeli kocama doğru bakarak, "O değil," diye düşündüm, bir bıçak derimi keserken bana alaycı bir şekilde bakan o yüzün içsel anısını bastırmaya çalışarak. "İkizi."

Onun hayatta kalması için bir gerekçe sunmuyorsunuz.

"Sana zarar vermek için burada değilim... tıpkı onun yaptığı gibi." Kaelen'in sesi, kardeşinin adının geçmesinden ya da geçitten esen dondurucu rüzgardan dolayı acı doluydu. "Sadece konuşmak istiyorum. Yanımda askerlerim var, ama onlara geride kalmalarını emrettim."

Başını, çam ağaçlarının hemen üzerinde, kasıtlı olarak görünür halde duran şekillerin olduğu ağaçlık alana doğru eğdi. Duyma mesafesinin

dışındaydılar... ve Draven'ın manasının erişemeyeceği bir mesafedeydiler; bu, güven ve uyarı arasında kırılğan bir dengeydi.

Buraya yalnız gelmedim, ama sizi yalnız geldiğime inandırmaya da çalışmıyorum.

Ve kardeşinin yaptıklarını kabul etmişti. Annem ona olanlar hakkında gerçeği anlatmış mıydı? Yoksa kardeşinin nefretini ve benim de ortadan kaybolduğum gece ortadan kaybolmasını bir araya getirmiş miydi?

Draven'ın bağı diğer tarafından yayılan şüpheyi ve beni ölümün eşiğine getiren bıçağı elinde tutan, paramparça olmuş bedenimin üzerinde duran adamın yüzünü görünce bastıramadığı öfkeyi hissedebiliyordum.

Biz ailemiz değiliz, Draven. Ve eğer bize zarar vermek isteseydi, bize yaklaşırken sesini duymamıza izin vermezdi.

Kaelen kendi başına bir savaşçıydı. Sessizce hareket edebilirdi ya da buz üzerinde gıcırdayarak ilerlemek yerine uçabilirdi.

Her şeye rağmen, zamanımız yok. Nevara ölüyor ve biz hala Korythid'i bulamadık.

Acele ediyoruz ama onun ne diyeceğini duymamız gerekiyor. Ya annem hakkında bir şeyler biliyorsa?

Üstelik... Aylar önce kamp ateşinin etrafında Kaelen'in söylediği sözleri düşündüm.

Vahşi Topraklar'da Seelie'lere yapılan muamele, gelenek kılığına bürünmüş bir pislikten başka bir şey değil. En az hak edenlere yöneltilmiş, yanlış yönlendirilmiş ve iğrenç bir intikam girişimi... Skaldwing'ler hakkında hatırladığınızdan çok daha fazlası var. Bunu değiştirebiliriz.

Son kısmı eklemenin bir hata olduğunu çok geçmeden fark ettim, çünkü Kaelen'in işleri nasıl değiştirmeyi önerdiğini anlamak için dahi olmaya gerek yoktu. Yine de, köleler hakkındaki düşüncelerinin kocamın elini tutmaya yeteceğini umuyordum.

Draven kaşını kaldırdı, Kaelen'i hem ilgiyle hem de küçümsemeyle süzdü. Sonunda sabırsızca içini çekti.

Pekâlâ, ama eğer o ikinize bir daha 'biz' diye hitap ederse, benim manamın kaymayacağına sözünü veremem.

Eğer işkencecime çok benzeyen bu adamın yanında nefes almakta zorlanmasaydım belki de gülümserdim. Onu inceledim, ince farklılıkları bulmaya çalıştım. Kulaklarında hiçbir süs yoktu ve gözlerinde, kardeşinin gözlerinde olmayan bir sıcaklık, bir yaşam vardı.

Dahası, hatırladığım kadarıyla hem onu hem de Kyros'u olduğundan daha yaşlı görünüyordu. Ya da belki de sadece daha yorgundu. Cildi solgundu ve altın rengi gözlerinin altında mor yarım aylar vardı. Mermer desenli kanatlarının gölgeleri, bronzlaşmış tenindeki kırıksıklıkları daha da belirginleştiriyordu.

"Ne istiyorsun?" Draven gardını düşürmedi ama manasını yeterince geri çekti, böylece Kaelen ellerini yavaşça indirdi ve dikkatini bana verdi.

"Annen beni gönderdi."

Dudaklarım aralandı. Hayattaydı... ve bu, ilk kez benimle iletişime geçtiği andı.

İçimde çelişkili duygular dönüp duruyordu. Hayatta olduğuna dair rahatlatma, ama bir kez daha, sadece kendisinin anlayabileceği nedenlerle, bundan şüphe duymama izin vermiş olmasının verdiği acı.

"Burada olacağımızı nereden biliyordu?" diye sordu Draven aynı anda, gözlerini şüpheyle kısarak.

Onu tamamen suçlamadım.

Wynnie'nin malikanesinde, Skaldwing'ler canavarları... yemle cezbetmişlerdi. Seelie perileri şeklinde. Acaba Korythid'leri de bu buluşma için buraya çekmek için aynı yöntemi mi kullanmışlardı?

Etrafıma son bir kez daha göz gezdirdim, ama etrafımızdaki hava durgundu ve Batty kesinlikle sessizdi.

Kaelen başını salladı. "Hayır, öyle yapmadı. Sadece bana mesajı verdi. Seni burada bulabileceğimi bana kahinim söyledi."

Bu kişinin, Skaldwingleri birleştireceğime inanan aynı Kahin olup olmadığını ve o apaçık yalandan sonra ona tekrar güvenmenin büyük bir inanç sıçraması gerektirip gerektirmediğini sormaktan son anda vazgeçtim.

Şu anda daha çok annemle ve Kaelen'in kendisi gelmek yerine neden mesaj göndermesi gerektiğiyle ilgileniyordum.

"Güvende mi?" diye sordum.

Başını salladı.

"Endişelenmen gereken kişi o değil." Kaelen'in sesi ciddiydi, Batty de bundan rahatsız olmuş gibiydi çünkü alçak sesle uyarıcı bir cıvıldaama çıkardı.

Kaelen kaşını kaldırdı ama devam etti. "O hâlâ Gölge Klanı'nın Stellari'si. O geceden sonra amcan herkese Frostgrave Kralı'nın seni aramızdan çalmaya geldiğini söyledi, ama adamlarımdan biri bana Kyros'un

planladığı şey hakkında gerçeği anlattı. Keşke bana daha önce söyleselerdi...”

Kardeşinin adını söylerken sesi acı doluydu; bu, erkek kardeşinin ölümüne duyduğu yas gibi değil, Kyros'un dönüştüğü kişiye duyduğu yas gibi bir şeydi.

Draven, işkencemden bahsedilmesi üzerine tahmin edilebileceği gibi patlayıcı bir tepki verdi; manası yerde süzülerek uçsuz bucaksız buzu aşılmaz bir buz tabakasıyla kapladı.

Anıları uzaklaştırdım, kendi tepkilerimi daha sonra hatırlayıp yıkılabileceğim bir yere gömdüm.

Kaelen sözlerine şöyle devam etti: "Durum böyle olunca, bilgiyi onlardan zorla almak zorunda kaldım. Zaten bir şeylerin ters gittiğinden şüpheleniyordum. Birincisi, kralınız sizi almaya gelseydi, sizi kaçırmak zorunda kalmazdı. İsteyerek giderdiniz."

Yanaklarım kızardı, ancak Draven'ın yüzünde saf bir kendini beğenmişlik ifadesi belirliyordu.

“Bir diğer yandan, kardeşimin amcanızın iddia ettiği gibi sizi savunmak için asla ayağa kalkmayacağını gayet iyi biliyordum,” diye ekledi acı bir şekilde. “Anne babamızın ölümünden sorumlu olan adamdan intikam alma fırsatını değerlendirebilirdi belki, ama en başından beri sizin yakınlarınızda bulunmasının hiçbir sebebi yoktu. Onun yaptıklarından, kazandığım o küçük güveni size karşı kullanmasından asla özür dileyemeyeceğim ve şimdi bana inanmakta neden tereddüt ettiğinizi anlıyorum, ama anneniz gerçekten de beni gönderdi.”

“Kanıtın var mı?” diye sordu Draven. Sesi dışarıdan tarafsızdı, ama Kaelen'in anne babasının, üzerinde durduğumuz o kasvetli alandaki heykellerden bazıları olabileceği gerçeğiyle birlikte gelen, tam olarak suçluluk olmasa da kesinlikle rahatsız edici bir şeyin yankılarını hissettim.

Ölümlerinden dolayı pişmanlık mı duyuyordu, yoksa sadece bu öfkenin beni incittiği için mi üzülüyordu? Bunun neden bu kadar önemli olduğundan emin değildim, ama içimde bir yerlerde bunun ilki olduğunu, yani kanatlı birine bakıp onun da yaşamaya değer olduğunu kabul edebileceğini umuyordum.

Kaelen dudaklarını büzdü. "Sana birinin alevlerin arasından onunla konuştuğunu söylememi istedi, bunun ne anlama geldiğini bilmiyorum."

Şaşkınlıkla nefesimi verdim.

Soren. Draven'a elçinin gösterisinden kısa bir kesit göstererek durumu açıkladım. Ona ulaşmasını rica ettim ama muhtemelen unutmuştu, çünkü...

Draven başını salladı; bu, hem anladığının bir teyidiydi hem de düşünmek istemediği arkadaşının sonunun geldiği anlamına geliyordu, çünkü burada boşuna mı arıyorduk, yoksa o çoktan gitmiş miydi, bunu bilmenin hiçbir yolu yoktu.

Kaelen aramızda sessiz bir iletişim olduğunu fark etmiş gibi gözlerini ikimiz arasında gezdirdi, ama konu hakkında yorum yapmadı.

"Ayrıca, ona ulaşmaya çalışmayı bırakmanız gerektiğini de söyledi. Bulunduğu yerden elinden geleni yapıyor, ancak Vaerin ona güvenmediği sürece size yardım edemez."

Kötü bir his omurgamdan aşağı doğru süzüldü. Ayrıralı aylar olmuştu. Neden şimdi haber göndermek için bekleyecekti? Hele ki birkaç Seelie casusunun ölümü yüzünden değil; bu ölümler onun vicdanını benimki kadar rahatsız etmezdi.

Peki ne değişmişti?

Draven'la bakıştık, o da karşılık olarak saf bir acı ve teslimiyet ifadesiyle karşılık verdi.

"Ne konuda yardım?" diye sordum, bunu sormamın sebebi gerçek bir şüphe olmasından ziyade, bu sözleri duymaya ihtiyacımız olmasıydı.

Onu, korumak için ejderha ateşine göğüs gerdiği kızını düşman bir efendiye emanet etme riskini almaya itecek tek bir şey vardı.

Kaelen, aklımdan geçen her düşünceyi doğruladıkça yüz ifadesi daha da ciddileşti.

"Amcan, Winter'a karşı klanları bir araya getirmeye çalışıyor ve senin burada esir tutulduğunu iddia ediyor. Canavarlar üzerinde deneyler yapıyorlar, yeni silahlar üretiyorlar. Bir savaşa hazırlanıyor."

BöLüm 35

EVERLY

Binlerce soru zihnimde dönüp durdu, Draven'ın düşüncelerinden duyabildiğim sorularla iç içe geçti.

Vaerin klanları bir araya getirmeyi başardı mı?

Deneylerinden bir şey öğrenmişler miydi?

Saldırı düzenlemeyi mi planlıyordu, yoksa bu sadece teorik bir düşünce miydi?

Havayı ikiye bölen bir çığlık koptu ve saçma bir an için bunun sadece benim kafamda kurduğum bir şey, kaçınmak için çok uğraştığım savaş fikrine karşı içgüdüsel bir tepki olduğunu sandım.

Ama bu ses geçitte yankılandı, boğuk, korkmuş ve genç bir sestti.

Çok genç.

Kalbim boğazıma kadar geldi, zihnimde aynı anda çok fazla soru belirdi.

Kaelen'in yüzü bembeyaz kesildi, dehşet yüz hatlarını adeta paramparça etti.

"Keira," diye fısıldadı ve ardından yukarı doğru fırladı, kanatları rüzgarın şiddetli bir çatırtısıyla açıldı.

Nefesimi tutmaya bile zar zor vakit bulmuştum ki Draven'ın eli belimi kavradı ve dünya buz ve hareket içinde donup kaldı.

İlk bakışta bir çukur gibi görünen, yıkık dökük bir yerin kenarında yeniden ortaya çıktık. Ama ne kadar uzun süre incelersem, gerçek o kadar belirginleşti. Kar, gevşek toprak ve kırık dalların üzerine çok düzgün bir şekilde yığılmıştı, altındaki çukur ise çok mükemmel şekillendirilmişti—çok kasıtlıydı.

Ve en dipte, çağlayan karın altında yarı gömülü halde, genç bir Skaldwing yatıyordu. Çocuktan çok daha büyük değildi, en fazla on üç yaşındaydı. Koyu, zarımsı kanatları çılgınca çırpınıyor, kendini kurtarmak için mücadele ederken havaya parıldayan kar yayları gönderiyordu. Ama her çılgın çırpınışı onu hendeğin üzerine gerilmiş neredeyse görünmez ipliklerin içine daha da derine çekiyordu. O kadar ince ipliklerdi ki, çırpınmadıkça ışık onları zar zor yakalıyordu.

Dokuma.

Korythid dokuma.

Midem bulandı. Buz canavarının izlerini arıyorduk ve bu genç Skaldwing, tuzağından birine kafa üstü düşmüştü.

"Kıpırdamayı bırak!" diye seslendim ona. "Daha da kötüleştiriyorsun. Lütfen kıpırdama!"

Donakaldı, göğsü hızla inip kalkıyordu. İnce, boğuk bir ses ağzından çıktı, sonra dişlerini geçirerek dudaklarını bembeyaz olana kadar birbirine bastırdı. Elleri kardan oluşan ağın içine kıvrıldı, eklemleri buz ve düşen enkazın üzerinde keskinleşti.

Kanatlarındaki titremeyi bastırmaya çalıştı, ancak kanatlar düzensiz kasılmalarla seğirmeye devam ediyordu. Çenesi hafifçe yukarı kalktı, sanki bundan sonra ne geleceğine hazırlanıyordu.

"Draven—" diye işaret ettim, narin saç tellerine dikkatlice.

"Onları görüyorum," dedi, çenesindeki bir kas gerildi.

"Yaralandın mı?" diye sordum, aklım canavar geri dönmeden önce onu nasıl kurtarabileceğimiz konusunda hızla düşünmeye başlamıştı bile.

Kadın yutkundü, ne kadarını açığa çıkaracağına karar vermeye çalışıyormuş gibi çenesi kasıldı. Sonra dudağı bir kez titredü.

"Evet," dedi soğukkanlılıkla. "Bacağım kırılmış olabilir..."

Yüzündeki ince çizgilerden, sol bacağının en derin şekilde perdeye dolandığı yere, baldırından dışarı çıkan bir dala doğru baktım.

Parçalanmış cehennemler.

"Kardeşim nerede?" diye sordu, sesi genç, savaşçı olmaya hevesli bir kızın tüm sahte cesaretiyle sertleşmişti. Zaten tuzağa düşmüşken başka bir zayıflık belirtisi göstermeyi reddeden bir kızdı bu.

Ben cevap veremedim Kaelen yanıma düştü, kara o kadar sert çarptı ki etrafında bir hale oluştu. Kanatları içgüdüsel olarak dışarı doğru açıldı, kenara doğru eğilirken gümüş rengi benekler ışığı yakaladı.

Yüzündeki ifade birden öfkeli ve korkmuş bir hal aldı ve bize, tuzağı bir şekilde bizim kurduğumuzu ima eden bir bakış attı.

"Beni takip etmemeni söylemiştim!" diye çıkıştı ona, kanatlarını çoktan açmış, duruşunu değiştirerek kendini çukura fırlatmaya hazırlanıyordu.

"Bekle!" Dalmasını engellemek için kolundan tuttum. "Bunu dikkatli yapmalıyız."

Dikkatli olun... çünkü tek bir yanlış hareket, ikisinin de ağa dolanmasına ya da daha kötüsü, Korythid'in nerede saklanıyorsa oradan çağırılmasına yol açabilirdi.

Kaelen'in bakışları Draven ile benim aramda gidip geldi. Yavaş yavaş, hayal kırıklığı korkuya dönüştü.

Ben açıklama yapamadan ya da bir plan oluşturmaya fırsat bulamadan, başka bir Skaldwing savaşçısı tepemizden uçtu. Gri gözleri üçümüzün arasında, tuzağa düşmüş kadına doğru gidip geldi.

"Darik, bekle—!" diye bağırdı Kaelen, ama artık çok geçti.

Asker ayakları üzerine ağın içine düştü. Bir kez sekip görünmez kafesin içine birkaç santim daha gömüldü. Kadının yanına diz çökerken bir sürü öfkeli küfür savurdu ve hançeriyle ağı kesmeye başladı.

Kaelen onu takip etmedi. En azından henüz etmedi.

Kanatlarını sırtına sıkıca yapıştırarak Draven'a doğru döndü. "Neyi kaçıyorum acaba?"

Kaelen'in askerlerinin geri kalanı kanat çırpışlarıyla geldiler. Akrobalarının peşinden dalmaya hazır görünüyorlardı ki, Thane'leri onları durduran sert bir emir verdi.

Onların cevaplarını ya da Draven'in buz canavarı hakkındaki alçak sesli açıklamalarını neredeyse hiç fark etmedim. Bunun yerine, dikkatim aşağıdaki figürlere odaklanmıştı. Asker, kadını kurtaracağına dair çılgınca sözler verirken bir yandan da küfürler savurarak parıldayan iplikleri kesmeye devam ediyordu.

"Hızlı hareket etmeliyiz," diye devam etti Draven omzumun üzerinden. "Ve kendimizi o ağa kaptırmadan..."

Batty'nin kanatlarının telaşlı çırpınışları arasında cümlenin geri kalanını duymadım. Başka bir yaratık olsaydı hırıltı sanabileceğim birkaç küçük, öfkeli ses çıkardı.

Ensemdeki tüyler diken diken oldu ve kanım Draven'in buzundan daha soğuk aktı.

Havada bir değişiklik oldu, hava daha ağır, daha yoğun hale geldi, sanki Siren Denizi'nin derinliklerinde boğuluyormuşum gibi hissettim. Sanki göğsüm tüm bu basınç altında çökecekmiş gibi.

Botlarımın altında hafif bir sarsıntı hissettiğim anda nefesimi zor tuttum. Çok inceydi. Neredeyse narin. Depremden ziyade yerin titremesi gibiydi. Ama sonra devam etti. Büyüdü. Çok bilinçli bir ritimle tıkırdadı.

Uzaktan gelen gök gürültüsü, buzun gıcirtısı veya rüzgarın uğultusu gibi değildi. Başka bir şeydi... canlı bir şeydi.

Tıklamak.

Tıklamak.

Tıklamak.

Tıklamak.

O ses, yarı donmuş pençelerin derimin altına saplanması gibi, omurgam boyunca yavaşça ilerledi.

Tıklamak.

Tıklamak.

Tıklamak.

Tıklamak.

Tıklamak.

Batty boynuma sıkıca yapıştı, pençeleri boğazıma saplanırken titriyordu. Yutkundum ve Draven'ın arkamdaki istikrarlı varlığının farkında olarak çukurun kenarına doğru yavaşça ilerledim.

Dokuma bir kez titredi.

Tık. Tık.

Sonra iki kez daha.

Tıklamak.

Aşağıdaki iki Skaldwing gemisi de hareketlerinin ortasında donakaldı, başlarını siperin uzak duvarına doğru çevirdiler.

Karanlıkta soluk bir kıızıl kor parıldıyordu.

Sonra bir tane daha. Ve bir tane daha.

Altlarında, kor gibi parlayan sekiz küre birer birer açıldı ve girintili çıkıntılı taşı hastalıklı kırmızı bir ışıkla aydınlattı.

Gözler. Sekiz tane, hepsi de dosdoğru bize bakıyor.

Ve bir kalp atışı kadar kısa bir sürede, harekete geçmeye karar verdiği anı gördüm.

Ağdaki gerilim. Buz canavarının kıızıl gözlerinin kısılması. Canavarca vücudunun hafifçe geri çekilmesi—

Her şey bir anda oldu.

Korythid yukarı doğru fırladı, canavarın devasa uzuvları donmuş zemine sürtünürken yer sarsıldı. Draven anında tepki verdi. Ellerinden şiddetli dalgalar halinde buz fışkırdı ve aşağı doğru çarptı. Mana dışarı doğru uzandı ve ağın üst katmanlarını katı buza dondurdu.

Ancak Korythidler tereddüt etmediler.

Tek ve hassas bir hareketle, uzun, jilet gibi ince bir bacağı uzattı ve ağı duvarlara tutunmasını sağlayan donmuş iplikleri temiz ve bilinçli bir şekilde kesti.

Bütün kafes yapısı sarsıldı ve sonra çöktü.

Asker ilk önce düştüğünde zaman dayanılmaz bir yavaşlığa büründü. Hiçbir çırpınma, son anda yakalama şansı yoktu. Buzla sertleşmiş teller altında koptu ve o, kırık bir camdan taş geçer gibi dümdüz aşağı düştü, ben nefes alamadan çukurun içine kayboldu.

Keira hemen onun ardından yere düştü.

Kanadı kopan bir ipliğe takıldı, etrafında parıldayan bir örtü gibi kar ve kırık buz parçaları savrulurken yana doğru savruldu. Yukarı doğru uzandı. Körlemesine. Umutsuzca. Sanki boşluğun içinden pençeleriyle yukarı doğru tırmanabilirmiş gibi.

Kaelen çoktan onun peşinden suya dalmıştı bile.

Aşağıda bekleyen canavara bakmadan, tereddüt etmeden ilerledi. Kanatlarını vücuduna sıkıca yapıştırdı ve düşen moloz yağmurunu tek, ölümcül bir hareketle yarıp geçti. Yüzünde donmuş bir dehşet ifadesi vardı.

Aşağıda, Korythid halkı kıpırdanıyordu.

Gözleri kocaman açılmıştı, çok parlak, çok uyanık, açlığın apaçık parıltısıyla doluydu.

Başının tepesinde, buzla kaplı duysal dikenlerden oluşan bir taç titriyordu; ince, titrek teller, kızıl gözlerinin hemen arkasında girintili çıkıntılı bir halka şeklinde dizilmişti ve her biri havada hareket olup olmadığını algılayarak titreşiyordu.

İçimde soğuk bir kesinlik belirdi.

Bu anı çok korkarak bekliyordum... çok daha büyük bir Korythid ile karşılaşmak zorunda kalacağımızdan endişeleniyordum. Ve işte buradaydı. Yeraltının derinliklerinden bile devasa ve korkutucu.

Her şey bir anda oldu.

Çeneleri sonuna kadar açılmıştı, çenesindeki plakalı eklemler bir kabusun başlangıcı gibi tıkırdayarak açılıyordu. Sırtının üzerinde kavisli

duran iğnesinden zehir damlıyor, donmuş taşlara çarptığı yerde tıslıyordu.

Keira'nın çığılığı sonunda koptu ve Kaelen daha da sertçe itti, kanatları inişini yavaşlatacak kadar aralandı. Ona doğru uzanırken, parmakları titrerken, göğsü hızla inip kalkarken, kanatlarının kenarlarında buz parıltıları belirdi...

Ve sonra onu yakaladı.

Kolunu omuzlarına öyle sıkı sardı ki ikisi de sarsıldı. Kanatları titreyerek içe doğru katlandı ve yüzünü ona gömdü.

Ancak Korythid çoktan atılmaya başlamıştı bile.

Korkunç bir hızla yukarı doğru fırladı, bu kuvvetle çukurdan karı beyaz bir patlama şeklinde savurdu. Çeneleri, düşmekte olan askerin etrafında tek bir acımasız gürültüyle kapandı.

Kaelen arkasına bakmadı.

Kendini yukarı doğru hızla çekti, kanatlarını o kadar sert çırpıyordu ki, sanki hava çatlıyordu. Genç dişi ona sarıldı, yükselirken sessizce omzuna yaslanıp hıçkırdı—çok yavaş, çok çok yavaş—

Aşağıda, Korythidler siper duvarından iterek ilerlediler.

Korkunç bir güçle fırladı, tüm vücudu canlı bir silah gibi kıvrılıp yukarı doğru sıçradı. Bacaklarının altındaki taşlar paramparça oldu. Kar, şiddetli bir hale şeklinde dışarı doğru savruldu.

Draven'in avuçlarından fırlayan buz parçaları, sivri mızraklar gibi çukurun duvarlarını kalın buz tabakalarıyla kapladı. Soğuk, Korythid'in sıçramasının ortasında ona çarparak, yükselişini yörüngesinden saptıracak kadar yavaşlattı.

Çevremizde, Unseelie'ler tek vücut halinde hareket ediyordu.

Mızraklar havada ıslık çalıyordu, keskin, tırtıklı bıçakları yaratığın zırhına çarptığında parıldıyordu. Savaşçılar keskin seslerle emirler veriyordu—anlamadığım ama kemiklerimde hissettiğim Skaldwing emirleri.

Ayaklarımın dibinde gölgeler yükseldi.

Draven'in değil.

Bana ait.

Bacaklarıma tırmanıp kaburgalarımın etrafına dolandılar, kontrol edemediğim yükselen paniğe tepki veriyorlardı. Yer altımızda sarsıldı ve buzdan bir patlama kaynağa doğru fırladı—benim buzum, kontrolsüz ve pürüzlü bir şekilde, panik içinde yukarı doğru fırladı.

Dünya bulanıklaştı.

Mana parıltıları havayı yırtıp geçti. Draven'ın buzu, Unseelie çeliği, kendi gölgelerim acı verici dalgalar halinde yayılıyordu. Kafatasım zonluyordu. Dişlerim ağrıyordu. Her kemiğim, içimden çıkmaya çalışan büyü için çok küçük geliyordu.

Kaosun bir yerinde, Kaelen'i gördüm; vücudu çaba sarf ederek bükülüp kıvrılırken Keira'yı gökyüzüne doğru çekiyordu. Canavarın iğnesi altlarındaki havayı yararak geçerken tam o anda çukurdan kurtuldular.

Sonra şimşek çaktı içimden.

Gerçek şimşek değil, ama Batty.

Göğsümün tam ortasına sert bir sarsıntı indi, dışarıya doğru parlak, yakıcı bir nabız gibi yayıldı. Mana'm kasıldı, sarsıldı, sonra da kendi içine kıvrılan bir kırbaç gibi hızla yerine oturdu.

Nefesim kesildi.

Dizlerim titredi. Batty saçlarıma doğru çılgık attı, kanatları boynuma umutsuzca bir çapa gibi dolandı.

Bir an sonra Draven'ın kolları beni sardı.

O bizi buz üzerinde yürüyerek çukurun ölümcül etkisinden uzaklaştırırken dünya buz ve rüzgara dönüştü. Korythid'in şakırdayan çenelerinin ve dikenli, zehirli kuyruğunun kırbacının ötesinde, Frostgrave Savaşı'ndan kalan donmuş kurt cesetlerinden birinin altında sığınan Kaelen ve Keira'nın yanında yeniden belirdik.

“Everly, bana bak.” Draven'ın elleri yüzümü kavradı, sesi alçak ve kontrollü bir hırıltıydı.

“Sorun yok. İyiyim,” diye zar zor söyleyebildim. Nefesim sığıdı, her nefes alışım kırık cam gibi sürtünüyordu. “Batty yardımcı oldu... Sadece... sadece bir an zamana ihtiyacım var.”

Kaburgalarım ağrıyordu. Her kasım darbenin etkisiyle titriyordu. Ama yine de ayakta duruyordum.

Batty ise sanki bu durumun kişisel श्रेयini kendine almış gibi zafer kazanmışçasına tısladı.

Draven'ın gözleri parladı, omuzlarında buz birikti. "Onunla kal," dedi Keira'ya başıyla işaret ederek. "Bu noktadan ayrılma."

“Biliyorum,” diye fısıldadım. “Git.”

Çenesi sıkıca kenetlenmişti, içgüdüleriyle görevi arasında süren içsel savaşı izliyordum. Ama işte bu yüzden gelmiştik, canavarı bulup zehrini Nevara için geri almak için. Onsuz, Nevara olmadan...

Draven, aramızdaki bağ sayesinde dile getirilmeyen her düşünceyi duyduğunu belirterek başını salladı. Arkasını döndü ve kendini tekrar çatışmanın içine attı; açıklığı hızla geçerken ayaklarının altında buz patlamaları meydana geliyordu.

Kaelen'in geride bırakmakta çok daha zorlandığı genç periye doğru sendeledim.

Yutkundu, küçük bedeninden gözlerini ayırıp benim gözlerimle buluştu.

"Kız kardeşim," dedi.

Elbette öyleydi. Şimdi daha yakın olduğumuz için görebiliyordum. Altın rengi gözlerindeki aynı sıcaklık, kanatlarının aynı koyu gri tonu ve içlerindeki gümüş benekler.

Başımı salladım ve diz çökerek kollarımı onun etrafına sardım.

"Onunla ben ilgilenirim," diye söz verdim. "Onlara yardım et."

Kaelen'in çenesi kasıldı, en ufak bir titreme bile onu ne kadar bırakmak istemediğini ele veriyordu. Eğilip kız kardeşinin saçlarına bir şeyler mırıldandı—duyamayacağım kadar kısık sesle—sonra da parmaklarını kolundan nazikçe ayırdı.

Keira ağlamadı. Ona tekrar uzanmadı. Sadece sırtını dikleştirdi ve savaş öncesinde yaşlı savaşçıların yaptığı türden keskin bir baş sallaması yaptı. Kanatları bir kez seğirdi, dile getirmeyi reddettiği bir acıyı ele verdi.

Ama Kaelen gökyüzüne doğru yükseldiğinde, bana yaslandı; yere yığılmadı, aksine dik durmak için dişlerini sıkı.

Kırık dalın derinden saplandığı uyluğundaki yırtık kumaştan koyu renkli kan sızıyordu. Bu manzara çenesini daha da sıkmasına, nefesinin düzensiz ama dişlerinin arasında sıkıca tutulmasına neden oldu.

Yanına diz çöktüm, hançerimle pelerininimden bir parça kestim ve yaranın üzerine sıkıca bastırdım. Dişlerinin arasından tısladı ama geri çekilmedi, titrememek için parmaklarını kara sapladı.

"Sorun değil," dedi zorlanarak nefes alıp verirken, yüzünü buruşturdu. "Gerekirse savaşabilirim."

Yalan apaçık ortadaydı.

Kararlılık gerçektir.

Bacağını saran kumaşı sıkılaştırdım. Gözlerine bakarak usulca, "Belki yapabilirsin," dedim. "Ama ne zaman savaşmaman gerektiğini bilmek de savaşçı olmanın bir parçası."

Gözlerini kırpmadan bana baktı.

"Bir zamanlar bilge birisi bana cesaret diye bir şey olduğunu, bir de sağduyu olduğunu söylemişti," dedim kız kardeşimin sözlerini hatırlayarak.

"Cesaret her zaman kazanamayacağınız bir savaşa kafa üstü dalmak anlamına gelmez. Her savaş bizim için değildir," dedim, ne kadar ikiyüzlü konuştuğumun farkında olarak. "Her ateşin içinden geçmemiz gerekmez. Bazen gerçek güç, yanmamayı seçmekte yatar."

Keira bir kez yutkundu, sonra çenesini hafifçe ve kararlı bir şekilde aşağı indirdi. Bu bir teslimiyet değildi. Bu bir kabullenişti; itiraf etmek isteyeceğinden çok daha fazlasına mal olan bir kabulleniş.

Başka bir şey söyleyemeden, kavganın sesi acımasız bir dalga gibi üzerimize geri çarptı.

Çığlıklar. Buzların kırılması. Mana'nın havayı yırtıp geçmesinin çıtırtısı. Unseelie çeliğinin kitinli zırha sürtünmesi. Ve hepsinin üzerinde, Korythid'in gökyüzünden onu yere sermeye çalışan savaşçılara doğru atılırken çıkardığı tiz tıslama sesi.

Her yer kaos içindeydi. Vahşi ve bunaltıcıydı.

Ve sonra, yavaş yavaş... acı verici bir şekilde... şekillenmeye başladı.

Sakinlik değil, kontrol de değil, ama fırtınanın ortasında şekillenen bir strateji gibiydi. Draven, nerede ve nasıl en iyi saldırı yapılacağına dair emirler verirken sesi fırtınayı yarıp geçiyordu.

Tek bir organizma gibi hareket ediyorlardı; kaçarken kanatları hızla açılıyor, havada inanılmaz bir çeviklikle dönüyor ve tırtıklı bıçakları Korythid'in zırh plakaları arasındaki dar boşluklara korkunç bir hassasiyetle giriyordu.

Her vuruş kasıtlıydı. Her darbe amaçlıydı, ta ki simsiyah, mürekkep gibi kan havada kavis çizerek kar ve deriye sıçrayana, düştüğü her yerde tıslayana kadar.

Ancak Korythidler yavaşlamayı reddetti.

Daha da direndi.

Daha hızlı.

Daha akıllı.

Kuyruğu bir kırbaç gibi savruldu, iğnesi Kaelen'in savaşçılarından birinin kanadına saplandı. Dişi yaratık nefes nefese kaldı. Kanımı donduran boğuk, kırık bir ses. Başka bir savaşçı onu sürükleyerek uzaklaştırmaya çalıştığında, kanatları zehirin etkisiyle erimeye başlamıştı bile.

Keira daha da şiddetli ağladı, feryat ederken kanatları içe doğru kıvrıldı.

"Bakma," diye fısıldadım, sesim titriyordu, yüzünü elimle kapattım.

Kadının acı içinde kıvranmasını ve sonunda tamamen hareketsiz kalmasını izlerken midem bulandı. Dilim safra ile kaplandı ama Keira'nın hatırına yuttum.

"Neredeyse bitti," dedim ona. "Güvendesin."

Çıkarken yalan boğazımı sıyırdı.

Çünkü o şey hâlâ nefes aldığı sürece burada kimse güvende değildi. Onlardan herhangi biri hâlâ nefes aldığı sürece...

Saatlerdir ertelediğim korku şimdi bir dalga gibi üzerime çöktü. Draven'in mutlaka bilmesi, daha önce izini sürdüğümüz canavarın bu olmadığını görmesi gerekiyordu.

Bu büyüklükteki hiçbir yaratık, ormanı tamamen devirmeden ağaç tepelerinde etkili bir şekilde sürünemezdi. Belki de diğerinin daha küçük olduğunu bilmek bir teselli olmalıydı... Daha zayıf olabileceğini, daha az direnebileceğini...

Zihnimde bir anda derlemenin eski sayfaları canlandı. Kenar notlarım ve ısrarla yazmaya çalıştığım ayrıntılar aklıma geldi. Kütüphanemin bana verdiği kitaplar da bu ayrıntıları doğrulamıştı.

Korythidler yumurta bıraktı. Hem de birkaç tane değil, yüzlercesini birden...

İçimden fişkırmaya çalışan paniği bastırmak için derin, titrek bir nefes aldım.

Korythid tekrar çılgılık attı ve ben de sesi engellemek için ellerimi Keira'nın kulaklarının üzerine bastırdım. Canavar, Draven'in çenelerini kilitleyen buzunun ve Kaelen'in kılıcının başının yakınındaki plakalara derinlemesine saplanmasının birleşik saldırısı altında geriye doğru sendeledi.

Nefesim kesildi. Korythid tökezlediğinde en ufak bir umut kıvılcımı yeniden alevlendi. Kaydı, devasa bedeni yere çarptıktan sonra kendini tekrar ayağa kaldırdı.

Draven, manasını buzdan kelepçeler gibi kullanarak Korythid'in her iki bacağını da dondurdu ve kaçmasına izin vermedi. Parlak pembe örgülü saçları ve aynı renkte bir mızrağı olan bir savaşçı alçaktan saldırarak mızrağını arka bacağın açıkta kalan eklemine sapladı. Bir diğeri yukarıdan aşağıya doğru dalarak kılıcını canavarın boynunun hassas kıvrımına sapladı.

Sonra kanlar içinde, amansız ve öfkeli Kaelen vardı. Havada kıvrılarak kılıcını buz canavarının başının yakınındaki yarığa sapladı. Kulakları sağır eden yüksek bir çatırtı sesi havayı yırttı.

Korythid şiddetli bir şekilde kasıldı.

Gürültüsü uzaktaki ağaçlardan karları savurdu ve dağ zirvelerinden gümüşi beyaz bir buz ve kar çığının aşağıya doğru yuvarlanmasına neden oldu.

Sonunda, Draven mana üzerindeki kontrolünü bıraktığında canavarın bacakları titredi.

Yeri sarsan bir gürültüyle yere yığıldı, bacakları yanan parşömen gibi içe doğru kıvrıldı, kuyruğu hareketsiz kalmadan önce son bir kez kasıldı.

Yaralarından buhar fişkırıyordu. Kuyruğundan buzun üzerine kara zehir sızıyordu. Kar taneleri, sanki az önce atlattığımız dehşeti örtmeye çalışıyormuş gibi yumuşak bir şekilde yağıyordu.

Keira'nın nefesi bana doğru kesildi, hıçkırığı pelerininin yününe gömüldü. Ayağa kalktım, titreyen elimi sırtından aşağı doğru okşadım, bunu daha çok kendi sakinliğim için yapıyordum. Hava hala savaşın kalıntılarıyla, manayla, kavrulmuş buzla, don canavarı kanının metalik kokusuyla cızırdıyordu.

Kalp atışlarım yavaşlamayı reddeden, çılgın bir ritimle atıyordu.

"Artık iyisin," diye fısıldadım, kelimeler dağ havasında çok ince ve yalan gibi gelse de. "Güvendesin."

Batty pelerininin altında kıpırdandı. Minik pençeleri aniden, aceleyle omzuma saplandı. Vücudunda tiz ve telaşlı bir uyarı titremesi yankılandı.

"Bu da ne—" diye başladım, skathryn'im kanatlarını öfkeyle çırparken, bakışları Korythid'in hareketsiz bedenine sabitlenmişti.

Kanım dondu. Ve içimde derinlerde bir yerlerde cevabı zaten biliyordu. Canavarın cesedine değil, onun hemen ötesine bakıyordu.

Başımı çok yavaş bir şekilde kaldırdım, midem zaten korkuyla altüst olmuştu.

Draven karşımda duruyordu, başını yana eğmişti, sanki aramızdaki bağdan yayılan korkuyu hissedebiliyordu. Ve yine de, bu yeterli değildi. Kelimeleri bir araya getiremiyordum, onu uyarmak için nasıl şekillendireceğimi çözemiordum.

Arkasında, buzda açılan bir yarıktan, derinliklerden çıkarılmış yeni, cehennemvari bir kâbus gibi yükselen ikinci bir Korythid, sessizce devasa uzuvlarını açtı. Kızıl göz kümesi, yırtıcı bir hassasiyetle Draven'a kilitlendi.

Kuyruğu çoktan yukarı doğru kıvrılmış, saldırmaya hazır haldeydi; zehirli siyah zehri iğnesinin ucundan damlamaya başlamıştı bile.

Batty tekrar çığlık attı, kanatlarını köprücük kemiğine doğru savurdu.

HAYIR.

Hayır, hayır, hayır.

“Draven—”

Ama zaman yoktu. Yaratık çoktan hareket etmeye başlamıştı... ve içimde bir şeyler koptu.

Gölgeler içgüdüsel ve şiddetli bir şekilde dışarı doğru yayıldı. Buz, derimin altında şimşek gibi parladı. İkisi göğsümde çarpıştı ve damarlarımda kükredi. Dünyanın sessizleşip çok, çok karanlıklaşmasından hemen önce, manamın benden koptuğunu, vahşi ve umutsuz bir şekilde kocama doğru koştuğunu hissettim.

DÖRTNALA KOŞMAK

Yüzüğüm aniden, dondurucu bir soğukla yandı; zihnim tek bir tutarlı düşünce oluşturmamdan önce gelen, şüphe götürmez bir uyarıydı bu. Korku, bağın içinden geçerek, kaburgalarımı saran ve kalbimi ve ciğerlerimi sıkıştıran kadar keskin bir şekilde yayıldı.

Everly tehlikede idi.

Sözleri düşünmeye bile vakit bulamadan, ondan şiddetli bir fırtına gibi gölgeler fışkırdı ve patlayıcı bir güçle tarlanın üzerinde spiraller çizerek ilerledi. Buz, sivri, kristal sivri uçlar halinde onu takip etti, manası dışarı doğru öyle ağır ve kontrolsüz bir dalga halinde yayıldı ki, havayı bile titretti.

Gücü beni adeta parçaladı, gölgeler kırık bir buz sütununun arkasından fırlayan ikinci bir Korythid ile çarpıştı. Varlığını fark etmeye bile vakit bulamadan Everly'nin gücü onu tam saldırı anında yakaladı.

Karanlığın uzantıları canavarın uzuvlarını sararak onları öyle bir güçle sabitledi ki, Korythid'in hamlesi yarıda kesildi. Buz parçaları gölgelerdeki çatlaklardan yukarı fırlayarak eklemlerini ve tendonlarını kusursuz, vahşi bir hassasiyetle deldi.

Canavar, ardına kadar açılmış ağzından korkunç bir çığlık attı ve bu ses, Buzlu Mezarlık boyunca yankılandı.

Korythid'in kuyruğundan damlayan zehir, yere sıçradığı her yerde buz ve toprağı eriterek tıslıyordu. Yaklaştığını bile hissetmemiştim. Neredeyse çok geç olana kadar arkamda olduğunu bile anlamamıştım...

Damarlarımda öfke kükredi, yumruklarımdan fışkıran mana patlaması canavara indi.

Bırak beni, Morta Mea! Bağ aracılığıyla ona bağırdım ama gölgeleri kıvranmaya ve büyümeye devam etti.

Kaelen, savaşçıları çağırды ve Korythid'in altlarında çaresizce kıvranırken onları gölgelerin arasından içeriye doğru yönlendirdi. Skaldwing kılıçları açıkta kalan boşlukları buldu ve yaratık birleşik saldırı altında çökmeye başladı.

Ama tüm dikkatim, gücüyle ölümü uzak tutan kadına odaklanmıştı. Dizleri bükülürken buzun üzerinde ilerliyordum ve yere düşmeden önce onu yakalamak için yanına yeniden ulaşıyordum.

Gölgeler ve buzlar geri çekilirken manası da sessizleşti. Kanatları pelerinininden kopmuştu ve pençeleri kan lekeli parmak uçlarında parıldıyordu.

Ama kıpırdamıyordu. Zar zor nefes alıyordu.

Batty, Everly'nin göğsünün üzerinde telaşla dolanıyor, manasını tekrar boyun eğdirmeye çalışırken tiz, acı dolu cıvıltılar çıkarıyordu.

Hâlâ bir şey yok.

Burnundan ve kulaklarından kan akıyor, soluk teninde kıpkırmızı çizgiler oluşturunuyordu. Gözleri açıktı ama odaklanmamıştı, yüzeyin altındaki damarlar kıpkırmızı ve çatlamış görünüyordu.

Vücudundan beyaz şimşekler düzensiz patlamalar halinde çakıyordu. Sanki yerçekimi ona dokunmaktan çekiniyormuş gibi, üzerinden kar taneleri yükseliyordu.

Göğsümde saf, amansız bir öfke alevlendi. Onun pervasızlığına, bu öfkeyi ondan daha önce çekip almadığım için kendime, lanetli uyarıyı çok geç verdiğim için aramızdaki bağa öfkelenim.

"Everly," diye hırladım adını ve karşılık olarak tepede fırtına bulutları gürledi.

Batty, kanatlarını umutsuzca çırparak göğsüne bir kez daha vurdu ve darbe gümüş-beyaz bir ışık parlamasıyla patladı. Everly'nin vücudu şokun etkisiyle kasıldı, şiddetli bir titreme onu sarstı, ardından boğulmanın derinliklerinden sürüklenmiş gibi nefes nefese doğruldu.

Nefesim hızla kesildi ve kalbim göğüs kafesime acı verici bir şekilde çarpıyordu, o bana doğru çökerken bile sakinleşmeyi reddediyordu.

"Bunu bir daha asla yapma, Morta Mea," dedim içimde hem rahatlama hem de öfke birbirine karışırken.

Göz kapakları titredi. Çok ince, çok kırılgan bir nefesle hırıltılı bir şekilde nefes verdi, ama yine de aramızdaki bağ sayesinde bir şekilde cevap

vermeyi başardı.

Bu takma adı biraz daha geliştirmemiz gerekebilir... Nefes nefese bir soluk daha aldı. Çünkü az önce hayatını kurtardım.

Ona gözlerimi kırpıştırdım, eğlenmek için fazla sinirliydim. Rahatlamak için de fazla rahatlamıştım.

Everly'nin ağzı solgun bir sırtışla kıvrıldı, ifade belirsizdi ama inkar edilemez bir şekilde ona aitti. Bir an sonra gözleri tekrar kapandı. Ancak bu sefer, parmak uçlarımin altında nabzı güven verici bir güçle atıyordu ve nefesi yavaş ve düzenli hale gelmişti.

"Keira." Kaelen'in sesi dikkatimi yukarıya çekti.

Yakına indi, kanatları sırtına sıkıca yapışmıştı ve yüzünde yorgunluk izleri vardı. Arkasında Korythid ölü yatıyordu.

Genç kız titreyen bacaklarıyla doğrudu ve sekerek erkek kardeşine doğru ilerledi. Dudakları titrese de, çenesi, zaten sahip olduğu zayıflığı daha fazla göstermeyi reddeden genç bir savaşcının metanetli kararlılığıyla sıkılıydı.

Kaelen, vücuduna hala yapışmış olan kan ve buzla keskin bir tezat oluşturan bir incelikle onu kollarına aldı. Sonra bana döndü ve başını hafifçe sallayarak onayladı.

"İyi olacak mı?" diye sordu, gözleri Everly'ye doğru kayarken.

Onu kollarımda hafifçe hareket ettirdim, aramızdaki bağıın istikrarlı, sessiz bir uğultuya dönuştüğünü hissettim. Yüzüğümde artık soğuk bir tehlike dalgası yayılıyordu. Bağda artık panik de kopmuyordu. Sadece yorgunluk vardı; derin ve tüketici, ama istikrarlı.

"İyileşecek," dedim. Sesim sakindi ama düşüncelerim hiç de sakin değildi; onu biraz daha sıkıca kavradım, kollarımda tutarak ayağa kalktım.

O an çok tanıdık ve rahatsız ediciydi. Korythid, çöküş, ani sessizlik ve sevdiğim birinin bir daha gözlerini açıp açmayacağını bilmemenin dehşeti...

Nevara da aynı şekilde düşmüştü ve henüz bize geri dönmemişti. Yutkundum ve bu düşünceleri olabildiğince uzaklaştırmaya çalıştım.

"Kalmak zorunda değildin," diye ekledi Kaelen ben arkamı dönüp uzaklaşırken. Kollarını genç perinin etrafında daha sıkı sardı. "Bizi canavara bırakabilirdin."

Frost Grave Geçidi'ne şöyle bir göz attım. Buz, çok uzun zaman önce ölmüş askerleri gömmüştü, yüzleri son anlarında donmuştu. Taze kan izleri, asla silinmeyecek eski lekelerin yanında karda belirmişti. Rüzgar, taşıdığı her ölümü hatırlıyormuş gibi tarlanın içinden geçiyordu.

“Bu topraklarda zaten çok fazla kan döküldü,” dedim. Kelimeler, niyetimden daha ağır geldi, nadiren kendime izin verdiğim bir yerden yukarı çekilmiş gibiydi.

Kaelen bir an beni inceledi, sanki bunun doğru olup olmadığını tartıyormuş gibi. Yüz ifadesi neredeyse fark edilmeyecek kadar yumuşadı.

“Sizin müdahaleniz olmasaydı hâlâ nefes alıyor olmazdık,” dedi. “Ya da onun.” Bakışları Everly'ye kaydı ve sesine saygı ya da minnettarlık karışımı bir şey karıştı. “Umarım bir sonraki karşılaşmamız bir savaş alanında olmaz.”

İstemedenden de olsa, ben de aynı şeyi istediğimi fark ettim.

Buna karşılık olarak sessizce çenemi eğdim.

Kaelen kız kardeşini kollarında düzeltti ve gökyüzüne doğru yükseldi; savaşçıları da arkasından yükselerek bulutlar silüetlerini tamamen yutana kadar devam etti.

Everly'yi göğsüme daha güvenli bir şekilde yasladığımda, sessizlik yeniden yerini aldı. Nefesi, pelerininim kumaşını yumuşak, düzensiz üflemlerle ısıttı ve nabızı bu bağ aracılığıyla düzenli bir şekilde atıyordu.

Kendime bu sefer farklı olduğunu söyledim; vahşi doğadaki o mağaradan onun kırık bedenini çıkarmaktan farklıydı. Hatta Nevara'dan bile farklıydı.

Everly hayattaydı ve ben de onun böyle kalmasını sağlamak için elimden gelen her şeyi yapacaktım.

Kadının düşürdüğü hançeri, karın içine yarı yarıya gömülmüş halde duruyordu. Eğilip bıçağı aldım ve kemerime taktıktan sonra, buz gibi havada hâlâ buharı tüten devasa bedenleriyle yere serilmiş Korythidlerin yanına doğru ilerledim.

Manamı topladım ve her bir iğneyi temiz, kararlı bir kesimle kopardım, dikenli kısımları buzla kapladım.

"Bekle," diye mırıldandım, botlarımın altında oluşan buz yoluna adım atarken. Batty, Everly'yi soğuktan koruyabilirmiş gibi çenesinin altına sokuldu.

Buz bizi Frost Grave Geçidi'nden uzaklaştırdı; mezarlarından, hayaletlerinden ve beni bu ana getiren ve kaçınılmaz olarak takip edecek olan her günahın ağırlığından uzaklaştırdı.

Parça Ana'nın benimle işinin bittiğine inanacak kadar akıllı değildim ve eğer Everly'ye tekrar uzanmaya cüret ederse, bu dünyadan ne kadarını yakmaya hazır olduğumu tam olarak öğrenecekti.

BöLüm 37

EVERLY

Uykudan uyanırken, izleniyor olmanın rahatsız edici hissiyle karşılaştım.

Gözlerim aniden açıldı ve tanıdık altın rengi gözlerle karşılaştım.

Başbüyücü tam tepemde duruyordu, o kadar yakındı ki, başımın üzerinde parıldayan bir kristali tutarken cübbesinin kolundaki gümüş ipliğin hafif parıltısını seçebiliyordum.

Yüzeyler hafifçe titreşiyor, ışıĝı bir dizi hassas kırılmayla yakalıyordu; bir an soğuk mavi, bir sonraki an keskin bir beyaz parıltı; her değişime havada titreşen hafif bir uğultu eşlik ediyordu. Görüşüm netleştikçe, kristal bir kez parladı, sonra neredeyse bilincimin yerinde olduğunu kabul edercesine karardı.

Isren'in yüzünde sessiz bir memnuniyet belirdi. Zarif bir bilek hareketiyle avucundaki kristali çevirdi, yüzeyinden son ışık dalgalanmasının kaybolmasını izledikten sonra onu cüppesinin iç cebine yerleştirdi.

Her zamanki gibi sakın ve soğukkanlıydı; bakışları, dile getirmekten çok daha fazlasını gördüğü izlenimini uyandıracak kadar dikkatliydi. Başını yana eğerek, sakın bir yoğunlukla beni inceledi.

"Şey," diye mırıldandı, sesi yumuşak ve zamansızdı, "olağanüstü derecede dirençlisiniz."

Sözlerinin zihnime yerleşmesi biraz zaman aldı, sonra da anılar bir anda zihnimi sardı.

Draven'ın arkasındaki Korythid. İğnesi kalkık. Draven, zehrin ölümcül mürekkep gibi damladığının farkında değildi.

Buz, gölgeler ve panik... ve... Draven—

Kalbim boğazımda düğümlendi.

Buradayım, Ölülerim.

Sesi zihnimde yankılandı ve göğsümde öyle ani bir rahatlama hissi oluştu ki neredeyse acı verdi.

Sonra görüş alanıma girdi. Uzun boylu, heybetli ve tam karşımdaydı. Bakışlarım onu baştan aşağı taradı; yüzünü, omuzlarını, ellerini, pelerinini inceledim; kan izi, yırtılmış kumaş, kavgada yaralanmış olabileceğine dair herhangi bir işaret aradım.

Hiçbir şey yoktu.

Hiç etkilenmemiş gibiydi. Bütün, güvende ve her zamanki gibi mükemmeldi... gözlerinin altındaki belirgin yorgunluk izleri dışında. Oradaki koyu halkalar, vücudunun geri kalanına kıyasla çok daha göze çarpıyordu.

Göğsümde yeni bir düğüm oluştu.

Ne kadar zamandır bilincimi kaybetmişim? Uyanıp uyanmayacağımdan endişe etmesi için onu ne kadar zamandır yalnız bırakmışım?

Bu sefer bir günden az sürdü. Sözleri beni sıcak ipek gibi sardı.

Gözlerim anılarla doldu. Kaelen. Onun uyarısı.

"Unseelie mi?" diye sordum.

Eryx ile hazırlıklar için görüştüm ve müttefiklerimize de haber gönderdim.

Başımı salladım, beni tüketmeye çalışan suçluluk duygusunu yutkunarak. Bu daha mı iyiydi? Annem her şeye rağmen savaşa önderlik edecekti ve şimdi müttefiklerimizin onu katletmeye gelmesinden dolayı minnettar olmam mı gerekiyordu?

Boğazıma safra doldu ve Draven'ın yatağı olduğunu şimdi fark ettiğim yerde doğrulmaya çalışırken vücudumun her yeri acıyla inledi. Ya da bizim yatağımızdı bu; hâlâ aklımın almadığı bir şeydi bu.

Derin bir nefes aldım, ardıç ve karın tanıdık kokularının ciğerlerimi doldurmasına ve beni o anın içine çekmesine izin verdim. Geri kalan her şey... sonra hallederdik. Savaşa hazırlanmak yerine, savaşı durdurmanın bir yolunu bulmalıydık.

Ama şimdilik evdeydik. Hayattaydık. Ve... Başbüyücü ile birlikteydik?

Isren biraz doğruldu, ama yine de o rahatsız edici sabırlı sakinliğiyle beni izliyordu. Altın rengi gözleri düşünceli bir şekilde tekrar yüzümde gezindi.

"Nasıl hissediyorsun?" diye sordu.

"Sanki bir sürü av köpeğinin altında ezilmişim gibi," diye mırıldandım.

"Mükemmel," dedi, fazlasıyla memnun bir şekilde, ellerini arkasında kavuştururken. "Bilişsel işlevleriniz yerinde duruyor."

Ona gözlerimi kısarak baktım. "Neden buradasın? Nevara'nın yanında olman gerekmez mi? O—" Kelimeyi söyleyemeden durdum. "Bir şey mi oldu?"

"Onunla zaten ilgilendim," diye beni temin etti. "Şifacı Amias panzehiri hazırlarken ben de zehrin yayılmasını yavaşlattım. Şimdilik... iyimserim."

Sanki dünya etrafımızda paramparça olurken iyimser hissetmek son derece normal bir şeymiş gibi söyledi.

Şunu söylemeliyim ki, biz canavarlarla, dizginlenmemiş manayla, siyasi yangınlarla, kafa dolu fiçılarla ve haftada en az iki kez ölümden dönme gibi son derece endişe verici bir durumla boğuşurken, birilerinin böyle hissedebildiğini görmek beni çok sevindirdi.

Isren gözlerini kırptırdı. Dudaklarında hafif, yumuşak, tam anlamıyla gülümseme olmayan bir ifade belirdi. Hüzünlü bir gülümsemeydi bu.

Midem alt üst oldu. Aman Tanrım. Lütfen bunların hepsini sesli söylemediğimi söyleyin.

Draven'ın sesi zihnimde yankılandı. Hayır. Ama yüzün yoruma pek yer bırakmadı.

Müthiş.

Yatakta biraz daha doğruldum ve Batty, gücenmiş bir şekilde ciyaklayarak göğsüme tırmanıp omzuma oturdu. Kanatları yorgunluktan titriyordu ve simsiyah gözleri, her şey düşünüldüğünde haklı olan buz gibi bir öfkeyle doluydu.

"Özür dilerim," diye fısıldadım.

Ayaklarımın dibinde devasa bir şey hareket etti. Aşağı baktım ve donakaldım.

Lumen, sanki orada olması dünyanın en doğal şeyiymiş gibi, battaniyelerin üzerine uzanmıştı. Sanki hayatının her gecesini tam o noktada uyuyarak geçirmişti.

"Onu yatağa mı aldın?" diye sordum.

Draven, kurda kınayıcı bir bakışla baktı. "Gitmeyi reddetti. Görünüşe göre, seni tekrar yaralı halde eve getirmek, tahammül edemeyeceği kişisel bir hakaretmiş."

Lumen homurdandı ve oldukça yargılayıcı bir şekilde bacağıma daha da yaklaştı.

Ben cevap veremeden Draven, beni fazla sarsmaktan korkuyormuş gibi yastıklarımı dikkatlice düzeltti ve bana dumanı tüten bir fincan çay uzattı. Kokuyu tanıdım; çiçeksi ve sakinleştirici bir koku, şok etkisi yaratmak için tasarlanmış gibiydi.

Ablamın burada olmasının üzerinden ne kadar zaman geçtiğini düşününce, bir suçluluk duygusu daha beni sardı.

Isren boğazını temizledi ve ben de dikkatimi ona verdim. Gelmesini çok uzun zamandır bekliyorduk ve şimdi burada olduğuna göre, ona tam olarak ne soracağımı bile bilmiyordum. Ama her zamanki gibi, yüzünde sabırlı bir ifade vardı.

"Benim manamla ilgili başka bir şey görebildiniz mi?"

Kaşlarını çattı. "Size söyleyebileceğim, kendinizin hissedemeyeceği pek bir şey olduğunu sanmıyorum. Tahmin ettiğimiz gibi, doğası gereği kendi içinde savaş halinde olan büyük bir güç bu."

"Peki, bunu kontrol etmek mümkün mü?"

Isren uzun ve yavaş bir nefes verdi. "İnanıyorum ki, bu kadar güce sahip iki güç birbirine karşıt olduğu sürece, birini yönlendirdiğinizde diğeri kaçınılmaz olarak saldıracaktır."

Bu, hayır demenin kibar bir yoluydu. Bunu kendi başıma asla kontrol edemezdim. Göğsümde boş bir his oluştu. Bir kez yutkundum, boğazım aniden o kadar kurudu ki tekrar yutkunamadım.

"Belki de Ejderha'ya yaptığınız yolculuktan bahsederseniz, duruma biraz ışık tutabiliriz," diye nazıkçe önerdi.

Ruhuma yerleşen umutsuzluğu üzerimden atmaya çalıştım, küçük bir umut ışığına tutundum. "Nereden başlamamı istiyorsunuz?"

"Gerçeğin başladığı yer neresiyse orasıdır," dedi sade bir şekilde ve bana cesaret verici bir gülümseme sundu.

Bu yüzden ona her şeyi anlattım; Korythid'in koruma kalkanlarını aştığı andan, Ejderha puluna dokunup mağarada belirmeme kadar. Beni tüketmekle tehdit eden alevlerden ve Ejderha'nın sesinin her yerde ve hiçbir yerde nasıl olduğunu anlattım. Bana dokunmadan zihnimin içine nasıl ulaştığını ve ben ondan istemeden önce bana verdiği mana uyarısını anlattım.

Isren sözünü kesmeden dinledi, ancak gözlerinde bir şeyler belirdi. Düşüncelilik. Hesaplılık. Belki de... endişe?

Sonunda yavaşça nefes verdi. "Veyr her zaman özellikle gururlu olmuştur—"

"Veyr mi?" diye araya girdim, kaşlarım daha da yukarı kalktı. "Drakmor rününün adı olan Veyr gibi mi?"

Parmaklarım battaniyelerin üzerinde gezinerek görünmez çizgiler çizdi; annemin, uçmaya hazır bir ejderha şeklinde olan muskasına kazınmış aynı yaylar ve kıvrımlar.

Başbüyücü düşünceli bir şekilde dudaklarını büzdü. "Bunu daha önce söylememiş miydim? Mutlaka söylemiş olmalıyım. Ama evet, bu sizin Ejderhanızın adı."

İçimdeki sinir dalgasını bastırmaya çalıştım ama Draven sinirini gizlemeye zahmet etmedi.

"Hayır, yapmadın," dedi kesin bir dille.

Isren, bir yandan özür dileyen, diğer yandan da umursamaz bir hareketle elini salladı. "Şey, artık biliyorsunuz. Veyr'in soyundan gelenlerin savaşı başlatmış olması, onun için hiçbir zaman kabul edilebilir bir şey olmadı."

Ona dik dik baktım. "Hangi savaş? Seelie ve Unseelie Mahkemeleri arasındaki ayrılığın çok uzun zaman önce gerçekleştiğini herkes biliyor, kimse sebebini bile hatırlamıyor."

Başbüyücünün dudaklarında hüznü bir gülümseme belirdi. "O zamanlar Seelie ve Unseelie Mahkemeleri yoktu. Böyle ayrımlar da yoktu." Bakışları uzaklara daldı, altın rengi gözleri yumuşadı. "O zamanlar sadece periler vardı. Şekil değiştirebilenler, mevsimsel Mahkemelerden farklı görülmüyordu."

Bu ayrım, içime, hem tanıdık hem de yabancı olan eski bir dünyanın yankısı gibi yerleşti.

Isren, sesi yumuşayarak devam etti: "Ve çoğu hikayede olduğu gibi, her şey iki aşk arasında kalan bir kraliçeyle başladı. İki krallık arasında."

Parmaklarım battaniyelerin içine kıvrıldı.

Hikaye bir şekilde zaten tanıdık geliyordu. Ama Isren'in bunu sesli olarak anlatması, tarihten çok kaderin odanın içinden geçmesi gibi bir his uyandırdı.

"Bildiğiniz gibi, Vizyoner, Kış Sarayı gelinini, toprağa en iyi hizmet edecek manaya göre seçer." Dudaklarının kenarı yukarı kıvrıldı, sanki benimle aynı şeyi düşünüyormuş gibiydi.

Bu durum benim için Winter adına kötü sonuçlanmıştı.

“Ve sizin de çok iyi bildiğiniz gibi, geline bu konuda genellikle çok az seçenek tanınıyor...” dedi Isren daha ciddi bir tonla.

Draven'in bu bağın sonunda nadir görülen bir utanç duygusu yaydığını hissettim ve onu bu konuda teselli etmeye çalışmadım.

Ruh eşimi bulduğum için minnettardım, ama Winter'a kesinlikle yardımcı olamamıştım. Ve içinde bulunduğum durum farklı olsaydı, eğer Draven gerçekten bir canavar olsaydı, yapabileceğim hiçbir şey olmazdı gerçeğini değiştirmedim.

Mantıksal olarak, nereden geldiğini anladım. Binlerce yıllık gelenek, tarih boyunca çoğu perinin onur olarak kabul edeceği bir konum ve bir kızın mutluluğunun bir krallığın kaderiyle karşılaştırılması gerekliliği.

"Bu, Vizyoner zincirlenmeden önce miydi?" diye sordum.

Bir zamanlar Başbüyücü, Vizyoner zincirlenmeden önce bu seçimin zincirlerden çok kaderden gelen bir yardım eli gibi hissettirdiğini, Parça Ana'nın kabının zorla bağlanmasıyla olayları değiştirdiğini belirtmişti.

“Hayır. Aslında bu daha sonra oldu. Ve seçtiği kadın zaten sevdiği bir erkeğe, bir Skaldwing'e sözlüydü. Ama kral yine de onu aldırды... sarayın iyiliği için.”

Elbette, içimden bir tiksintiyle düşündüm.

Nevara'nın beni önceden uyardığını, seni geri vermek isteyebileceğimi bilmen sana yardımcı olur mu? Düşünceleri, her zaman olduğu gibi, onun adını söylediğinde hüznle karışmıştı, ama aynı zamanda hafif bir neşe de vardı.

"Önemli olan bu değil," diye düşündüm sonradan; yine de ilk haftalarda onu nasıl sınırlendirdiğimi hatırlamak bana az da olsa bir mutluluk verdi.

"Biliyorum," diye beni temin etti.

Isren'in bakışları aramızda gidip geldi, sonra düşünceli bir şekilde devam etti: "Anladığım kadarıyla zamanla krala karşı bir sevgi, hatta bir düşkünlük geliştirdi."

Boğazımda garip bir ağrı hissettim.

Görev. Aşk. Fedakarlık. Hepsi o kadar iç içe geçmiş ki, kimse onları birbirinden ayırt edemez hale gelmiş.

"Fakat Kış Kralı'nın varisine hamile kaldığında, Gölge Kontu, kaderini ne kadar geç kabullenmiş olsa da, bedeninin kendi isteği dışında kullanıldığını bilmeye dayanamadı."

Sırtımdan aşağıya soğuk bir ürperti geçti.

Gölge Klanı. Benim klanım.

“Onu kurtaramayınca, Gölge Thane intikam peşine düştü. Ve intikam, bir kere kök saldıktan sonra nadiren kontrol altında kalır.” Isren üzgün bir şekilde başını salladı. “Yayılır. Aşındırır. Yutur. Kendini adalet olduğuna ikna eden bir ateştir.”

Yüz ifadesi karardı, bakışları uzaklara daldı ve pencereden gökyüzünü aydınlatan kutup ışıklarına baktı.

“Sonuçta,” diye devam etti, “intikam arayışı kaybettiği kalpten çok daha fazlasını paramparça etti. Krallığın kendisini de parçaladı. Ve bölünme bir kere başladıktan sonra... durmadı.”

Hikayesini didik didik ettim. Unseelie ve Seelie'de her zamanki gibi, ikisi de haklıydı... ve ikisi de haksızdı. Kral, bir perinin yerine kendi krallığını seçmişti. Belki de bu seçimin diğer ucunda ben acı çekmiştim, ama casusları muhtemelen ölüme göndermeyi de kabul etmiştim, çünkü bir Unseelie kraliçesine hizmet etmeleri için kandırıldıklarını biliyordum.

Ve Thane, aşkını kaybetmiş, üstelik de kadının zorla evlendirilmesine ve varis doğurmasına şahit olmuştu. Eğer biri Draven'ı benden almaya kalkışsaydı... onu geri almak için ne yapardım? Eğer ona zarar verilirse, intikam almak için ne yapardım?

Bağın onun tarafında hissedilen isteksizliği, savaş başladığında Skaldwing'lerin haksız olmadığını kabul etme konusundaki gönülsüzlüğünü hissedebiliyordum.

"Benim yerimde olsaydın ne yapardın?" diye sordum ona.

Mağaranın içinde zincirlenmiş halimin kısa bir anlık görüntüsünü, Draven'ın bağın diğer tarafında beliren öfke parıltısını gördüm.

"Hiçbir şeyden geri durmazdım," diye itiraf etti.

Draven, sanki bana yaptığı şeyin, krallığını yok eden savaşı nasıl başlattığından başka bir şey hakkında konuşmak istiyormuş gibi boğazını temizledi.

"Bunun ejderhayla tam olarak ne ilgisi var?" diye sordu.

Isren, soruyu bekliyormuş gibi başını salladı. “Ejderhalar... kendi başlarına bir ailedir. Bir hanedan. Gurur onların özüdür ve miras onların kalbidir. Veyr’in soyundan gelen kişi bu ayrılığı başlattı. İster isteyerek ister aptallıkla olsun, bölünmenin ilk kıvılcımı onun soyundan geldi.” Bakışları sessiz bir ağırlıkla bana kaydı. “Ve o, aile lekesini ilgisiz bırakacak türden biri değil.”

Bunu bir an düşündüm, ejderhayla yaptığım konuşmayı ve annemle olan anımda bana gösterdiği şeyleri göz önünde bulundurdum.

"Benim hattımı korumakta kişisel bir çıkarı olduğunu söyledi," dedim.

Isren başını eğdi. "Elbette öyle. Senin soyun, onarmayı amaçladığı kırılmanın bir parçası. Ona göre seni korumak bir iyilik değil. Bu... bir koruma. Yüzyıllardır gözlemlediği bir tahtanın gerekli bir parçası." Bakışları derinleşti, altın rengi ışıktaki parlatılmış metal gibi parladı. "Veyr, mirasını kanını koruduğu kadar şiddetle koruyor. Senin soyun kırılmayla dokunulduğu için, onun da yeniden yapılanmaya bağlı olmasını sağlayacak."

Odanın sıcaklığı aniden düştü. Boğazım düğümlendi. "Demek beni izliyor."

"Şüphesiz."

Draven'in manası, karşılık olarak benimkinin kenarında hayalet gibi belirdi; koruyucu bir ışık parlaması, kış ortası çeliği kadar soğuk ve keskin.

Veyr, mirasını tıpkı kanını koruduğu gibi şiddetle koruyor. Bu sözler zihnimde yankılandı, yıllarca yakından incelememeye çalıştığım anıların arasına örüldü.

Annem, Veyr'in bana tekrar yaşattığı anıda, "Ejderhalar kendi türlerini korur," demişti. Bu sözlerinden o kadar emindi ki. Ejderhanın bu sözlerle saygı duyacağından o kadar emindi ki.

Bu yüzden mi bunca zamandır hayatta kalmıştım?

Neden beni kırma girişimlerinin her biri—her ceza, her sınav, ölümle her karşılaşma—işini bitirmeden son anda durmuştu? Çünkü kadim, öfkeli ve pullu bir şey, ben daha nefes almadan çok önce kanımın etrafına sarılmıştı?

Bu düşünce içimde karanlık ve baş döndürücü bir şekilde kıvrılarak ilerledi.

Ejderhalar kendi türlerini koruyorsa... amcamın annemin kendisine ihanet etmesine rağmen onu hayatta bırakmasının sebebi bu muydu? Ve annemin, bana yaptıklarından sonra onu hayatta bırakmasının sebebi bu muydu?

Büyücülerin elinde ölmemi engellemesinin sebebi bu muydu? Kemiklerimizin iliklerine işlemiş bu çarpık sadakat anlayışı mıydı?

Hava birdenbire çok ince ve çok keskin geldi. Sanki binlerce iplik etrafımda gerilmişti. Şakaklarımda bir ağrı oluşmaya başlamıştı. Gözlerimi sıkıca kapattım ve ovuştururken Batty de destekleyici birkaç tıslama sesi çıkardı.

Acaba o da benimle aynı şeyi düşündüğü için miydi? Bunca zamandan sonra bile, manamı geri kazansam bile... Amcama karşı yine de güçsüz olurdum.

Tıpkı her zaman olduğum gibi.

BöLüm 38

EVERLY

Başbüyücü Nevara'yı kontrol etmek için odadan ayrıldığında, gergin bir sessizlik çöktü. Hava ince ve kırılgan hissediliyordu, sanki tek bir yanlış nefes her şeyi paramparça edebilirdi.

Ben de gidip bir kaya parçasını içinden geçirdim.

"Sana zarar gelmesine izin vermeyecektim," dedim açık ve net bir şekilde, kaçınılmaz tartışmaya kendimi hazırlayarak.

Draven gerçekten de başını salladı, çenesi sıkıca kapalıydı.

"Senin ölmendense benim yaralanmam daha iyi," diye yanıtladı sesi alçak ve kararlı bir şekilde.

Midem birden kasıldı.

"Ya ölmüş olsaydın?" diye sordum, tenimin altında bir sıcaklık hissediyordum. Sadece bu düşünce bile içimde bir bulantı dalgası yaratmış, aramızdaki bağ korkunun yankısıyla titriyordu.

"O zaman bu yine de tercih edilebilirdi," dedi fazlasıyla sakin bir şekilde.

Öfkeyle dolu bir nefes verdim. Ellerim yumruk oldu. "Sana da, seni bencil herif!"

Başını tekrar salladı, bu sefer daha yavaş, çenesindeki kaslar gevşedi. "Aslında Kış'a, çünkü Morta Mea, dengeyi yeniden sağlamanın tek umudu hâlâ senin manan."

Bağın kopuşunda içimde soğuk bir öfke dalgası yükseldi, o kadar keskin bir öfkeydi ki Batty omzumda endişeyle kıpırdandı. Ona daha da yaklaştım.

"Hım, ne demiştin?" diye sordum, kaşımı kaldırırken dudaklarımın kenarı acı bir gülümsemeyle yukarı kıvrıldı. "Winter için risk umurumda

bile değil. Senin için bir risk var.”

Draven, onun derin bariton sesini taklit etmemden hiç de memnun görünmüyordu. Dudakları ince bir çizgi halindeydi, ancak aramızdaki bağdan yayılan hafif sıcaklık onu ele veriyordu.

“Evet,” diye onayladı. “Sen Winter’ı geçtin, geri Ejderha’ya gittiğinde o sözlere kulak asmadın ama eğer sıra bana gelirse—”

“yleyse benden başka bir seçim yapmamı nasıl isteyebilirsiniz?” diye çıkıştım, nefesim kesilmişti.

Zihnimde istemsizce Draven’ın görüntüleri belirdi; ok yarasından kan fışkırıyordu, yüzü acıdan kıvranıyordu. Sonra birdenbire hareketsiz kaldı.

Panik yeniden doruk noktasına ulaştı, sanki bir çığ göğsüme çökmüş gibiydi.

“nk eğer sarayım düşerse ben de hayatta kalamayacağım,” dedi Draven, sözleri kasvetli bir kesinlikle doluydu. “Ben Kış’ın kralıyım, bizzat toprağa bağlıyım.”

Konuşma teorik olmalıydı, ama başımıza gelecek her şeyin ardından öyle hissetmiyordum. Sözlerindeki yalanı ortaya çıkaracak herhangi bir argüman aradım, ama daha denemeye fırsat bulamadan odamın kapısına bir tıkırtı geldi.

“Meşgulz Noerwyn,” diye seslendi Draven, ben de ona içeri gelmesini söylediğim sırada.

Babamın lmnn yaşandığı akşam aralarındaki dostluk ne olursa olsun, birbirlerine karşı duydukları günlük sinirlilik devam ediyordu; geri ikisinin de bu sinirliliği abarttığından şüpheleniyordum.

Yine de, onun varlığı tüm bunlardan hoş bir rahatlama sağladı.

En azından, kapıyı iterek açıp, kapıdan içeri aceleyle girer girmez saçlarını topuz yapana kadar her şey yolundaydı; Draven’a doğru kaşlarını çatma zahmetine bile girmedi. Korku, tırnağımın altına saplanmış bir kıymık gibi mideme daha da yerleşti.

“Ne oldu?” diye sordum.

“Elbette, bu da başka bir saldırıydı. Askerler canavarların işini bitirdi, ancak olay yerinde daha fazla yaralı var.”

“O zaman geri döndüklerinde tedavi edin,” diye önerdim, sesimdeki sertliği bastıramadım.

Yüz ifadesi yumuşadı. “Bazıları o kadar uzağa gidemeyecek. Bunu daha önce de yaptım, Küçük Kardeşim. Manam güçlü olmayabilir, ama

ayaklarım hafif ve askerler zaten orada olacak. Ben sadece insanları sargılayıp nakliye için hazırlayacağım."

"Saldırı olduğunu nereden biliyorsun?" diye sordu Draven sert bir şekilde.

"Revir'e merhem götürüyordum ve Eryx bana söyledi. Ha, bu arada, savaş odasında seni de görmek istiyor."

Bu, karnımın derinliklerinde biriken buz hissini dindirmedi ama Draven sadece iç çekti.

"Bununla başlayamaz mıydınız?" diye hırıldadı.

Ona tamamen sahte bir tatlılıkla gülümsedi. "Ayakçılık benim tarzım değil. Ayrıca, hâlâ yaraları sarılıyordu, bu yüzden eminim ki sen..." Eliyle kovma hareketi yaptı. "O daha gelmeden önce oraya gidip 'Frostdance' yapabilirsin."

Göğsümdeki hızlı çarpıntıyı dindirmeye çalışmasaydım, belki de alaycı bir şekilde gülerdim.

Draven başparmağı ve işaret parmağıyla burnunun köprüsüne masaj yaptı. "Buna buz üzerinde yürüme deniyor."

Ablam yatıştırıcı bir yüz ifadesi takındı. "Elbette öyle."

Uzun ve bıkkın bir iç çekişin ardından dikkatini bana çevirdi. "Birazdan döneceğim. Ben dönmeden Batty'yi dışarı bırakmayın."

Gereksiz bir hatırlatmaydı ama vermesi gerekiyordu, bu yüzden içimden gelmeyen gülümsemeyi zorla takınmaya çalışarak çenemi hafifçe eğdim.

Bunu daha önce de yaptım. Ne kadar uğraşsa da, azgın bir Korythid'in bile kız kardeşini alt edebileceğinden şüpheliyim. Kendisinin de yarı buz canavarı olduğuna eminim.

Bu sefer, hafifçe güldüm ya da en azından bir kahkahanın yankısını çıkardım.

Wynn timerini kısarak, "Başkalarının önünde zihinle konuşmak kabalıktır," dedi.

"Kız kardeşinle paylaşmadığın hiçbir şey yok mu?" diye sordu Draven, çizmelerini giyerken.

"Hiçbir şey," diye güvence verdi Wynn timer, alaycı bir gülümsemeyle, ne demek istediği konusunda hiçbir şüphe bırakmadan.

Bunu kesin olarak inkar edemezdim, bu yüzden hiçbir şey söylemedim.

O, bu konuda yorum yapmadan ayrıldı ve ruhumda tam olarak hissedemediğim bağ aracılığıyla bana bir başka güvence dalgası gönderdi.

Kapı arkasından kapandıktan sonra Wynnienin ifadesi daha samimi bir hal aldı, dudakları endişeyle büzüldü. "Gitmeden önce seni kontrol etmek istedim, ama askerleri yakalayıp beni getirmeleri için onları zorlamak istiyorsam gitmem gerekiyor. Emin misin, gerçekten iyi misin?"

"Evet, Başbüyücünün tuhaf kristallerinden oluşan dizisi sayesinde her şey onarıldı şimdi," diye onu temin ettim, sesim istediğimden daha kısık çıkmıştı.

Elimi tuttu ve gözlerine ulaşmayan küçük bir gülümsemeyle karşılık verdi.

"Onunla ilgili her şey için 'tuhaf' kelimesi en uygunu," diye şaka yapmaya çalıştı ve veda ederken elimi sıktı.

Elini sıkıca tuttum, henüz bırakmaya hazır değildim. "Bekle. Yardım etmek istediğini biliyorum, ama burada da birçok iyilik yapabilirsin," diye bir kez daha denedim.

Gözlerinin kenarları kısıldı ve başını salladı. "Everly... geçen sefer, Thistlerun'da, tüm sorumluluğum altındakiler çılgınlık atarak ölerken ben lanet olası bir dolapta mahsur kaldım." Sesine sızan boğukluğu yutkunarak bastırdı. "Kocam gözümün önünde yendi ve ben hiçbir şey yapmadım."

"Bu senin suçun değildi," dedim ona içtenlikle.

Derin bir nefes aldı, omuzlarını dikleştirdi. "Belki de değil... ama yine hiçbir şey yapmadan duramam. Yardım edebileceğim bir şey varken bunu yapamam."

Onunla tartışmayı çok ama çok istiyordum, ama o duyguyu iyi bilmiyor muydum? Etrafındaki insanlar tehlikeyken kendinizi işe yaramaz hissetmekten daha kötü bir şey yoktu dünyada.

Yavaşça başımı salladım ama yine de elini bırakmadım. Bunun yerine, hançerimin kılıfının içinde durduğu komodine uzandım.

"Öyleyse lütfen bunu alın," diyerek ona doğru uzattım.

Wynnien kararlı bir şekilde başını salladı. "Seni onsuz bırakmayacağım."

"Lumen'e sahibim ve Frostgrave Kralı ile zihinsel bir bağlantım var; o her zaman bir... buz dansı uzaklığında." Dudaklarımda solgun bir gülümseme belirdi ve ona o lanet silahı almasını diledim.

Skathryn'im şimdiye kadarki en öfkeli çılgınlığını attı ve ben de hemen ekledim: "Ve tabii ki Batty de."

"Ölümcül şeyleri biriktirme alışkanlığın var," diye alaycı bir şekilde yorumladı Wynnien, ama yine de hançere uzanmadı.

Kötü bir his omurgamdan aşağı süzüldü. Bu, fazlasıyla fazlaydı. Şu anda onun tehlikede olmasına dayanamazdım. İkimizin de zaten bildiği şeyi, bu canavarlar yüzünden çok şey kaybettiğimizi, onu da kaybetmek istemediğimi söylemedim.

Bu yüzden, ne kadar titrek olsa da, gülümsemeye çalıştım.

"Lütfen, akıl sağlığım için bunu alın. Mana'yı kesecek, bu yüzden askerlerden biri elini uzatsa bile, siz sadece..." Bıçaklama hareketi yaptım.

"Biliyor musun, belki de askerlerden birinin bu aralar biraz fazla samimi olmasına aldırış etmezdim," diye karşılık verdi, ama boşta kalan eli sonunda hançeri kavradı.

Kaşlarımı kaldırdım. "Özellikle belirli bir asker mi?"

"Kız kardeşime karşı yüzde doksan yedi oranında daha az aptalca davranmanın bir yolunu bulmadığı sürece olmaz," diye mırıldandı ve kimden bahsettiği konusunda bana hiç şüphe bırakmadı. "Ama gitmem gerekiyor."

"Biliyorum," dedim sessizce, ağzım o kadar kurumuştı ki Lord General hakkında onunla dalga geçemiyordum bile. "Sadece... sağ salim geri döndüğünde bana haber ver."

"Ah, yapacağım." diye sırttı, savunmasını yeniden sıkı bir şekilde yerine koyarak. "Sen ve Draven de birbirinize çok yakınlaşırsanız bile, sizi mutlaka böleceğim."

Boğazıma doğru yükselen ve tam olarak açıklayamadığım mide bulantısı hissini bastırmaya çalışırken başımı salladım. "Bunu mutlaka yap."

Elimi son bir kez sıktıktan sonra, kapı arkasından gıcırtı sesiyle kapanarak gitti. Ben yatağымda kaldım, pencereden parıldayan koruma kalkanlarına bakıyordum, sanki bir şekilde ötesindeki tehlikeleri görebiliyordum.

Sanki yeterince uzun süre bakmak, diğer tarafta beni bekleyen şeyden nasıl kurtulacağımı öğretecekmiş gibi.

DÖRTNALA KOŞMAK

Frost Grave Geçidi'nden döndükten hemen sonra, Skaldwing'lerin uyarısını iletmek için Eryx ile görüştim. Anka kuşları ve haberciler diyarın neredeyse her köşesine gönderildi; bazıları yardım çağrısında bulunurken, diğerleri karakollarımızın saldırıya karşı hazırlıklı olmaları veya çağrıldıkları takdirde yürüyüşe geçmeleri için emirler taşıyordu.

Kış mevsimi çok uzamıştı, korku ve savaşın uzun gölgesiyle yıpranmıştı. Ve şimdi, birçoğunun verecek hiçbir şeyi kalmamışken, halkımdan tekrar bir araya gelmelerini istiyordum.

Eğer Skaldwing Thane'in yaklaşan felaket hakkındaki tahminleri doğruysa, hayatta kalma umudumuzun en ufak bir kısmını bile koruyabilmek için müttefiklere ihtiyacımız vardı.

Nevara hâlâ bilinci kapalıyken...

Şimdi onun gizemli tahminlerinden birini duyabilmek için her şeyimi verirdim. Hangi saldırıya karşı hazırlıklı olmamız gerektiğini, hangi bıçağın zaten boğazımızda olduğunu ve hangisinin arkamızdaki gölgelerde beklediğini bilmek için her şeyimi. Sadece en iyi arkadaşımın sesini tekrar duyabilmek için her şeyimi.

Ancak savaş odasına girdiğimde Eryx'in yalnız olmadığını gördüm.

Soren onun yanında duruyordu, omuzları gergin, duruşu o kadar yanlıştı ki içimdeki her içgüdüğü tedirgin etti. Soğuk bir korku dalgası göğsüme saplandı.

"Nevara?" Adı, bastırmaya çalıştığım korkuyu ele vererek, niyetimden daha keskin bir şekilde çıktı.

Soren hemen başını salladı. "Hayır. O değil."

En azından yüzündeki ifadenin geri kalanını fark etmeden önce, damarlarıma bir rahatlama hissi yayıldı.

"Ama başka bir şey daha yanlış," dedi, elini yüzünden aşağı doğru indirerek. Yorgunluk vücuduna ikinci bir deri gibi yapışmıştı. "Çok yanlış."

Tabii ki öyleydi. Dünya, nefesimizi toparlamamıza yetecek kadar uzun süre durmadan yıkılıyordu.

"Açıklayın," dedim, çenem kasılırken botlarımdan buz parçaları dışarı sızdı.

Soren titrek bir nefes aldı, gözleri şöminedeki küçük ateşe kaydı. "Alevler... Onlar... sessiz."

İçimde soğuk ve ağır bir his oluştu. Bakışlarını titreyen kütüklerin üzerinde takip ettim.

"Nasıl sessiz?" diye dikkatlice sordum.

Bulduğum yerden odunların çıtırtısını duyabiliyor, sedir dumanının yukarı doğru yükseldiğini hissedebiliyordum; ama onun kastettiği bu değildi.

Everly, Soren'in yeteneğini zaten açıklamıştı. Ne kadar uzağa ulaşabileceğini, sınırları ve duvarları nasıl aşabileceğini, bizim için avantaj olabilecek fısıltıları nasıl taşıyabileceğini anlatmıştı.

Gözlerime baktı, beni birkaç saniye boyunca inceledikten sonra bir kez başını salladı.

"Artık benimle konuşmuyorlar," dedi sessizce. "İlk başta yorgunluktan olduğunu düşündüm. Amias'ın, bu kadar az uykuyla mana enerjimi ne kadar zorladığım konusunda haklı olduğunu sandım. Ama şimdi... sanki diyardaki her bir kıvılcım söndürülmüş gibi. Sanki onlara uzandığım anda kıvılcımlar sönüyor."

Eryx kaşlarını çattı, hem de çok sert. Kollarını daha da sıkıca kavuşturdu, yıpranmış zırhının altında omuzları kaskatı kesildi. Şüphe, loş ışıkta parıldayan siyah buz gibi titredi.

"Yani ocakların ve nöbet ateşlerinin ardında casusluk yapabiliyorsunuz," dedi sesi hayal kırıklığıyla doluydu. "Ve bu ancak şimdi paylaşılıyor."

Sonra bana baktı, bakışlarında hayal kırıklığı vardı.

"Bunu ancak yakın zamanda öğrendim," diye açıkladım. "Ama Redthorne, Winter veya bu odadaki hiç kimse için bir tehdit değil."

Eryx'in çenesindeki bir kas gerildi; açıkça aynı fikirde değildi, ama dilini tuttu ve başını eğip Soren'e döndü. "Bu ne zamandır devam ediyor?"

Soren masanın kenarını kavradı. "Son birkaç gündür bunu mantıkla geçiştirmeye çalıştım... ama durum daha da kötüleşti. Ve bugün... Bugün bunun imkansız olduğu ortaya çıktı."

Lanet olası buz cehennemleri... İçimde öfke alevlendi. Eğer alevleri gerçekten sustuysa, bu anka kuşları veya haberciler için ne anlama geliyordu? Gönderdiğimiz diğer tüm uyarılar, diğer tüm yalvarışlar da boşluğa mı karışmıştı?

Eryx pelerininden bir parşömen çıkardı. "Daha fazlası da var."

Yüzünde kasvetli bir teslimiyetten başka bir şey vardı; tereddütle karışık hafif bir kınama tonu.

"Bu nedir?" diye sordum.

"Görür görmez öldürme emri—"

Onu durdurmak için elimi kaldırdım, içimde öfke kabarıyordu. Korythidleri yenmemize yardım eden savaşçıları ya da sessiz cesareti karımı çok andıran genç kadını hayal etmeyi reddediyordum. Savaşın yakın olduğunu bildiğimiz şu günlerde, kanun her zamankinden daha önemliydi.

"Bunun geçerli olduğunu size zaten söylemişim."

Soren'in yüz ifadesi özenle nötrdü, ancak Eryx kaşlarını kaldırdı.

"Anlaşıldı. İşte son rapor." Parşömeni işaret ederek daha da yaklaştırdı.

Elime aldım ve gözlerimle raporları inceledim.

Casusluktan şüphelenilen birkaç kişi etkisiz hale getirildi. En az bir düzine köyde adam kaçırma veya yağmalama girişimi doğrulandı. Öldürülmüş bir Kış ailesinin başında duran bir erkek Skaldwing bulundu.

Ancak üç olay özellikle dikkat çekti.

Bir grup genç havada uçarken askerler onları etkisiz hale getirdi. Raporda, kendilerini savunmak için hiçbir girişimde bulunmadıkları belirtildi.

Sınır boyunca kamp kurmuş bir kurt çifti bulundu. Tahrik edildikten sonra karşılık vermişlerdi. Etkisiz hale getirilmeden önce iki askeri öldürmüşlerdi.

Sonra da sonuncusu. Bir Mirrorbane, göçebe Thornhart grubunu Frost Grave Geçidi'nden kovalamıştı ve karakoldaki askerler onları bulup ortadan kaldırmıştı. Erkekler, kadınlar... ve çocuklar.

Çenemde bir kas esnedi. Daha önce çocukların, masumların ölümünden sorumlu olmuştum. Sınırları geçen herkesin ciddi bir suç işlediğine inanacak kadar saf değildim.

Ancak Everly hâlâ hedefteydi.

Listeye tekrar göz attım; Unseelie'lerin ezici çoğunluğu şüphesiz idamlarını hak etmişti. Kimin casusluk yapmak, cinayet işlemek, çocukları köle olarak almak veya lanetli karımı kaçırmak için gönderildiğini bilmeden, onlara karşı yumuşak davranma lüksümüz yoktu.

Riskleri, zaten paramparça olmuş ruhuma atılacak lekeyle karşılaştırdığımda, her zaman Everly'nin güvenliğini seçerdim.

“Anlıyorum.” Parşömeni Eryx'e doğru ittim ve bir kez daha onun çelişkili bakışlarıyla karşılaştım. “Herhangi bir gelişme olursa beni bilgilendir.”

Burada doğru seçim diye bir şey yoktu. Her halükarda, kesin bir savaşa doğru gidiyorduk. Önemli olan tek şey, karımın yaklaşmakta olan bu katliamdan sağ çıkmasıydı.

BöLüm 40

EVERLY

Eğer saray mensuplarıyla akşam yemeklerini sıkıcı bulmuşsam, bunun tek sebebi o zamanlar daha genç olmam ve daha önce hiç sarayda bulunmak zorunda kalmamış birinin tüm umut ve iyimserliğiyle dolu olmamdı.

Hele ki ufukta bir savaş varken.

Bu hafta başlarında Draven'ın benim için hazırladığı tahtta rahatsızca kıpırdandım; bu, onun yanındaki yerimi sağlamlaştırmak için yapılan birçok gösterinin ilkiydi. Jestini takdir ettim, ancak üzerinde oturduğum her dakika daha da soğuyan süslü koltuğu pek beğenmedim.

Wynn timer, benimle buz arasında bu kadar çok kürk katmanı varken donma tehlikesi geçirmemin imkansız olduğunu söyledi, ama giderek uyuşan kalçalarım başka bir şey anlatıyordu.

Yine de, başımın tepesine batma şeklini görmezden gelerek, küçük düşürücü, nefret dolu veya düpedüz aptalca bir şeyle yaklaşan yedinci bininci kişiyi karşılamaya hazırlanırken kendimi biraz daha dik oturmaya zorladım. Faydalı bir şey yapma fırsatları nadir de olsa az da, çoğunlukla bu, Soren'in tasarladığı gösteriye tam olarak benziyordu.

“Öncelikle, sınırlarımızdaki vahşilerle olan hızlı mücadelesinden dolayı yüce kralımıza teşekkür etmek istiyorum.” Köyün ileri geleninin övgüsü biraz abartılı olsa da, lacivert gözlerinde samimiyetin izleri vardı. “Karım ve kızım köle tacirlerinin eline düşmüştü, ama askerler onları kurtarmak için devreye girdiler.”

Draven, hakkını vermek gerekirse, adamın sözlerine karşı kibirli bir tavır sergilemedi ve geçen hafta kaldırmayı reddettiği yasa yüzünden

aramızda geçen birçok hararetili tartişmayı hatırlatmak için aklıma gelmedi. Sadece başını salladı ve köylüye görüşünü belirtmesi için işaret etti.

"Ancak bir grup insan kışlık yiyecek stoklarımızı çoktan alıp kaçtı," diye devam etti adam. "Halkımızın a kalmaması için, bu stokları yenilemek üzere devletin elindeki stoklardan bize verilmesini rica ediyorum."

Kocam bana baktı, bu da halka bir iyilik yapabileceğimin işaretiydi. Soren'in planını adım adım uyguluyorduk. Unseelie'lerin ölümlerine her gün duyulan sevinç olmasaydı, kolay olmalıydı.

Bazıları haklıydı, tıpkı şu an burada bulunan erkek gibi. Diğerkleri... diğerkleri ise, kışın sorumlu olduğu canavarlardan kaçmaya cüret ettikleri için Frost Grave Geçidi'nde katledilen çocukların mezarı üzerinde seve seve dans ederdi.

Bütün bunlar dişlerimi o kadar sıkmama neden oldu ki, neredeyse atlayacaklardı.

Yine de, olabildiğince sakın bir ifadeyle başımı salladım. "Kabul ediyorum."

"Teşekkür ederim, Kraliem."

Erkek geri çekildi ve yerine Leydi Feomyr geçti. Frost Court modasının zirvesinde, soluk buzul ipeğinden, daha koyu fırtına mavisi kadifenin üzerine kat kat giydiği bir elbise giymişti; kumaş, göğüs kısmında dar kesimli olup, düşüş halindeki buz sarkıtlarını andıran keskin, köşeli eteklere doğru genişliyordu. Her detay kasıtlı ve soğuktu.

Yeni gelmişti ve kalkık burnundan, kibirli dudak kıvrımına kadar Leydi Tessara'yı andırıyordu.

"Konaklama yerlerimizle ilgili bir hata yapılmış olmasından korkuyorum," dedi burun sesiyle.

"yle mi?" diye sordu Draven.

"Evet," diye mırıldandı, yüzündeki uyarıyı tamamen kaçırarak. "Elbette kraliçenin kız kardeşi ailemi köylülerle aynı katta barındırmayı düşünmüyordu."

"Leydi Noerwyn'in, eldeki alanın verimli kullanımını ihtiyacını göz önünde bulundurarak, oda düzenleme kararlarında bilinçli davrandığından oldukça eminim."

İçimden bir kahkaha atmayı zor tuttum. Böyle bir şeyin kesinlikle olamayacağından emindim. Wynn timer, kadını büyük olasılıkla bilerek en yoksul köylülerin arasına yerleştirmişti.

"Keşke şu anda böyle sıradan insanlarla ilgilenmek zorunda kalsa da Leydi Feomyr'e oda seçimlerinin ne kadar bilinçli olduğunu bizzat anlatamasa," diye düşündüm Draven'e.

Bağın diğer tarafından hafif bir eğlence belirtisi süzülüyordu, ancak sert yüzünde bunun hiçbir izi yoktu.

Kadın itiraz edemedi, "İşten çıkarıldınız," dedi kısaca.

Dudaklarını büzdü ama yine de eğilerek kalabalığın arasına karıştı.

Sonraki birkaç saat de aynı monotonluk ve hayal kırıklığı içinde geçti. Kapıdaki görevli nihayet sabah saatlerinde dilekçe kabulünün sona erdiğini açıkladığında omuzlarım rahat bir nefes aldı.

En azından öğleden sonraki öğle yemeklerinden kurtuldum, çünkü Draven olmadan sarayda görünmemem gerekiyordu. Batty, manamın dışarı sızmasını henüz engelleyememişti ve gölge güçleri Kış perileri arasında yaygın değildi.

Günler aynı şekilde geçti; sarayda vakit geçirdiler, saray mensuplarıyla yemek yediler. Öğleden sonra Nevara'yı ziyaret ettiler, tırnaklarındaki simsiyah lekelerin ve soluk, narin saçlarının nasıl kaybolduğunu takip ettiler.

Hâlâ uyanmamıştı. Başbüyücü bu konuda Amias'tan daha iyimserdi; Amias ise panzehir hatasının verdiği suçluluk duygusuyla, güçlendirici tonikleri neredeyse saplantı derecesinde bir bağlılıkla uyguluyordu.

O güçlendi, zehri zayıfladı ama o bir an bile kıpırdamadı.

Ve Isren'in aksine, onun bunu başaracağına olan inancım giderek azaldı.

Çok üşüyordum.

Şöminedeki ateş sönmüştü ve elbette Draven dışarıdaydı.

Çoğu öğleden sonra olduğu gibi, o savaş odasındaydı ve ben de ara sıra düşüncelerini dinliyordum. Eryx'e varlığımı zorla kabul ettirmek ne kadar eğlenceli olsa da, Lord General'e benim varlığımın onu rahatsız etmekten daha çok ihtiyacımız vardı. Özellikle de şimdi, amcamın savaş hazırlıklarına ayak uydurmaktan başka seçeneğimiz yoktu.

Birlikte, sınır boyunca birlikleri hareket ettirdiler, bazılarını saraya geri çağırdılar, krallığın bildiği her savunma stratejisini ve acil durum planını tartıştılar ve Soren'in alevleriyle temas kurmasını beklediler. Uzak

bölgelerdeki malikanelerden biri, sınırlarını güçlendirmeyi reddettikten sonra canavarların eline geçmişti bile.

Wynn timer ile o gece fazladan bir şişe şarap içmiştik ve Mirelda hiç itiraz etmemişti bile.

Eski odama sessizce girdiğimde, hizmetçinin komodinin üzerindeki otları düzenlediğini gördüm. Ablamın bu odaları ne kadar çabuk kendi yeri haline getirdiğini, bir odada kapladığı alanla ne kadar rahat olduğunu, benim asla olamamış olmamı bir kez daha fark ettim.

Evini ve içindeki neredeyse herkesi kaybetmişti, ama birkaç gün içinde burada yeni bir ev inşa etmişti.

Ben ise... yapamadım.

Draven'in odaları hâlâ benim varlığımdan eser taşı mıyordu. Bu savaşta en kötü şey olsa bile, burada bulunduğuma dair hiçbir iz kalmayacaktı. Çalışma odasındaki kitaplar saray tarafından gönderilmişti. Kıyafetler Dolap tarafından seçilmişti. Duvarlar, perdeler ve avizeler her zamanki gibi kış temalıydı, tek bir renk izi bile yoktu.

Draven ve benim ikimizin de ölebileceği ve tarihin bizim aynı odayı paylaştığımızı asla bilmeyeceği fikrinde tarifsiz bir boşluk vardı.

"Sizin için yapabileceğim bir şey var mı, Majesteleri?" diye sordu Mirelda, kaşlarını çatarak.

Ateşi daha da açmasını istemek için ağzımı açtım, sonra da aynı hızla kapattım.

Bunun yerine Draven ile iletişime geçtim.

Odaya bazı değişiklikler yapmamda sakınca var mı?

İçime yavaş yavaş bir tatmin duygusu yayıldı.

Odamızla ilgili tek önemsedğim şey, döndüğümde senin orada olman, Morta Mea. Tercihen çıplak.

Ruhumda hissettiğim o kısık hırıltı içimde bir arzu dalgası yarattı, ama ben ona bunun yerine bir kahkaha ile karşılık verdim.

O zaman şömineyi iyice yakmaya başlayacağım.

Bunun üzerine duraksadı, şüphesiz her gece onun alanına gizlice girdikleri gibi bu gece de yatağımın benim tarafına yığacağı tüm kürkleri hayal ediyordu.

"Ödemem gereken bedel buysa," diye sonunda kabul etti.

O toplantısına geri döndü ve ben de dikkatimi Mirelda'ya verdim, böylesine hafif bir istek için ihtiyaç duymamam gereken cesareti toplamaya çalıştım. Hayatlarımız için çok kalıcı, son on yıldır saklanarak yaşayan bir

ucube için çok açık bir istek gibi geliyordu. Ama biliyordum ki, eğer bu saraydan varlığımın izini bile bırakmadan ayrılırsam, kaçınılmaz olarak kendimizi savaşın içinde bulana kadar, endişe dolu her anımda peşimi bırakmayacaktı.

“Evet,” dedim Mirelda sorusuna karşılık. “Zamanlamanın... ideal olmadığını biliyorum, ama Draven’ın evi için, odalarımız için birkaç şey almak istiyorum. Mesela...” Bir an düşündüm, “bir koltuk ve beyaz veya lacivert olmayan yastıklar.”

Yanaklarında yavaşça bir gülümseme belirdi. "Hemen halledeceğim."

Bu, en küçük zaferlerden biriydi, giderek daha da geçici hale gelen bir varoluşta kalıcılık arayışıydı. Ve tatmin duygusunun ötesinde bir yerde, omurgam boyunca örümcek ağı gibi kıvrılan korku parmaklarına engel olamadım; kaderin hiçbir meydan okumayı cevapsız bırakmadığını hatırlatıyordu.

Bölüm 41

DÖRTNALA KOŞMAK

Soren ve ben savaş odasına adımımızı atar atmaz Eryx, lafı uzatmadan, "Sanırım elçi doğru bir şey yakalamış," diye söze başladı.

Sonbahar casusu her zaman bana eşlik etmiyordu, ancak Eryx, Soren'in ilettiği bazı raporları doğruladıktan sonra ona giderek daha fazla güvenmeye başlamıştı.

Soren kaşlarını kaldırdı. "Elbette, ama ne hakkında?"

Lord General ellerini masaya dayadı, omuzları paylaşacağı bilginin ağırlığı altında bükülmüştü.

"Tam olarak teyit alana kadar bunu size iletmeyecektim," dedi, sesi her zamanki sakinliğini yitirmişti. "Ama bu raporları yaklaşık bir saat önce aldım."

Eline bir yığın parşömen uzattı. Sayfaların kenarları nemliydi, karın eridiği yerlerde mürekkep dağılmıştı.

"İki karakolun da düşürüldüğü doğrulandı... Kurtulan yok," dedi.

Çenemde bir kas seğirdi. "Nerede?"

Eryx daha büyük bir haritayı açtı, iki avucuyla düzleştirdikten sonra iki işaret koydu; biri güneydoğuda Silverfin Gölleri yakınlarında, diğeri batıda Crystalvale Ormanı'nda.

İkisi de birbirine yakın değildi. Uzaktan yakından bile benzemiyordu.

Aylardır buz canavarları diyar genelinde rastgele saldırılar düzenliyordu. Bu yüzden ilk bakışta tesadüf gibi görünebilirdi. Ama içimde bir şey keskin bir şekilde burkuldu ve bunun böyle olmayacağını zaten biliyordum.

Eryx haritaya dört işaret daha bıraktı; her biri yumuşak ama lanetleyici bir dokunuşla yere indi.

Toplam altı tane. Dağınık. Düzensiz. Birbirleriyle ilgisiz.

Ta ki öyle olmayana kadar.

Eryx gergin bir şekilde, "Diğer tüm karakollardan haber aldım," dedi. "Bunlar hariç."

Soren öne eğildi, gözlerini kısarak, "Bu—" dedi.

"Bir yüzük," diye tamamladım.

Eryx kasvetli bir şekilde başını salladı. "Mükemmel bir plan. Eğer bu dörtlü devre dışı kalırsa veya tehlikeye düşerse, karakollar sarayın etrafında bir çember oluşturur. Geniş bir çember, evet. Ama kasıtlı olarak oluşturulmuş bir çember."

Soğuk tenime işledi, yerdeki çatlak damarlarda buzlanma belirdi. Birisi ya da bir şey, sarayımın kalbinin etrafına mükemmel bir daire çizmişti.

Tıpkı bir ilmek gibi.

Ve Kış Sarayı, ipi çoktan sıkıca bağlanmış halde, tam ortasında duruyordu.

Soren yutkundu, sesi alçaktı. "Buz canavarları böyle strateji geliştirmezler. İçgüdüsel davranırlar."

"Eskiden öyleydiler," diye yanıtladı Eryx. "Ama ne kadar değiştiklerini gördük. Sürü davranışı. Koordineli saldırılar. Gündüz vakti hareket etmeleri. Tuzaklar kurmaları."

Kalp atışlarım damarlarımda gümbür gümbür atıyordu. Zihnimde görüntüler belirdi. Tharnoklar sürü halinde dolaşıyordu. Aynabaneler öğlen vakti avlanıyordu. Ve Korythidler—tetikte, hesapçı, neredeyse... meraklı. Bizden öğreniyorlardı. Bizimle oynuyorlardı.

Ardından bir başka görüntü daha da derinden etkiledi.

Noerwyn'in malikanesinin kalıntıları. Cesetler. Korkunç pusu.

Ve buz canavarlarının oraya çekilme şekli - içgüdüyle değil, yemle. Planlı bir şekilde.

"Amaçlı hareket ediyorlar," dedim soğuk bir sesle. "Fazla amaçlı."

Eryx bir kez başını salladı. "Amaç, yoktan var olmaz."

"Onları bir şey yönlendiriyor," diye onayladı Soren.

Yavaşça nefesimi verdim, hava buz gibi bir sisle kaplanmıştı. "Ya da birileri."

Thistlerun'daki katliamın, oraya itaatkâr köpekler gibi sürüklenen canavarların hatırası, bu sonun kaçınılmaz olduğunu hissettirdi.

Gürültülü bir patlama sessizliği bozdu, ardından keskin ve aniden kesilen bir çığlık geldi.

Dikkatimiz, sarayın ötesindeki dünyanın çoktan alevler içinde yandığı pencerelere çevrildi.

Odayı üç adımda geçtim, gölgeler başımın üzerinden geçerken ve devasa şekiller kalan azıcık güneş ışığını yutarken balkon kapılarını ardına kadar açtım.

Pulları, hastalıklı siyah kırağıyla parçalanmış, kırık safir gibi parıldıyordu. Kanatları düzensiz çırpınıyor, zarları buz çatlaklarıyla bozulmuştu. Varlıkları bile arkalarında savrulan kırağı izleri bırakıyordu... tıpkı sönmekte olan bir ateşten kalan küller gibi.

Sonra ilki çenelerini açtı.

Ağaçların ve taşların üzerinde mavi alevler yükseldi, savunma hattına şiddetli bir şekilde vurarak onu sarsıntıya uğrattı.

"Buz ejderhaları," diye fısıldadı Soren. "Üç, hayır, dört—"

Daha fazla çığlık havayı yırtarken, köylüler saray kapılarının ötesindeki ağaçlık alandan fırlayıp dışarı çıktılar. Dizlerine kadar uzanan karda tökezleyip sendelediler, panik içinde uzuvları beceriksiz bir çaresizliğe bükülmüştü.

Onlardan biri neredeyse hastane sınır çizgisine ulaşmıştı... neredeyse.

Bir Buz Ejderhası, çeneleri grotesk bir yay çizerek açılıp, çaresiz perinin etrafını mide bulandırıcı bir çatırtıyla kapatarak saldırdı.

"Noerwyn," diye hırladım, daha fazla köylü ormandan kaçarken, daha açıklığın yarısına bile varamadan yakalanıp parçalandılar.

Eryx kaskatı kesildi. "O dışarıda mı?"

"Yaralılara yardım etmeye gitti," dedim gergin bir sesle. "Brakhound saldırısından sonra onları saraya geri getirmeye."

Soren, yüzü solgun bir şekilde, "Cehennem olsun," diye fısıldadı. Eryx çoktan kapıya doğru hareket ediyordu, ama ikisi de ona zamanında yetişemeyecekti.

"İkiniz de alt avluya gidin," diye emrettim. "Koğuşların arkasına alabildiğiniz herkesi getirin—"

Aradaki bağ aracılığıyla içime bir korku dalgası çöktü. Everly'nin korkusu.

Draven. Neler oluyor? Sorun ne? Sesi zihnimde titriyordu. İstesem bile onu bundan koruyamazdım.

Buz ejderhaları. Köylüler koruma kulelerine ulaşmadan önce onlara saldırıyorlar.

Bağın üzerinden keskin bir nefes yankılandı. Ardından panik başladı.

Wynnie—

"Onu bulacağım," diye anında cevap verdim, bacaklarımın etrafına canlı bir şeymiş gibi buz kıvrılıyordu zaten. "Onu geri getireceğim."

Soren arkamdan bağırdı. Eryx şiddetle küfretti. Ama ben çoktan buzun içine kayboluyordum, beni eski, acımasız bir dost gibi karşılayan soğuğa adım atıyordum.

Kışın öfkesi içime işledi.

Ve ben de doğrudan mücadelenin içine daldım.

BöLüm 42

EVERLY

Draven bana saldırıdan bahsettiğinde, beklediğimden daha az şaşırdım.

Ben de bir şeylerin ters gideceğini beklemiyor muydum?

Sırtımdaki buz gibi korku hissi, onlar yokken her geçen an daha da şiddetleniyordu, ama Draven'ın dikkatini dağıtmak istemedim, aklını kurcalamaya kalkışmak istemedim. En azından kırık parçalarla lanetlenmiş köylülere yardım edebilmek için giyinmek üzere kapıdan yarıya kadar çıkmıştım ki, manam parladı ve Batty onları etkisiz hale getirmeden önce gölgeler zemine yayıldı.

Bu yüzden Mirelda'dan kız kardeşimin yokluğunda köylüleri elinden geldiğince gözetmesini rica ettim. Bunun dışında, bu şekilde yapabileceğim hiçbir şey, tek bir şey bile yoktu.

Oda artık renkliydi. Şöminenin yanındaki koltukların üzerindeki koyu mor örtülerden, yanındaki masanın üzerindeki yığılmış kitaplara kadar, burada varlığımızın, yaşamın işaretleri vardı. Draven, ben geceleri okurken mektuplarını yazmaya başlamıştı; bu yüzden mürekkep hokkasının yanında zarifçe oyulmuş bir tüy kalem ve gelişigüzel kitap yığınının yanında düzenli bir şekilde istiflenmiş birkaç küçük parşömen sayfası vardı.

Batty'nin bile kadifeden, gümüşü-lavanta rengi, yumuşak bir yastığı vardı ve yatakta benimkinin yanına sıkıştırılmıştı, çünkü dünyadaki diğer tüm skathrynler gibi tavan kirişlerinden sarkarak uyumayı kesinlikle reddediyordu.

Sonunda burada yaşam belirtileri vardı, sonsuz, kısır bir alandan ziyade bir yerlerde yaşadığımıza dair kanıtlar. Savaşın üstesinden gelemesem diye teselli edici olması gerekiyordu, ama şimdi hissettiğim tek şey Draven'ın bir

daha asla uzayımıza dönmeyeceği düşüncesinin ezici, akıl almaz ihtimaliydi.

Daha önce canavarlarla savaşmıştı ama göğsümdeki sıkıntı, bunun buz canavarlarıyla sıradan bir karşılaşma olduğuna inanmama izin vermiyordu.

Yapacak başka bir şey olmadığı için, bitmek bilmeyen, sinir bozucu bir döngü içinde volta attım, yüzüğümün hala yerinde olduğundan, sadece her zamanki kadar soğuk olduğundan emin olmak için baş parmağımı yüzüğümün üzerinde gezdirdim.

Kendime defalarca Draven'ın güvende olduğunu, kız kardeşimin de güvende olduğunu söyledim. Nevara uyanacaktı. Her şey yoluna girecekti.

Bu sözleri bir mantra gibi tekrarlardım, ama her seferinde yalan gibi geldiler.

Kaygı midemi tırmalıyordu, nefesim düzensiz hırıltılar halinde geliyordu. Mana'm kemiklerime dalgalar halinde çarpıyordu, her dalga daha yoğun ve daha acı vericiydi, kanatlarım ise ortaya çıkma ihtiyacıyla titriyordu.

Pençelerimi yumruklarımın içine geçirdim, bedenimdeki o muazzam güç girdabına lanet okuyarak, yine de bu kadar işe yaramaz olduğumu düşündüm.

Kaygım o kadar yoğundu ki, Lumen'in tüylerinin diken diken olmaya başladığını fark etmekte gereğinden daha yavaş davrandım.

Batty kulağıma uyarıcı bir ses çıkarana ve kurt da kısık bir inilti çıkarana kadar, pencerenin hemen dışından gelen boğuk bir sürtünme sesini fark etmemiştim.

Tam o sırada pencere menteşelerinden gürültüyle açılırken kendimi yan duvara yasladım; çerçevede kanatlı bir figürün gölgesi belirdi.

Lumen, dişlerini göstererek hırlayarak benimle saldırgan arasına atladı, ancak olduğu yerde donup kaldı.

Hayır, donmuş değildi. Olduğu yerde mihlanmış gibiydi.

Morta Mea? Draven'ın sesi kafamda telaşlı bir şekilde yankılanıyordu, bu yüzden tehlikede olmadığım yönünde belirsiz bir düşünceyi geri gönderdim. Ve gerçekten de tehlikede değildim, bundan emindim. Soru şuydu: Sarayın geri kalanı ne kadar tehlikedeydi?

Çünkü o manayı her yerde tanırdım, hatta iki ince el kadife pelerini geri itip obsidyen savaşçı örgüsünün altındaki kusursuz yüz hatlarını ortaya çıkarmadan önce bile.

“Anne,” diye fısıldadım. “Burada ne yapıyorsun?”

Onu sağ salim ve hayatta görmekle gelen rahatlama, onun burada olmasının ne anlama gelebileceğine dair göğsümde oluşan sıkıntı hissiyle çatışıyordu.

Buradaki koruma büyüleri niyetle yapılıyordu, bu yüzden burada kimseye zarar verme planı olmamalıydı, ama neden yakalanma, hatta öldürülme riskini göze alarak Kış Sarayı'na gelmişti?

"Açıklamaya pek zaman yok," dedi, savaşçı eğitiminin her dakikasını yalanlayan tek bir akıcı hareketle odaya inerken. "Ama amcanız klanları birleştirdi ve saldırmayı planlıyorlar."

Bana daha önce haberci gönderdiği şeyi anlatmak için mi bunca yolu gelmişti?

"Kaelen bize olabileceğini söyledi ve biz de hazırlık yapıyoruz," diyerek onu rahatlattım ve sakinleştirici bir hareketle ellerimi uzattım.

"Hayır." Başını sertçe salladı. "Sadece Skaldwing'ler değil. Lupine'ler, Shadeclaw'lar ve hatta Thornhart'lar da."

Yüzüm bembeyaz kesildi. "Bu nasıl mümkün olabilir?"

Kurtlar her zaman kavgaya atılmaya hazırdı ve Gölge Pençeleri fırsat ıydı. Savaşın kesin olduğunu hissettikleri anda gelirlerdi. Ama Dikenli Harplar... eşsiz mana biçimleriyle koruma kalkanlarını kırma şansı olan tek Hakimiyet... onları asla bir tehdit olarak görmemiştik.

Gözleri kedi gibi zümrüt yeşili kısıldı. "Sınır boyunca işlenen cinayetlerin, hele ki canavarların, cevapsız kalacağını mı sandın?"

Canavarlardan bahsettiğinde ses tonunda hafiften bir gariplik vardı. Başımı yana eğdim ve parçalar hızla yerine oturdu.

"Hayır, yapmazlardı. Ve buz canavarlarının Kış'ı terk etmesinin hiçbir zaman mantıklı bir yanı yoktu, ta ki..." Amcam onları, tıpkı Wynnienin malikanesine çektiği gibi, tam da bu amaçla cezbetmiş olana kadar.

Yüz ifadesindeki o temkinli tavır, ihtiyacım olan tüm onayı verdi. Kendi kendime küfrettim.

"Nasıl?" diye sorar sormaz cevap aklıma geldi: Amcamın askerlerini koruması gerekirken neden sınırdan bu kadar çok k le alınmıştı?

Tüm araştırmalarımaya rağmen, buz canavarlarının tam olarak nasıl avlandığını   zememiştim, ama açıklama tam oradaydı. Buz ejderhaları bariz bir şekilde manaya çekiliyordu, ancak tüm canavarlar Kış'ın gücüne bağlıydı ve bazı g  ler her zaman diğerlerinden daha çok onları cezbediyor gibiydi.

Periler üzerinde deneyler yaparak canavarları tam olarak neyin çektiğini anlamaya mı çalışmıştı, yoksa sadece yeterince periye mana enerjilerini kullanarak yaratıkları sınırın ötesine çekmeye mi zorlamıştı?

"Onların mana enerjilerini kristaller aracılığıyla yönlendirmeyi öğrendi, tıpkı buz canavarları için bir işaret feneri gibi," diye doğruladı, gözlerime tam olarak bakmadan.

Parçalar her yeri paramparça etti.

Vaerin, sandığımızdan çok daha kurnazmış. Ve annem de buna izin vermişti.

"Bunların hiçbirisi, şimdi buraya gelme riskini neden göze aldığınızı açıklamıyor." Sesimde gizlemeye çalışmadığım bir sertlik vardı.

Gözlerini kırıştırdı, başını yana eğdi. "Seni buradan çıkarmak için," dedi sanki çok açık bir şeymiş gibi. "Burada senin için güvenli değil."

Batty boynuma daha da bastırdı ve Lumen, dünyada onu tek bir düşünceyle alt edebilecek az sayıdaki insandan biri olmasına rağmen, beni almasını fiziksel olarak engellemeye çalışacakmış gibi hareket etti.

"Hiçbir yerde güvende değilim," diye hatırlattım ona alçak sesle. "Öylece gidemem... Draven burada, Wynn de." Ve arkadaşlarım. Kraliçesi olduğum insanlar.

Son kısmı sesli söylememiş olsam da, sanki düşüncemi duymuş gibiydi. Hayal kırıklığıyla içini çekti.

"Saçmalama Everly," bana doğru bir adım daha attı, çenesi kasıldı. "Geçen sefer işlerin kötü gittiğini biliyorum; bu yüzden seni koruma amacıyla buraya getirdim. Ama gerçeği bilseler seni görür görmez öldürecek olan Mahkeme'nin yanında yer almak için kendi halkına karşı savaşmayı planlıyor olamazsın, değil mi?"

Mana'm parladı, sanki bana artık var olduğunu hatırlatıyordu. Ve az önce iddia ettiği şeye karşı hâlâ işe yaramaz olduğunu da.

Dudaklarını büzdü, sesi yumuşadı. "Vaerin sana doğrudan zarar vermeyecek, ama Kaelen gibi onun izinden gitmeyecek başkaları da var ve yıldızlar onun sırrını saklamayacağını biliyor. Her iki tarafın da hedefi olacaksın."

Ona bunun benim için yeni bir şey olmadığını hatırlatmadan önce dilimi ısırdım. Tüm hayatımı böyle yaşamıştım ve bu, buzla kavrulmuş ruhumun diğer yarısından, kız kardeşimden beni ayırmaya yetmeyecekti, bundan emindim.

Ama henüz bilgi sahibi olmadan ona bunu söyleyemezdim. Bu yüzden yutkundum ve sakinleştirici bir nefes aldım.

“Öyleyse bir plan yapabiliriz,” dedim yavaşça. “Onlar gelmeden önce ne kadar zamanımız var?”

Belki de doğrudan gözlerine bakmasaydım, koyu yeşil bakışlarında beliren o tek, geçici gerçek pişmanlık anını yakalayamazdım.

Çok geç.

Onun suçluluk duygusu. Onun uyarısı. Zihnim boşlukları doldurduktan sonra ancak dudaklarından dökülen sözler.

Unseelieler gelmiyordu. Zaten buradaydılar.

DÖRTNALA KOŞMAK

Köyün kenarında buzlar şiddetli bir şekilde üzerimden kalktı. Kar halka şeklinde dışarı fırladı, yıkılmakta olan binalara çarptı ve kırık cam parçaları gibi yere saçıldı.

Çığlıklar her yönden havayı yırtıyordu. Onlarca çığlık. Kimisi yardım için yalvarıyordu, kimisi ölüm için yalvarıyordu.

“Noerwyn!” diye bağırdım, isim göğsümden sökülüp kaosun içinde tamamen kayboldu.

Çatıların üzerinde mavi alevler yükseliyor, buz ateşi ürkütücü, ters taşlar halinde keresteleri kemiriyordu. Buz ejderhaları tepelerinde dönüyor, yırtık kanatlarını düzensiz, acımasız vuruşlarla çırpıyor, her geçişte havayı çığlık atan kar ve buz alevi spirallerine dönüştürüyordu.

Bir güvercin alçaktan uçuyordu, damarları ve pulları çalınmış mana ile parılıyordu. Ağaçlık alana doğru kaçan bir grup köylüye doğru yöneldi.

Buz üzerinde hızla ileri atıldım, mana beni canavarın yere düşmesinden daha hızlı bir şekilde karda savurdu. Botlarımdan buz spiralleri çıktı, beni altüst olmuş zeminin üzerine kaldırdı ve canavar onlara çarpmadan önce ona çarptım.

Kulakları sağır eden bir kükreme çıkardı, çeneleri genç bir annenin çocuğunu korumak için kıvrıldığı yerden birkaç santim ötede kapandı. Zehirli mavi zehir buz gibi yaylar halinde püskürdü, kara ve pelerinin kenarlarına çarptığı yerlerde tısladı.

Çarpmanın etkisiyle geriye doğru kaydım, topuklarım derin izler bıraktı, Frostdrake ise elimden kurtulmak için çabaladı.

Canavarın boğazından buz gibi ateş fişkırıyordu, çırpınırken çenemi ve omzumu kavurucu bir soğukluk sarıyordu.

"Çekil!" diye hırladım kadına. "Eğer yapabiliyorsan saraya git."

Orada en azından koruma büyüleri sayesinde güvende olacaktı. Orada en azından arkasına saklanabileceği duvarlar hâlâ vardı.

Karla kaplı kirpiklerinin arasından bana baktı, bir şeyler mırıldandı ama Buz Ejderhası'nın kükremesiyle sesi kayboldu. Ayağa kalktı, çocuğu da ona aynı şekilde sıkıca sarılmıştı.

Buz ejderhası öfkeyle hiddetlendi, tüm dikkati şimdi bana yönelmişti, damarlarımda akan manaya çekilmişti.

Zihnimde hızla akan düşüncelere bir şey takıldı, anlaşılacak için kendini zorla öne doğru itti.

Buz ejderhaları manaya çekiliyordu... Leş yiyen kuşların ölümü takip etmesi gibi, manayı takip ediyorlardı. En son karşılaştığımda, tam da bu nedenle Nevara'yı gökyüzünde kovalıyordu... Onun gücüne, yoğunluğunun cazibesine kapılmıştı.

Peki, onları şimdi buraya çeken neydi? Burada olağanüstü bir mana artışı olmadığı halde neden bu köyü seçmişlerdi?

Buzdan bir patlamayla yarattığı geri püskürttüm ve döndüm, aşağıda daha fazla Buz Ejderhası daire çizirken köyü taradım. Toplam dört tane.

Buzun üzerinde hızla ilerlerken, canavara önce arkadan, sonra önden, önce bir yandan, sonra diğer yandan saldırarak sorular zihnimi meşgul ediyordu. Her saldırıda daha fazla kafa karışıklığı yaratıyor ve diğerlerini de kendime çekmek için yeterli mana harcıyordum.

Etrafımda, kanlı karda yarı gömülü cesetler yatıyordu. Askerler de vardı, köylüler de. Her birinin yüzünü inceledim, Everly'nin kız kardeşini, orada olmayan birini ve canavarların neden geldiğini anlamaya çalıştım.

Devrilmiş bir sedye ortadan ikiye parçalanmış halde yatıyordu, brandası kanla kararmıştı, birini güvenli bir yere taşımak için kullanılan kayışlar işlevsiz ve yırtılmış bir şekilde sarkıyordu. Daha ileride, terk edilmiş bir diğeri vardı, içindekinin kalıntıları çerçevesinin altında kanlı şeritler halinde sarkıyordu.

"Noerwyn!" diye tekrar bağırdım, dişlerimi sıkarak ismi zorla söyledim, sonra da takma adını denedim. "Wynnie!"

Hiç bir şey.

Solumdan aniden bir çığlık koptu. Döndüğümde, bir başka Buz Ejderhası'nın yanan bir çatıya düştüğünü ve yapının ağırlığı altında mavi bir

alev ve kül bulutu içinde çöktüğünü gördüm.

İçgüdüsel olarak cevap verdim ve Kışı ellerime çağırdım. Buz, ön kollarım boyunca hızla, yoğun ve jilet gibi keskin bir şekilde yükseldi, zar zor kontrol altında tutulan soğukla vızıldayan ikiz bıçaklara dönüştü.

Ani bir buz dalgasıyla kendimi ileri doğru fırlattım.

İlk Buz Ejderhası yukarı doğru saldırdı. Altında kıvrılarak, geçerken yukarı doğru kılıç darbeleri indirdim. Her iki kılıç darbesi de tendon ve pulları parçalayıp geçerken yaratık çığlık attı ve buz ateşi ve mürekkep gibi kan saçarak karın içine savruldu.

Köylüler, zamanın onları oldukları yere mıhlamış gibi, karda donakalmış bir halde öylece durup izlediler.

İkinci Buz Ejderhası yanımdan pençeleriyle geçerken, botlarım yere saplandı; pençeleri, kalkan olarak kaldırdığım buza sürtünerek çığlıklar atıyordu.

“Koşun!” diye bağırdım köylülere, kalkanı öne fırlatarak. Kalkan çarpma anında paramparça oldu, parçaları canavarın yan tarafına saplandı ve onu geri püskürttü. “Saraya gidin. Hemen!”

Hareket etmediler.

Yaralı Buz Ejderhası öfkeyle dolu mavi alev dalgalarıyla hızla ayağa kalktı. Yumruğumu yere vurdum ve Kış karşılık verdi. Sivri buz sütunları yukarı doğru fırlayarak yarattığı tam saldırı halindeyken yakaladı ve göğsünden deldi. Çığlık atarak çırpındı, çenesinden işe yaramaz bir şekilde buz alevi fişkirirken ben de aradaki mesafeyi kapatıp kılıcımı kafatasına sapladım.

Bir Tharnok duman ve gölgelerin arasından hızla geçti. Köylülerin yanından hızla ilerleyerek bana doğru atıldı.

Döndüm, havadan buzları koparıp, canavarın boğazına sıkıca oturan kanca şeklinde bir zincir oluşturdum. Yarı yıkılmış bir duvara çarptı, taşlar dışarı doğru patladı, ben de sertçe çekip ardından yumruğumu boynuna sapladım. Darbenin etkisiyle soğuk patladı, içeri yayıldı, kasları, kemikleri, nefesi dondurdu, ta ki Tharnok kaskatı kesilip avuçlarımın altında parçalanana kadar. Ölüm çığlığı havayı parçaladıktan sonra aniden kesildi.

Ciğerlerim yanıyor, ellerimden hâlâ buz buharı çıkarken köylülere doğru döndüm.

"Ne bekliyorsunuz?" diye hırladım, sesim alevlerin çıtırtısı ve geriye kalan iki Buz Ejderhası'nın kükremesi arasında yankılandı.

Sessiz kaldılar ve öfke omurgamdan aşağıya doğru titredi. "Ölmeyi bu kadar çok istiyorsanız, tamam. Sizi diğer ikisine bırakıyorum."

Yine de hiçbir şey söylemediler. Ve sözlerimden kaçmadılar ya da geri adım atmadılar.

Oldukları yerde durdular. İzliyorlardı. Bir şey bekliyorlardı...

Onlara doğru bir adım attım, sonra bir adım daha; öfkem, dikkatimi çekmeye başlayan ayrıntılarla birlikte daha keskin bir şeye dönüştü. Panik duygusunun tamamen yokluğu. Bakışlarının beni aşırı bir hassasiyetle takip etmesi. Ayaklarının altındaki buzun, olması gerektiği gibi yapışmaması veya ısırmaması.

Etraflarındaki hava dalgalandı. Hatta parıldadı.

Köylülerden biri gülümsedi ve kapüşonunu geriye itti. Vücut şekli titredi, et ve kemik derisinin altındaki bir iradeye tepki verdi ve boynuzları kafatasından yavaş ve kasıtlı bir şekilde kıvrılarak açıldı.

Diğerleri de onları takip etti, şekil değiştirirken bedenleri bulanıklaşıp yeniden şekillendi.

Kimisi dönüşüm sırasında durdu, boynuzları değişmemiş yüzlerinin üzerinde gururla dallandı. Diğerleri ise tamamen teslim oldu, omurgaları kavislendi ve uzuvları uzadı, sonunda büyük geyik formlarına büründüler, toynakları sessiz ama gürültülü bir güçle kara vurdu.

Thornharts.

Ama bunlar burada ne iş yapıyorlardı?

Enkazdan daha fazla figür çıktı. Ustaca bir kolaylıkla her taraftan beni kuşattılar, yaklaştıkça boynuzları buz ateşinin parıltısını yansıtıyordu.

Yukarıda, geriye kalan iki Buz Ejderhası çılgılık atarak aşağı doğru daireler çizdi. Ağızlarından buz alevleri fişkırdığında, onları çevreleyen görünmez bir bariyerden zararsız bir şekilde sekti.

O anda anladım. Soğuk ve kesin bir kavrayıştı.

Bu bir tuzaktı.

Ve ben tam ortasında duruyordum.

BöLüm 44

EVERLY

Açık pencereden bağırışlar yükselirken, omurgamdan aşağıya bir soğuk dalgası yayıldı. Midem bulandı, panik kaburgalarımı bir mengene gibi sıktı.

Bunlar nasıl olup da daha önce buraya gelmişlerdi?

Annemin yanından hızla ve düzensiz adımlarla geçtim, kalbim gümbür gümbür atıyordu. Kendim görmek için dışarıya uzandığımda avuçlarım pencere çerçevesine değiyordu ve nemliydi.

Dakikalar. Dünyanın ekseninin kayması için sadece birkaç dakika yeterli olmuştu.

Skaldwing'ler, sessiz cellatlar sırası gibi, ağaçların üzerinde ürkütücü bir hat halinde süzülüyordu. Onların altında, diğer Unseelie ırkından küçük gruplar ağaçların altında belirliyordu; yarı ve tamamen dönüşmüş Lupine'ler, Shadeclaw'lar ve Thornhart'lar çoktan savaşa hazırlanmıştı.

Draven'a ulaşmaya fırsat bulamadan, aramızdaki bağdan ani bir öfke dalgası geçti, nefesimi kesti.

"Draven," diye seslendim ona doğru, kalbim hızla çarpıyordu.

"Halletiyorum, Morta Mea," diye yanıtladı öfkeli ve odaklanmış bir şekilde, etrafını saran Thornhart'ların görüntüsünü gönderirken.

Onların da sarayda olduklarının farkında değildi.

Pencereden dışarıdaki manzarayı ona doğru yaklaştırdım, parıldayan korumaların dışında asılı duran Skaldwing'leri çok yakından, çok kendinden emin bir şekilde görmesini sağladım.

Tahvil piyasasında nadir görülen bir panik dalgası yaşandı.

Bağlantı koptu ve ardından hissettiğim şey kör edici bir acı dalgasıydı. Geriye doğru sendeledim, kalbimin gümbürtüsü arasında Lumen'in kısık

iniltisini zar zor duyabiliyordum.

"Everly," annemin elleri omuzlarımdaydı ama Batty ona tısladı.

Elindeki tutuşu silkeledim, panik ciğerlerimi felç etmişti. Yüzük, katı, amansız bir buzla titreşiyordu.

Draven! Ona doğru uzandım ve birkaç duraksayan kalp atışından sonra onu buldum.

Kırık parçalardan oluşan lanetli bir bariyer kurmuşlar, ama ben onu aşacağım. Odalarımızda kalın.

Ona Wynn timer hakkında soru sormak, annemden bahsetmek istedim ama onu tuzağa düşürdükleri için dikkatini dağıtacak bir şeye vakti yoktu. Okun derisine saplandığı anın hatırası tekrar tekrar gözümde canlandı.

Wynn timer'nin onu koruyacak askerleri vardı, ama kaç tıslamıştı? Köye ulaşmışlar mıydı?

Yoksa geldikleri cehennemin paramparça olmuş derinliklerinde, Unseelie'lerle mi karşılaşmışlardı?

Panığımı yuttum ve Draven'a onaylayıcı bir yanıt gönderdim, tüm öfkeli bakışlarımı anneme yönelttim.

"Vaerin Draven'a ne yaptı acaba?" diye tısladım.

Annemin yüzünden bir gölge geçti ve göğsüme buz sarkıtı gibi saplandı.

"Onun saraydan ayrılmasını bekliyorlardı. Bu, buraya gelmeleri için bir işaretti."

İçimi saran buzun altında daha da derin bir huzursuzluk hissi vardı. Draven'ı tuzağa düşürmenin bir yolunu bulmaları ve sonra da asla istemeyecekleri sarayı ele geçirmeleri mantıklı gelmiyordu.

Perilerin çoğunun manalarının en güçlü olduğu sınır bölgelerinde kalmasının bir nedeni vardı. Kralı öldürdükten sonra sarayı ele geçirmek onlara hiçbir şey kazandırmazdı.

Söylemediği bir şey vardı.

"Zaten onu başka bir yerde tuzağa düşürmüşlerse neden buraya gelme zahmetine girsinler ki?" diye sordum, içimde sızlayan korku bulanık bir cevap oluşturmaya çalışsa da.

Gözlerini sımsıkı kapattı. "Kalp Taşı için."

Midem o kadar şiddetli bir şekilde kasıldı ki, sanki dünya ayaklarımın altında eğildi. Gölge tenimin altında dalgalanarak, zihnim olayı kavrayamadan korkuma cevap verdi.

Batty kulağıma cıvıladı, Lumen bacağıma yaslandı ama bu sefer beni teselli etmek için hiçbir şey yapmadılar.

Eğer Kalp Taşı yok edilirse... Boğuk bir ses ağzımdan çıktı, zihnim düşünceyi tamamlamayı reddetti.

“Öyleyse beni onun yanına götür. Onları alt edebilirsin, böylece Draven sarayı koruyabilir.” Bu zayıf bir umuttu. Başını sallamadan önce bile bunu biliyordum, ama çaresizlik beni yine de sormaya itti.

"Ben bile tek başıma koca ordularla başa çıkamazdım," dedi, benim hissetmediğim bir sakinlikle. "Onu şimdi kurtaramazsın, ama ben seni kurtarabilirim. Onun da bunu isteyeceğini biliyorum."

Ruhumun derinliklerinden bir öfke filizlendi ve tutunmaya çalıştığım tüm anlayışın buzlarında açılan çatlaklar gibi yayıldı.

"Hayır," diye tısladım. "İki tarafı da idare etmeye çalışmakla bu kadar meşgul olmasaydınız, koca ordularla savaşmak zorunda kalmazdınız. Savaşın yıkımından kaçmak yerine, bu savaşı önlemek için gerçek bir şansımız olabilirdi."

O daha söylemeden yüzünden gerçeği okudum, kendime sorduğum tüm soruların cevabını almıştım. "Ama sen bunu umursamadın."

"Onlar bizim düşmanımız," dedi kısaca.

Nefesim kesildi. Her şeyin özü hep buydu. Onlar. Düşman.

"Ben onlar gibiyim!" diye lacivert saçlarımı ve soluk mavi gözlerimi işaret ettim.

"Hayır," diye başını salladı vurgulamak için, panikle bakışları irileşti. "İster saklanmaya çalış ister çalışma, sen bir Skaldwing'sin."

Kalp taşı öldükten sonra da yaşamaya yetecek kadar Skaldwing'i kastediyordu, demek istediği buydu.

"Peki neden saklanmak zorunda kaldım, Anne?" diye sordum. "Her şeye rağmen, Thane'e hâlâ Stellari çalışıyorsun, onun hatırı için."

"Ejderhalar kendi türlerini korur," dedi, sesi, koruma kalkanlarının hemen üzerinde dönen bir Buz Ejderhası'nın uzaktan gelen kükremesi arasında zar zor duyuluyordu.

Alaycı bir şekilde güldüm. "Her şey yine buna mı indirgeniyor? Bütün hayatım boyunca ipleri sen elinde tuttun, Ejderha'yla sen yüzleştin ve bazen... bazen minnettarım. Ama ne zaman bırakman gerektiğini ve güvenlikten daha önemli şeyler olduğunu, örneğin seçimler ve dürüstlük gibi şeyleri kabul etmeyi bilmiyorsun."

"Bunlar, daha önce sahip olmadığımız şeylerdi," diye karşılık verdi, "Tıpkı şu anda bu konuşmayı yapma lüksüne sahip olmadığımız gibi."

“Hayır, öyle değil.” Geri adım attım, niyetimi açıkça belli ettim, ancak bunu destekleyecek hiçbir imkanım olmadığını da fark ettim.

Eğer tek diğer seçenek, sevdiğim herkesin ölmesini beklemek üzere beni bir yere götürmesine izin vermekse, ikimizi de öldürebileceğini bilerek manamı kullanma riskini göze alabilir miydim? Uzaktan, Draven'ın gücünün bariyere karşı öfkeyle çarptığını hissettim, ancak yüzük şimdilik yanmayı bırakmıştı.

Hâlâ umut vardı. Olmak zorundaydı.

Bu, boğazımda safranın yükselmesini engellemedi.

Annem bir adım öne çıktı, eli yalvarırcasına ve uyarırcasına uzanmıştı, ama ben yerimde durdum. Gücüm alevlendi, gölgeler yerde hızla ilerlerken parmak uçlarımdan sivri buz parçaları fırladı.

Dizlerim titriyordu ama Batty'nin şoku damarlarımda hızla yayılırken bile ayakta kalmaya kendimi zorladım. Annem beni desteklemek için elini uzattı ama ben yine onun ulaşamayacağı bir mesafeye sıçradım.

“Belki beni alt edebilirsin anne, ama ne için?” diye meydan okudum. “Sence seni asla affeder miyim?”

"Bence hayatta olurdun," diye karşılık verdi.

Tek tek, zihnimde görüntüler uçtu. Nevara'nın sarayda bana yol gösterirkenki kuru, her şeyi bilen gülümsemesi. Soren'in endişelenmiyormuş gibi yaparak revir masama bir kitap yığını daha bırakırkenki sırtışı. Mirelda'nın inatçı, gönülsüz endişesiyle battaniyelerimle ilgilenirken, cereyanlardan ve kullanışsız önlüklerden mırıldanması.

Wynnie'nin, kendime verdiğim tüm yaraları iyileştirirken kullandığı nazik elleriyle tam bir tezat oluşturan, küstah kahkahalarını duydum. Sonra da Draven vardı—her zaman Draven—geçmişte olduğum her şeyin enkazının yanında dimdik duruyordu, koruması kış kadar amansızdı.

“Peki bu nasıl bir hayat olurdu? Onlara geri dönmek için savaşmaktan vazgeçeceğimi mi sanıyorsun? Ya da ailem vazgeçmemişken bu savaştan sağ çıkmayı isteyeceğimi mi?” diye fısıldayarak sözlerimi bitirdim.

“Ben senin ailenim.” Sesi daha önce hiç duymadığım kadar kırık, ama ben tereddüt etmedim. Edemezdim.

“Aile birbirini kafese kapatmaz.” Bir adım daha geri çekildim. Lumen de benimle birlikte geri çekildi. “Sen seçimlerini yaptın, ben de yapıyorum. Yakında birileri benim için gelecek, gitmen gerekiyorsa git, ama ben burada, halkımın yanında olacağım.”

Arkamı dönüp eski süitime doğru ilerledim. Ne yapabileceğimden henüz emin değildim, ama kesinlikle pazen kumaşından yapılmış, yırtık pırtık geceliğimle bunu yapamazdım.

Onun manasının ağırlığının beni olduğum yere mıhlıyacağını yarı yarıya bekliyordum, ama yanından hızla geçip bitişik odalara girdiğimde en ufak bir kıpırdama bile göstermedi.

Dolabın içine girdim, paramparça olmuş incecik elbiseden başka bir şey için savaşmaya tamamen hazırdım, ama olduğum yerde donakaldım. Bir kıyafet zaten beni bekliyordu, sanki dolabın kendisi gelecek olanı hissetmiş gibi havada asılı duruyordu, tam ulaşabileceğim mesafede.

Bu tunik, katmanlı beyaz, yumuşak inci, ay ışığıyla aydınlanmış kırağı tonları ve kışın ilk nefesinden dokunmuş gibi ışığı yakalayan en hafif gümüş iplik parıltısıyla işlenmişti.

Üzerine çaprazlama bir koşum takımı yerleştirilmişti; bu koşum takımı, donmuş nehirler gibi parıldayan soluk gümüş rengi deriden yapılmıştı. Kayışlar, süsleme amaçlı değil, silah ve hareket için tasarlanmış, hassas bir simetriyle sarılmıştı; tokaları ise aldatıcı derecede kırılğan görünen narin buz desenleriyle oyulmuştu.

Altında, dikiş yerleri gümüş rengi dikişlerle güçlendirilmiş, kış beyazı süet kumaştan yapılmış dar kesim pantolon vardı. Etek üstü, yumuşak ve ağırlıksız paneller halinde kemerden aşağı doğru sarkıyordu; her bir panel, beni engellemek yerine etrafımda savrulacak şekilde yırtılmış ve açılıydı, tıpkı istediğim zaman ayrılabilen savrulan kar taneleri gibi.

Aşağıda, cilalı buz renginde, gümüş rengi deri çizmeler bekliyordu; diz kısımları, kışın dövülmüş, neredeyse görünmez olacak kadar soluklaştırılmış ince metal katmanlarla güçlendirilmişti.

Bu, bir savaşçıya yakışır bir kıyafetti. Gölgede kalmaya zorlanan bir kraliçeye değil, bir kraliçeye yakışır bir kıyafetti.

Closet'ın bunu bana vermesi mantıklı değildi ama tartışacak vaktim yoktu. Kıyafetlerin içine girmekte hiç tereddüt etmedim.

Saçımı aceleyle ördüğüm sırada, Dolap bana son bir eşya daha sundu. İncecik, gümüş bir taç, keskin buz parçacıkları ve tek bir berrak kristal ucuyla, hem kullanışlı hem de ölümcül. Bir anlık tereddütten sonra onu aldım.

Batty omzuma yaslandı ve ben de Lumen'i çağırmak için ısıklık çaldım. Sarayda görünmek belki riskliydi ama yardım edebilecek biri vardı—

yardım etmek zorunda olan biri—ve ben zaten onun odalarına giden arka yolu biliyordum.

Elimde tacım ve omzumda skathryn'imle dolaptan çıktığımda annem beni bekliyordu. Durdum, nefes almaya bile cesaret edemedim. Bu son mu olacaktı?

Ama parlak yeşil gözleri, beni süzerken cam gibiydi, daha önce hiç dökmediğini gördüğüm gözyaşlarıyla parıldıyordu. Sanki birlikte geçirebileceğimiz tüm zamanın hayaletine bakıyor, sanki benim için şimdiden yas tutuyordu, ama tüm bunların altında bir yerlerde en ufak, en hafif bir gurur kırıntısı vardı.

Ya da belki de sadece görmeye ihtiyacım olan şey olduğu için bunu hayal ettim.

Sessizce yanından geçmek için hareket ettim, ama beni durdurmak için tek elini uzattı. Lumen alçak bir hırıltı çıkardı, ama o bunu görmezden geldi ve bunun yerine, Wynn timer'e verdiğim bıçağın ikiz hançerini tutan, uyluğundaki gece mavis i kılıfı açmak için elini uzattı.

Bu hareket, onun manası kadar kesin bir şekilde beni dondurdu.

Bana kınındaki silahı kabzası önde olacak şekilde uzattı; gümüş işlemeli yüzüğü loş ışıkt a parıldıyordu.

"Hem haklıydın, hem de haksızdın," dedi sessizce.

Gözlerimin arkasında istemsiz ve istenmeyen gözyaşları birikti; göğsümde keder kıvranıyordu, sadece dış dünyada beni bekleyenler için değil, aynı zamanda zaten kaybettiklerim için de.

Onunla geçiremediğim zaman, paramparça olmuş bir insan olarak ölen babam, kız kardeşimin yaşadığı dehşetler, kocamı yetim bırakan savaş.

Bir zamanlar olduğum çocuk için—aile demek güvenlik demek diye düşünen çocuk için.

Ve annemin tüm çelişkilerine rağmen, beni hayatı boyunca korumaya çalıştığı şeye doğru yürümeye hazırladığı gerçeği için.

"Sen onlardansın," dedi, gözlerime öyle bir derinlikle bakarak ki, beni olduğum yerde mıhladı. "Ama aynı zamanda bizdensin de."

Sözler, herhangi bir bıçaktan daha sert saplandı. Parmaklarımı bilemek için ne kadar uğraşsam da titreyen ellerimle silahı aldım, aceleyle kılıfı uyluğuma geçirdim ve gitmek için döndüm.

Annemin kolları seğirdi. Beni kucaklamak mı istiyordu? Beni yere yatırıp durdurmak mı?

Her iki durumda da artık pek bir önemi yoktu. O da aynı şeyi hissetmiş gibiydi çünkü Draven'ın odalarına doğru geri çekildi ve beni sanki son kez görüyormuş gibi dikkatlice izledi. Onu durdurmaya ya da nereye gittiğini sormaya çalışmadım, çünkü tüm yanlış sözlerine rağmen bir konuda haklıydı.

Zaman lüksünü kaybetmiştik, hatta belki de hiç sahip olmamıştık.

DÖRTNALA KOŞMAK

Tüm gücümle bariyeri yerle bir ettim, darbenin yankısı uzaktan gelen bir gök gürültüsü gibiydi.

Avuçlarımdan buz parçaları fırladı, Kış, taş ve kemiği parçalayacak kadar şiddetli bir dalgayla çağırma cevap verdi. Bunun yerine, geri sekti, kuvvet bana geri döndü ve beni yarım adım geriye itti.

Duvar direndi. Hafif altın mana izleriyle parıldıyordu, Thornhart'ların inanılmaz derecede iyi yapılmış büyü sanatıydı bu. Unseelie'lere duyduğum nefret daha önce hiç Thornhart'lara uzanmamıştı. Onlar hiçbir zaman düşmanım olmamıştı.

Ve işte ben, kışın kendisini bile savuşturabilecek kadar güçlü kalkanlarla çevrili kendi krallığının içinde hapsolmuştum.

Kubbeli bariyerin çevresinde dolaştım. Ana yolun genişliği boyunca ve biraz daha ötesine uzanıyordu. Yanan binalardan yükselen mavi alevler altın rengi duvarları yalıyordu ama onları aşamadı.

Nefesim hızla ve yoğun bir şekilde buharlaştı, parmaklarım kasıldı ve buz parçaları içgüdüsel olarak eklemlerimde gezindi.

Everly'nin bana gösterdiği görüntü hâlâ gözlerimin önünde yanıp duruyordu. Fırtınada dalgalanan Unseelie sancakları. Sadece surların üzerinde süzülen Skaldwing'ler değil, ön saflarda yer alan, dişlerini göstermiş, sanki böyle bir savaşa hasret kalmış gibi bekleyen Lupine'ler de vardı.

Arkada pusuya yatmış, kanın hangi yöne döküleceğini bekliyorlarmış gibi duran gölge pençeleri.

Donmuş ordunun merkezinde yer alan Thornhartlar, boynuzlarını kaldırmış, yüzlerinde ciddi bir ifadeyle, savaşıma hazırdılar. Ancak içlerinde hiçbir açlık belirtisi yoktu. Sadece acımasız bir kararlılık vardı.

Karşımdakilere dik dik bakarken kafam karıştı, öfkeye dönüştü. Everly'ye geri dönmem gerekiyordu. Parçalarla lanetlenmiş kız kardeşini bulmalı ve kapımda bekleyen ordularla yüzleşmeliydim.

"Seninle bir kavgam yok," diye homurdandım, sesim karların üzerinden yankılanarak. "Öyleyse sen burada ne arıyorsun?"

Bunu söylerken bile, Lord Generalimin önüme tutuşturacağı bir raporda cevabı gözümde canlandırdım. Koca bir sürü ölmüş. Görüldüğü yerde öldürülmüş.

Thornhart ailesinden biri öne çıktı.

Gücünü kanıtlamaya ihtiyaç duymayan birinin kasıtlı sakinliğiyle hareket ediyordu. Geniş boynuzları alnından geriye doğru kıvrılıyordu, yıpranmış uçları manasının hafif altın rengi parıltısıyla kaplıydı.

"Ben Halwyr Oakbound'ım," dedi sesi derin ve sakin, fırtınanın içinden kolayca duyuluyordu. "Thornharts'ın Orman Bekçisiyim."

Orman bekçisi... Esasen onların kralıydı.

"Bugün buraya kadar gelmeyi tercih etmeniz üzücü," diye soğuk bir şekilde yanıtladım. "Ama gördüğünüz gibi, şu anda oldukça meşgulüm."

Gökyüzünde daireler çizen Buz Ejderhalarına ve mavi alevler tarafından yutulan binalara doğru işaret ettim.

Halwyr'in bakışları hiç değişmedi ve sanki ben hiç konuşmamışım gibi yoluna devam etti.

"Askerleriniz, topraklarımıza giren buz canavarlarından kaçan göçebe kabilelerimizden birini katletti," dedi öfkeden ziyade teslimiyet sözlerine yansiyarak.

Sırtımda buz gibi bir ürperti hissettim. Eryx'in bana parşömeni uzatırkenki ifadesini hatırladım. Okumadan önce sorduğu soruyu da hatırladım... onları gördüğüm yerde öldürme emrine uymak isteyip istemediğimi.

"Onları düşman bir güç sandılar," diye sert bir şekilde açıkladım. "Askerlerime Winter'ı şundan koruma emri verildi—"

Halwyr, kahverengi gözleri suçlayıcı bir ifadeyle parlayarak, "Çocuklar mı?" diye sordu. "Geyik yavruları mı? Yaşlılar mı? Sığınacak yer arayan silahsız bir grup peri mi?"

Tüylerim diken diken oldu. Her kelimeyle biraz daha fazla buz, tenimde kıvrılmaya başladı.

Orman bekçisinin ayaklarının dibinde altın rengi mana kıpırdandı ve donmuş topraktan hayatı çekip çıkaracakmış gibi toprağın içine işledi.

Etrafındaki diğer Thornhart'lar, cevabımı beklerken tek vücut gibi hareket ediyor, hareketleri akıcı ve kontrollüydü.

"Savaş halindeki bir krallığa girmek, doğasında risk barındırır," dedim soğuk bir şekilde. "Bu gerçek, yolcuların yorgun veya korkmuş olmaları nedeniyle değişmez. Halklarımız arasındaki sınırlar bir nedenden dolayı vardır. Ve bu tür bir kaos ortamında tereddüt etmek, halkımın ölümüne yol açar."

Sözler demir gibi ağır geldi ama geri almadım. Almazdım da.

Halwyr'ın çenesi kasıldı, ancak sesi titremedi. "Ve bu yüzden onları kabul edilebilir kayıplar olarak değerlendirdiniz."

"Onları, aktif bir kriz sırasında bir silahlı bölgeden diğerine geçen, kimliği belirsiz kişiler olarak değerlendirdim," diye yanıtladım. "Winter'ı tehlikeye atacak bir merhameti göze alamam."

Thornhart ailesinin arasında bir mırıltı yayıldı. Öfke değil, daha çok kederdi.

Orman bekçisi yavaşça nefes aldı ve kendini toprakladı. Ayaklarının dibindeki altın mana parladı ve karların arasından kök benzeri desenler oluşturarak ilerledi.

"Thornhartlar savaşa kör değiller," dedi. "Savaşın ne gerektirdiğini biliyoruz. Ama biz sizin harcayacağınız askerleriniz değiliz. Kabile sizin sınırlarınızı ancak canavarlarınız önce bizim topraklarımıza girip onları oraya kovaladığı için geçti. Kışın onlara sığınak sağlayacağına inanarak size geldiler." Bakışları sertleşti. "Siz onlara aksini öğrettiniz."

Öfke yüzeye çıktı, göğsümü kemiren huzursuzluğu daha da derinden etkiledi. Kader bana barış içinde bir krallık lüksünü vermemişti. Bana savaş ve kan dökmeden başka bir şey sunmamıştı ve ben de hayatta kalmak için uyum sağlamıştım.

Aramızdaki bağda panik dalgalandı ve düşüncelerim hızla Everly'ye geri döndü. Kapımda ordular varken ve karım tehlikedeyken, daha önce yaptığım seçimlerin ahlaki yönünü tartışacak vaktim yoktu.

"Yasalarım mahkememi koruyor... Ailemi koruyor," dedim. "Ve kaderleri ne kadar trajik olursa olsun, bir avuç yabancı için onları yıkmayacağım. Şimdi beni serbest bırakın. Çünkü bir daha sormayacağım."

Halwyr'in yüz ifadesi nihayet değişti. Öfkeye dönüşmedi, ama daha da kötü olabilecek bir şeye.

Kabul.

"Öyleyse bize başka seçenek bırakmıyorsunuz," dedi sessizce.

Etrafımı saran bariyer parıldadı. Birkaç Thornhart öne çıktı ve sanki sisin içinden geçiyormuş gibi bariyerin içinden geçtiler.

Kollarımın üzerinden içgüdüsel olarak buz aktı, kış kaburgalarımın altında sıkıca kıvrılıp hazırlanırken don tenimi kapladı.

"Benim amacım asla sizin halkınızı öldürmek olmadı, ama eğer savaşı bana getirirseniz tereddüt etmeyeceğim."

Altın rengi mana karşılık olarak yükseldi, parlak ve sağlam, doğa soğuğa karşı kendini koruyordu. Thornhart savaşçıları, boynuzları aşağı doğru eğilmiş ve toynakları toprağı tırmalayarak ya da silahlarını çekerek - sopalar, kılıçlar, metal ile bağlanmış ve rünlerle oyulmuş canlı ağaçlar-ölçülü bir zarafetle pozisyonlarını aldılar.

Üstümüzde, Frostdrake'ler çığlık atıyor, her geçişte daha da alçalıyor ve aramızda toplanan güç karşısında adeta çenelerinden köpükler saçıyorlardı.

Bir hırıltıyla Kış tamamen içime çektim, buz kollarım boyunca çiçek açtı ve yumruklarımın arasında şekil alarak büyük, donmuş bir kılıç gibi açıldı.

Burada ölmeyecektim.

Eğer onları öldürmek taktığım tacın bedeli, karımı kurtarmanın bedeli ise, o zaman Kış'ın kralından neden korkmayı öğrendiğini onlara tam olarak hatırlatacaktım.

BöLüm 46

EVERLY

Nevara'nın odasına vardığımda uyanık olması için yol boyunca dua ettim.

Ama elbette öyle değildi.

Şaşırmamalıyım. Parça Anası her zaman yalvarışlarımı görmezden gelmemiş miydi? Bana buzla lanetlenmiş bir ruh eşi, bir kız kardeş ve bir aile verip sonra da onları geri almamış mıydı?

Seçtiği geminin ne dediği önemli değil, ben Draven'ın gerçeğe daha yakın olduğunu düşünüyordum; yani tüm bunların, bizim veya bizden önce gelenlerin yaptığı her hatanın sonuçlarına boyun eğmeden önce acı çekmemizi sağlamak için tasarlanmış ilahi bir ceza olduğunu sanıyordum.

Nevara, tırnaklarındaki ve parıldayan örgülerindeki karanlık nihayet dağılmış olsa da, hâlâ çok kırılgan görünüyordu. Yıldızlarla süslü elbisesi, köprücük kemiğinin keskin kenarları ve çıkıntılı göğüs kafesi etrafında gevşek bir şekilde toplanmıştı.

Soren ortalıkta yoktu, ama Başbüyücü balkon penceresinde durmuş, gergin omuzlarıyla dış dünyaya bakıyordu. Benimle sert bir bakış alışverişinde bulundu, ama selam vermek için hiçbir şey söylemedi.

Söylenecek ne vardı ki aslında?

Hiçbir bilgelik sözü bunların hiçbirini sihirli bir şekilde ortadan kaldıramazdı. İntikamın bitmek bilmeyen ateşi konusunda daha önce haklı çıkmıştı. Bu ateşin bir kez daha her şeyi yakıp kül etmeye hazırlandığını görmek onu hiç şaşırtmamıştı.

Odanın diğer ucundaki Nevara'nın yanına gittim ve elimi onun elinin üzerine koydum. Parmakları buz gibiydi ve onları kendi ellerimle ısıtmaya boşuna çalıştım.

"Winter'ın sana ihtiyacı var," dedim ona usulca, elini hafifçe sıkarak. "Draven'ın sana ihtiyacı var, Soren'in sana ihtiyacı var ve benim de sana ihtiyacım var." Sesim boğazımda düğümlendi.

Boynuzlu savaşçılar yaklaşırken ağaçların arasından fişkırان mavi zehirin görüntüsü zihnimi altüst etti. Draven.

"Nevara." Bu sefer daha acil bir şekilde adını fısıldadım, kasılan ciğerlerimden havayı zorla çıkarmaya çalışıyordum. "Eğer uyanmazsan... uyanacak bir Mahkeme kalmayacak. Lütfen."

Durmaksızın çalışan saatinin saniyeleri akıp gidiyordu, her tıkırtı zamanımın tükenmekte olduğunu hatırlatıyordu.

Başbüyücü yavaşça, hüzünlü bir nefes verdi; altın rengi gözleri daha önce hiç görmediğim kadar endişeliydi. Bakışlarını savaş kıyafetimin üzerinde gezdirdi, ancak kaşları daha da çatıldı.

Batty, onun açıkça belli olan hayal kırıklığını beğenmemiş gibi, kısık bir sesle hoşnutsuzluğunu dile getirdi.

"Vizyoneri koruyacağım." Ses tonunda, tarihin acımasızlıklarını yüzyıllarca tekrar etmesine tanık olmanın getirdiği bir ciddiyet vardı.

"Ama yardım etmeyecekler mi?" diye düşündüm, ancak cevap zaten kaburgalarımın altındaki bir morluk gibi canımı yakıyordu.

Yüz ifadesi gerildi, keder gözlerinin köşelerindeki ince çizgilere işledi. "Yeminlerim müdahale etmemi engelliyor," diye açıkladı. "Ama buradaki insanları elimden geldiğince koruyacağım. Parça Ana'nın çocukları birbirlerini yok ederken yapabileceğim tek şey bu."

İçimde bir burukluk, yakıcı bir acıyla birlikte dondu. Başbüyücünün yeminlerini daha önce okumuştum, bir şekilde aramızda engel olamayacağını biliyordum. Yine de, bunu yüksek sesle duymak içimde bir şeyleri kırdı, son kırılğan umut kırıntısı mermer zeminde paramparça oldu.

Isren de aynı derecede yıkılmış görünüyordu. Krallıklardan daha eski yeminlerin görünmez ağırlığı altında omuzları çökmüştü.

Yıkıntı ciğerlerimi sıkarken, zorlukla yutkundum ve başımı salladım. "Teşekkür ederim," diyebildim, ancak kelimeler cılız ve çatlak çıktı.

O da karşılık olarak başını eğdi, eski bir hareket, tıpkı durdurmasına izin verilmeyen bir savaşın yasını tutan bir savaşçı gibi. Göğsümdeki keskin kenar daha da açılmadan önce arkamı döndüm ve Lumen'in kasları gergin ve hazır bir şekilde arkamdan gelmesiyle kapıya doğru yöneldim.

Tam olarak nereye gideceğimi bilmiyordum açıkçası.

Şimdi ne yapacaktım? Ne bir vizyoner ne de erişebileceğim bir mana olmadan?

Batty omzuma daha da sokuldu, pençeleri sıkıca tutundu. Uzanıp başını okşadım, hissetmediğim tüm rahatlığı ona vermeye çalıştım.

Unseelie ile konuşmayı deneyebilir miydim? Ejderhalar kendi türlerini koruyorsa, amcamın benim adıma mantıklı düşünmeye ikna edilebilecek gizli bir yanı var mıydı acaba?

Gözlerimi sıkıca kapattım, beni Draven'a bağlayan bağı aradım. Bir anda babamın kapısının önünde durduğum ve bana gösterdiği görüntüler aklıma geldi.

Defalarca, bana kendimi olduğumdan çok daha fazlası olduğuma ikna etmişti.

Sen hiçbir zaman zayıf düşmedin, Morta Mea.

Omuzlarımı dikleştirdim ama tüm bu içsel tartışmalarımın gereksiz olduğu ortaya çıktı.

Avludan alarm çığlıkları yükseldi; taş ve buzlu cam katmanları arasından hiçbir Seelie'nin duyamayacağı kadar keskin ve uzaktan geliyordu bu sesler. Ama benim Unseelie kulağım, amcamın bildiği gibi, her telaşlı heceyi yakaladı.

Lumen'in kısık sesle itiraz etmesine rağmen, zaten balkon penceresine doğru ilerliyordum ki Vaerin'in sesi camın ardından bana ulaştı.

"Artık dışarı çıkma vakti geldi, küçük yeğenim."

Adımımı atarken birden donakaldım.

Ses tonunda bir zafer, neredeyse sevinç derecesinde bir memnuniyet vardı. Yine bir şeyler yolunda gitmişti... ve bu benim ya da sevdiğim herhangi biri için hiç de iyiye işaret değildi.

Balkona doğru kendimi zorlarken ayaklarım uyuştı, midemde ağır ve bulandırıcı bir korku birikti. Cama ulaşmadan önce bile binlerce korkunç olasılık zihnimi alt üst etti.

Yüzüğüm sabit duruyordu ama yine de Draven'a uzandım. O hâlâ savaşıyordu. Hâlâ iyiydi.

Geriye sadece şu kaldı—

Tam pencerenin önünde durduğum sırada Vaerin'in sesi tekrar yankılandı. "Aksi takdirde kız kardeşinin zaten çekeceği acıdan daha fazla acı çekmesini istemiyorsan..."

Wynnie.

Bakışlarım daraldı, gözlerim çılgıncasına giderek artan orduyu taradı.

Onu bulmam uzun sürmedi, hatta birkaç kat yukarıdan bile. Vaerin, koruma kalkanlarının hemen ötesinde, Unseelie ordusunun başında duruyordu. Ve onun ölümcül gece gölgelerinin pençesinde, kız kardeşimin titreyen bedeni vardı.

BöLüm 47

EVERLY

Sonsuz bir an için donakaldım. Hareket edemedim. Nefes alamadım. Sonra, batan güneşin parıltısı karşısında alışılmadık derecede büyük bir gölge yerde belirdi.

Annem, odalarımından ayrıldıktan sonra gittiği cehennemden süzülerek aşağı indi ve tam amcamın önünde durdu.

“Yeter artık, Vaerin.” Sesi bir uyarı ile bir yalvarış arasında bir yerdeydi, onunkinden daha yumuşaktı ama yine de etkiliydi.

Ona saldırmak için harekete geçmedi, ama kız kardeşimi de bırakmadı. Bir anlığına, onu dinleyebileceğine inandım. Ve onlarla konuşma, bu savaşı kan dökmeden bitirme, krallığımı lanetlemeden kız kardeşimi kurtarma şansım olacağına.

Ama amcam inanmaz bir ses çıkardı.

“Onu geri getirememeniz bana başka seçenek bırakmadı. Ne olacak Everly? Kız kardeşin mi yoksa—”

Cümlesini bitiremeden, yere bir mana patlaması indi ve annemin etrafındaki hava, ona en yakın savaşçıları diz çöktürecek kadar değişti. Yine de amcam daha hızlıydı.

Gölgeler dışarı doğru yayılarak annemin gövdesini ve boğazını sardı, sesini boğdu ve uzuvlarını hareketsiz bıraktı. Zümrüt yeşili gözleri şaşkınlık ve öfkeyle açıldı, çünkü onun gölgeleri sadece bedeni sarmakla kalmıyor, aynı zamanda manayı da bastırabiliyordu.

Kalbim yerinden fırlayacak gibi oldu, Batty'nin boynuma değen sıcaklığı kemiklerimdeki buzları eritmekte pek işe yaramadı.

Defalarca merak etmiştim, neden onu durdurmanın bir yolunu bulmadığını, her şeyin sadakate bağlı olduğunu düşünmüştüm. Onun bunu yapamayacağı hiç aklıma gelmemişti... Onun ondan daha güçlü, daha hızlı, daha acımasız olduğu.

Şimdi ona zarar verir miydi? Verebilir miydi?

Zihnimde panik kol geziyordu, Draven'ın dehşeti benimkiyle o kadar iç içe geçmişti ki artık hangi duygunun kime ait olduğunu ayırt edemiyordum.

Everly, sakın dışarı çıkma, diye homurdandı.

Gözlerimden ne kadarını gördüğünü ya da düşüncelerimin fırtınasından ne kadarını çıkardığını bilmiyordum, ama ona yalan söylemek artık imkansızdı. Ona itaat etmek ise daha da imkansızdı.

Sarayın surlarının dışında ve avlusunda sıralanmış askerler vardı; uzakta Soren ve Eryx'in silüetleri de görünüyordu, ama amcam içeri girdikleri anda onu öldürürdü.

Draven koruma büyülerinin ardında kilitliydi ve bize ulaşamıyordu. Nevara ise zehirle hareketsiz kalmış, yeminlerle bağlı bir Başbüyücü olarak yatıyordu.

Aşağıda ise kız kardeşim, buradan bile hissedebildiğim bir dehşet ve öfke karışımıyla titriyordu; kendi yeğeninin aylarca işkence görmesine izin veren adamın acımasız pençelerinde tutuluyordu.

Kadın onun tutuşuna karşı direndi ve adam saçlarını daha sıkı geriye çekti, beyaz-sarı bukleleri onun kavrayışında gerildi.

Tehdidini yerine getirmekte tereddüt etmeyecekti. Bu orduyu Kış Sarayı'nın tamamını yok etmek için toplamıştı. Tek bir Seelie perisinin uzun süren acısı vicdanında neredeyse hiç yer etmeyecekti.

Kulağıma sert bir yalvarış fısıldandı. Morta Mea. Yine Draven, bu sefer daha da telaşlı.

Bağlantı yoluyla bir dizi görüntü ilettim.

Wynnie, adımı bile zar zor bildiği halde kırık bedenime bakarken, yatak odamdaki neşeli bitkilerle ilgilenirken gülerken, gelinliğimi saraya kadar dikerken, bir Tharnok'un sırtında tahta bir sandalyeyi kırarken, ikimiz de sessizce, unutamadığımız her şeyden dolayı yıkılırken elimi tutarken...

Birbiri ardına gelen anılar, kız kardeşimin ne kadar güçlü, yılmaz ve sonsuz derecede sadık olduğunu gözler önüne serdi.

Nevara'nın yerinde olsaydı ne yapardın? Bu düşünceyi ona yönelttim.

Acımasız bir lanet bağı kopardı, ardından yüzüğün soğuk yakıcı etkisi geldi. Parçalar her şeyi mahvetti.

"Şu anda dikkatin dağılmasına izin veremezsin," diye mesaj attım, düşüncelerimi zorla toparlayarak. "Bundan sağ çıkmak istiyorsak bana güvenmen gerekiyor."

Daha önce onu aklımdan hiç çıkarmamıştım, ama bu sefer onun cevap vermesini beklemedim. Etrafındaki Thornhart koruma büyülerinden daha güçlü duvarlar hayal ettim ve balkon kapısını hızla açarken düşüncelerimin etrafına o duvarları ördüm.

Yüzüme buz gibi bir rüzgar çarptı, yıkılmak üzere olan bir avlunun seslerini taşıyordu. Askerler başlarını hızla yukarı kaldırdılar, yüzlerindeki ifadeler şok, korku, hayranlık ve kafa karışıklığı arasında gidip geliyordu; kim olduğumu, ne giydiğimi ve onları kurtarmaya gelen bir savaşçı gibi üzerlerinde durduğumu fark etmişlerdi.

Vaerin, yüksek balkonda durduğumu görünce gülümsedi; gözlerine yansımayan, kendini beğenmiş bir sırıttı bu.

"Aşağı in," diye seslendi, sesi o kadar kusursuzdu ki, birkaç kat aşağıda değil de yanımda duruyormuş gibiydi. "Bu Mahkemenin zihnini nasıl zehirlediğini sana hatırlatmak zorunda kalmadan önce kim olduğunu hatırla."

Emri netti: Onlara kim olduğunu göster. Bizimle birlikte ol, yoksa kız kardeşini katledeceğim.

Bütün Unseelie ordusu izliyordu. Kış askerleri de öyle. Herkesin gözü bana, Vaerin'e, hâlâ onun elinde çırpınan öfkeli kız kardeşime kilitlenmişti. Binlerce nefesimin aynı anda tutulduğunu, hangi yöne düşeceğimi beklediğimi hissettim.

Kalbim dehşetle çarpıyordu, ama altında çelik gibi sertleşmiş bir azim vardı. Bir kez olsun kendime yalan söylemedim. Onun taleplerine boyun eğmenin ne gibi riskler taşıdığını biliyordum, ama her olasılığı kız kardeşimin ölümünün kesinliğiyle karşılaştırdım ve her seferinde cevap aynıydı.

Yavaşça nefesimi verdim ve kanatlarımın açılmasına izin verdim. Tunik kumaşım yırtılmadı. Bunun yerine, iki hassas dikiş temiz bir şekilde açıldı... sanki bunlar düşünülmüş tasarlanmış gibiydi. Sanki saray, bugünün nereye varacağını benden önce biliyormuş gibiydi.

İki orduda da şaşkınlık nidaları yükseldi, fiziksel bir dalga gibi yayılan bir şok dalgasıydı bu... Gerçeğime mi yoksa seçimime mi, emin değildim... Kış askerleri dehşet ve ihanetle bakarken, amcamın gülümsemesi daha da genişledi, elleri silahlarını daha da sıkı.

Tam olarak istediği şey buydu. Ya da en azından bir kısmı. Morallerinin bozulması. Kraliçelerinin düşmanlardan biri olduğunu anladıkları an.

Uzaktan, Eryx'in ateş etmemelerini emrettiğini ve Lumen'in endişeli ulumasını duydum; askerlerin ve saray duvarlarının yanından süzülerek inerken, botlarım karla kaplı taşlara çarpıyordu.

Alacakaranlık gün batımının altında parıldayan soğuk demir oklarla yaylar gerilmişti. Savaşçılar silahlarını kaldırmış, havada mana kıvılcımları saçarak hazır bekliyorlardı. Her içgüdüm bana hatların gerisinde kalmamı, güvenli yerde durmamı söylüyordu.

Ama artık saklanmaktan bıkmıştım.

Gölge Thane'in karşısına çıkmak için koruma hatlarını aşarken nefesimi tuttum, pençeli yumruklarımı sıktım.

"Amca," dedim, içimde fırtına kopmasına rağmen sesim titrememişti.

Omuzları dik, çenesi kalkık, dudaklarının kenarında alaycı bir gülümsemeyle gururla duruyordu.

Ve o da hazırlıklı gelmişti. Sadece savaş için değil, zaman için de. Kuvvetleri kış fırtınalarına uygun giyinmişti; omuzları kalın kürklerle örtülü, tunikleri ve botları soğuğa karşı astarlıydı, ön kolları ise bilekliklerle korunuyordu. Kanatlarının kemikleri ve tendonları boyunca, ısıtıcı merhemlerin tanıdık parlaklığı ışığı yansıtıyordu.

Onların ötesinde, malzeme vagonları sabırla sıralanmış halde bekliyordu.

Giysileri, erzakları ve duruşundaki sakin özgüveniyle, kuşatmaya hazırlandığı ve kuşatmayı atlatmaya kararlı olduğu açıktı.

Annem onun etkisine karşı koydu, gölge bağlarına karşı dalga dalga mana gönderdi, ama bunlar geldikleri gibi hızla dağıldı. Wynn timer de gölgelere ve amcamın yumruğunun saçlarını sıkmasına karşı mücadele etti.

Geçici olarak yapılmış gölge maskesinin arkasından boğuk sesler geliyordu. Beni korumak için seve seve ölmeye razı olduğu halde buraya geldiğim için bana lanetler yağdırdığını neredeyse duyabiliyordum.

Ama eminim o da benim aynı şeyleri hissettiğimi biliyordu.

"Buradayım. Şimdi bırakın gitsinler," dedim, hissetmediğim tüm sakinlikle.

Vaerin bakışlarını kıstı, devasa obsidyen kanatları buna karşılık hafifçe parladı. Kız kardeşime baktı, yumruğu saçlarını o kadar sıkı kavradı ki kirpiklerinden bir damla yaş süzüldü.

Öfkem kabardıkça Batty omzumun üzerinden ona tısladı.

"Bu Seelie pisliğini gerçek ailenizin yerine mi tercih edersiniz?" diye sordu, ardından anneme baktı.

Ses tonu aldatıcı derecede nazikti, sanki dünyanın en mantıklı sorusuymuş gibiydi.

"Senden bizimle birlikte olmanı istedim yeğenim, bize karşı değil." Gölgelelerini kız kardeşimin etrafına daha da sıkıca sardı, ta ki tenine batana kadar.

Wynn timerin yumrukları elbisesinin içinde sıkılıydı, gözleri amansız bir öfkeyle yanıyordu ve kan damarları kollarında, boynunda ve yanaklarında çizgiler halinde yayılıyordu.

Gözlerimin arkasında bir sürü yaş birikti.

Onu asla bırakmayacaktı. Annemi serbest bırakabilirdi... Ama Wynn timer'i serbest bırakmayacaktı. Bu daha önce açık değilse bile, şimdi kesinlikle belliydi.

Vaerin'in buraya gelmemi istemesinin tek sebebi, kız kardeşimi örnek göstermek, Unseelie'lere yeğeninin sadık olduğunu kanıtlamaktı. Beni bir sembol olarak kullanıp, kendi sapıkça ve akıl almaz yöntemleriyle onların gazabından korumak istiyordu.

Yine de geldiğime pişman olamazdım, onları kurtarmak için elimden gelen her şeyi yaptığuma pişman olamazdım. Şimdi yapabileceğim tek şey zaman kazanmaktı.

"Benden tam olarak ne istiyorsunuz?" diye sordum, oysa cevabı zaten tahmin etmiştim.

"Tek istediğim kim olduğunu hatırlaman, böylece onlarla birlikte ölmek zorunda kalmazsın." Tehdidinin ardında hafif bir uyarı ipucu vardı. "Koruma büyüleri işe yaramayacak, Everly. Ve sonra da Kalp Taşı."

"Hayır, hâlâ—" diye başladım ama sözümü kesti.

"Diğer krallıkları korumak için ne gerekiyorsa yapacağız," dedi, sözleri aramızda havada asılı kaldı. "Buz canavarları bu sarayın her köşesinden çağrıldı, korumaya çalıştığımız sınırlardan geri getirildiler."

Çılgınca bir kahkahaya benzeyen alaycı bir ses çıkardım.

Korumak mı? İçinde kendisinden başka kimseyi, kendi gücünden başka hiçbir şeyi koruma isteği yoktu.

"Kış çoktan kaybetti," diye devam etti, elini bana doğru uzatarak. "Ama sen onunla birlikte düşmek zorunda değilsin."

İstemedenden de olsa, içime bir teslimiyet duygusu işledi. Eğer canavarları çağırmış olsaydı... Draven güçlüydü, inanılmaz derecede güçlüydü, ama o

bile her cephede savaşamazdı.

Hem buz canavarlarıyla hem de Unseelie'lerle savaşamazdı, Kalp Taşı'nı da koruyabilirdi. Amcamın elinden kız kardeşimi kurtarabilsem bile... kız kardeşimi kurtarmanın bir yolu var mıydı? Hele ki Winter'ı?

"Bu delilik," diye fısıldadım. "Gerçekten de bir krallığın masum insanlarını katleder miydiniz?"

"Kendi masumlarımızın katledilmesini durdurmak için her şeyi yaparım," dedi, o kadar sert bir ses tonuyla ki, eğer bunun onun için asla bir hayatın değeriyle ilgili olmadığını çok iyi bilmeseydim, inanabilirdim.

O zaman da şimdi de her şey güçle ilgiliydi. Ve eğer benim güvenliğimi bu kadar önemseydi, kapıma savaş başlatmazdı.

Ama en azından onu konuşturduğumda, kız kardeşimden dikkati dağılıyordu. Kız kardeşim hâlâ onun gölgelerinin pençesindeydi, ama artık gölgelerini derisine saplamıyordu. Sadece Draven ya da annem özgür kalana kadar ya da etrafımızdaki insanlar bu ölçekte bir savaş için hiçbir anlamsız sebep olmadığını görene kadar oyalanmaya devam etmem gerekiyordu.

"Bu, kitlesel soykırım anlamına gelse bile mi?" diye meydan okudum.

Başını yana eğdi, sesini yükselterek duyulacak şekilde konuştu: "Kendi halkınıza bu kadar mı az değer veriyorsunuz ki, çocuklarımızın Kış Kralı'nın laneti yüzünden ölmesini istiyorsunuz?"

Öfke beni paramparça etti. Canavarları Vahşî Topraklara çekti, Unseelie'leri idam edilmek üzere bir araya topladı, sonra da köşeye sıkışmış gibi davrandı.

"Bunun doğru olmadığını biliyorsun," diye tısladım ve Batty de benimle birlikte tısladı.

"Herkesin bildiğı şey şu ki—" Sesini yükselterek çevredeki orduların her kelimesini duymasını sağladı. "—Frostgrave Kralı, kendi canavarlarından sığınacak yer arayanlar da dahil olmak üzere, halkımızı gördüğü yerde öldürüyor."

Saflar arasında öfkeli mırıltılar yankılandı. Unseelie'lerin yüzleri kinle buruşmuştu.

Wynnie'nin parmakları seğırdi. Annem sessizce gölgelerle mücadele ediyordu. Uzaktan Draven'ın savaşı daha da gürleştii, daha da telaşlandı; bin yıldır var olan en güçlü kralın ruh eşine geri dönmek için verdiği mücadelenin istikrarsız ritmiydi bu.

Gözlerimi sıkıca kapattım. Vaerin'e Draven'ın yasalarının nedenleri hakkında çıkışabilirdim. Ona Kış vatandaşlarına uyguladığı köleliği veya emrettiği saldırıları hatırlatabilirdim, ama bunun hiçbir faydası olmayacağını zaten görebiliyordum.

Evet, Draven masum insanları öldürmüştü. Askerleri de öyle. Ama bu, şunu haklı çıkarmazdı...

Koğuşların iki tarafındaki gerilim giderek arttı, her nefes kırık cam parçaları solumak gibiydi ve ben, her zamanki gibi, savaşı iki taraf arasında sıkışıp kalmıştım: doğduğum aile ve sığınak bulduğum insanlar.

Ejderhalar kendi türlerini korurlar.

Ama benimkiler her zaman, sonsuza dek, bu tür bir savaş alanının karşıt taraflarındaydı.

Arkamdan tanıdık bir hırıltı duyuldu, Lumen saray kapılarından koşarak yanıma geldi. Yanıma yaslandı, tüyleri diken diken olmuş bir halde amcama dişlerini gösterdi.

“Kış, varlığımız için bir tehdittir ve ejderhalar kendi türlerini korur. Öyleyse tarafınızı seçin,” dedi elini uzatarak. “Binlerce yıldır halkımızı lanetleyen her türlü beladan sorumlu olan Mahkeme'nin yanında mı duracaksınız, yoksa ailenizin yanına mı döneceksiniz?”

Oyalanacak vaktim kalmamıştı.

Wynn timer amcamın tutuşuna karşı direndi ve gölgeler daha da derine indi, ta ki yaralarından kanlar sel gibi akana kadar. Boğazıma bir hıçkırık takıldı. Bu yanılttı. Bütün bunlar, benliğimin özüne aykırıydı.

İçimdeki mana, Isren'in tahmin ettiği gibi, sonsuz bir şekilde çatışıyordu. Tıpkı bu bitmek bilmeyen savaş gibi. Unseelie ve Seelie, savaşacak hiçbir şey kalmayana kadar birbirlerine karşı öfkeyle savaşıyorlardı.

Toprak, insanlar, her şey yutuldu.

Gücümün dayanılmaz bir yoğunluğa ulaştığını hissettiğim sırada Batty kulağıma uyarıcı bir fısıltı attı.

Hayır. Bu şekilde bitmeyecekti. Kader benden çok şey almıştı. Wynn timer'ı de alamazdı.

Anneme baktım, zümrüt yeşili gözleri cinayetle parıldıyordu ve birdenbire onun farklı bir görüntüsünü gördüm. Bu görüntüde, gözleri öfke yerine kahkahayla parıldıyordu, gölgelerden ve ışıktan şekiller yaratıyordu. Buzla çevrili bir kelebek...

Ama annemin gölge manası yoktu.

Kelebek benim gölgelerimle şekillendirilmişti. Benim donumla keskinleştirilmişti. İkisi de mükemmel bir simetri içinde çalışıyordu. Neden savaşılmaya başlamışlardı? Çünkü gücüm çok hızlı mı artmıştı?

Yoksa benliğimin iki yanı arasındaki tüm düşmanlığı, ne olduğumu anlamadan önce bile fark edebilecek yaşa geldiğim için miydi?

Siz onlardansınız. Ama aynı zamanda bizdensiniz de.

İçimde kaynayan mana yüzünden sendeledim ve bir adım öne attım. Ama artık sadece öfkeyle dolup taşmıyordu. Kendi içinde kıvrılıyor, kaynaşıyordu.

Annemden Wynn timer'e baktım, uzaktan bir patlama daha duydum. Eğer yanılıyorsam, eğer manam hala bozuksa, eğer hala kusurluysam... Bu tarlada bayılacaktım. Annemi ve kız kardeşimi yanımda götürmesem bile, Wynn timer'yi kurtarma şansımı kesinlikle kaybedecektim.

Ama başka seçeneğim kalmamıştı. Denemek zorundaydım.

"Haklısın," dedim kendimi zorlayarak bir adım daha attım.

Mana enerjimi omurgamdan yukarı doğru yakıcı bir hızla yükseldi, soğuk ve gölge mükemmel, korkunç bir uyum içinde birbirine dolandı.

Omuzları gevşedi, ben tekrar konuşmadan önce kısa, kesik kesik bir an için bakışlarına bir rahatlama ifadesi yerleşti.

"Ejderhalar kendi türlerini korurlar."

Gücümü bir silah olarak değil, içimdeki kadim bir şeyin uzantısı olarak ileriye fırlattım. Saldırmadı, öldürmedi ya da sakatlamadı. Korudu, amcamın gölgelerini zarif, acımasız bir hassasiyetle, sevdiğim insanlar üzerindeki etkisini paramparça eden temiz bir kesimle yarıp geçti.

Dudakları şok içinde aralandı, göz bebekleri iyice küçüldü. Eğer benim bu manaya sahip olduğumu bilseydi bile, kendi manasına karşı koyacak kadar güçlü olacağını kesinlikle tahmin etmezdi.

Adamın bir anlığına donup kalması kız kardeşim için yeterliydi.

Wynn timer, daha önce ondan hiç görmediğim bir hızla hareket ediyordu; saf hayatta kalma içgüdüğü ve on yıllık bastırılmış öfkeyle beslenen, ani ve umutsuz bir atılım. Eli eteğinin altına daldı, korkudan çok öfkeye yakın bir titremeye.

Bıçağı yerinden söküp amcamın boynuna sapladı.

Ses ıslaktı, mide bulandırıcı bir bıçaklama sesi ve ardından yüzüne ve göğsüne sıçrayan kıpkırmızı bir kan dalgası. Wynn timer irkilmedi. Bıçağı daha da derine çevirdi, küçük bedeni öfkesinin şiddetiyle titriyordu.

"Ben onun ailesinden çok daha fazlasıyım, sen sefil, buzdan ıssız pislik herif." Son kelimedede sesi çatladı, ham ve vahşiydi.

Amcam sendeledi, dizleri büküldü, gölgeleri etrafında anlamsızca dağıldı. Kudretli bir savaşçı, bir kız kardeşin kutsal olmayan öfkesiyle yere serildi.

Bir anlığına, nefes kesici bir sessizlik içinde, dünya durdu.

İki ordu da şaşkınlık içinde sessizce izledi; az önce yaşananların ağırlığı, bir şok dalgası gibi savaş alanını kasıp kavuruyordu.

Ardından uzaktan son bir patlama sesi duyuldu, o kadar derindi ki botlarımın altındaki taş bile sallandı.

Ve havada bir savaş çığlığı yankılandı.

Bölüm 48

EVERLY

Ablam hâlâ benden çok uzaktaydı.

Havada bir ok yağmuru esti, her biri doğrudan ona doğru geliyordu. Manamı tekrar toplamaya çalıştım ama ellerimi kaldırmaya bile vakit bulamadan yanımda sis ve buzdan acı verici derecede tanıdık bir şekil belirdi.

Rahatlama hissi dizlerimi titretti. Draven özgürdü. Ve Draven buradaydı.

Parmakları öfkeden titriyordu, yüzü kışın gazabının izlerini taşıyordu.

Gece mavisini pelerini geniş omuzlarına yapışmış, kenarları kırılgıyla parıldıyordu. Buz gibi bir fırtına havayı kasıp kavuruyor, pelerinin kenarlarını hisırdatıyor ve acımasızca kesilmiş başının altındaki ay ışığıyla aydınlanmış saç tellerini kaldırıyor. Her bir ucu, ona meydan okuyacak kadar aptal olan herkesten kan akıtacak kadar keskin bir bıçak gibi parlıyordu.

O, bir periden çok, intikamın vücut bulmuş hali gibiydi.

Oklar havada donup kaldı, yere çarparak parçalandı; tam o sırada, nefesimi kesen ve karda şimşek çakmaları gibi çatlaklar oluşturan şiddetli, yuvarlanan bir dalga gibi bir güç yerden geçti.

Savaş alanı adeta kilitlenmişti. Bedenler hareketsiz kalmıştı. Kanatlar duraklamıştı. Çılgınlık yarım kalmış dudaklarda boğuluyordu.

Annem, sanki salt irade gücüyle diyarı fiziksel olarak hareketsiz tutuyormuş gibi kollarını açmış duruyordu. Kadim mana, ağır ve boğucu katmanlar halinde etrafını sarmış, parlak mor ışık kollarında parıldıyordu.

Yüz ifadesi ise kederle kasılmıştı, dudaklarının etrafındaki çizgiler daha önce hiç görmediğim kadar derindi. Noerwyn'in arkasındaki karda buruşmuş bedene bakmadı. Ablamın elindeki eski hançerden damlayan kana da bakmadı. Bakışları bunun yerine, hiç değişmeden bana sabitlenmişti.

"Git," diye tısladı.

Wynn timereddit etmedi. Bana doğru koştı, bu sırada manam da nihayet çağırma yanıt verdi ve kız kardeşimle arkasındaki ordu arasına bir tür kalkan oluşturdu.

"Onu kurtardın," diye fısıldadım anneme.

"O senin ailen." Sözleri sessizdi, ama savaş alanında yankılandı.

Geri kalanını söylemedi; Vaerin'in onun olduğunu, ailesinin bir parçası olduğunu, ikiz kardeşi olduğunu anlatmadı. Sadece derin bir nefes aldı ve hâlâ şok içinde sessizliğe bürünmüş olan kabileye döndü.

Kalbim yerinden fırlayacak gibi oldu, içimde şaşkınlık, rahatlama ve binlerce başka duygu birbirine karıştı.

Wynn timereddit bana çarpmadan önce hiçbirini incelemeye vaktim olmadı; bedeni benimkine o kadar sert çarptı ki, nefesim kesildi ve beni koğuş hatlarının ötesine itti.

Lumen de peşimizden geldi, tüyleri diken diken olmuş bir halde etrafımızda koruyucu daireler çizerek dolaştı.

Wynn timereddit'nin bacakları anında titredi, acı ve şok, onu buraya kadar taşıyan tüm o güçlü azmi sonunda alt etti. Düşünmeden kollarımı ona doladım, sanki onu her şeyden aynı anda koruyabilecekmişim gibi kanatlarım ikimizi de sıkıca sardı.

Bir anlığına, dünya birdenbire daraldı.

Sonra kız kardeşim başını kaldırdı, bakışları arkamda bir yerlere takıldı. Amcamın kollarında bile göstermediği bir korkuyla gözleri irileşti.

"Everly..."

İşte o zaman hissettim. Draven'ın bitmek bilmeyen ve güçlü öfkesini.

"Kimse karıma dokunamaz," diye homurdandı.

Kocam, kalın bir buz tabakasıyla kaplı yumruklarının arasından geçerek, tam olarak benimle Kış Mahkemesi arasına yerleşti. Koruma kalkanlarının ötesindeki tehditle yüzleşme telaşında, Kış askerlerini... ve kanatlarımı gördüklerini unutmuştum.

Yüzlerinde şoktan küçümsemeye, hatta açıkça tiksintiye kadar değişen ifadeler vardı; gözleri beni vahşi ve bulaşıcı bir şeymişim gibi izliyordu.

Eryx elini ve manasını uzatmış bir şekilde duruyordu ve ben amcamla meşgulken Lord General'in onları ne kadar zamandır uzak tuttuğunu merak ettim.

Ön sıralarda duran geniş omuzlu bir asker, sanki etrafımdaki hava bile onu rahatsız ediyormuş gibi dudaklarını bükerek, "O bir iğrençlik," diye tısladı.

Batty tısladı ve Lumen dişlerini göstererek yanıma geldi, ama askerler o kadar öfkeliydiler ki umursamadılar.

"Hain!" diye homurdandı bir başka gardiyan.

Bu daha gençti, adrenalinden titriyordu, kılıcının kabzasını sıkıca tutan parmak boğumları bembeyazdı. Göz bebekleri, haklılık maskesi takmış bir korkuyla kocaman açılmıştı.

Eryx, çenesi kasılarak kalabalığı süzdü ve Draven'ın yanına geçti. Soren ise ortalarda görünmüyordu.

"O sizin kraliçeniz ve ona öyle davranacaksınız," diye emretti Draven, etrafındaki hava buzla kaplanırken.

Dört kurdu da teker teker ona katıldı ve her biri saf bir tehdit unsuru saçıyordu.

Askerler geri çekildi, ancak işleri henüz bitmemişti.

"O canavar uğruna ölmemizi mi istiyorsunuz?" diye bağırdı yanağında pürüzlü bir yara izi olan tıknaz bir erkek kurt, öfkeli kurtlara yan gözle bakarak geriye doğru sendeledi. "Kışın lanetlenmesine şaşmamalı."

Draven onu göğsüne kadar buzla kaplamıştı, ama bu sefer diğer askerler itaat etmedi. İçimde bir huzursuzluk dalgası yayıldı. Bu sadece korku değildi. Bu bir isyandı.

Kışla duvarının yakınında duran bir okçu, acı bir kesinlikle sesi titreyerek, "İşte bu yüzden Kalp Taşı Töreni'ni yapamadı," diye mırıldandı. "Toprak onu reddetti."

Bileklerinde buz yanıği izleri olan uzun boylu bir erkek, neredeyse histeriye varan bir ses tonuyla, "O tahta çıktığından beri canavarlar daha da kötüleşti," diye ekledi.

"Canavarların krallığımızı onun buraya gelmesinden çok daha uzun süredir harap ettiğini gayet iyi biliyorsunuz," diye çıkıştı Draven, ama aralarındaki düşmanlık daha da arttı.

Morta Mea, bu sefer güvenli bir yere git.

Draven'ın sesi zihnimde öfkeyle yankılanıyordu, altında çok hafif bir korku izi de vardı.

Ve seni bununla tek başına mı baş başa bırakacağım? Asla, diye karşılık verdim, adrenalinin sıcaklığına rağmen parmaklarım buz gibiydi. Üstelik benim için güvenli bir yer yoktu. Sorun her zaman bu değil miydi zaten?

"Ama Parça Ana şimdi bize karşı döndü," diye bağırdı başka bir asker, zırhı vücudunda bol duran, gözleri umutsuzlukla parlayan zayıf bir adam. "Vizyonerimizi kaçırdı."

"Ya da ozan onu zehirleyip suçu canavarlara atıyor," dedi gece mavisi saçlı ve yüzü savaş yaralarıyla dolu bir adam, bakışlarını doğrudan bana dikmiş bir şekilde.

Wynnie hareket etmek için gerildi, kasları sanki ona saldırmaya hazırlanmış gibi kasıldı, ama ben tam eğitilmiş askerin yüzüne yumruk atmaya kalkışmadan önce elimi koluna doladım. Tehdit karşısında manam dengesiz bir şekilde yükseldi, parmak uçlarımda siyah bir buz parıltısı belirdi.

Durum böyleyken, bunun iyi bir şekilde sonuçlanacağını düşünmüyordum.

"Sen bir aptalsın," diye tısladı Wynnie, öfkeden titreyen sesiyle yaralı adama. Derisini kaplayan kanla her zamankinden daha vahşi görünüyordu; kendi kanı ve amcamın kanı yanaklarından ve boynundan aşağı doğru ayırt edilemeyen çizgiler halinde birleşmişti. "Hepiniz Vizyonerin bu avluda kazığa geçirildiğini gördünüz."

"Onun türünün kontrol altına almayı başardığı canavarlar adına," diye karşılık verdi, alaycı bir şekilde sırtırken tükürüğü yere saçıldı.

Kalbim acı verici bir şekilde çarpıyordu, askerlerin giderek artan öfkesi kafama sıkışan bir mengene gibi baskı yapıyordu. Nefretleri sürüklenip gitmiyordu, şekil alıyordu. Hiçbirimizin durdurabileceğinden emin olmadığım bir dalga.

"Hepinizin ihanete uğradığınızı hissettiğinizi biliyorum, ama bunun için vaktimiz yok," diye açıklamaya çalıştım. "Ben sizin düşmanınız değilim ve kapımızda sadece Unseelie'ler yok. Buz canavarları da var—"

"Öyleyse bırakın canavarlar birbirlerini yok etsinler. Biz bir şey yapmadıkça gelmeye devam edecekler, hepsi de o şeyi tahta geçirdiğimiz için," diye tükürdü bir başka asker.

İkinci bir buz dalgası onu etkisiz hale getirdi ve Eryx'in sözleri zihnimde yankılandı. "Onlar reddettiğinde ne yapacaksın? Hayatımız boyunca koruduğumuz insanların her birini öldürüp, cesetlerden oluşan bir krallığa hükmetmeye mi devam edeceksin?"

Haklıydı. Krallık, canavarlar veya Unseelie'ler onu yok etme fırsatı bulamadan içten içe çökmeye başlamıştı.

Fısıltılı bir suçlama, tecrübeli savaşçıları bir kalabalığa dönüştürmüştü ve şimdi Kralın gazabını göze almayı, Korktukları ceza yerine Anladıkları cezayı seçmeye razıydılar.

Draven'ın manası kabardı, Batty kulağıma acil bir uyarı fısıldarken bu manayı boşa harcamayı göze alamazdı. Buz canavarları geliyordu.

Komutanlardan biri kararlı bir ifadeyle öne çıktı. "Eğer ondan kurtulursak, Parça Anası..."

Ama cümlesini tamamlayamadı. Ve bu sefer Draven yüzünden değildi.

Hayır, kocam hareket halindeyken donakalmıştı, bakışları askerlerin arkasındaki bir şeye sabitlenmişti; aramızdaki bağdan geçen, okuyamadığım bir duygu fırtınasıydı.

Askerlerin üzerine çöken sessizliğin bambaşka bir sebebi vardı. Saray kapılarından yayılan yumuşak, parıldayan ışık, havayı Kış Mahkemesi'nden bile daha eski bir mana ile dolduruyordu. Hatta Unseelie bile arkamızda kaybolmuştu.

Sonra, o tuhaf sessizliğin içinden tanıdık bir tıkırtı sesi geldi, her tıkırtıyı zarif, ölçülü adımlar takip ediyordu. Askerler kenara çekildi, ama önümde duran Draven'ın devasa bedeninin üzerinden hiçbir şey göremiyordum. Yine de, içimi öyle güçlü bir rahatlama dalgası sardı ki neredeyse dizlerimin üzerine çökecektim.

Eşimden.

Sessizliği bölen alçak, uhrevi bir ses duyulmadan önce bile kim olduğunu biliyordum.

"Şimdi Parça Anası adına mı konuşuyorsunuz?"

Nevara sonunda uyanmıştı.

DÖRTNALA KOŞMAK

Her cephede savaşırken, sarayım elimden kayıp gidiyordu.

Onları güvende tutmak için yaptığım her şeyden, karımın toprakları yeniden eski haline getirmek için göze aldığı her şeyden sonra, onlar bize karşı dönüyorlardı, her seferinde bir çatlak daha yaratıyorlardı.

Ardından Nevara ortaya çıkmıştı.

O, kaosun içinden canlı bir işaret feneri gibi yol açtı, teninin altında yıldız ışığı parlıyordu, sanki Parça Anası'nın kendisi uzanıp onu işaretlemiş, onu ölümün pençelerinden kurtarmış gibiydi.

Tanrıçaya defalarca lanet okumuş olsam da, şimdi diz çökmek ve ona teşekkür etmek istiyordum. Sadece en eski arkadaşım için değil, aynı zamanda yüzlerinde utanç ifadesiyle donakalmış askerler için de. Hâlâ kurtlarıma yem etmeyi düşündüğüm aynı askerler için.

Korkuyorlardı.

Everly'nin sözleri bağ aracılığıyla bana ulaşırken, sesi bir tür saygıyla kısık bir tondaydı; bakışları sürekli benden öteye, kalabalığın arasından sakin bir zarafetle ilerleyen Nevara'ya kayıyordu; küçük bedeni, hiçbir mana miktarının açıklayamayacağı bir varlık taşıyordu.

Soren onun arkasından yürüyordu, her zamanki alaycı gülümsemesi, yaklaşan savaşa rağmen, daha çok gerçek bir gülümsemeye dönüşmüştü.

Nevara'nın görme yeteneği olmayan gözleri, askerlere doğru dönerken sıvı yıldız ışığıyla aydınlandı ve tam da karımın ortadan kaldırılmasını önermeye ramak kala olan Komutan Astreval'in önünde durdu.

Göğsümde öfke alevlendi, hem de çok şiddetli. Astra bacağıma bastırdı, sanki beni sakinleştirmem için uyarıyordu. Acı verici infazlardan kendimi

alıkoymak için elimi onun kocaman başına koydum ve bunun yerine Vizyonerimin buraya gelme amacını tamamlamasını bekledim.

"Komutanım, cümlelerinizi tamamlamama izin verin," dedi sakın bir şekilde. "Eğer Parça Ana'nın seçtiği Kış Kraliçesi'ne bir şey olursa, topraklar bir daha asla eski haline dönmeyecek. Buz canavarları bizi istila edecek. Kış gelecek ve siz de onunla birlikte düşeceksiniz."

Sesinde, kehanetin tartışılmaz ağırlığı vardı. Tüylerimi diken diken eden türden bir kehanet.

Çünkü askerlerim geri çekilip savaşmayı reddetseler bile Everly hiçbir şekilde güvende değildi.

Sanki toprağın kendisi de onaylamış gibi, altımızdaki zemin titredi.

"Ölü bedenim," diye başladım.

Hayır. Daha önce, ormanda yalnız kalmayı tercih ettiğimi söylediğinde haklıydın. Ama sen de öyle yapıyorsun.

Uzaktan, Nevara'nın sesinin avlunun öbür ucundan yankılandığını duydum.

"Birlikte savaşın," diye seslendi, "ya da yalnız ölün. Bugün elimizde kalan tek seçenek bu."

Yer bu sefer daha şiddetli bir şekilde yeniden sarsıldı. Eryx öne doğru bir adım atarak savaşmaya hazır olduğunu işaret etti.

"Kral bizim için, aileleriniz için, Winter halkı için binlerce kez savaştı. Şimdi onun için, hepimiz için savaşmayı reddedecek misiniz?"

Daha dik durdular ve teker teker bana baktılar.

"Aileleriniz o sarayda," dedim, sesim gök gürültüsü gibi yankılandı. "Başarısızlık bir seçenek değil. Canavarlar çok uzun zamandır topraklarımızı harap etti. Ama bu bugün sona eriyor. Şimdi sona eriyor."

Tek seferde bir savaş. Uzun zamandır hayatımız böyle geçmişti. Ama şimdi ufukta bir son görünüyordu, Kış'ın manasını dengeleme umudu vardı.

Ama önce bu geceyi atlatmamız gerekiyordu.

Geri çekildim ve Everly'yi yanıma çektim. Anne babamın katledildiği gün, krallığımı bir anda kaybetmekle zaman içinde yavaş yavaş yok etmek arasında seçim yapmak zorunda kaldığım gün, zihnimde bir şeyler kapanmıştı.

O zamandan beri, panik veya korku gibi duyguları hissetmeme izin vermemiştim... ta ki o gelene kadar.

Şu anda o iki şeyi de hissediyordum; nefesim kesiliyor, mideme buz gibi keskin bıçaklar saplanıyordu. Burada onu korumanın imkanı yoktu.

"O zaman birbirimizi koruyacağız," dedi.

Tek tek bana görüntüler gösterdi. Göğsüme saplanan ok. İçeride hapsolmuşken titreşen bariyer. Yüzüğünün soğuk yanma hissini ve her seferinde tüm varlığını saran amansız paniğı hissetmeme izin verdi.

Daha alçak bir sesle ekledi: "Kendi güvenliğı için bir kafeste yaşayamam, Draven. Bir daha asla."

Söylemediklerini duydum. Onu zorla gitmeye zorlasam bile saraydan kurtulmanın bir yolunu bulacaktı. Bu savaştan sağ çıkma şansımız yok denecek kadar azdı, ama eğer başarabilirsek... diğerk tarafta bir gelecek vardı.

Başımı yavaşça sallayabilmek için tüm gücümü toplamam, engeli aşmak için kullandığımdan daha fazla kuvvete ihtiyacım oldu.

O halde yanımda kal, Morta Mea. Bunu ya birlikte yaparız ya da hiç yapmayız.

Dudaklarının kenarında hafif bir tebessüm belirdi, ama geldiğı gibi hızla kayboldu.

Çünkü tam o sırada, koruma büyüleri tamamen ortadan kalkmadan önce, bir anlığına da olsa titredi.

BöLüm 50

EVERLY

Etrafımda dönmeye bile vakit bulamadan ilk mana saldırısı geldi.

Kız kardeşimi arkama savurdum ve kendi mana dalgamla onu geri püskürttüm. Bu, Draven'inkiyle birleşerek havada hızla ilerleyen, girintili çıkıntılı bir kalkan oluşturdu.

Şartlara rağmen, mana'nın gerçekten de olması gerektiği gibi, düşüncelerimin ve niyetlerimin doğal bir uzantısı olarak, kullanmak için kendi bilgime, deneyimime veya amacıma ihtiyaç duymadan işlemesi, damarlarımda küçük bir rahatlama hissi yarattı.

Bunca zamandan sonra, arkadaşlarımı ve ailemi koruyabilecek manaya sahiptim ve onu kullanmak beni fiziksel olarak öldürmüyordu.

Tam da amcamın bize getirdiği bu kanlı savaşta ölmek üzereydim. Umarım yedinci cehennemde huzur içinde yatıyordur.

Niyetim korumaktı, zarar vermek değil; ama birkaç Skaldwing gökyüzünden düştü ve yere çakılmadan hemen önce kendilerini son anda kurtardılar.

Donmuş cehennemler.

Nevara'nın sözleri kafamda yankılandı: Ya birlikte savaşın ya da yalnız ölün.

Söylendiği kadar kolay değildi. Kış askerleri belki biraz ikna olmuşlardı ama Unseelie'ler hâlâ kan dökme peşindeydi. Onlarla konuşmak için zamanım olacağını düşünmüştüm ama saray askerleri ihanete doğru yarı yolda olduklarında, bu savaş durdurmak için tek fırsatımızı kaybetmiştik.

Sadece Gölge Klanı ilerlemek için hiçbir hareket yapmadı, annem hâlâ ellerini önünde tutuyordu. Onun önderliğinde mi hareket ettiler yoksa hâlâ

ellerini mi tutuyordu, emin olamıyordum.

"Kalp Taşı'na!" Kurtların saflarının derinliklerinden bir ses yükseldi. "Bu kâbus bizi bitirmeden önce biz bitirelim!" Ordular ilerlemeye başlarken savaş çığlıkları saflarda yankılandı.

Rüzgarın içinde alevli oklar savruldu, bir zamanlar koruma kalkanlarının bulunduğu yerleri delip geçti.

Midem bulandı. Hâlâ bizimle savaşacaklardı. Gerekirse surlarımızı yıkacaklardı, peki sonra ne olacaktı? Canavarları doğrudan sarayın içine mi sokacaklardı? Buz Canavarları geldiğinde hiçbirimizin kazanma şansının olmadığı bir savaş mı başlatacaklardı?

Peki ya Yıldızlar Salonu'na girmeyi başarabilirlerse... Thornhartlar, sarayın etrafındaki koruma büyülerini parçaladıkları gibi Nevara'nın kalkanlarını da parçalayabilirler miydi? Kışın Kalbi'ni yok ederlerse, tüm bunların ne önemi kalırdı ki zaten?

Derin bir nefes aldım, sonra verdim. Uzun zamandır güçsüzdüm, ama artık çaresiz değildim. Halkım birbirini yok ederken kenarda durup hiçbir şey yapmamak zorunda değildim.

Lumen'in itiraz dolu homurdanmalarını duymazdan gelerek, "Wynnie'nin yanında kal," diye fısıldadım.

Sonra kollarımı uzattım ve eskiden koruma büyülerinin bulunduğu yerde parıldayan gölgeden oluşan devasa bir kalkan oluşturdum.

"Yeter." Sesimin duyulabileceği kadar yükseğe çıkana kadar kanatlarımı bir, iki kez çırttım.

Hem Winter hem de Unseelie askerleri hareket etmeyi bıraktılar. Hâlâ saldırıya hazır bekliyorlardı, ama bu benim konuşabilmem için yeterli bir fırsattı.

"Burada olmanızın sebebinin, bunun asil bir iş olduğunu düşünmeniz olduğunu biliyorum," dedim, kanatlarım rüzgara karşı gerilerek, "canavarlar sizi istila etmeden önce halkınızı koruduğunuzu sanıyorsunuz. Ama amcam size yalan söyledi. Canavarları sizin bölgenize çeken oydu."

Bakışlarımı saflarında gezdirdim; şüphe yüzlerine sızdıkça, sertleşmiş birkaç ifade tereddütle titredi.

Kimisi komşularıyla fısıldaştı. Diğerleri ise silahlarını sıkıca kavramış, parmak boğumları bembeyaz olmuş bir halde tamamen hareketsiz duruyordu.

"Ve bunu, onun savaşını sizin onun yerine yapmanızı istediği için yaptı." Bu sözlerin içime işlemesine, savaş alanında yankılanmasına izin

verdim. “Thane Vaerin ölülerinizi umursamadı. O intikamı önemsemi ve bunu kendisi için elde etmek için ne gerekiyorsa yapmaya hazır dı. Ama hiçbiriniz Kış'ın lanetinden tehlikede değilsiniz.”

Saflar arasında kafa karışıklığı dolu mırıltılar duyulduktan sonra, bir ses diğerlerinden daha yüksek bir şekilde yankılandı.

"Kış topraklarında da bizim insanlarımızı öldürdü mü?"

“Hayır,” diye bağırdım. “Binlerce yıllık anlamsız bir savaş bunu yaptı. Tarihin kendisinin unuttuğu bir dava uğruna sonsuz bir intikam döngüsünde ölmekten bıkmadınız mı?”

Kalabalığın içinde Zerina'nın gözleriyle karşılaştım. Gözleri kanatlarıma dikilmişti, yüzünde çelişkili bir ifade vardı.

“Hepimiz yeterince kayıp yaşamadık mı?” Batan güneş, keder ifadelerine, öfkeye ve yalnızca savaşın getirebileceği iliklere işlemiş bir tükenmişliğe ışık tutuyordu.

Ormanın derinliklerinden bir savaş çığlığı yükseldi. Ağaçlar arasında yankılanan çığlıkların ardından, çeliğin kemiklerle çarpışmasının sesi geldi. Unseelie orduları yavaşça seslere doğru dönerken ağaçlar sallandı ve dallar koptu.

Orman örtüsünden yayılan gölgelerle irkildim. Savaşa katılmak için daha fazla Skaldwing savaşçısı geliyordu... ama sonra Kaelen'in tanıdık gümüş damarlı kanatları batan güneşin ışığında parladı.

Yanımda uçtu, savaşçılar da aynı şekilde davranarak kendilerini saray duvarları ile Unseelie orduları arasına yerleştirdiler.

"Haber i duyar duymaz geldim," dedi Kaelen, sadece Draven ve benim duyabileceğimiz kadar alçak sesle.

Savaşçılar Stormbreak klanına bakarken, karşılıklı suçlamalar havada uçuşuyor, hırıltılar çıkarıyor ve rahatsızca kıpırdanıyorlardı.

"Ailem zor durumdayken kral beni yalnız bırakmadı," dedi nefes nefese. "Bu borcu asla unutmayacağım. Özellikle de olacakları gördükten sonra."

Kaelen önce ormana, sonra da dağların eteklerine doğru işaret etti.

“Buraya çağırdığınız her şey burada. Canavarlar yolda ve kana, manaya susamışlar.”

Sanki onun sözlerine cevap verircesine, ayaklarımızın altındaki zemin sarsılmaya başladı. Uzaktan çarpık ulumalar duyuldu, ardından kan dondurucu çığlıklar geldi.

Her iki ordu da tedirgin bir şekilde kıpırdandı, her taraftan gelen sesler ve çığlıklar nedeniyle askerler ve savaşçılar dengesizleşti, ancak Kaelen

yılmadı.

"Binlerce yıldır ilk kez," diye devam etti, bakışlarını topluluğun üzerinde gezdirerek, "barışa kavuşma şansımız var. Kış tahtında kendi içimizden biri oturuyor."

Kanatları bir kez seğirdi, inancıyla huzursuzdu.

"Ve bunu bir kan borcu yüzünden feda etmeyeceğim," dedi Kaelen. "Ayrıca, kendi eylemlerimiz yüzünden masumların öldürülmesine seyirci kalırsam, geride bıraktığım ailemin yüzüne de bakamam."

Skaldwing'lerden bazıları utanç dolu bakışlarla birbirlerine baktılar, diğerleri ise gurura benzer bir tavırla dikleştiler.

"Klanım şeref için dimdik duracak," diye yemin etti, sesi çelik gibi yankılanıyordu. "Ve gerçek canavarlara karşı Kış'ın yanında duracağız... kendimizi onlara dönüştürmeden önce."

Elini tekrar ufka, kalp atışıyla büyüyen dalgalanan gölgelere, karda hızla ilerleyen ve doğrudan bize doğru gelen karanlık figürlere doğru kaldırdı.

Çığlıklar havayı dolduruyordu ve her geçen kalp atışıyla birlikte daha da şiddetleniyordu.

Yüzlerce ses. Binlerce. Anne babalarını arayan çocuklar. Askerlerin bağırduğu emirler, boğuk yalvarışlara dönüşüyordu. Tanıdık isimler, dehşet içinde boğazlardan koparılıyordu. Sesler, canlı bir dalga gibi bize doğru geliyordu.

Ve mide bulandırıcı bir netlikle fark ettim ki, o seslerin çoğu zaten ölmüştü...

Dikkatim birden ağaçlık alana yöneldi, tam o sırada zavallı yaratıklar kıvranarak bir dalga halinde dışarı fırladılar. Uzun bedenleri koşarken kıvrılıp bükülüyor, uzuvları yanlış açılarla eğiliyor, gölgeler pullu etlerine cesetlere yapışan çürükler gibi yapışıyordu.

Yaşayan kâbuslar gibiydiler; hareketleri çok hızlı, çok yanıştı. Ölülerin sesleriyle çığlık atmaya devam ederken, kara batmak yerine karın üzerinde sıyrılıp gidiyorlardı.

Tharnoklar onların hemen arkasından geldi. Brakhoundlar ve Ice-lurkerlar da öyle.

Yer bir kez daha sarsıldı ve bu sefer savaşçı sıraları geriye doğru kaçıştı.

"Lütfen," dedim bir keresinde. Kelime, etrafımızı saran canavarların ve gelişen kaosun içinde neredeyse kaybolmuştu.

Bir başka büyük deprem uzun süre yeryüzünü salladı ve sonra yeryüzü tamamen yarıldı. Korythidlerin çığlıkları havayı doldurdu, ince bacakları hendekten dışarı uzanırken bedenlerini yerden yukarı çekiyorlardı.

Zamanımız tükenmişti.

Güneş ufukta tamamen battı ve canavarlar geceyi kapladı.

BöLüm 51

EVERLY

Yer sürekli çığlık atıyordu.

Daha fazla Korythid, yükselen dalgalar halinde topraktan fırladı; devasa gövdeleri taş ve buz parçalarken, kitin kaplı bacakları açılıp kara saplandı.

İskelet kuyrukları acımasız yaylar çizerek aşağı doğru savruldu, kalkanları ve bedenleri paramparça etti. Kar, buz ve kan fişkırımları şeklinde fişkırarak hatlara çarptı, kanca gibi uzuvları zırhları ve manaları delip geçti, çığlık atan perileri altlarında sürükledi.

Ordular artık tereddüt etmiyordu. Birbirleri hakkında ne düşünürlerse düşünsünler, canavarların kim olduğu konusunda artık şüphe yoktu. Kış ve Unseelie orduları, mana ve silahlarıyla geceyi aydınlatarak harekete geçti. Draven'ın kurtları da savaşa katıldı; Lumen hariç, ki umarım Wynn timeri güvenli bir yere götürüyordu.

Kanatların etten kopma sesleri, kemiklerin dişlerin altında ezilme sesleri, ıslak, boğuk hıçkırıklarla son bulan çığlıklar havayı yırtıyordu. Ve sonra bu sesler, Zavallılar sayesinde tekrar tekrar yankılandı.

Bedenimden içgüdüsel olarak mana aktı.

Gölgenin ince dalları kitin zırhın altından ve kaslı boğazların etrafından kıvrılıyordu. Buz, kalkan veya cirit, silah veya koruma, neye ihtiyacım varsa o şekilde, girintili çıkıntılı çizgiler halinde yükselip alçalıyordu.

Görüş alanımın köşesinde bir şey hareket etti, gölgelerin arasından son derece tanıdık bir şekilde süzölüyordu. Tam zamanında omzumu çevirip bir ağacın dalgalanıp yerden koptuğunu gördüm.

Bir Ayna Katili. Kökleri kırbaç gibi savruluyor, havaya, diğer canavarlara ve perilere, ulaşabildiği her şeye vuruyordu. Bir kökü yanıma

saplanırken, diğeri ayak bileğime dolanırken gözlerimin arkasında şiddetli bir acı patladı.

Canavar şiddetli bir çekişle beni havadan alıp aşağıdaki donmuş toprağa çarptı.

Batty tısladı, vücudu titreyerek buz canavarına doğru hızla ilerledi. Onu geri çağırmaya, Ayna Katili gelmeden önce durdurmaya çalıştım—

Küçük bedeninden fırlayan şimşegin Aynalı Oğlak ağacının gövdesine çarpmasını izlerken düşüncem kesildi. Ağaç kasıldı, tutuşu biraz gevşedi ve ben de kurtuldum.

Ayağa kalktığımda Draven çoktan oradaydı, benimle canavar arasında duruyordu. Draven'in buzu don canavarını parçalarken Batty hızla uzaklaştı. Gövde, yapraklar, kökler ve dallar boyunca hızla ilerledi.

Ağaç kabuğundaki çizgiler arasında mavi ve beyaz tonlar parlak bir şekilde parıltıydı, çizgiler daha da genişleyerek buz canavarını kristalleştirdi ve bileğinin bir hareketiyle tamamen parçaladı.

Hemen bana döndü, beni baştan aşağı süzdü; elleri, neredeyse dokunmak üzereyken soluk mavi bir ışıkla parlıyordu.

Yaralandın mı?

"İyiyim," dedim ona, kalbim kulaklarımda gümbür gümbür atsa da.

Çenesi kasılmıştı, öfkesi soğuk ve ölümcül dalgalar halinde vücudundan yayılıyordu. Ama Draven itiraz etmedi. Beni ayağa kaldırdı ve öne doğru hızla ilerleyen bir sonraki canavara doğru atıldı.

O andan itibaren, cepheyi tutmak ya da halkını savunmak için savaşmadı. Avlandı. Cezalandırdı.

Soğuk rüzgar etrafımızı kasıp kavuruyor, buz parçaları girdaplar oluşturarak kutup ışıklarının kanla ıslanmış kar üzerindeki yansımalarını kırıyordu.

Bana doğru yaklaşan herhangi bir canavar onun tüm dikkatini çekiyordu. Buz, şiddetli sivri uçlar halinde yükseliyor, yaratıkları acımasız bir hassasiyetle delip geçiyor, eziyor ve parçalıyordu. Parçalanmış zemin ve devrilmiş bedenler üzerinde buz üzerinde yürüyor, tehditleri tam olarak algılayamadan önce engelliyor, her yaklaştırmaya cesaret eden şeyde gücü daha da parlak ve soğuk bir şekilde alevleniyordu.

Ve bunu çok net görebiliyordum. Gerçekten de Frostgrave Kralı olduğunu. Başkalarının korkması gereken canavar olduğunu. Ve o benimkisiydi. Tamamen benimkisiydi.

Kavga etmek istemedim. Daha fazla kan dökülmesini istemedim. Ama ona, bir değişiklik olsun diye, başka biri olabileceği bir dünya sunmak için ne gerekiyorsa yapardım.

Onun için çok daha fazlasını barındıran bir dünya sunmak için onun yanında savaşır, hayatının yarısını ölüm anını bekleyerek ya da cellat rolünü üstlenmek zorunda kalmayacağı bir dünya.

Draven ve ben, sanki bu iş için yaratılmışız gibi birlikte hareket ediyorduk. Sanki aynı kılıcın iki yüzüydük, manalarımız mükemmel bir uyum içinde şekil değiştirip senkronize oluyor, birbirimizin hamlelerini önceden tahmin edip ona göre karşılık veriyorduk.

Gölgelerimi yere sapladım, bir grup zavallı ve çalı tazısını yerlerinde sabitledim, onlar da çırpınıp durdular. Bir kalp atışı sonra, buz kütleleri üzerlerine çöktü, sivri buz parçaları ölümcül bir hassasiyetle üzerlerine indi.

Üçüncü tekerlek olmak istemeyen Batty, beyaz bir bulanıklık içinde enkazın arasından hızla geçti, dalış yaparken çığlık attı ve zehirli ısırığı açıkta kalan ete ve gözlere isabet etti.

Minik bedeni bir kalp atışı kadar kısa bir süre havada süzöldükten sonra, mavi şimşek gibi çatırdayan yoğun bir mana dalgası yaydı. Buzla kaplı enerji, bağlı canavarların bedenlerini parçaladı; birçoğu kasılmalar geçirdikten sonra tamamen hareketsiz kaldı.

Vay canına. Batty bir sonraki hamlesinde Tharnok'a doğru atılırken Draven'ın düşüncesi zihnimde yankılandı.

"Onun gözüne girmek için aktif olarak çaba göstermem gerektiğini bana hatırlat," diye ekledi biraz sonra.

Bu, senin o kadar güzel bir şekilde tanımladığın "uçan kemirgen" ile aranızda bir mesele.

Kısa süreliğine hissettiğim herhangi bir eğlence, üzerime doğru gelen Gorenvyr'ı görür görmez yok oldu.

Devasa buz canavarı, canlı bir çığ gibi savaş alanını yarıp geçti. Uzun, buzla kaplı tüyleri kaslı derisinin etrafında savrulurken boynuzlu başını aşağı indirdi ve doğrudan bize doğru fırladı. Draven ona doğru döndü, yoluna çıkan buzullar onu yavaşlattı.

Canavar neredeyse hiç duraksamadan hepsinin arasından geçti. Ben de gölgeleri toynaklarının etrafına dolayarak her birini buzla kaynaştırdım. Gorenvyr kelepçeleri neredeyse hiç fark etmedi, bu da onu yavaşlattı ama durdurmadı.

Sonra gökyüzü çığlık attı.

Birkaç Buz Ejderhası, şüphesiz ki birleşmiş manamızdan etkilenerek, üzerimize doğru hızla yaklaştı. Alçaktan süzülerek, gri kanatlarını havayı yararak, zaten dağılmış olan dikkatimizi daha da bölmemize neden oldular.

Bir tanesi çok yakından geçti, pençeleri Draven'ın omzunu tırmaladı, ardından Draven etrafındaki havayı buzdan bir patlamayla parçaladı; canavar çığlık atarken rüzgar ve dolu taneleri kanatlarını ve kemiklerini Kış şarapneli gibi parçaladı.

Frostdrake yere çakıldı ve öfkeli Gorenvyr tarafından ezildi.

Bir diğeri ağzı sonuna kadar açık bir şekilde bana doğru atıldı. Batty, buz ve ışık çığlığıyla aramızdan fırladı, bir kez vurduktan sonra canavarın kafatasından geçen, çatırdayan bir mana dalgası yaydı. Canavar uzaklaşırken damarlarında buz belirdi.

Ama kıl payı atlattığımız tehlikeler üst üste yığıldı. Çok fazla. Çok hızlı. Her yönden gelen savaşlarla boğuşuyorduk.

Gorenvyr geriye doğru sıçradığında yer sarsıldı, devasa kafası boğazı kasılırken yukarı kalktı. Tehlikeyi bir kalp atışı kadar geç fark ettim.

Draven—

Savaş alanına şiddetli bir yay şeklinde asit püskürtüldü.

Hava, taşa da ete derken, zırhı delip geçerken, deriye sıçradığı yerlerde tıslayarak çıkardığı keskin, yakıcı kokuyla doldu.

Bir Kış Askeri bacağına saplandığında çığlık attı, Draven onu çekip yarayı dondurunca ses aniden kesildi.

Görüşüm daraldı.

Tıslama sesi. Koku. Altındaki derinin kabarıp dökülmesi.

Çok kısa bir an için babamın yüzünü gördüm, Amias'ın revirde o ince beyaz çarşafı örttüğü yaraları hayal ettim.

Ağzım safra ve bakır tadıyla doldu, hayal gücümün dizginsizce uçuşmasıyla gölgelerim çılgınca titredi.

Draven böyle mi öldü acaba? Wynn timer?

Gölgeler ve buz parçaları aynı oranda bedenimden koptuğunda midem bulandı.

Gorenvyr bir kez daha saldırdı, burnundan asit akıntıları püskürtüyordu, sanki manamın ortaya koyduğu meydan okumaya cevap veriyordu.

Kendimi hareket etmeye, düzenli nefes almaya zorladım.

Kalbim her gürleyerek attığında, gölgelerimi Yaşlı Doğmuş'a doğru fırlattım, boynuzlarına kilitledim ve olabildiğince sert bir şekilde geriye doğru çektim. Gorenvyr öfkeyle kükredi, sonunda Draven ve bir Gölge

Pençesi savaşçısının daha doğrudan bir saldırı düzenlemesine izin verecek kadar yavaşladı.

Ama sonra bir Buz Ejderhası yanıma doğru süzülerek yüzüme parlak buz alevleri püskürttü ve beni yana doğru dönmeye zorladı. Gölgelerim üzerindeki kontrolümü kaybettim ve canavar bir kez daha serbest kaldı.

Ama Draven zaten oradaydı ve az önce işgal ettiğim alana sorunsuz bir şekilde geçti.

Gorenvyr'ın yoluna ardı ardına buz duvarları çakarak Shadeclaw'ın kaçması için zaman kazandırdı. Gorenvyr'ın asidi bariyerlere çarptı ve onları yakıp kül etti, buhar ve çürüme havaya yayıldı.

Sonra gökyüzü kırık ışıklarla büküldü. Annem o kaosun içinden kayan bir yıldız gibi sıyrıldı.

İleriye doğru atılırken yerçekimi etrafında çarpıtıldı, hava bu kuvvetin etkisiyle büküldü. Ona doğru dalış yapan bir Buz Ejderhası şiddetli bir şekilde rotasından saptırıldı, görünmez bir çekim gücüyle içten içe ezildi ve ardından bir ışık ve kan patlamasıyla parçalandı.

Bir diğeri de onu takip etti, tam dalış yaparken yakalandı ve Gorenvyr'in yan tarafına sertçe fırlatıldı.

Annemin etrafında bir işaret fişeği gibi ışıltı parladı. Tüm manasını kullanarak, Buz Ejderhalarına tekrar tekrar saldırdı ve tüm dikkatlerini gökyüzüne, kendisine çevirdi.

Onun adına ne kadar korksam da, bize zaman kazandırdığı için de minnettardım. Canavarların bir kısmını uzaklaştırarak, öfkeli Yaşlı Doğmuş'u yenme şansımızı artırıyordu.

Uçarken manasını tüketiyor, her birkaç nefeste bir gökyüzünü aydınlatarak Buz Ejderhalarının dikkatini üzerinde tutuyordu.

Düşüncelerim dağılmış, aynı anda çok fazla yöne doğru parçalanmıştı. Annemin peşinde canavarlarla gökyüzünde hızla ilerleyişine, kız kardeşimin aşağıda, kaosun içinde bir yerlerde olmasına, Nevara ve Soren'in sırf irade gücüyle kapıları tutmalarına doğru.

Draven'ın yanımda, kalan tüm gücüyle savaştığını görüyorum.

Batty'ye, kurtlara ve bu geceye bağlı olan, çözemediğim şekillerde birbirine kenetlenmiş diğer tüm canlılara doğru.

Hepimiz kendi rollerimizi oynuyorduk. Hepimiz aşırı gerilmiş bir halde, ellerimizde parçalanmaya mahkum bir dünyanın parçalarını bir arada tutuyorduk.

Eğer hayatta kalmak istiyorsak başka ne seçeneğimiz vardı ki?

Gorenvyr kükredi, gölgelerimden kurtulurken yeri sarstı, çırpınırken asit çılgınca fişkırdı. Draven tereddüt etmedi. İki elini de toprağa vurdu, manası şiddetli bir dalgalanmayla karşılık verdi ve canavarın altında buz fişkırarak bacaklarını yeterince uzun süre yerinde kilitledi, böylece ben harekete geçebildim.

Gölgelerimi derine doğru sürdüm. Derinin ve kemiğin ötesine, devasa bedeninin içinden geçirerek, her eklemi bağlayarak, her hareketi boğarak, ağırlığını içeri doğru çektim.

Bir başka kükreme daha havayı yırtıp geçti, bu kükremenin şiddetiyle askerler ve canavarlar yere devrildi.

Batty çığlık atarak daldı ve buzla kaplı manadan oluşan çatırdayan bir patlamayı doğrudan Yaşlı Doğmuş'un gözlerine saldı. Buz, canavarın göz bebeklerini kaplarken çatladı. Gorenvyr sendeledi, kör oldu ve öfkeleni.

"Şimdi," diye homurdandı Draven.

Elimde kalan her şeyi ona verdim.

Gölgeleri sıkıca kavradım, Draven Kışı en saf ve acımasız haliyle çağırdığında onları içe doğru çökerttim. Buz her yönden aynı anda fişkırdı. Sivri uçlar. Duvarlar. Zincirler. Hepsi de Yaşlı Doğmuşları içten dışa ezdi, deldi ve dondurdu.

Asit tısladı ve yaktı, ama soğuk son damlasına kadar yuttu ve Gorenvyr'in kükremesi yankılanan, titreyen bir sessizliğe dönüşene kadar onu yerinde hapsetti.

Canavar kulakları sağır eden bir gürültüyle yere yığıldı.

Bir an için ikimiz de kıpırdamadık. Her nefesimizi soluk soluğa vererek ayakta durduk, buhar gece havasına karışıyordu. Ve çok kısa bir an için, bir tür rahatlama hissetme cesaretini gösterdim.

Ancak dağların üzerindeki gökyüzünde parlak, mavi bir ışık belirdi.

Tam zamanında yukarı baktım ve dumanın dağıldığını, havada bir gölgenin yuvarlanarak indiğini gördüm. Yanlıştı. Şekli. Düşüş hızı. Ne gördüğümü anlamam birkaç saniye sürdü.

Sonra midem bulandı.

Gölge aşağı doğru, durmadan spiral çizerek inerken, dağa kemikleri parçalayacak bir güçle çarpmadan önce çenem düştü.

Çarpmanın etkisi fiziksel bir darbe gibi geldi bana.

Göğsümde, nefesimi kesecek, dengemi bozacak, mücadele azmimi bir anlığına elimden alacak kadar keskin bir acı saplandı.

HAYIR.

Uzak ufuk boyunca alevler yeniden yükseldi, bu sefer daha parlak bir şekilde.

Acı içimi yakıp kavurdu, yakıcı ve kafa karıştırıcıydı, savaş alanının kenarları silikleşti. Zaman ağır ağır, yanlış bir şekilde aktı. Draven'ın sesi panikle dolu bir şekilde zihnime çarptı ama ona cevap veremedim.

Annemin gökyüzünden düşüşünü izledikten sonra asla olmaz.

BöLüm 52

EVERLY

Çevremdeki her şey son derece yavaşladı.

Canavarlar hâlâ yerden fıskırıyor, ölülerin, başkalarının anne ve babalarının, kardeşlerinin ve çocuklarının üzerinden tırmanıyor, tarlayı bitmek bilmeyen dalgalar halinde yarıyordu.

Dağılmaya yer yoktu. Ne şimdi, ne de burada.

Kalp atışlarım yavaşladı, her atış ağır ve hissizdi. Draven bağ aracılığıyla tekrar bana uzandı, sesi boğuk ve telaşlıydı, ama yine de cevap veremedim. Sadece savaşmaya devam ettim. Hareket etmeye devam ettim. Durursam ne olacağından korkuyordum.

Gölgeler benden kırbaç gibi fırlayıp canavarlara yapıştı, buzullar onları korkunç örnekler gibi yere sapladı.

Bir Tharnok'u daha parçalara ayırdım, gölgelerim omurgasını kırarken avucumun altında buz kafatasını ezdi.

Ve sonra bir ses benim adımları haykırdı.

Annemin sesi.

Kaosun içinden keskin, dehşet verici ve şüphe götürmez bir şekilde sıyrıldı.

İçimde kısa bir an için bir rahatlama hissi belirdi, sonra da sönmekte olan bir ateşin son közi gibi hızla söndü.

Çılgılığı hıçkırığa, acıya, amansız bir buz ateşi çatırtısına dönüştü. Ve o an, acımasız bir kesinlikle, onun o olmadığını anladım. Gerçekten o değildi.

Bu da, hissetmemeye çalıştığım kederin hayaletiyle beni rahatsız etmeye gelen bir başka zavallıydı.

Bacaklarım beni taşıyamadı. Yere sertçe düştüm, dünya adeta durdu, sesler yankılanan bir boşluğa karıştı.

Hayır. O değil. Değil—

Sonraki çılgılığının yankısı, mana'nın gürleyen çatırtısı ve öfkeli bir kükreme ile kesildi, susturuldu.

Draven'in varlığı duyularımı tamamen doldurmadan hemen önce, buz ve kar havada patlayarak ilerledi.

Zavallı yaratık, bir nefes daha almadan öldü. Onun sesi de hemen ardından geldi; alçak ve istikrarlı sesi, sisin içinden geçen bir bıçak gibi kaosu yarıp geçti.

"Bana bak, Morta Mea," dedi. "Benimle kal. Ben seni koruyacağım."

Onun sesine tutundum. Sesinin dinginliğine. Ve sonra ellerim donmuş toprağa bastırılırken avuçlarımın altında hissettiğim derin, uğultulu sese...

Toprak feryat ediyordu.

Çok uzun zamandır böyleydi. Ve o zaman da bunu açıkça, inkar edilemez bir şekilde hissetmiştim. Yeryüzünün benim kederimi, öfkemi, umutsuzluğumu yankılayışı gibiydi. Ya da belki de benim kederim, onun kederinin yanında sönük bir taklitten ibaretti.

Karın altında mana, engin ve acı veren akımlar halinde titreşmeye devam ediyordu; içine işlemiş kandan geri çekiliyor, iyileşmek, dengeyi yeniden sağlamak, yeniden nefes almak için çaresizce çaba gösteriyordu.

Her şey birden aklıma dank etti. Kalp Taşı.

Manam artık kendi içinde bir savaş halinde değildi ve Nevara... Sonsuz parıldayan gücüyle savaştığı yere baktım.

Onu kapılardan çekip çıkaramadım. O, onlar için savaşmayı bıraktığı anda çok fazla insan ölecekti.

Ama sarayın altında, tıpkı Frost Grave Geçidi'ndekiler gibi, enerji hatları vardı... Draven'in bunlara ulaşmak için bir kanala ihtiyacı olmamıştı. Winter'in gücünü doğrudan kaynağından almıştı... ki bunu ancak onunla olan bağlantısı sayesinde yapabiliirdi.

Ben de toprağa bağlıydım. Kader gereği, onun aracılığıyla. Bunu şimdi, daha önce hiç olmadığı kadar net hissediyordum. Peki neden ona aynı şekilde karşılık veremiyordum?

Draven'in başka bir buz canavarının bana ulaşmasını engellemesiyle solumda muazzam bir mana dalgası patladı, aramızda ve sürü arasında bir dağ gibi buz yükseldi.

Zamanımız tükeniyordu.

Ordular çok zayıflamıştı ve buz canavarları durmadan geliyordu. Pençelerimi donmuş toprağa sapladım, etrafımda savaş şiddetlenirken ve canavarlar her taraftan akın ederken parmaklarım titriyordu. Ciğerlerimi yakan bir nefes aldım ve kalan tüm kontrolümü topladım.

Gölge ve buz birlikte yükseldi. Bu sefer canavarlara doğru değil, daha fazla ölüm ve yıkıma doğru da değil.

Ama aşağıda.

Yerin derinliklerine.

Draven çaldığı manayı öfke ve intikamla kirletmişti, ama benim sunduğum şey koruma ihtiyacından doğmuştu ve toprak onu içine çekti.

Ve ben manamı toprağa akıttıkça—Kışın her zerresini, Vahşi gölgenin her kıvrımını, Ejderhanın her şiddetli nefesini—dünyanın kendisi karşılık verdi. Ley hatları titreyip sonra kükreyerek hayata geçerken yer sarsıldı.

Ve uzun zamandır kırılmış ve dengesiz olan Kış, hatırlamaya başladı.

DÖRTNALA KOŞMAK

Everly dizlerinin üzerine çöktü.

Bir an için, bir canavarın kurbanı olduğunu ya da dalgalar halinde üzerine çöken kederin etkisi altında kaldığını sandım. Ama ellerini donmuş toprağa koyduğunda ne acı ne de umutsuzluk vardı, sadece yılmaz bir kararlılık.

Sonra yer ona cevap verdi.

Ellerinden öyle bir güç yayıldı ki, zihnimle kavramadan önce kemiklerimde hissettim. Hava büküldü. Kar, giderek genişleyen bir halka şeklinde yükseldi; her bir kar tanesi, savaş alanını kasıp kavuran bir şok dalgasıyla savrulmadan önce bir saniyeliğine havada asılı kaldı.

"Everly!" diye bağırdım, çoktan harekete geçmiştim.

Ayaklarımızın altındaki toprak sarsıldı. Panik içinde çatlamadı ya da canavarların veya savaşın altında olduğu gibi parçalanmadı. Bunun yerine, uzun süre kapalı kaldıktan sonra gerinen canlı bir şey gibi kıpırdadı.

Ley hatlarını bulmuştu ve onları besliyordu...

Bunu anında hissettim. Onlarla ilk kez bağlantı kurduğumda hissettiğim aynı enerji titreşimini, aramızdaki bağ aracılığıyla tekrar hissettim.

Ama bu sefer bağırıyorlardı. Aksine, rahatlamış bir nefes alıyor gibiydiler.

Karşılık veren dalga, topraktan geçerek kendi manama doğru yükseldi; ciğerlerimi delip geçen derin, yankılanan bir çekimdi bu.

Savaş alanı donakaldı. Her taraftaki periler, gözleri faltaşı gibi açılmış, ellerindeki silahlar gevşemiş, yumruklarından mana enerjisi tükenirken, onun yaptıklarının büyüklüğünü kavradılar.

Everly bir ıgık attı, toprağa daha da fazla kan dokerken yüz ifadesi buruştu. Kanatlarından kalın, kıvrımlı şeritler halinde gölgeler döküldü, kanla ıslanmış karların arasından geçerek donmuş toprağın içine gömüldü.

Toprak, tek bir insanın taşıyabileceğinden çok daha fazla güç tüketiyordu. Bu yüzden kader onu seçmişti; bin yılda Ejderha gücüne sahip olarak doğan tek Kış perisiydi o.

İlerleyen Korythidler için açılan yarıklar, ezici bir kesinlikle yeniden kapandı. Donmuş taşlar ve toprak kendi içine kıvrıldı. Buz ve toprak kapanan çeneler gibi çarpışarak, ortaya çıkan buz canavarlarını paramparça etti.

Daha küçük olanlar, gölgeler onları sarıp aşağı çekerken ıgık attılar; Seelie ve Unseelie'ye ise sanki toprak aradaki farkı biliyormuş gibi dokunmadılar. Çünkü her ikisini de tanıyordu.

Everly sallandı.

Hayır. Bu kelime aramızdaki bağı kopardı, korku göğsümü parçaladı. Hayır, hayır—Morta Mea, dur.

Beni duymadı.

Vücudunun daha büyük bir bölümünü yere doğru ittikçe omuzları titriyordu, nefesleri sık ve düzensiz çekişlerle geliyordu. Kollarında buzlanma yayıldı, manası ölümlü bir bedenin dayanabileceğinden daha hızlı bir şekilde vücudunu tüketirken damarları derisinin altında hafifçe parlıyordu.

"Yeterince verdi!" diye kükredim, bunu herkesten çok dünyaya haykırarak.

Toprak buna razı olmadı.

Buna karşılık olarak yeniden yükselişe geçti, gölgeler devasa yaylar çizerek tarlayı kapladı ve canavarları bütün olarak yuttu. ıgıklar havayı yırtıyordu—dişlerimi gıcırdatan tiz, acı sesler.

Everly'ye yandan sertçe çarptım, onu kollarıma sardım ve kaba kuvvet ve iradeyle bağlantıyı kopardım, onu tamamen tüketmeden önce devreyi kırmak için kendi manamı onunla toprak arasına akıttım.

Yeter artık, seni de kaybetmek istemiyorum.

Derin sulardan çıkmış gibi gözlerini kırıştırarak nefes nefese kaldı, yer nihayet sakinleşince bedeni benimkine yaslanarak gevşedi.

Nefes kesici bir an için, ıgık seslerinden başka hiçbir şey duyulmadı.

Sonra ses perdesinin değiştiğini fark ettim.

Canavarlar kaçıyordu.

Ufukta soluk altın rengi bir ışık belirdi, şafak nihayet dağların üzerinden yükseldi. Birçok küçük canavarın, Brakhound'ların, Hayaletlerin ve Tharnok'ların dağılıp gittiğini şaşkınlıkla izledim. Ağaçlık alana ve süründükleri gölgelere doğru geri çekilmeden önce, onları sıkıca tutan her neyse ondan uyanmışlardı.

Geriye kalan Korythidlerden kurtulmamıza yetmedi ama bir şeydi... Bir başlangıçtı.

Alnımı Everly'nin alnına yasladım, nefesim titriyordu; rahatlama hissi göğsüme öyle şiddetli bir şekilde indi ki acı verdi.

Beni çok korkutuyorsun. Aramızdaki bağa rağmen sesim kısıktı. Bunu biliyor musun?

Dudaklarının kenarı, sanki bir iltifat almış gibi hafifçe kıvrıldı.

"Tanıdığım en cesur insansın," diye devam ettim ve yüz ifadesi değişti. "Ve bu cesaretin sana bu kadar pahalıya mal olmasından dolayı çok üzgünüm."

Nefesi kesildi, kederinin ağırlığı bir kez daha bedenini sardı.

Toprak bizzat sana cevap verdi. Bunu sen istediğin için değil, sen ona ait olduğun için. Çünkü sen Kış'a aitsin. Bana aitsin. Çünkü sen eksik olan şeysin.

Dudaklarımı alnına bastırdım.

Sen gerçekten de ruhumun diğer yarısısın, Morta Mea. Ona söyledim. Hayatım. Ve Ölümüm.

Belki de kader onu benim eşim olarak seçmişti çünkü o benim gücüme denk bir eşti, ama ruhum onu eşim olarak seçmişti çünkü o benimkisiydi. Özünde, hayatımda ihtiyaç duyduğum her şeydi.

Birkaç kalp atışı süresince gözlerimi aradı, ben de onun bir şaka yapmasını, sözlerime dair bir espri yapmasını ya da ona sunduğum nadir samimiyet kırıntısını fark etmesini bekledim.

Ama bunun yerine, parmakları saçlarımin arasına daldı ve kucağıma doğru yükselerek dudaklarını benimkine değdirdi.

Ben de onu öptüm. Derinden. Sınırsızca. Kanımızda, buzda ve gölgede şekillenen bir söz.

Ayakta durabilecek kadar kendine geldiğinde, bizi tekrar savaş alanına doğru çevirdim.

Hâlâ yapılacak savaşlar, öldürülecek buz canavarları vardı.

Ama hatırlayabildiğimden çok daha uzun bir süredir ilk kez, canavarlar düşerken ve güneş yükselirken göğsümde alışılmadık bir şeyin yükseldiğini

hissettim.
Umut.

Bölüm 54

EVERLY

Güneş ufuktan yükselmeden önce savaş sona ermişti. Saray, yerdeki kırmızı kanın yansımasıyla kıpkırmızı bir ışıkla aydınlanmıştı.

Büyük bir gürültüyle, tüm ülkeyi sarsan bir sessizlik anıyla ya da bir kutlama çılgılığıyla, bir şekilde sona ermesini bekliyordum. Ama sonunda, sessizce bitti.

On yıl süren işkence, belirsizlik, katliam ve kaos, kaçmayı reddeden son zavallının sıradan bir piyade askerinin elinde ölmesiyle tiz bir çılgılla sona erdi.

O zaman bile, "fazla" demek abartıydı. Geri kalan canavarları avlamak için devriyeler göndermemiz gerekecekti. Her zaman bu topraklarda dolaşan ve dolaşmaya devam edecek tipik yırtıcı hayvanlar gibi davransalar bile, şu anda sayıları hala çok fazlaydı.

Ve ölülerimizi yakmak zorunda kalırdık.

Draven dudaklarını alnıma bastırdı. Düşüncelerimiz ve duygularımız birbirine karıştı, neredeyse ayırt edemez hale geldim; rahatlama, kayıp, şok ve yıkımın karmaşık bir karışımıydı.

Orada olabildiğince uzun süre kaldım, her zaman sahip olduğu sıcaklığı içime çekmeye çalıştım, gücünden destek alarak kendimi dengeledim ve sonunda hasarı incelemek için oradan ayrıldım.

Güneş ışığında manzara daha da korkunç görünüyordu.

Yarı yenmiş cesetler avluya dağılmış halde yatıyordu; uzuvlar eklemlerinden kopmuş, bazıları sanki ulaşamadıkları bir güvenliğe doğru pençeleriyle uzanıyormuş gibi donmuştu. Kar, kan ve siyah canavar katranıyla kaplı çamurlu yığınlar dönüşmüştü; kalın, yapışkan madde,

parçalanmış Korythid cesetlerinden döküldüğü yerlerde hâlâ hafifçe köpürüyordu.

Yaratıklar uyanırken görülen kâbuslar gibi yere serilmişti. Devasa bedenler parçalanmış, kanca gibi bacaklar içe kıvrılmış, çeneler savaştan çatlamıştı. Don, bağırsaklara ve kırık zırh parçalarına yapışmış, kanın metalik kokusu buz gibi havada ağır bir şekilde asılı kalmıştı. Şifacılar, korkunç kalıntıların etrafında kısık mırıltılarla dolaşüyor, botlarının ardında koyu kırmızı izler bırakıyordu.

Tabii ki kız kardeşim hariç, o hayatı boyunca hiç kısık sesle mırıldanmamıştı.

“Şart Ana, yemin ederim ki, eğer kıpırdamadan şu yarayı temizlememe izin vermezsen, o iğrenç örümcek canavarının işini bitireceğim.” Sesi, Eryx'in elinin olduğu yerdeki güdük etrafına bandaj sararken, tarlanın diğer ucuna kadar yankılandı.

Draven, Lord Generalini görür görmez elimi sıkıca kavradı ve ben de karşılık olarak onun elini sıktım.

Teknik olarak bugün canavarlara, bitmek bilmeyen savaşın kendisine karşı kazandığımızı biliyordum. Ama savaş alanına saçılmış, ölenlerin ve can çekişenlerin cesetlerine baktığımda, bu tam anlamıyla bir zafer gibi hissettirmiyordu.

Savaşta elde edilebilecek tek zafer bu, Morta Mea. Sesi, sessiz bir anlayış ve ortak bir keder tonundaydı. O da anne babasını savaşta kaybetmişti.

Ve bugün, emrinde yüzlerce asker var.

Biliyorum. Sadece...

Biliyorum.

Tam başımızın üzerinden kanat çırpışlarının yumuşak sesi duyulurken beni kendine daha da yaklaştırdı. Yukarı baktığımda Zerina'nın gölgesinin indiğini, Skaldwing'in kendisinin de birkaç metre önümüze indiğini gördüm.

Hemen konuşmadı, sadece çenesini oynatarak bana ve kocasını katleden adama baktı. Sonra sessizce elini uzattı, yumruğunu sıktı.

Teredditle elimi uzattım ve o da bekleyen avucuma bir yüzük bıraktı.

Annemin yüzüğü.

Gözlerimin arkasında yaşlar birikti. Biliyordum. Öldüğünü biliyordum, bedeninin yere doğru hızla düştüğünü, alevler içinde kaldığını görmüştüm, ama nedense... yine de umut etmek istemiştım.

"Teşekkür ederim," diye hırıltılı bir sesle söyledim.

Başını hafifçe öne eğerek, "Rica ederim... Thane Everly." dedi.

Gözlerimi hızla kırıştırdım, sözleri sisin içinden geliyordu. Amcam ölmüştü. Ve annem...

Annem ölmüştü. Ejderhanın son varisi ve Gölge Klanının reisiydim.

"Hayır." Bu kelimeyi düşünmeden önce yüksek sesle söyledim, ama bu reddi geri alma niyetim de yoktu.

Draven bana hâlâ portallar olduğunu hatırlattı. Sadece birini seçmek zorunda değilsin.

Bunu biliyorum, diye güvence verdim ona. Ama ne istediğimi de biliyorum.

İki dünyanın da bir parçası olabilirdim, ama Vahşi Topraklar'daki ailem ölmüştü. Hayatım buradaydı ve sırf baştan beri istemediğim bir unvanı ve geleneği korumak için gerçek bir lidere ihtiyaç duyan insanlara uzaktan hükmeden bir yönetici olmayacaktım.

"Sanırım..." Zerina'nın bakışlarıyla karşılaştım, sert yüzünde beliren gölgeleri izledim.

İlişkimiz en iyi ihtimalle inişli çıkışlı olsa da, tehlikede olduğuma inandığı için beni düşman bölgesinde bulmak için tek başına gelmişti.

O zamanlar benden nefret ederdi, ama annem öldükten çok sonra bile bugün savaşmak için kalmıştı. Ve şimdi buradaydı, kaybettiğim ailenin son parçasını bana getiriyordu.

Kaybı biliyordu, onu çoğu insanın hayatı boyunca asla anlayamayacağı kadar derin, içsel bir düzeyde anlamıştı. Ama aynı zamanda sadakati de biliyordu ve iyi ya da kötü, savaşın bedelini de biliyordu.

"Artık benim yerim burası," diye açıkladım. "Öyleyse... onlara iyi bak, Thane Zerina. İkimiz de Alaric'in olabileceğimize inandığı kişiler olmaya çalışalım."

Dudakları aralandı ve bana derin bir baş salladı. Sonra gökyüzüne doğru havalandı ve Skaldwing'lerin onu takip etmesini istedi.

Draven'a bakmadı, ama zaten bakmasını da beklemiyordum. Birbirimizin krallıklarında açtığımız eski yaraların iyileşmesi tek bir savaştan daha uzun sürecekti.

En azından bir kez olsun birbirlerini öldürmeye kalkışmamaları yeterliydi. Annemin yüzüğünü elimde sıkıca tutarak saraya doğru yürümeye devam ettim.

Unseelie'ler kibarca uzaklaştırıldı, ancak açıkça düşmanca davranmadılar; yaralılara yardım etmek için ortaya çıkan askerler ve köylüler ise biz geçerken derin bir şekilde eğildiler. İkimiz de hâlâ kan ve canavar katranıyla kaplıyken bu durum garip geldi.

Kendimi hiç kraliçe gibi hissetmedim.

Kendimi, duşa ve çok uzun bir uykuya, belki de gözlerimi her kapattığımda peşimden gelen, düşen, yanmış bir cesedin görüntülerini uzaklaştırmak için bir şişe viskiye ihtiyacı olan bitkin bir peri gibi hissediyordum.

Draven beni yarı sürükleyerek merdivenlerden yukarı çıkarırken, uzuvlarım titriyordu.

Manamı toprağa akıttığımdan beri, artık hepimizin nasıl birbirine bağlı olduğunu hissedebiliyordum. Ben, Draven, toprak, hepimiz Kış manası için aynı güç nehrinden besleniyorduk. Draven tam olarak aldığını geri vermemiş olsa da, toprak da benden mana çalmaktan ziyade, geçici mana akışını Kış'ın dengesini yeniden sağlamak için kullanmıştı.

Fakat toprakların bu güce en çok ihtiyaç duyduğu şu anda, ne Draven ne de ben depolarımızı yenilemiştik. Kocam bizi saraya buz üzerinde yürüyerek bile geri götüremezdi. Bu gidişle, kapı kolunu nasıl kullanacağını biliyorsa, kapıyı elle açmak zorunda bile kalabilir.

Bunu duydum.

Dudaklarımda hafif bir tebessüm belirdi. Bu bir cevap değildi.

O cevap vermeden önce, donmuş zemine bir sopanın vurduğunun karakteristik sesini duydum.

Torun.

Savaştan beri onu görmemiştim, ama sanırım o bizi bulmadan önce biz onu bulamazdık. Belki de içimde onunla yüzleşmeye henüz hazır olmayan uzak bir parça olmasaydı bunu düşünürdüm... ki bu, haftalarca onu uyandırmak için yalvardıktan sonra çok saçmaydı.

Yine de kendimi zorlayarak ona doğru döndüm.

Bizim gibi o da kan ve kararmış canavar parçalarıyla kaplıydı, yırtık elbisesinin altından görünen sıyrıklar ve yeni yeni oluşmuş morluklarla doluydu. Mirelda'nın özenle düzenlediği örgüler yarı çözülmüş, gelişigüzel bir şekilde yüzüne düşmüştü.

Yıldız gibi parlayan gözleri hareketsizdi, narin yüz hatları sakindi, ama omuzlarında bir gerginlik vardı; onu saran yorgunluğun altında bile belli

oluyordu, sanki arkamı dönmemin ne kadar zor olduğunu tam olarak biliyordu.

"Soren?" diye sordum, daha iyi bir şey söyleyemediğim için.

"Leydi Noerwyn onu yaraları dağlamakla görevlendirdi."

Yanımda duran Draven'dan hafif bir eğlence yayılıyordu, ama ben buna hiç tepki veremedim, çünkü dikkatim tamamen önümdeki hâlâ hafifçe parıldayan bedene odaklanmıştı.

Ne demem gerekiyordu ki?

Günü kurtardığınız, beni ve kocamı kurtardığınız için teşekkür ederim, her ne kadar bunun sonunda yetim kalacağımı tahmin etmiş olsanız da?

Gözlerimi sıkıca kapattım ve derin bir nefes aldım.

"Bu muydu?" diye sordum sessizce. "Görebilmenin tek yolu bu muydu?"

O üzgün bir şekilde başını salladı, ben de başımı salladım.

Onun yerinde olsaydım ne yapardım?

Hiçbiri adil değildi; kendisine verilen imkansız seçimler, ruhunu nasıl etkileyeceğini anlamadan önce kendisine dayatılan bir rol ve bir yemin.

Uzandım ve kanla kaplı elini kendi elime aldım.

"Teşekkür ederim. Bizi kurtarmak için uyandığınız için."

Ağzı ince bir çizgi haline gelmişti, sanki söylemediğim her şeyi duymuş gibiydi. "Herkesi kurtaramadım."

Derin bir nefes verdim. "Herkesi kurtarmak senin görevin değil, Nevara. Hepimiz elimizdeki seçeneklerle elimizden gelenin en iyisini yapıyoruz."

Dudakları aralandı ve daha önce birinin ona bunu söyleyip söylemediğini, bir çocuğun omuzlarına dikkatsizce yüklenen bu sorumluluktan onu hiç kimsenin muaf tutup tutmadığını merak ettim.

El ele tutuşmuş ellerimize baktı, hafifçe titriyordu; sanki gerçeğe inanmak için tüm hayatı boyunca izin verilmesini bekliyordu.

Sessizlik uzadıkça, kelimelerin içe doğru dönmüş bir bıçak gibi geri döndüğünü hissettim.

Çünkü bu benim için ve söylediğim tüm yalanlar için doğrudu. Draven için ve yol açtığı katliam için doğrudu. Hatalarımızla, umutsuzluğumuzla, sevgimizle, korkumuzla, nefretimizle ve daha derinlerde bir yerlerde gömülü umudumuzla bu donmuş krallıkta açığımız enkaz için doğrudu.

Burada ayakta kalacak kadar uzun süre hayatta kalabilmek için benliğimizin birçok parçasını feda ettik ya da tamamen paramparça ettik.

Ve yine de biliyordum ki... elimizdeki seçeneklerle elimizden gelenin en iyisini yapmıştık, bizden beklenebilecek en iyi şeyi yapmıştık.
Tek umudum, bir gün bunun yeterli olduğunu hissetmekti.

BöLüm 55

EVERLY

Son seferinde üzerim donmuş canavar parçalarıyla kaplıydı, en azından kanatlarım içerde kalmıştı.

Bu sefer her yerdeydi.

Buharlaşan düşün altında sonsuzluk gibi gelen bir süre boyunca durdum, giderden aşağı akan kanı izledim ama aslında onu görmedim. Bunun yerine, ikiye bölünmüş askerler, yok olan kanatlar, kanlı bir tarlada uçuşan uzuvlar ve amcamın kollarında titreyen kız kardeşimi gördüm.

Gökyüzünden düşen alevli bir cisim.

Draven bu sefer hiç tereddüt etmeden devreye girdi ve saçımı neredeyse saygıyla yıkadı.

Saçlarım nihayet temizlendiğinde, kanatlarımın üzerine geçti. Yavaşça sabunu hassas derimin üzerinde gezdirdi. Dokunuşuna yaslandım, kemiklerime işlemiş olan buzun bir kısmını eritmesine izin verdim.

Ama hâlâ çok üşüyordum.

“Ölümüm.”

O sözleri sesli olarak söyleyene kadar, farkında olmadan onu düşüncelerimden, zihnimde dönüp duran tüm korkunç görüntülerden ve henüz çözümleyemediğim bitmek bilmeyen duygu selinden uzaklaştırdığımı anlamamıştım.

Yavaşça beni kendine doğru çevirdi, bakışları endişeyle yüzümde gezindi. Yanaklarımdan hala yaşlar süzülürken nefesimi tuttum.

Bu hiç mantıklı değildi çünkü душ suyu akmayı durdurmuştu.

Draven'ın elleri yüzüme uzandı, başparmaklarıyla gözyaşlarım yere dökülmeden önce nazıkçe sildi.

"Özür dilerim," dedim. "Bunun saçma olduğunu biliyorum. Savaşın kayıpları olduğunu ve bugün kazandığımızı... istediğimiz şeyin bu olduğunu biliyorum."

"Hayır," dedi kararlı bir şekilde, sanki hayatımda söylediğim en saçma şeymiş gibi başını sallayarak. "Kimse sevdiği insanları kaybetmek istemez ve yas tuttuğun için özür dilemeyeceksin."

Dudaklarım titredi ve bakışlarımı kaçırmaya çalıştım ama izin vermedi. Draven'ın gözleri, sanki beni anlamamı istiyormuş gibi gözlerime dikilmişti.

"Bugün bir krallığı kurtardın, Morta Mea. Ama anneni kaybettin ve keder sayısal bir denklem değildir."

Eğildi, dudaklarını alnıma bastırdı; nefesinin sıcaklığı, kemiklerimde hissettiğim soğukluğa hoş bir tezat oluşturunuyordu. Sonra dudaklarını yanaklarıma doğru kaydırды, kalan gözyaşlarımı öperek sildi; manası nazikçe benimkine dokunarak kalkanlarımı indirmem gerektiğini hatırlattı.

"Ya birlikte olacağız ya da hiç olmayacağız," diye fısıldadı tenime.

Gözlerimi sıkıca kapattım, söylemediği her şeyi duyuyordum.

Bu da bir savaştı ve karşılaşacağımız son savaş da olmayacaktı, ama o tam buradaydı. Hiçbir yere gitmiyordu.

Ne şartlar gereği ne de kendi tercihimle.

O kısım hâlâ gerçek gibi gelmiyordu. Hâlâ diğer ayakkabının düşmesini, bir şeyin gelip onu da benden almasını bekliyordum. Kaderin, sevdiğim her insanı hayatımdan sistematik olarak uzaklaştırıp, tıpkı babamın malikanesindeki yatak odasında yıllarca yalnız kaldığım gibi, tekrar yalnız kalmamı sağlamasını umuyordum.

Yalnız ve yaslı.

Ama artık hayatım böyle değildi.

Başımı salladım ve kalkanlarımdan tutuşumu bıraktım. Draven, aramızdaki bağdan sel gibi akan duyguların ağırlığı altında sendelemedi. Her zamanki gibi güçlü ve istikrarlı, dağlar gibi dik durdu; keder ve rahatlamanın çelişkili girdabı ikimizi de sardı.

Kollarını bana doladı, bir eli sırtımda, diğeri kanatlarımdan arasında, sanki ikimizin de bir daha asla bırakmak zorunda kalmayacağını hatırlatmaya ihtiyacı varmış gibi beni sıkıca tuttu.

Ona yaslanıp gevşedim, kollarının arasına girdim ve kollarımı beline doladım. Uzun birkaç an boyunca, sadece onu içime çektim, günlerdir,

yıllardır, ayaklarımın altındaki zeminin kaymasını bekleyerek geçirdiğim bir   m  r boyunca tuttuğum gerilimi yavaş yavaş bıraktım.

Draven'ın dudakları dudaklarıma daha da yaklaştı ve ben de onları yakalamak i  in başımlı   evirdim.

  p  şme aynı anda hem aceleci hem de telaşsızdı, bir şekilde hem umutsuz hem de sonsuz sabırlı, sonsuz emin bir şekildeydi. Dudaklarının dudaklarıma değmesinin verdiğı hissin beni tamamen ana   ekmesine izin verdim, elleri sırtımda, kanatlarımın   zerinde tanıdık yollar   izerken, sanki hayatının geri kalanını parmak u  larının altında hissettiğim duyguyu   ğrenerek ge  irecekmiş gibiydi.

Hayatımızın geri kalanı. Bunun ger  ekten m  mk  n olabileceğine asla inanmamıştım. Şimdiye kadar.

Draven   p  şmeyi bir anlığına kesti, alnını alnıma yasladı. Elleri belime doğru kaydı, parmakları kal  alarıma saplandı, sanki bu d  ş  ncenin aramızdaki bağda yarattığı titreşimi hissetmiş gibi beni sabitledi.

Varlığı, dağların boyun eğmezliği gibi sağlam, tavizsiz, diren  li ve kalıcıydı.

G  zlerimi yakaladı, kutup ışıklarıyla aydınlanmış g  zlerinden damarlarımda alevler s  z  lerek i  imde derin bir heyecan yarattı.

  ne eğildim, dudaklarını bir kez daha ele ge  irdim ve alt dudağımlı kendi dudağımın arasına aldım. Beni yukarı kaldırıp bacaklarımı beline dolarken al  ak, homurdanan bir hırıltı   ıkardı.

Bizi yatak odasına geri g  t  r  rken   p  şmeyi kesmedi, i  g  d  sel olarak bacakları yatağın kenarına değene kadar pozisyonumuz değışti, oturdu ve beni daha da kendine   ekti.

  zerine kolayca oturdum, ellerim omuzlarından yukarı, t  m v  cuduna doğru kaydı ve altımdaki bedeninin sağlam ger  ekliğine kendimi yerleştirdim.

Parmaklarım, kasların ve yara izlerinin tanıdık kıvrımlarını takip etti, omurgası boyunca,   ene hattında, boynunda ve karın kaslarının d  zl  klerine kadar okşadı. Onu hafızama kazımaya devam etmek ve yenilerini oluşturmak i  in ona, her yerine dokunmam gerekiyordu.

Draven'ın kal  alarımdaki kavrayışı sıkılaştı; sahiplenici ama talepkar olmayan bu kavrayış, ikimize de burada olduğumu, onun da burada olduğunu ve bunun ger  ek olduğunu hatırlatmak istercesineydi.

B  yle birbirimize sokulmuşken oda daha sıcak hissediliyordu; onun manası benimkine yavaş ve bilin  li dokunuşlarla değiyordu. Savaşın keskin

 arpışması değildi bu, hayatta kalmanın çılgın çekimi de değildi; daha derinlerde bir şeyleri harekete geçirirken aynı zamanda yatıştıran, istikrarlı ve güven verici bir uğultuydu.

Dudakları ağzımdan çeneme doğru yavaşça ilerledi, orada oyalandı, sonra aşağıya indi. Her dokunuşu kasıtlıydı. Sanki cildimdeki her hassas noktayı hatırlıyormuş gibi, sanki zevkimi tam olarak nereden çıkaracağını biliyormuş gibi özenle seçilmişti.

Parmaklarımı saçlarının arasına doladım, serin ipeğinde kendimi toprakladım ve o bir an durdu, nefesi tenime hafifçe titredi. Alnını köprücük kemiğime yasladı, nefes verişi sıcak ve saygılıydı.

"Sen," diye fısıldadı bağ üzerinden, sesi pürüzlü ve emin bir şekilde, "m kemmelsin, Everly Ashwynter. Her par anla. İster kırık ol, ister bütün. İster zayıf ol, ister güçlü. İster kederli ol, ister g l..."

Konuşmasına devam etmeden önce elini kaldırıp yüzümü avucunun içine aldı. "Senin her bir par an, her zaman istediğim her şey."

Nefesim kesildi. Ve sözleri derine işledi, içimde çok uzun zamandır savrulmuş olan bir şeyi sabitledi.

Ona bakabilmek, bedeninin gücünü ve sadece bana sunduğu bakışlarındaki yumuşaklığı hissedebilmek için biraz geriye yaslandım. Onu tekrar öptüm, yavaş, uzun ve emin bir şekilde, söyleyemediğim her şeyi dudaklarımın onun dudaklarına bastırılmasıyla döktüm.

Sen benim evimsin, Draven Ashwynter.

Tekrar birbirimize sarıldık, uzuvlarımız kolayca birbirine dolandı, her hareketimizde, kal alarımın onun kalçalarına her yeni dokunuşunda, her okşayışımızda ve her paylaşılan nefeste aşinalık ve yenilik i  içe geçti.

Ve ilk defa, kaderi zorluyormuşuz gibi ya da bir daha asla yaşayıp yaşayamayacağımızı bilmediğimiz çalınmış anlarda birbirimize kapılıp gidiyormuşuz gibi hissetmedik.

İşte bunun için savaşmıştık. Kaderden  alınmış tek bir gece bile değil. Ödünç alınmış zamana dayalı kırılğan bir barış değil.

Ama bir hayat. Bir gelecek. Birlikte inşa edebileceğimiz bir şey.

Ve ilk defa, hiçbir şeyin sonu gibi hissetmedim.

Sanki başlangıç gibiydi.

EPILOG

Torun

Savaş bitmişti, zafer kazanılmıştı, ama yine de gözlerimin önünde, ulaşamayacağım kadar uzakta, hayaller dönüp duruyordu.

İçki dolabımdaki tanıdık bir şişeyi elime alıp inceledim; boyasının pürüzlü çizgilerini ve kabartmalı yıldızların yükseltilmiş kenarlarını hissettim. Henüz açma zamanı değildi.

Askerlerin savunmasına rağmen, saray yarı Unseelie kraliçeleri yüzünden büyük bir kargaşa içindeydi.

Ve biz hâlâ Parça Ana'nın çocukları yok etmelerini istediğine inanan bir alemde yaşarken bu şişeyi açmazdım.

Gözümün önünden bir görüntü geçti ve donakaldım: Alevler içinde bir işkence odası. Başbüyücü gülümsüyordu. Everly paçavralar içinde küçük bir çocuğu taşıyordu, Draven ise daha büyük bir grubu alevlerden uzaklaştırmaya çalışıyordu.

"Artık güvendesiniz," diye fısıldadı kraliçe. "Artık kimse sizin gibi çocuklara zarar vermeyecek."

Görüntü kaybolurken güçlü kollar beni sardı ve sıcak nefesin hayaleti kulağımın narin kabuğunu okşadı.

"Bir kadeh içki için biraz erken, sevgilim. Senin için bile." Soren'in sesi alçak ve alaycıydı, içimde derin bir şeyler uyandırıyordu.

Ona doğru yaslandım, teninin her zaman sıcak olmasının verdiği o sıcaklığın tadını çıkardım ve o sıcaklığın içime işlemesine izin verdim.

Bir başka görüntü daha zihnimi sardı, yine bir çocuk; bu çocuğun soluk, parıldayan saçları ve havada soluk mavi alevler savururken yüzündeki saf yaramazlık dolu sırıtışı vardı.

Çocuk başını kaldırdı ve dudaklarım aralandı.

Köşeli gözleri altın rengindeydi... ve görme yeteneğinden tamamen arınmıştı.

Vizyonerlerin yalnızca bir çocuğu olurdu ve bu çocuk her zaman kız olurdu ve her zaman Parça Ana'nın Kış için kabı olmaya mahkumdu. Draven bana zincirlerimden kurtulmanın bir yolunu aradığını söylemişti, ama gerçekten başarılı olacağını düşünmemiştim.

Bu sadece bir olasılıktı. Bunu biliyordum. Kaderin ebedi ağacındaki sadece bir daldı, ama... bu vizyonun etrafında bir sıcaklık vardı, sanki Parça Anası bunu sadece beni teselli etmek için değil, aynı zamanda oraya giden yolu bulacağımdan emin olmamı sağlamak için gönderiyordu.

Soren'in kollarında döndüm ve dudaklarımı onun dudaklarına yapıştırdım.

Dudakları benimkine değdiği an, ilkinde olduğu gibi aynı sıcak parıltıyla yıkanmış, geleceğe dair başka bir vizyon daha gördüm.

Büyük Salon'da Draven'la dans ederken kanatları ısıltı ısıltı parlayan Everly'di; ikisinin de yüzünde kocaman gülümsemeler vardı. Dahası, geniş salon tıklım tıklım doluydu.

Batty havada kanat çırparken Lumen onu yemeye çalışıyormuş gibi bir oyun oynuyordu. Wynn, Eryx'in kulağına bir şeyler fısıldadı ve bu da o soğukkanlı adamın yanaklarının kızarmasına neden oldu. Saray mensupları dönüp duruyor ve gevezelik ediyordu; omuzlarında, benim yaşadığım sürece sarayı saran gerginlikten eser yoktu.

Odanın her tarafı hareketlilikle doluydu ve kahkahaların yankısı her yerden duyuluyordu.

Ve ilk defa kendimi Soren'in yanında dururken, onun bana kenarlarına çizilmiş yıldız kümeleri olan koyu mavi bir şişeden parıldayan gece yarısı sıvısının son damlasını döktüğünü gördüm.

"Henüz erken," diye mırıldandım Soren'in dudaklarına, nadir görülen o yaklaşan huzur duygusunun tadını çıkararak. "Ama yakında içeceğiz."

SON

Düşmanlıktan aşka dönüşen ilişkiler, ahlaki açıdan gri erkek baş karakterler ve başlangıçta güçsüz olan ancak bir şekilde gücü ele geçirip günü kurtaran kadınlar hakkında daha fazla hikaye okumaya hazırsanız, bir sonraki öykümüzü seveceğinizi düşünüyoruz!

Buraya tıklayarak yepyeni bağımsız oyun Of Fate and Flames'i inceleyebilirsiniz.

Ya da sayfayı çevirerek Booktok'un ünlü romantik roman serisi Rowan'a ait bağlantıya ulaşabilirsiniz; seri tamamlandı ve erkek bakış açısıyla yazılmış, tüm seriyi kapsayan tamamlayıcı romanlarla birlikte, keyifle bir solukta okunabilir.

SONSöz

Eğer daha fazla cesur kadın kahraman enerjisi, gizli bacak bıçağı, yavaş yavaş gelişen düşmanlıktan aşka dönüşen gerilim (bu konuda sürece güvenin, arkadaşlar) ve Of Fate and Flames çıkana kadar sizi oyalayacak tamamlanmış bir seri istiyorsanız, Lochlann Feuds Serisine mutlaka göz atın!

Scarlet Princess'i buradan tıklayarak edinin! Ya da giriş bölümüne ve ilk bölüme göz atmak için sayfayı kaydırmaya devam edin!

*(Bu kitabın sesli versiyonlarının *mükemmel* olduğunu söylemiş miydik?)*

TEŞEKKÜRLER

Soğuk Perilerimiz ilk ve en içten teşekkürü hak ediyor. Bu kitabın yetmiş sekizden fazla versiyonunu okudunuz ve bir şekilde daha fazlası için geri döndünüz. İlk taslakları, tartışmalı orta taslakları ve sonraki taslakların ne kadar kaotik olduğunu bir kenara bıraktınız. Bazılarınız bırakmaya çalıştı ama yine de geri döndü; bunu Stockholm sendromundan ziyade sadakat olarak yorumlamayı tercih ediyoruz. Her iki durumda da, size ve bu hikayeyi, gerçek bir olay örgüsünden çok hislerle bir arada tutulduğu zamanlarda bile bize emanet ettiğiniz için sonsuz minnettarız.

Biz bu kitabın büyük bölümlerini yeniden düzenlemek, yeniden yazmak ve duygusal olarak parçalara ayırmak için ortadan kaybolduğumuzda, Frosty Falphas ekibimiz tam anlamıyla aziz gibiydi. Sabrınız, nezaketiniz ve revizyon cehennemine daldığımız süre boyunca bizi asla acele ettirmedığınız için teşekkür ederiz. Sürece güvendiniz, hatta süreç size bölümler verip iki dakika sonra geri almak gibi görünse bile, bu işlem yaklaşık sekiz iş haftası boyunca tekrarlandı.

Hype Ekibimize ve Facebook grubumuza: Bize isteyebileceğimiz en coşkulu, en destekleyici bisküviler olduğunuz için teşekkür ederiz. Çalışmalarımızı paylaştığınız, heyecanlandığınız, gece geç saatlere kadar bizimle şakalaştığınız ve bu deneyimi, yorucu olsa bile, eğlenceli hale getirdiğiniz için teşekkür ederiz. İnşa etmenize yardımcı olduğunuz topluluk, kelimelerle ifade edebileceğimizden çok daha fazla anlam ifade ediyor bizim için.

Sevgili LunaBlooms hanımları, desteğiniz, düzenli hatırlatmalarınız, heyecanınız ve cesaretlendirmeniz için çok teşekkür ederiz. Her zaman ekibi motive ettiğiniz, ön okuma kopyaları ve bülten takasları düzenlediğiniz ve bizi ayakta tutan tüm perde arkası işler için teşekkürler.

<3

Ve Ali'ye... Nereden başlayacağımızı bilemiyoruz! Ekibimizin ayrılmaz bir parçası olduğun için, bizi daha önce defalarca düştüğümüz "birçok

uçurumdan" geri d  nd rme isteğin için teşekkür ederiz. Onaylayıcı sözlerin, ödül kavanozun (bunların bizi ne kadar motive ettiğini biliyorsun) ve sadece kendin olduğun için teşekkür ederiz <3 Gerçekten, cesaretlendirmen ve desteğin bizim için kelimelerle ifade edebileceğimizden çok daha fazla anlam ifade ediyor. Bobby'miz, annemiz ve en önemlisi arkadaşımız olduğun için teşekkür ederiz. Seni seviyoruz!!

Tracy, sen gerçekten inanılmaz bir kahramansın... Bu diziyile seni çok zorlu bir süreçten geçirdik ve sen bu zorluğun üstesinden geldin, gece 3'teki enerjimize kendi enerjinle karşılık verdin ve bir şekilde kaosumuza karşı inanılmaz bir tavır ve sabırla yakla tın. Gerçekten teşekkür ederiz. Bu projeyi sensiz kesinlikle ba aramazdık.

Ayrıca, projemizin ortasında moralimizi yükseltmek için İskoç dağ inekleri ve minik bezli keçiler getiren ve kurgu hafta sonlarında ufak tefek aksaklıklara göz kulak olarak i lerimizi düzene koymamıza ve her şey yolundaymış gibi davranmamıza olanak sağlayan kız karde lerimize de teşekkür etmeliyiz.

Ve birbirimize, güvenimiz, d r stl ğ m z, ortak vizyonumuz ve her şeyi yıkip yeniden daha iyisini inşa etme isteğimiz için teşekkür ederiz. Her "beni dinle" anı, her kriz anı, her atılım ve sonunda bir şekilde i e yarayan her gece yarısı değişikliği için. Bunu başka kimseyle yapmak istemezdik.

Her şeyden önce, uzun saatler boyunca, stres altında, ortadan kaybolmalarda, sürekli kitap sohbetlerinde ve asla bitiremeyeceğimiz için ara sıra döktüğümüz g zya larında bize destek olan ailelerimize ve e lerimize teşekkür ederiz. Kaosun içinde bizi sevdiğiniz ve her şeyi tükettiği zamanlarda bile bu hikayeye inandığınız için teşekkür ederiz. Sizi topluca uykudan, akıl sağlığından ve gerçekten akıl almaz sayıda kurgusal erkekten daha çok seviyoruz. Yine de garip değil. Söz veriyoruz.

— Elle ve Robin ❄

BİZDEN BİR MESAJ

Yardımaınıza ihtiyacımız var!

Biliyor muydunuz ki, özellikle bizim gibi bağımsız yazarlar, geçimlerini eleştirilerden sağlıyorlar? Eğer bu kitabı beğendiyseniz, lütfen Amazon, Goodreads ve/veya Bookbub gibi büyük eleştiri platformlarında bunu insanlara bildirmek için bir dakikanızı ayırın!

(Sosyal medyada coşkulu paylaşımlar da şiddetle teşvik edilir!)

Unutmayın, yorumların uzun olması gerekmiyor. Rahat hissettiğiniz herhangi bir yıldız puanı ve "Bayıldım!" veya "Benim tarzım değil..." gibi basit bir yorum olabilir.

Şimdi bunları da aradan çıkardığımıza göre, bizimle birlikte eğlenmek, bu ve diğer kitaplar hakkında fikir alışverişinde bulunmak, harika hediyelere, özel içeriklere ve oldukça komik canlı videolara erişmek istiyorsanız, Facebook veya Instagram'da bize katılın ve Kitap Kurabiyelerimizden biri olun!

[Instagram Kanalı](#)

[Facebook Okuyucu Grubu](#)

YAzARLAR HAKKıNDA

Elle ve Robin genellikle ABD'yi dolaşırken, taco festivallerine katılırken ve hiçbir şeyden habersiz Spice Girls taklitçileriyle selfie çekerken bulunabilirler.

Peri folkloru alanında doktora derecesine sahipler ve İngiliz bir takma adla rakunlar için aşk tavsiyeleri köşesi yazıyorlar. Sadece kırmızı şaraptan oluşan nadir bir kan grubuna sahipler ve sadece dolunay etkisindeyken kitap yazabiliyorlar.

İkisi birlikte doyumsuz insanlardan oluşan küçük bir ordu yarattılar ve onları kafeslerine tıkmadıkları zamanlarda, dans ederken ve kek hamurunu midelerinin derinliklerine indirirken görülebilirler.

Yoğun programları arasında bir yerlerde, yine de kelimeler yaratmaya ve onları kitaplara dönüştürmeye zaman buluyorlar.

www.mahleandmadison.com

ELLE & ROBIN'DEN DE DIĞER üRÜNLER

Frostbound Mahkemesi

Buz Kralı'na yazgılı
Gölge Kraliçesine Bağlı

Unutulmuş Krallıklar

Elfler ve Korlar Hakkında
Kader ve Alevler Üzerine

İskandinav Çekişmeleri Serisi:

Kızıl Prenses
Kararmış Taç
Kızıl Krallık
Obsidyen Taht

(Alternatif Bakış Açısı)

Onyx Kafes Cilt 1
Onyx Kafes Cilt 2

İskandinav Aldatmacası

Boş Mahkeme
Kırılğan Yemin

Lochlann Antlaşması Serisi:

Kışın Esiri
Baharın Yükselişi
Yaz İsyanı
Sonbaharın Hükümranlığı

Twisted Pages Serisi:

Dikenler ve Güzellik
Canavarlar ve İntikam Üzerine
Cam ve Küllerden
Hırsızlar ve Gölgeler Üzerine
Şarkılar ve Sessizlik Üzerine

Robin D. Mahle'nin "Dünya Ayrılığı" Serisi:

Parçalanmış İmparatorluk

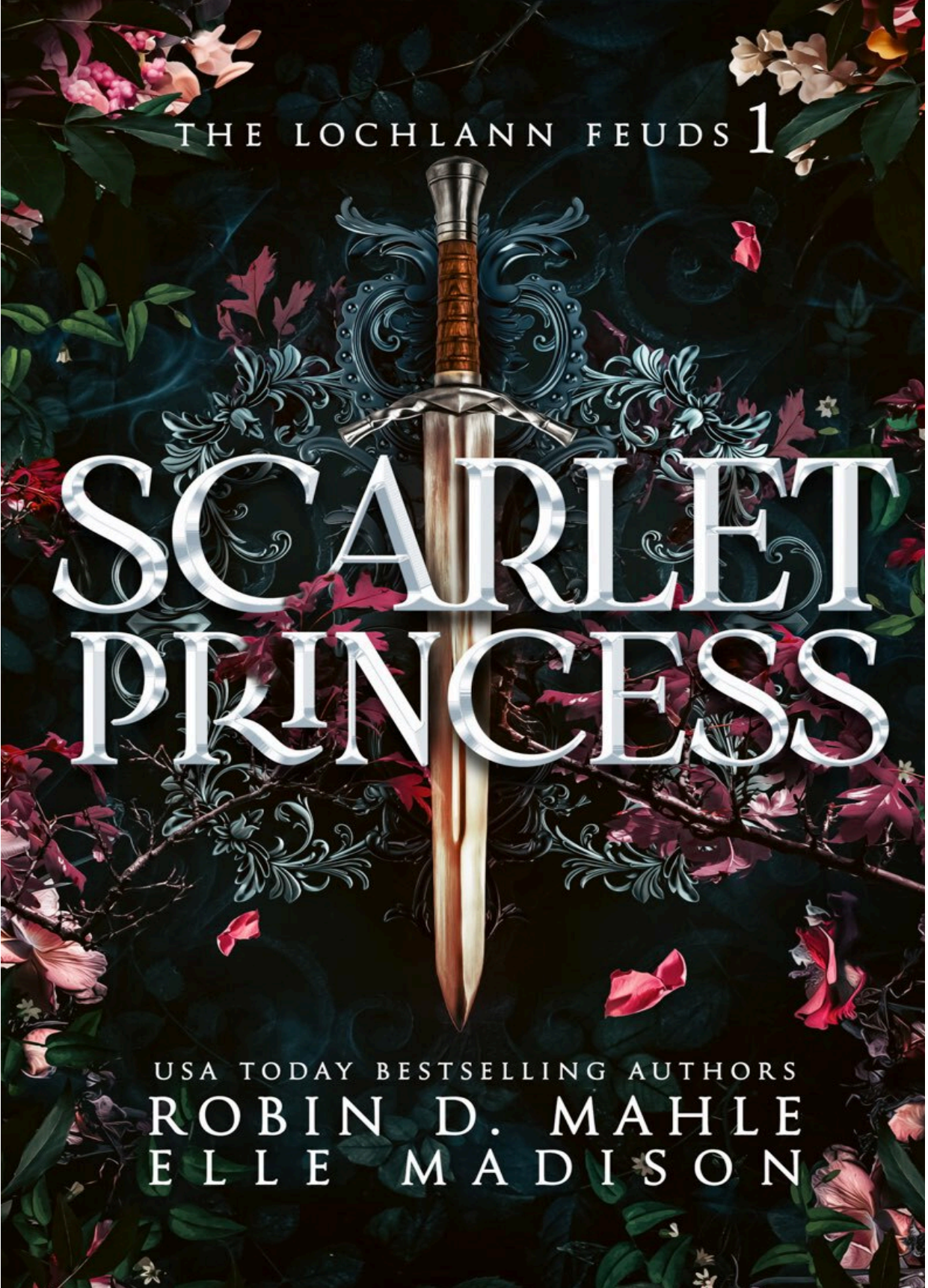
Fırtına Denizi

Unutulmuş Dünya

Ever Şelaleleri

Efsanevi Olmayan Seri:

Vaatler ve Peri Tozu

THE LOCHLANN FEUDS 1

SCARLET PRINCESS

USA TODAY BESTSELLING AUTHORS
ROBIN D. MAHLE
ELLE MADISON

KIZIL PRENSES GİRİŞ BÖLÜMÜ

Votka için ölüm, ödenmesi gereken ağır bir bedeldi.

Hatırladığım son şey, dar bir tünelde yankılanan gür bir kükreme sesiydi. Sonra da, hareket ettiremediğimiz kayalıkların altında açlıktan ölmektense, düşman krallığına girme riskini göze alma seçeneği.

O tünelde günlerce dolaştım, her adım daha fazla susuzluğa ve sonunda da sayıklamalara yol açtı.

Tam da o sıralarda kuzenim Davin ile birlikte ısınmak için bir şişe votka açmaya karar vermiştik.

Belki de hatamız oradaydı. Bize doğru sinsice yaklaşan askerleri fark edemeyecek kadar kendimizden geçmiştik, karşılık veremeyecek kadar da başımız dönüyordu.

Ya da belki de bundan önceydi, aylar önce, en başından beri tünellere inmeye karar verdiğim zamandı.

Her iki durumda da, Socaira zindanının zemininde uyandığımda, yol boyunca bir yerlerde hata yaptığımızı inkar etmek zordu.

KIZIL PRENSES BİRİNCİ BÖLÜM

Kafatasım yanıyordu.

Belki de üzerinden atlar dörtmala koşuyor, her toynak bir öncekinden daha şiddetli bir şekilde yere vuruyordu. Gözlerimi uykulu bir şekilde açtım, etrafımdaki üç demir parmaklıktan köşedeki kirli metal lazımlığa kadar loş mekâna baktım.

Bir zindan. Ben bir zindandaydım.

Sonunda bakışlarım yan hücredeki kuzenimin bulanık silüetine takıldı. Kaşını hafifçe kaldırdı, bu hareket onu irkiltti. Bağlı ellerini başına götürdü, sanki ovuşturarak acıyı dindirebilirmiş gibi.

Bileklerim de aynı şekilde seğirdi ve aşağı baktığımda ipin sert liflerinin etime battığını gördüm. Doğru. Bizi de bağlamışlardı. Ellerimi soğuk taş zemine dayayarak kendimi oturur pozisyona getirdim, görüşümü bulanıklaştıran yıldızları gözlerimden uzaklaştırmaya çalıştım.

“Eğer bizi cezalandırmayı düşündülerse, asıl komik olan onlar. Mağaralara kıyasla burası bir tatil.” Davin’in sesi uzun süre kullanılmadığı için boğuktu.

Gerçekten de öyleydi. Hava hâlâ buz gibiydi, ancak küçük hücre penceresinden içeri giren azıcık hava, buz gibi soğuk ve durgun tünelin aksine, berrak ve tazeydi.

Bu arada, alan açıldı, sadece boş hücre sıralarını ayıran çubuklar vardı.

"Onlar tam olarak kim?" Ağzım sanki yapıştırıcıyla kapatılmış gibiydi ve sesim kısık, hırıltılı bir şekilde çıktı.

Elbette Socairalılar. Ama hangileri? Ve diğer mahkumlar neredeydi?

“Yıldızlar, bilmiyorum. Hatırladığım son şey ağzıma bir bezin kapatılmasıydı, sonra da burada uyanana kadar hiçbir şey hatırlamıyorum.” Duraksadı, elleriyle gözlerinin önüne düşen siyah saçlarını kenara itti.

"Sizce hangi klanı ziyaret etme şerefine nail olacağız?" Paniklemem gerektiğini belirsiz bir şekilde fark ettim, ama bunların hiçbirisi gerçek gibi gelmedi.

Prensesler zindanlara kapatılmaz.

Davin etrafına bakıyormuş gibi yaptı ve kısık bir ısıklık çaldı.

"Kullandığımız yerin üst düzey kalitedeki lazımlıklarına ve oradan gelen kokuya bakılırsa," diye arkasını işaret etti, "Ejderha Nefesi Klanı'nda olduğumuzu söyleyebilirim."

Kahkaha attım. "Bu gerçekten bir klan mı?"

"Hiçbir fikrim yok." Omuz silkti. "Ama eğer öyle değilse, öyle olmalı."

Başımı salladım, titremeyi bastırmaya çalışarak.

"Bu sefer gerçekten işi batırdık, değil mi?" diye iç çekti Davin, birkaç gündür uzattığı sakalını kaşıyarak.

"Gerçekten mi?" diye yanıtladım, inanmazlıkla başımı sallayarak. "Babamın bana en son ne dediğini biliyor musun? Dedi ki, 'Lanet olsun Rowan! Seni beş dakika yalnız bırakamaz mıyım, hemen gidip aptalca bir şey yapıyorsun!'"

Babamın aksanını taklit etmeye çalıştım ama öfkeli tonum, son kelimedede beklenmedik bir kıkırdama nöbetiyle gölgelendi. Gerçekten de aptalca bir şeydi. Düşünsenize, o sadece beni köy meyhanesinde kumar oynarken yakalamasına gönderme yapıyordu.

Şimdi ne düşünürdü acaba?

Davin de benimle birlikte güldü ve başımdaki zonklama, geleceğimizin neler getirebileceğine dair kasvetli düşünceleri ertelemeye değdi.

"Annem en son şöyle dedi: 'Bu sefer fahişelerden uzak durmaya çalış.'"

Bunun üzerine kendimi tamamen kaybettim, yanaklarımdan neşe gözyaşları süzüldü. "En azından birimiz başarılı oldu o zaman," diye nefes nefese söyledim. "Tabii çok gizli davranmadıysanız."

Davin cevap vermeye çalıştı ama kahkahaları hırıltıya dönüştü. Bu ses bizi biraz ayıldırdı ve votkadan başka bir şey içmeyeli ne kadar zaman olduğunu hatırlattı. Hücrede içecek bir şey aradım ama boşuna.

Kılıçlarımızı ve içinde kalan votka şişelerinin bulunduğu çantamı almışlardı.

Zindanlarda ne kadar kaldığımızı bağılı olarak, mataralarımız en az bir gün önce boşalmıştı. Gerçi burada uzun süre kalmış olamayacağımızı biliyordum. Başım hala alkolün kalıntıları ve bize verdikleri uyuşturucunun etkisiyle dönüyordu.

Ani bir boğaz temizleme sesi arayışımı yarıda kesti.

Bakışlarım birden şaşırtıcı derecede yakışıklı bir yüze takıldı. Esmer teni, soluk sarı saçları ve ela renginin yeşilimsi tonlarındaki gözleriyle tezat oluşturuyordu; gözleri şu anda, iki sarhoş fareyi izleyen bir ev kedisi gibi, kibirli bir şaşkınlıkla kısılmıştı.

Uzun boylu, geniş omuzlu, altın düğmeli, kusursuz lacivert kruvaze paltosuyla heybetli bir görünüm sergiliyordu. Palto, ayak bileklerine kadar uzanıyor ve aynı renkteki pantolonu parlak siyah çizmelerinin içine düzgünce sokulmuştu.

Belki de bir bekçi?

Kızıl, asi buklelerimi düzeltme isteğine direndim, çünkü bunun hiçbir faydası olmayacaktı; bunun yerine çenemi gururla yukarı kaldırdım.

Adamın bakışları Davin'e kaydı.

"İyileştigini görüyorum." Halk dilini konuşuyordu ama aksanı sertti, kalın, yuvarlanan R'ler ve boğuk bir ses vardı.

"Yani adamlarınızın bize uyuşturucu vermesinden mi bahsediyorsunuz?" diye sordu Davin.

"Aslında, kaçırdığınız şişelerin arasında iki boş şişe bulduğumuza bakılırsa, tükettiğiniz bol miktardaki votkadan bahsediyordum." Kaşları hafifçe kalktı ve bizimle alay mı ediyordu yoksa sadece gerçeği mi söylüyordu anlayamadım.

Muhtemelen ilki.

Yine de, en azından kim olduğumuzu bilmiyor gibiydi. Tek derdi votkaydı. Elbette bu daha iyi.

"Biraz su içsek daha iyi iyileşiriz." Kendimi zorlayarak ayağa kalktım, ancak bu hareket görüş alanımda siyah noktalar oluşmasına neden oldu.

Bana şöyle bir bakıp durduktan sonra, sanki konuşan oymuş gibi kuzenime hitap etti.

"Tünellerde ne yaptığınızı bana anlatın, belki araştırırım."

Cevap vermek için ağzımı açtım ama Davin benden önce konuştu. "Önce bize kim olduğunu söyle."

Adam tartışmak istercesine dudaklarını büzdü, sonra kısa bir nefes verdi. "Ben Lord Theodore Korhonan, Geyik Klanı Dükü İiro Korhonan'ın

kardeşiyim."

Yani sadece bir bekçi değil.

"şey, Lord Theodore—" diye başladım.

"Burada Tanrı'nın adı yazıyor," diye düzeltti, ama yine de çoğunlukla benim yönüme bakmaktan kaçınıyordu.

Gözlerimi kırpıştırdım. Lord kulağa saçma geliyordu ama eğer ona böyle seslenilmesini istiyorsa... Davin, sanki bir kahkahayı daha bastırmaya çalışıyormuş gibi bir yüz ifadesi takındı.

"Pekâlâ, Lord Theodore. Eminim fark etmişsinizdir, Lochlann'da bulunması zor olan birkaç eşya temin etmeye çalışıyorduk."

"Çalmak," diye açıkladı.

"Elbette hayır," diye yanıtladım. "Ödemesini biz yaptık."

Davin, "Üstelik fazladan ödeme yapılmıştı," diye ekledi.

"Peki, onu nerede tüketmeyi planlıyorsunuz?"

Davin ve ben şaşkın bir bakış paylaştık. "Evde. Lochlann'da."

Lord Theodore tekrar konuşmadan önce gergin bir sessizlik oldu; sesi taş duvarlarda yankılanan derin bir tınıya sahipti. "Hırsızlığın cezası bir elini kaybetmektir."

"Sana söylemiştim, ödedik—" Sonunda tüm bakışlarını bana çevirdiğinde sözlerim birden kesildi.

Altın yeşil gözlerinde meşale ışığı titredi ve çok kısa bir an için, metanetinin arasından acıma duygusu belirdi. Eve dönüş yolumuzun tamamen yok olduğunu keşfettiğimizden beri ilk kez gerçekten korktum.

Düşüncesini tamamladığında yüz ifadesi kararlılıkla sertleşti. "Ama kaçakçılığın cezası ölümdür."

[Hikayenin geri kalanını buradan okuyabilirsiniz!](#)

Çeviri Kitaplar

Kitaplara Dair Çok Şey

Bağlantılı Kanal ve Gruplarımız

- ◆ Kitapların olduğu kanalımız

<https://t.me/cevirigiller>

- ◆ Sohbet Grubu

<https://t.me/cevirikitaplarsohbet>

- ◆ Çeviri Yedek Grubu

https://t.me/+_goTIIRZrUEwZmRI

- ◆ Kitap Terimleri ve Kısaltmalar

<https://t.me/kitapterimleri>

- ◆ Çeviri Kitap Yorum + Öneri Grubumuz

<https://t.me/cevirigilleryorum>

- ◆ Instagram Sayfamız

<https://www.instagram.com/cevirikitaplar/>

Not:

Paylaşım yaparken bu sayfayı silmeyiniz!

CGM